

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

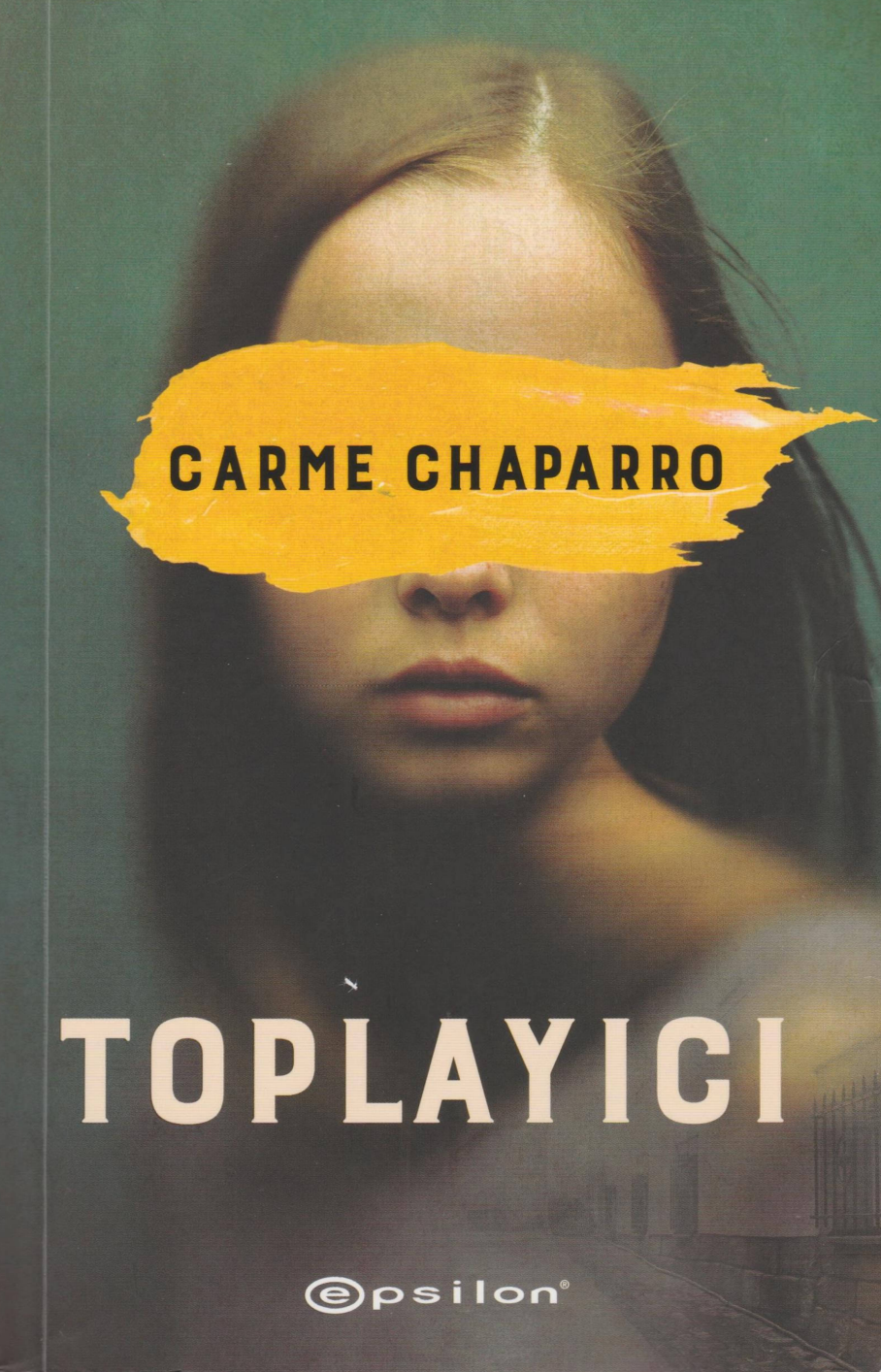
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CARME CHAPARRO

TOPLAYICI

epsilon®

Esrarengiz bir kayıp, cevapsız sorular...

Dört yaşındaki Nicolas'ın kaybı tüm İspanya'yı sarsmış, ardından da sıradan bir "gündem" olarak hafızalarda kalmıştı. Bir çocuğun, sadece üçüncü sayfa haberlerinden ibaret olmaması ve ailesinin dinmeyen gözyaşlarının sonunun gelmesi gazeteci Ines Grau, dedektif Ana Aren ve ekibinin elindeydi. Çözümü gittikçe imkânsızlaşan "kayıp" düğümü, kaybolmaya başlayan yeni çocuklarla içinden daha da çıkılmaz bir hâle gelmişti. Nicolas ve kaybolan diğer çocukların akıbeti çözüme kavuşacak mıydı? Cevapsız soruların yanıtları nelere mal olacak, nasıl yaralar açacaktı?

Gazeteci Carme Chaparro tarafından yazılan ve tüm dikkatleri üzerine toplayan bu kitap, sizi bir dedektif gibi ipuçlarının peşinden sürükleyecek. Kendinizi bu gizemin bir parçası gibi hissedeceksiniz.

www.epsilonyayinevi.com

online.alisveris.kitap365.com

KDV'den
muafır.

TOPLAYICI

Toplayıcı

Orijinal Adı: *No Soy un Monstruo*

Carme Chaparro

İngilizceden Çeviren: Mehmet Gürsel

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Berrak Güngör

Düzeltili: Elif Su Karşıl原因

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Tasarım: Sevdı Karacan

1. Baskı: Şubat 2022

ISBN: 978-625-414-100-3

© Carme Chaparro, 2018

Translation rights arranged by DOS PASSOS Agencia Literaria

All rights reserved.

Bu eser, yayıncının izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Zafer Mah., 147. Sok., No: 9-13/A

Esenyurt/İstanbul

Tel: (212) 565 11 66

Sertifika No: 40970

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

CARME CHAPARRO

TOPLAYICI

İngilizceden Çeviren:
Mehmet Gürsel

@psilon®

Beni mutluluğa bağladıkları için; Berna, Laia ve Emma'ya...
Her şey için anneme...

Babam için...

*Dişlerimle toprağı kazımak istiyorum,
Kuru ve coşkun ağızla tane tane ayıklamak istiyorum toprağı.*

*Seni bulana ve erdemli kafatasına öpücük kondurana, ağız
tıkacını çözene dek
toprağı kazımak ve seni geri getirmek istiyorum.*

—Miguel Hernandez, “Ramon Sije’ya Ağıt”

Zaman, yeniden deneme zamanı.

Ama herhangi bir çocuk işe yaramaz.

Dikkatli bir seçim olmalı. Aksi takdirde onca ay beklemenin, onca çalışmanın, onca kafa patlatmanın ve yeniden düşünmenin hiçbir anlamı kalmaz.

Sonrasında olacakların da... Başarı veya başarısızlık... Her şey bu öğleden sonra yapılacak seçime bağlı.

İşte bu yüzden, herhangi bir çocuk işe yaramaz.

Mesele çok dikkatli olmakta... Bu, başarısızlığa tahammülün olmadığı çok önemli bir an. Şimdi her zamankinden daha çok, hem de...

Peki, ya şuradaki erkek çocuğa ne demeli? Beş yaşında olmalı ya da altı. Aradığım o olabilir mi? Seçim yapmak sinir bozucu bir iş.

Hayır. O işe yaramaz.

Yeterince büyük ama yapışkan bir çocuğa benziyor, üstelik bağımlı. Annesinin elini fazlasıyla sıkı tutuyor ve hâlâ orada mı diye anlamak için sürekli başını kaldırıp bakıyor. Annesi orada olduğu müddetçe, onun dünyasında her şey yolunda...

Belki ağlamaktan vazgeçmeyecek. Belki bütün günü korkudan felç olmuş, üzüntüden dertop olmuş halde geçirecek.

Bu çocuk işe yaramaz.

Daha fazla aramak gerek.

Peki, ya kız çocuğuna ne demeli? Etrafta bir sürü prenses var.

Mesele cesur bir erkek çocuk bulmakta; kendisini süper kahraman sanan bir çocuk...

İşte bir tane daha. Giysileri ne diyor? Ayakkabılar birçok ipucu verir. Çok uzun boylu değil, muhtemelen dört yaşında. Annesinin elini rahatça bıraktı. Ne gördü? Dikkatini çeken şey ne oldu?

Belki o işe yarar. Belki.

Belki o gün, bugündür.

Bunu düşünmek bile kalbin deli gibi atmasına neden oluyor.

Vücut tuhaf bir korkuyla titriyor.

O çocuğa bir daha bak. Bir kıvılcım var.

O çocuk, kurtuluş anlamına geliyor.

Oyun başlıyor.

Bu kez, gerçek...

Dönüşü olmayan nokta.

1

İ N E S

Amerikan filmlerinde, yağda kızartılmış şekerli çöreklerden olur hep. O çörekler bunun peşin peşin; hilebazlar, bağımlılar ve benzerleri için bir toplantı olduğunu anlatır. Kamera odanın çevresinde sağa sola dönüp de acınası yüzleri, hüznü floresan aydınlatmayı ve bayat sidik kokusunu kayda aldığı anda, (koku ekrandan sızmaz elbette ama siz yine de umumi tuvalete girmişsiniz gibi o kekremsi ve mide bulandırıcı kokunun orada olduğunu bilirsiniz), siz birilerinin birazdan büyük, gizli bir utancı itiraf edeceğini bilirsiniz.

Ama Amerika'da değiliz. Grup terapilerine, yağlı ve şekerli çöreklerin eşlik etmediği İspanya'dayız ve biz burada terapi sona ermeden, "isimsiz diyabetikler" grubu kurmak gibi bir risk yaratmaktan kaçınıyoruz. Burada, kendinizi böyle imece bir grubun içinde bulduysanız, başınıza musallat olan bela gözünüze muhtemelen öylesine büyük görünmüştür ki, bu toplantılar intihardan önceki son çareniz haline gelmiştir. Bu, kendinizi bir şişe kaliteli viski ve doktorların travmanızın üstesinden gelmenize yardımcı olacağını söylediği ama olmadığı ve bir avuç dolusu hapla, bir odaya kapatılmadan önce deneyeceğiniz son şeydir.

Bugün buradaki herkes ölmeyi tercih ederdi. Bu odada olmaktansa, ölmeyi yeğlerdi. Şimdi burada olmaktansa cehennemde olmayı tercih ederlerdi çünkü, bazıları zaten bunu hak ettiğini düşünüyor.

Bir şey onları buraya getirdi. Suçluluk, acı, öfke ve hayatta kalma iradesinin tuhaf bir karışımı... Bu, onların hayatla yaptıkları tek anlaşma çünkü hepsi ölmenin daha hayırlı olduğunu biliyor. Tıpkı benim gibi. Ama ben henüz bunu bilmiyorum. Hikâyenin bu aşamasında bilmiyorum, yani...

Gelin, etrafa şöyle bir bakalım. Mesela şu adam; farklı insanların kalıntılarından oluşuyormuş gibi görünüyor. Yeni yetmelerin giymesi gereken kapüşonlu bir eşofman üstü, emeklilerin giymesi gereken bir pantolon giyinmiş olan şu tombul, kel adam... Gözlerini bile açamıyor. Etrafına bakınmayalı ne kadar oldu? Rüzgârın onu sürüklemesine karşı çıkıp, gerçekten gitmek istediği yere gitmek üzere bir ayağını diğer ayağının önüne atmayı beceremeyeli, ne kadar zaman geçti? Bir şeyi, gerçekten istediği bir şeyi, hatta beyninin, -susadın, kolunu uzat, parmaklarını başparmağına doğru kıvr, bardağı tut, ağzına götür ve suyu iç- dediği şeyi yaparak... bir bardak suyu eline almayalı, ne kadar zaman oldu? O adamın kafasının içine girebilseydik, tamamen dolu olduğunu görürdük ya da devasa bir boşlukla kaplı olduğunu... Birbiri ardına çarpan dalgalardan bir uçurum... Bazen bir düşünce havada asılı kalır; fırtınadan önceki sessizlik misali, adam bilmez, hatırlamaz, o düşünceyi ona doğru çekecek hiçbir şey yoktur. Ancak o yumuşak rüzgârlar ve açık gökyüzü, bir yanılsamadır. İçinde yaşadığı fırtına asla dinmez. 'Bu senin suçundu. Senin suçun. Sen, yaşamayı hak etmiyorsun.'

Ya da şuradaki üstüne birkaç beden büyük pantolon giymiş, saçları yağlı kız. Kendisini insan olarak görmeyeli, ne kadar zaman geçti? Çantasını o denli sıkı kavramış ki eline kan gitmediğini görebiliyorum; onu hayata bağlayan tek şey o çantaymış da bıraktığı takdirde, uzak durmaya çalıştığı o kara deliğe geri

dönölmez bir biçimde düşecekmiş gibi... Başına ne gelmiş olabilir? Çocukluğunu geride bırakalı çok da olmamışa benziyor. Ona üzülmem gerekirmiş gibi hissediyorum.

İyi de benim burada ne işim var? Henüz buna gerek yokken, azap çeken bu ruhlar arasında ne yapıyorum? Editörüm, -evet iç çekiyorum, benim bir editörüm var- böylesi toplantıların bir sonraki kitabım için iyi bir ilham kaynağı olacağını düşünüyor. İlk kitabım *Sık Bir Orman*'ın, dünya çapında başarı kazanmasının ardından editörümün yaptığı tek iş, bir an evvel yeni bir kitap yazmaya başlamam için bana baskı yapmak. Bazen o kadar paranoyaklaşıyorum ki editörümün çevremdeki insanlara para yedirdiğini bile düşünüyorum. Stüdyonun çevresinde kimyasal ürünlerle dolu el arabasını iterken, bana düşmanca bakışlar fırlatan temizlikçi kadın gibi mesela. *Yeni bir kitap yaz. Çok satacak yeni bir kitap yaz. Yeni bir para basma makinesi yaz.* Neyse ki insanların telepatik düşünce yeteneği henüz gelişmedi.

Editörüm başlarda kibar, nazik ve zekiydi. Şimdiyse, yeni bir başarı kazanmamı sağlayacak fikri verebilecek her türlü yola başvurması mübahmış gibi davrandığını hissediyorum. Bir roman konusunun ipuçlarını sunabilmek için daha ne kadar ileri gidecek diye düşündüğüm zamanlar oluyor. Ona, kafamda sadece bir kitap olduğunu ve ikincisini yazmayı asla başaramayacağımı ne kadar çok tekrarlasam da o, -yayınevinin her yerinde yankılanan sesiyle- bana yapabileceğimi haykırıyor. İhtiyacım olanın ve MacBook'umu durdurulamaz bir kelime işlemcisine dönüştürecek hareketin, doğru bir tık olduğunu söyleyip duruyor. Bir tane vardı, onu da tükettim; o fikir kitaba dönüştü ve bitti.

Kısacası, kendimi burada bulmamın nedeni bu işte... Editörüm beni rahat bıraksın diye bu toplantıya geldim. Bir şey üstünde çalıştığım fikrine kapılırsa, sakinleşecek.

Ama böyle şeyler yapmak zor. Biri beni tanıyabilir ve ben,

bunu istemiyorum. Kim olduğumu öğrenirlerse, kalmama izin vermezler. Geçmişte bazı görevler sırasında peruk taktım, kıyafet değiştirdim. Bugün güneş gözlüğümle kısa, sarı bir peruğum var. Sarı makyaj altlığı ve gözlerimdeki mor gölgelerle cildimden üzüntü sızıyormuş gibi; yani ben de kırılgan görünüyor olabiliyim. Ancak ne zaman birini kandırmaya çalışsam, bir şey beni daima ele verir; sesim. Öylesine karakteristik bir ses ki, gizleyemiyorum. Kelimelerimin sonundaki s'ler, ses birimini zamanında durdurmayı bilmiyormuşum gibi dişlerimin arasından kayıp gidiyor ve kulakta özel bir etki bir bırakıyor; *kaviss-s-z-z... Elips-s-s-z-z-z*. Hiçbir konuşma terapistinin faydası olmadı. Şimdiki terapistim, bunun bana has bir özellik olduğunu, bana bir "kişilik" kazandırdığını söylüyor. İşte bu yüzden sesimi çıkarmamam gerekiyor. En azından bu günlük...

Neyse ki çevresinde toplanıp muhabbet edecek, yağlı ve şekerli çöreklerle dolu bir masa yok. Üstelik bugünkü seansın lideri, gecikmiyor ve hemen sadede geliyor. Belki o da gerçekte burada olmak istemiyordur. İşini olabildiğince çabuk bitirmek, cehenneme zincirlenmiş bu ruhlar onu da aşağıya çekmeden, bir an önce uzaklaşmak istiyordur. Psikolog tatlı bir dille, "Herkes yerine oturabilir mi lütfen?" diyor.

Gelmeden önce, onun Facebook sayfasına baktım. Yemek fotoğrafları, Madrid sokakları ve bir, iki kitaptan başka hiçbir fotoğraf yok. Gerçek bir yalnız kurt... Hüzünlü bir adam... İhtiyaç duyduğum takdirde ondan bilgi koparmak zor olmayacak.

"Lütfen herkes bir iskemle bulsun."

Buluyoruz. Birbirimizle göz göze gelmeden yapıyoruz bunu. Kendimizden utanıyoruz ya da kulağını günah çıkarma bölmesine dayamış, yüzü kızarmış ama bir yandan da zevkten dört köşe olmuş yaşlı dedikoducular gibi birazdan duyacağımız şeylerden ötürü utanıyoruz.

“Lucinda bugün bize bir şey anlatacak galiba, değil mi Lucinda?”

El çantasına sıkı sıkıya yapışmış olan kız, başını kaldırıp konuşmaya başlıyor.

Anlatacağı hikâyeyi, hiç duymamış olmayı dilerdim.

2

A N A

“Adı neydi dedin?”

“Aren. Ana Aren. Eskiler ona, ‘sınıf başkanı’ diyor.”

“Neden, çektiği onca sakso yüzünden mi?”

Luis Arcos güldü. “Şşşş, alçalt sesini. Bildiğim kadarıyla burada kimse onunla takılmadı. Lakabı, adının baş harflerinden, A. A’dan geliyor. Sınavdaki en yüksek not gibi... Ve hak ettiği notlar...” Arcos, elleriyle başmüfettişin biçimli vücudunun hatlarını çizerken gözleri büyüdü.

Jose Barriga, “On mu? Ben olsam on beş veririm. Hakkında kitaplar yazılacak bir kıcı var,” diye karşılık verdi. Kendi vücudu, otuzlu yaşlara geldiğinde soyadı gibi göbekli olacağına dair işaretler veriyordu, o yüzden başkalarının görünüşü hakkında yorum yapacak en son kişi oydu muhtemelen.

“Sen yeni elemansın, değil mi?” Ses arkasından, Dedektif Charo Dominguez’in bütün konuşmayı duyduğu yerden geliyordu. “Bir, iki nasihat ister misin? Gözlerini onun kıcından alıp ayaklarına bak. Gözüne küçük mü göründüler? Öyle ya, sana tekme bastığında, ‘geldiğim taşra kasabasından hiç çıkmasaydım keşke’ diyesin gelecek. Aren’in, bu tür yorumlara gösterdiği ani öfke efsanedir. Eceline susama, ahbap.”

Dedektif Barriga yüzünde gülümsemeyle, “Vay canına, taşaklarım tekme yemeyi tercih ederim,” dedi. Kısa bir süre önce birime atanmış, belli ki dedektifin biraz önce söylediklerini daha önce hiç duymamıştı. “Üniformalı bir kadın patronun, bende nasıl bir etki uyandırdığını bilmiyorsun.”

“Hanımlar, sırtlanlar gibi gülmekten vazgeçer misiniz?” Bir başka ses araya girdi ve hepsinin irkilmesine neden oldu. Konuşmaya, bir sürü insan kulak misafiri olmuştu. “Sen de kimsin böyle? Yeni eleman mı?”

Barriga, “Eee,” derken, birdenbire karşısına çıkan adamın üniformasında gördüğü pırıpırlardan ötürü şaşkındı. “Şey, evet efendim. Binbaşım. Evet, Binbaşım.”

“Ne oldu, dilini kedi mi kaptı?”

“Hayır, Binbaşım, demek istediğim...”

Binbaşı Bermudez, “İşinizin başına,” dedi. “Sabahın köründe kimseye avazım çıktığı kadar bağırarak istemiyorum. Doktorların kesin emri var; sağlığıma zararlıymış. Benim için zararlıysa sizin için de zararlı demektir. Şimdi, ikiniz de toplantı odasına. Binbaşı yeni gelen elemana küçümser bir ifadeyle baktı. “Sen, dikkat et başmüfettiş seni duymasın, yoksa kışında, kulak temizleme çöpüyle bile temizlenecek kadar bile deri parçası bırakmaz. Anladın mı beni?”

Toplantı odası çürümüş gibi kokuyordu. Keza aynı şekilde tüm bina... Onlarca yıl, binaya girip çıkan on binlerce dedektif ve zanlının teri, vücut sıvısı dirhem dirhem binanın duvarlarına yapışmıştı. Bütün karakol kokularının birbirlerine benzediğini söylerler ama bu doğru değildir. Kokuyu alan burna göre değişir. Örneğin bir polis karakolu, diktatör Franco’nun işkencecisi Meliton Manzanas’ın burnuna, onun pençesine düşen bir teröristten farklı gelir. Ya da kıdemli bir polise kıyasla, boğazına kadar işe gömülen yeni bir polisin burnuna daha farklı. Hayır, her karakolun kendi kokusu vardır. Bazılarında, hiçbir hava temizleme spreyinin yok edemediği, insanın midesini bulandıran

tütün ve ayak kokusu vardır. Bazılarında ise Varon Dandy gibi eski personellerin, dolaplarında zulaladıkları ve on yıllardır kullandıkları losyonun kokusu hâkimdir. Diğerlerinde ise inşa edildikleri zamandan beri biriken ter kokusu...

Ama hepsi, az veya çok mutlaka korku kokar.

Ana Aren'in karakolu, bunların hepsinden çok sapıklık kuyordu. Madrid'deki İl Adli Polis Birliği'nin duvarlarına, okulların dışında mastürbasyon yaparken yakalanan yaşlı adamların kokusu sinmişti. Karakol konut bölgesinde yer alıyordu -gerçi altmış yıl önce inşa edildiğinde etrafı barakalarla çevriliydi ya- bölgede birçok okul ve ardına saklanacak çalılık vardı. Teşhirciler, gelen geçeni seyretmek yeterince heyecan vermeyip de çocukların kendilerine bakmalarını istediklerinde, onlara, pıst, pıst diye seslenirlerdi. Adamlar ne kadar çok küçük çocuk korkuturlarsa o kadar çok tatmin olurdu. Uh-ah, uh-ah, uh, ah...

Yetmişli yıllarda, İspanya'nın bu domuzlardansa endişe etmesi gereken daha büyük sorunları vardı ama Luis Bermudez için mesele kişiseldi. Bermudez, teşkilata katıldığından beri bir sürü sapık görmüş, adamlardan hiçbir şeyden tiksindiği kadar çok tiksiniyordu. Onları çıplak elleriyle boğabilirdi. Sapıklar genellikle, ölü ahtapotun bakışlarına sahip gözleriyle masum ifadelerin ardına gizlenirlerdi. Binbaşı Bermudez son yıllarda teknolojik bir kampanyaya öncülük etmişti. Çocukları avlayan seks suçlularının, çalıların arkasında veya arabaların içinde saklanmadıklarını bunun yerine işlerini artık; IP adreslerini, çevrimiçi kimliklerini gizleyen ve izlerinin sürülmesini engelleyen bilgisayar programları aracılığıyla gördüklerini ilk fark edenlerden biri Bermudez'di. Eski tip Olivetti daktilolar İspanya'daki bütün karakollardan kalkmadan önce Bermudez, ülkenin başlıca dedektiflik teşkilatı olan Adli Polis ekibine, kendi emrinde çalıştırmak üzere en iyi BT uzmanlarını işe almıştı. Modemle çevirmeli arama yapıldığı, internet abonelerinin bağlantıda kaldıkları dakikaya göre ücretlendirildikleri günlerde bile internet

sitelerindeki hastalıklı kullanıcıların kokusunu alacak ajanlardan oluşan bir grup kurmak için mücadele vermişti.

O grubun iş yükü oldukça ağırdı. Personeller, akşamları evlerine korkunç biçimde cinsel istismara uğramış çocukların, birçok insan için zor, hatta en hastalıklı zihinlerin bile hayal edemeyeceği görüntüleriyle gider, pek azı bu durumun altından kalkabilirdi. Bunlar, aklınızdan asla silip atamayacağınız türden görüntülerdi. Asla unutamayacağınız görüntüler. Kendilerini internetteki pedofili vakalarıyla savaşmaya adanmış ajanlar, son-
suza dek kirlenmişlerdi ve beyinlerini tamamen sıfırlamayı asla başaramayacaklardı.

Bermudez'in üstlerinin, BT uzmanlarından oluşan görev gücünün kontrolünü ellerine alalı, Bermudez'in yanından ayırıp Canillas'taki polis merkezine taşıyalı ve gruba havalı bir biçimde Teknolojik Araştırma Ekibi adını vereli birkaç yıl geçmişti. Grubun adı, kısa bir süre önce Teknolojik Araştırma Birimi (TIU) olarak yeniden değiştirilmişti. Orada görevlendirilen personeller, kendilerini sadece pedofillerin maskelerini indirmeye değil, aynı zamanda bu kişilerin kökenlerini de ortaya çıkarmaya adanmışlardı. Bu zamana dek tüm dünyanın kanunsuzluğu internette dönüyordu. Gezegenin tüm o çürümüşlük, zalimlik ve yoksunluğu, şeytanlığı ışık hızında ileten sıfırlar ve birlerin içine sıkıştırılmıştı.

Bermudez'in komutasındaki İl Adli Polis Teşkilatının içinde yer alan, Madrid'deki Servicio de Atencion a la Familia'nın çocuk biriminin başındaki Başmüfettiş Ana Aren, odasının arka tarafındaki masalardan birinin kenarına oturdu. Bacak bacak üstüne atmıştı, gayri resmi bir duruşu vardı. Baston yutmuş gibi dimdik oturmaktan hoşlanmazdı. Arka taraftan her şeyi daha iyi görürdünüz. Bakış açınızı genişletebilir ve bakışınızı diğer yöne odaklarsanız, hayatı daha detaylı gözlemleyebildiniz. Bazen gözün tepkisi, görüş alanı içindeki objeden daha fazla bilgi verir size.

Charo Dominguez yanına gelip oturdu. “Selam Başmüfettiş.”
“Selam Charo. Yeni işine uyum sağlıyor musun?”

Kadın polis, her sabah karakola getirdiği, içinde süt ve balın tuhaf bir karışımının olduğu küçük termostan bir yudum alarak, “İş o kadar da yeni sayılmaz Ana. Buraya geledi aylar oldu,” diye karşılık verdi. “Yeni adamla tanışana kadar bekle. Onu kıçın hakkında atıp tutarken yakaladım.”

Ana konuyu değiştirmeye karar verdi. Ruh hali öfkelenmeye müsait değildi.

Ana, “Her sabah şu acayip şeyi nasıl içiyorsun?” diye sordu.

Arkadan biri, “Konuşana bak. Sabah kahvaltısında Coca-Cola içen kadın mı, söylüyor bunu? Sindirim sistemine iyi geliyor-dur eminim,” diye takıldı.

Müfettiş Yardımcısı Javier Nori Garcia, koşar adımlarla geldi. Sarf ettiği çabadan ötürü yanakları kızarmıştı. Her gün yaptığı o koşulardan birinden geldiği kesindi. Ana, adamın aklının bir karış havada olduğunu ve zaman mefhumunu yitirdiğini tahmin etti. Nori böyle biriydi.

Ana selam niyetine, “Nori, bir şeyi yeterince tekrarlırsan Shazam bile anlar,” dedi. “Koşuya çıkmak için bilgisayarlarından uzaklaştığında, her şey gözüne tuhaf görünüyor Azoton.”

Lakabı -el Azoton Kırbaç- Müfettiş Yardımcısı Javier Nori’ye, Las Ramblas’ın hemen dışında, Barselona’nın İkinci Bölgesi’ndeki ilk görevinde, meslektaşlarından biri tarafından takılmıştı. Şehrin tarihi bölümünün içinden geçen, dar sokaklardaki motosikletli hırsızların belası olduğundan bu lakap takılmıştı kendisine. Nori, Barselona’da iki tekerlekli suçların dijital kaydını oluşturan ilk polisti ve yanında hep, piyasaya ilk kez doksanlı yıllarda çıkan ve bugünkü bilgisayarların fiyatına satılan cep bilgisayarı taşırdı. “Ana yemin ederim, birimde bir kişi bile bana böyle hitap ettiğini duysun, intikamımın ucu bucağı olmayacak.” Nori, parmağını boynuna götürüp patronunun kafasını keseceğini ima eden bir hareket yaptı.

Charo, “Azoton mu? Sana böyle mi diyorlar?” diyerek gülerken, neredeyse elindeki termosu düşürecekti.

“Kes sesini yoksa yakında sana da bir lakap bulurum. Bu da benim bir başka zevkim. Sadece koşmakla ve bilgisayarla hayat geçmez. Diyelim ki, Senorita Castillos...”

Ana, Charo’yu elçilikleri ve konsoloslukları ya da emniyette “kale” diye adlandırılan yerleri korumak gibi tatsız bir iş yapmaktan kurtarmıştı. Charo bir süredir caddelerde uzun, sıkıcı saatler boyunca yabancı diplomat ve ailelerini korumak, onlara nöbetçilik etmek, resmi konutlarını ve içinde yaşadıkları tüm lüks ekosistemi gözetlemek gibi bir görevde çürüyordu. O ve Ana, bir güvenlik konferansı esnasında tanışmış, Ana genç kadının çalışma ahlakına sahip, son derece akıllı ve hırslı biri olduğunu hemen fark etmişti; Charo şimdi bu özelliklerini SAF içinde sergiliyordu ve birkaç ay içinde, Ana’nın komutası altındaki birimin en iyi araştırmacılarından biri olmuştu. Bir fikri, başka bir fikirle bağlamak konusunda muazzam bir yeteneğe sahipti.

Charo, “Nori, cihatçılarını özlüyor musun?” diye sordu. “Ben diplomatlarımı özlemiyorum. Hem de hiç. Hele çocuklarını, asla... Onlar yüzünden gecenin körüne kadar dışarıda kalırdık.”

Binbaşı, odanın diğer tarafından “Peki, herkes sesini kessin bakalım,” dedi. “Önemli bir konu var. Biraz önce yüksek rütbelilerle toplantıydım.”

Meslektaşları buldukları yerlere otururlarken, Ana gözlerini kapatıp yıllar boyu duvarlara yapışmış olan korkunun kokusunu içine çekti. Bu koku, ona nerde olduğunu ve işinin ne olduğunu hatırlattı. Baktan günlük koşturmacanın içinde bazen yolunu kaybettiği oluyordu, bu nedenle işinin temel prensiplerine, aslına, gerçekten önemli olan şeye geri dönmeliydi.

Bermudez, “Evet, sesimizi keselim,” diye tekrarladı. “Bazı değişiklikler duyacaksınız. Yakında ortaya çıkacak bir dizi değişiklikler...”

Bu sözler, odada bir sessizlik dalgası yarattı. Değişiklikler. Bu

sihirli kelime, herkes için hiçbir merminin kendisine isabet etmeyeceği umuduyla, kulak kesilip çenesini kapatmasına neden olan bir yaylım ateşiydi. Odadakilerden bazıları, içgüdüsel bir hareketle, kurşun kendilerini sıyırıp geçsin diye hafifçe sağa ve sola kaydıldı hatta. Ancak Binbaşının ateş edecek zamanı yoktu. Cep telefonlarının birçoğu aynı anda kapatıldı ki bu, karakolda daima kötü bir haber anlamına gelirdi.

Her zaman.

3

İ N E S

El çantasına sıkı sıkı yapışmış olan kız, şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla, "Benim durumumda bu sayı otuz," dedi. "Eskiden sahip olduğum ve bir daha asla sahip olamayacağım hayatla, şimdiki hayatımı birbirinden ayıran süre otuz saniyeydi. Otuz saniye, bazen bir bakış atmak için yeterli bir süredir. Ya birisi, beyninizdeki duraklatma düğmesine basmış gibi bir örümcek ağına dikersiniz gözünüzü ya da vitrindeki bir çift çizmeyi, onları hak edip etmediğinize karar vermek için alıcı gözle süzersiniz ve çocuğunuzun artık orada olmadığını fark etmezsiniz. Sonra başınızı duvarlara vurursunuz, kafatasınızı duvar sıvasında parçalamak, beyninizi dağıtmak, her şeyi kan içinde bırakmak istersiniz. Öyle ya, fark etmemişsinizdir çünkü. Nasıl oldu da fark etmediniz peki? Onun yokluğunu, nasıl oldu da fark etmediniz? Sizden uzaklaştığını, kaçıp gittiğini, yok olduğunu, artık sizinle birlikte olmadığını nasıl oldu da fark etmediniz? Oğlunuzun ılık, yumuşak, küçük eli... Oğlunuzun eli, elinize, dünyada güvende olduğunu bildiği tek şeye, annesinin sevgisine sıkıca dolanmışken hem de. Ve birden oğlunuz orada değil ve siz onun yokluğunu fark etmediniz bile."

Çantasına sıkı sıkıya yapışmış olan genç kadın, hikâyesini anlatmaya devam ederken, dünyayla bağlantısını koparmış,

gerçeklikten fişini çekmiş gibiydi. Gözleri kendi içine, ruhuna, içinde yaşadığı sonsuz çaresizlik döngüsüne dönmüş gibi hiçbir şeye bakmadı. Bir daha üstünde uzun uzadıya düşünmek zorunda kalmamak için tüm acılarını didiklemiş de bir kalemde hepsini kusayım ve içimden atayım ki bir daha asla geri gelmesin, lütfen gelmesin, der gibiydi...

Kız, "Ama öyle olmadı işte," dedi. "Olsaydı, en azından bir mazeretim olurdu. Birçok ebeveynin her gün yaptığı gibi bir anlık dikkatsizlik mesela... Kim çocuğuyla, böyle bir korku yaşamamıştı? Onları gözden kaybetmek, nerede olduklarını bilmemek, kalbinizin ağzınıza gelmesi, bir an ne yapacağınızı bilememek... Ta ki onlar tekrar ortaya çıkana dek. Öyle ya, her zaman ortaya çıkarlar çünkü. Ama benim durumum çok daha kötüydü. Söz konusu olan şey, bir anlık dikkatsizlik değildi. Onun gitmesine izin veren bendim. Ölsün diye Bruno'nun elini, bilerek ben bıraktım. Onu ben öldürdüm."

Genç kadın, gözyaşlarına nasıl engel oluyordu? Gözümü ondan alamıyordum. Vücudu bir mıknatıs gibiydi. Sesi, ruhumu deşiyordu. Olası her türlü detayı hatırlamaya çalıştım. Her an bayılacakmış gibi çenesinin nasıl laçkalaştığını ve yüzünü garip bir ifadeyle ekşittiğini; ayak bileğinin nasıl tuhaf biçimde büküldüğünü, ayağının dışarıya doğru döndüğünü; vücudundaki beş litre kanın nasıl ellerine aktığını, onları, bu dünyaya tutunan birer pençeye dönüştürdüğünü hatırlamaya çalıştım.

"Annemin evinden otuz saniye daha erken ayrılmış olsaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı. Şu anda, her çarşamba akşamı olduğu gibi bütün mutfağı atıştırmalıklarıyla, bebek mamasıyla sıvayan Bruno'yla cebelleşiyor olurdum. Doğduğu andan itibaren bağımsız bir çocuktu o, onu püreyle beslememe dayanamazdı. Üç aylıkken biberonunu kendi tutmaya başladı. Biberonu kavramaya çalışan minik parmaklarının hareketini, havayı dövmesini, şişeye uzanmasını hatırlıyorum. O..."

Kadının anlattığı hikâye karşısında büyülenmiş, eroin bağımlısı gibi hikâyeye tutulmuş bağımlılar, ağızları açık halde bakakaldılar. Kibarlıklarından ama daha çok anlatılanlardan daha fazla zevk almak için gözlerini kapatarak, damarlarında dolaşan uyuşturucunun hareketine yoğunlaştılar. Dürüst olmam gerekirse, ben de öyle yaptım. Belki bu tür terapi toplantılarına katılımın yüksek olmasının nedeni budur; hepimizin başkalarının talihsizliklerinden oluşan günlük uyuşturucu dozumuzu almaya ihtiyacımız var sonuçta. Bizler, başkalarının acısının bağımlısıyız. Ben de böyle miydim? Kendimi iyi hissedebilmek ya da işimi yapabilmek için başkalarının acısına ihtiyaç mı duyuyordum? Çantamdaki cep telefonlarından biri çaldı. Duymazlıktan geldim.

Toplantıya liderlik eden adam, “Lucia burada hikâyesini anlatarak, büyük bir cesaret örneği sergiliyor,” derken, burada bir amaca hizmet ettiğini düşünmemizi ister gibiydi. “Hepiniz, her biriniz acılar çektiniz... Ama her acıyla, kendinizin ve başkalarının acısıyla kendinize nasıl şifa vereceğinizi öğreniyorsunuz.”

Başkalarının acısı, şifa bulmamızı mı sağlıyor? Bu adam belki de düşündüğümden daha da kazma biri. Belki de haklıdır. Belki de başkalarının talihsizlikleri, kendi boktan hayatımızın aslında o kadar da kötü olmadığını düşündürüyordur bize. Neyse, acıma duygusu her zaman kibirle iyi gider.

Genç kadın, “Annemin evindeyim,” diye devam etti. “Çocukları okuldan annem almak zorundaydı çünkü günde üç saat, bir büroda temizlik işinde çalışıyordum. Çalışanları rahatsız etmememiz için herkes bürodan ayrılmadan, yani öğleden sonra 3’ten evvel içeriye girmemize izin verilmiyordu. Bilirsiniz, temizlikçilerin bazı ortamlara karışmaları uygun görülmez. O dönem, ortanca oğlum Lucas’a kakasını ve çişini tuvalette yapmayı öğretmeye çalıştığımız bir dönemdi ve çiş geldiğinde, söylemeyi alışkanlık haline getirsin diye evdeyken altına bez bağlamıyorduk. Annem, “Çişini yere veya pantolonuna yapabilir, sorun değil,” demişti. “Nasıl da evde, üstünü değiştirebiliriz, ancak bu

şekilde durumu anlayabilir ve kendisini kontrol etmeyi öğrenebilir.” Biz de ona tuvalete gitmeyi öğretiyorduk. O yüzden Lucas, paltosunu ve kepini giymiş, dördümüz büyükannenin evinden ayrılmak üzereyken, “Anne çişim geldiiiiii,” dediğinde ona dikkat etmeliydim. “Ama bezini bağladık,” dedim. “Daha yeni bağladık; durma yap çişini.” Lucas, “Olmaaaaz, çok iğrenç anne,” diye bağırmaya başladı. O durumda ne dersiniz? Beklemen gerek. Bebeği anneme verdim, Edu’ya ikisine de göz kulak olmasını söyleyip (Edu yaşından çok daha olgundu ve sorumluluk duygusu taşıyordu; bu hali gururlu yüzüne yansıyor). Lucas’ın paltosunu çıkardım. O anı, yaşamla ölüm arasındaki farka dönüşen o çiş olayını kaç kez düşündüm bilseniz. İtiraf ediyorum; kardeşinin ölümü yüzünden Lucas’ı kaç kez suçlamak istedim. Öyle ya, çişini bezine yapsaydı, Bruno şimdi hayatta olacaktı. Bir süre Lucas’ın yüzüne bakamadım, ondan nefret etmeye başladım. Kendimi... Başkalarını öldürmemek için ondan nefret etmek zorundaydım.”

Çantamdaki iPhone, yine çalmaya başladı. Hikâyenin bu en dokunaklı anında telefona cevap vermek gibi bir niyetim yoktu. Ama telefon sustuktan tam üç saniye sonra diğer, özel telefonum titremeye başladı. Bu numara çok az kişide vardı, o yüzden arayan kimse beni ya iyi tanıyordu ya da ben ona özel numaramı verecek kadar güvenmiştim. Belki de önemli bir şeydi. Ekrandaki numara uzundu, bir santral numarasıydı. Tanımadım. Olabildiğince az ses çıkarmaya ve başımı eğip olabildiğince görünmemeye çalışarak ihtiyatlı bir şekilde odadan dışarıya çıktım.

“O aptal nerede?” Hattın diğer ucunda, Manuel öfkeden kudurmuştu. Telefonu açtığımı ve onu dinlediğimi fark etmemişti ve zilin her çalışında, öfkesi daha da büyüyordu. Homurdanmanın kitabını yazmıştı o. “İki telefonundan da aradım. Ne bok yiyor bu kadın?”

Feveranını duymamış gibi yaparak, ne yüksek ne de yumuşak bir sesle, “Manuel?” dedim.

“Sesinde bir sorun mu var? Garip geliyor.”

İzole bir yer bulmak amacıyla binadan dışarıya çıkarken, “Hayır hayır,” dedim. “Bir süredir sessizdim; boğazım kurumuş olmalı.”

“Sen... Bir süredir sessizdin, öyle mi? Bu mucizeyi kimin gerçekleştirdiğini söyle de o kişinin mihrabını dikeyim.”

“Sessizliğimin seni mutlu etmesi gerekirdi; bu başına daha az bela açtığım anlamına gelir patron. Özellikle de belirli zamanlarda...” derken telefonu yüzüne kapatma isteğimi dizginlemeye çalıştım. “Bu kadar acil olan şey nedir? Ben... bir işi yarım bırakmak zorunda kaldım da...”

“Şu bilgisayar korsanıyla temasa geçmem gerek. Hemen.”

Gerçekten mi? Neden? Patronum onunla neden konuşmak ister ki?

“İstersen onu ararım,” diye yalan söyledim.

Fiziksel olarak bu dünyadan kopuk halde yaşayan bir BT dâhisiyle olan tanışıklığımdan açıkça bahsederim hep. Aramalara asla cevap vermeyen ve gerçek kimliğini benim bile bilmediğim bir dâhiyle... İletişim kurmak için telesekreterine şifreli bir mesaj bırakmak ve o cevap verene dek beklemek zorunda olduğum biriyle...

“Onu hemen şimdi arayabilir ve bana geri dönüş yapması için şifreyi bırakabilirim ama onun, yalnızca canı istediğinde cevap verdiğini biliyorsun. Hem kimseye güvenmediği için sadece benimle konuşacaktır.”

“İnes sen bir dene dene...”

“Ona ne söylemeliyim?”

“Bir mesele var dersin.”

“Bir mesele. İstihbarat kapasiteni takdir ediyorum. ‘Bir meselenin’ onun seninle iletişime geçmesi için yeterli olacağını mı düşünüyorsun?”

“Kişisel bir mesele... Şu an detay veremem. Ama bir sorunu halletmem gerekiyor olay bu.”

Vay canına ne kadar ilginç... Kişisel bir sorununu çözeyim diye beni arayacak duruma düşmesine bakılırsa, işler Manuel Grana için oldukça kötü gidiyor olmalıydı. Sinirlerim büyük bir şevkle alkış tutmaya başladı.

“Anlaşıldı patron. Telesekreterine şifre bırakacağım; bakalım beni arayacak mı...”

Telefonu kapatırken, Manuel’in herhangi bir yere veya herhangi bir şeye sızabilen bilgisayar korsanı, Barselona’daki arkadaşım Joan Arderiu’dan yardım istemesine neden olacak ne gibi bir şeyi saklama gereği hissettiğini merak ettim. Sonra nerede olduğumu ve buraya neden geldiğimi hatırladım. Apar topar terapi seansının devam ettiği odaya geri döndüm. El çantalı genç kadının hikâyesinin sonuna yetişebildim.

“Sonunda, üç çocuğumu da arabaya koymayı başardım. Bruno araba koltuğunda yanımda otururken, Edu en büyükleri olduğu için arkamda, Lucas da dikiz aynasından görebileyim diye yolcu koltuğunun arkasındaydı. Yola çıktığımızda akşam olmuştu ve çiseleyen yağmur, sağanağa dönüyordu. Mart ayında hava çabuk kararır bilirsiniz. Sıcaklık da birden düşer, o yüzden çocukları arabaya oturtup emniyet kemerlerini bağlamadan paltolarını çıkarmadım. Biliyorum, biliyorum. Çocuklara paltoları, özellikle de o günkü gibi kalın paltoları, üstündeyken emniyet kemeri bağlamak doğru değildi. Kemer, göğüslerinin çevresini olması gerektiği gibi sıkı biçimde kavramıyor; bir kaza olması durumunda küçük bedenleri aniden, çok güçlü bir biçimde ileri savrulabilir ve kemer kafalarını koparabilirdi. Ama geç olmuştu ve bizim çok acelemiz vardı. Hâlâ banyo yapmaları, akşam yemeğini yemeleri, Bruno’nun emzirilmesi, pijamalarının giydirilmesi, masal okunması ve Bruno’dan büyük olan diğer ikisinin, yatağa biraz geç girmeleri için istedikleri diğer her şeyin yapılması gerekiyordu.

Böylece çocukları arabaya oturtup yola koyuldum. Annemin yaşadığı kasabayla oturduğumuz yer arası, sadece beş kilometreydi. Yol dar, virajlı ve aydınlatılmamıştı ama ben, o yolu avucumun içi gibi biliyordum. Gece geç saatlerde o yoldan çok geçmiştım. Ergenlik zamanlarımda da akşam, bir eğlenceden eve dönerken yaya olarak bile çok kez kullandığım bir yoldu. Yağmurda bile gözüm kapalı sürebilirdim. Elli metre sağa, ardından sola ve tekrar hafif sağa... Ön cam silecekleri pek iyi çalışmıyordu; önümü zor görüyordum ama karşıdan hiç araba gelmiyor, asfalta far ışığı düşmüyordu. O yüzden tedirginliğe kapılmadan yolun ortasında sürüyordum arabayı. Birden tekerlekler yolu kavramaz oldu. Algılaması güç, yumuşak bir değişimdi bu. Araba, çekiş gücünü kaybederek hafifçe kaydı ve bir şeye takıldı. Hareket edemiyordu. El frenini çekip dörtlöleri yaktım ve ne olduğunu anlamak için pencereyi indirdim. Yola çakıl yığını dökmüş, saplanıp kalmış olabiliydik. Hiçbir şey göremiyordum, duyduğum tek ses gökyüzünden boşalan yağmurun sesiydi. Arkama baktım. Edu ve Lucas uyuyordu. Sadece yanımdaki koltukta oturan Bruno hâlâ uyanıktı. Acıkmıştı, çok geç kalmadan feryat etmeye başlayacak ve onu emzirmemi isteyecekti. Acele etmem gerekiyordu.”

Lucia, iskemlesinde huzursuzca kıvrandı. Soğukkanlılığını kaybetmemiş ve hâlâ uzaklardaymış gibi görünse de acısının arttığını ve ruhunun, bedenini tersyüz ediliyormuş gibi transparan hale getirdiğini görebiliyordunuz. Odada etrafıma bakındım. Herkes, gözünü yere dikmiş, yaşlı dedikoducu köylöler gibi böylesi detaylı ve acı dolu bir şeyi duymaktan ötürü utanmışlardı. Ama ellerinde değildi; yaşanan trajediye kapılmışlardı bir kere.

“O zaman haberim yoktu tabii ama bu Bruno’yu son görüşüm olacaktı. Oğlum oracıkta, yolcu koltuğunda Peugeot’un tavan lambasının ışığı altında oturuyordu. Bu aklımda kalan son görüntüsüydü; kahretsin, hem de ne boktan bir görüntü... Çenesindeki o minik gamzeleri ve görenlerin ona âşık olması-

na sağlayan o uzun kirpiklerini bile göremedim. Onu son gördüğümde, Bruno'nun gölgelerle kaplı yüzü turuncuya bürünmüştü ve ben sadece gözlerinin çukurunu kestirebiliyordum. Birden arabaya, şoför tarafından bir şey çarptı ve sağa doğru kaymaya başladık. Yoldan  ıkıyoruz, diye düşündüm. Tanrım, yoldan  ıkıyoruz.”

Lucia şimdi felç olmuş gibi nefesini tutuyordu. Nefes almazsan, canın daha az acır. Nefes almazsan, acıyı sivilcedeki iltihap misali patlatana dek sıkarsın. İşin püf noktası, nefesini uzun süre tutmak ve onu bir yandan bastırıp sıkıştırırken, ufak ufak vermektir. İşte onu birazdan, bir kez daha etkisine alacak yoğun acıya karşı, Lucia'nın vücudunun içgüdüsel olarak verdiği tepki buydu.

“Kapımı açmaya çalıştım ama başaramadım. Sel, kapıyı sıkıştırıyordu. Pencereyi indirdim, oradan dışarıya attım kendimi. Nerede olduğumuzu biliyordum; yolun kuru bir nehir yatağını kestiği b l m ndeydik ama akıntının ters yönünde bir yerlerde yağmur öylesine çok yağmıştı ki nehir tekrar canlanmıştı. Ayakkabılarımı ayağımdan çıkardım. Topukları çok yüksek değildi ama onlarla hiçbir yere gidemezdim. Ayağım yere değdiği anda (asfalt mıydı, değil miydi, bilmiyordum), selin ne kadar güçlü olduğunu fark ettim. Araba bir yerde yola saplandığı için şanslıydık; öteki türlü sele kapılıp giderdi. Acele etmeliydim. Arkamdaki kapıyı, Edu'nun kapısını açmaya çalıştım ama o da açılmadı. Su o kapının da açılmasını engelliyordu. *Kahretsin, kahretsin. Arabadan çıkmadan emniyet kemerlerini   zmeliydim.* Edu'yu uyandırmak için camı yumrukladım. ‘Kemerini   z,’ dedim. ‘Tatlım acele et. Eve geldik, ıslanmanı istemiyorum.’ Ama beni dinlemedi. Sesim yağmurla araba camı arasında boşuna sekerken,  aresizliğimi yüzüme vurdu. Çocuklarımı arabadan çıkarmak istiyorsam, öbür kapıyı denemeliydim. Arabanın çevresinden dolanmak kâbus gibiydi; hiçbir şey göremiyordum üstelik arabanın motorunu kapatmak gibi bir hata yapmıştım

ve zifiri karanlıkta kalmıştık. Hem gökten hem de nehir yatağından gelen suyun gümbürtüsü korkunçtu. Öyle bir gürültüde bir şey düşünmek imkânsızdı. Ama belki de böylesi daha iyiydi. Düşünme, sadece yap. Tutunabildiğim her şeye sıkıca tutundum, tırnaklarımı arabanın kaportasına bastırdım ve Peugeot'un çevresinden dolandım. Yolcu tarafına geldiğimde bir an rahatladım. Araba suyun hızını kesmişti ve arka kapıyı çok zorlanmadan açtım. El yordamıyla Lucas'ın emniyet kemerini çözdüm; 'Tatlım, anneye sıkıca tutun' ve Edu'ya kemerini çözmesini, kardeşinin kapısından dışarıya çıkması gerektiğini ve bunun çok önemli olduğunu söylerken, sesimin isterik çıkarması için çaba sarf ettim. Lucas'ı sol kalçama oturttum. Nefes aldım. 'Edu, tatlım, çık dışarı. Yolda su var. Korkma sakın; anneye sıkıca tutun,' dedim ona. Edu altı yaşındaydı, kot pantolonunun kemerine iyice tutunduğu takdirde oradan çıkabilirdi. Başka bir çözüm yoktu. İşin en zor tarafı, sol kolumla Lucas'ı tutup, vücudumla Edu'yu korurken Bruno'yu arabadan dışarıya çıkarmaktı ama başardım. Dördümüz hassas bir dengede adım adım arabadan uzaklaşmaya başladık. Fırtınanın sesini bastırmak için bağırarak 'Edu, şampiyon gibi yürüyorsun,' dedim. 'Annenin kemerine sıkıca tutun. Çok sıkı tutun tatlım; bilirsin ya tatlım, teleferik gibi... Nehri ne kadar çabuk geçeceğiz, göreceksin.' Çocuklar bir şey söylediler mi, hatırlamıyorum ama ağlamadılar. Belki de ağladılar. Belki üçü birden belki de dördümüz avazımız çıktığı kadar bağırıyorduk... Ama ben hiçbir şeyin farkında değildim çünkü, tüm duyularım hepimizi oradan çıkarmaya odaklanmıştı. Başaracağımızı düşündüm, bunu gerçekten düşündüm; ta ki arabanın korunaklılığından uzaklaşıp da sel tüm gücüyle bize vurana dek... Neredeyse devrilecek gibi oldum. Su kalçalarımın kadar geliyordu. Ayağım kayıyordu ve çöktüm. Selin şiddeti gittikçe artıyordu. Dört, beş adım attıktan sonra düştüm. Suya yüzüstü çarpmayayım diye içgüdüsel olarak Lucas'ı ve Bruno'yu bıraktım. Lucas süveterime tutunmayı

başardı, Edu'ysa mucize eseri pantolonuma yapıştı ama sadece üç aylık olan Bruno kaydı ve onu kaybettim. O an sanırım hayatımda hiç atmadığım kadar büyük bir çığlık attım. Sağ elimle panik halde suyun dibini yoklamaya çalıştım ve sonunda başını hissettim. Saçlarından tutup çıkardım. Başaramayacağız, diye düşündüm, buradan sağ çıkamayacağız. Bir adım daha atmaya çalışıyordum ki birden altımda basacak sağlam bir yer olmadığını fark ettim; dördümüz birden suya gömüldük. Çocuklara sıkıca yapışmış halde oradan çıkmaya, boğulmasınlar diye başlarını sudan çıkarmaya çalışırken gerçeği fark ettim. Gerçek de -kahrolası, rezil, korkunç gerçek- buradan kurtulabileceğimizdi ama hepimizin değil... Dördümüz birden asla başaramazdık. Kimin öleceği, kimin kalacağına dair bir seçim yapmam gerekiyordu. Birçok şey düşünebilirdim. Edu en büyük oğlumdu, hayatımı sonsuza dek değiştiren ilk oğlumdu. Lucas ortanca oğlum, içlerinde en sevecen olanıydı, beni sürekli kucaklardı ve Bruno, hâlâ bebek kokuyordu, o tombul yanaklarını yemek istiyordum hâlâ. Hangisini ölüme yollayacağıma karar vermeden önce uzunca bir süre çocuklarımla alakalı bu tür şeyleri düşündüm. Daha sonra, tüm bunları kendi zihnimde yarattığımı fark ettim. Aslında o an zihnim bomboştu ve kararı bedenim verdi. Üzgünüm Bruno ama seni bırakmam gerek. Kardeşlerini kurtarmak için seni bırakmam gerek. Hoşça kal Bruno, hoşça kal. Lütfen beni affet. Seni seviyorum."

"Ve onu bıraktım."

"Hoşça kal bebeğim, hoşça kal."

Lucia, devam edemedi. İçinde tuttuğu onca acı, oğlunu elinden alan ani sel gibi taşıtı içinden. Hıçkırıklar arasında sürekli tekrarladığı iki kelime vardı: "Otuz saniye, otuz saniye." Odadaki hava elektriklendi. O havayı, sadece solumak bile vücuda ağrı saplanmasına neden oluyordu. Çocuğunu kaybeden bir annenin acısını, ilk kez o an gerçek anlamda anlayabildim.

Ve dayanamadım.

Arkama bakmadan, beni kimin gördüğü veya tanıdığına al-dırış etmeden, kendimi dışarıya attım. Sonra bir an bile bek-leyemedim. Eve varana kadar hiçbir şekilde ertelemeyecektim. Kendimi arabaya attığım anda hikâyenin gerisini öğrenmek için telefonumu çıkardım ve yerel bir gazetede iki yıl öncesine ait haberi buldum. Anne bebeğini orada bıraktıktan sonra, diğer iki oğlunu kurtarmak için çabaladı. İçlerinden biri, en büyük olanı, bir ağaç dalına tutunarak kurtuldu. Anne ve iki yaşındaki ortanca oğluysa sele kapıldılar ama akıntı yönünde otuz metre kadar sürüklendikten sonra azgın sulardan kurtulmayı başardılar. Polis annenin bilincini yitirmeden önce, “Edu’yu kurtarın, lütfen Edu’yu kurtarın; o ağaçta,” diye çığlık attığını söyledi. Yolun diğer tarafında arabasını tam zamanında durdurmayı başa-ran ve selden kurtulan bir adam, çığlıkları duymuş ve Guardia Civil’e haber vermişti. Anne ve iki oğlu, hipotermi nedeniyle hastaneye kaldırıldı. Psikolojik tedavi görüyorlar. Polis taşkın suyun yarım dakika gibi bir sürede ortaya çıktığını, ani selin tsunami gibi kontrol edilemez bir biçimde geldiğini ve önüne çıkan her şeyi silip süpürdüğünü açıkladı. Üç aylık bebeğin cese-di ise pazar günü, trajedinin üstünden kırk sekiz saat geçtikten sonra, kazanın yaşandığı yerden on beş kilometre aşağıda, selin sürüklediği ağaç kalıntılarına takılmış halde bulundu. Cenazesi yarın kaldırılacak.” Okuduğum şeyi sindirmeye zaman bulama-dan, elimdeki telefon titredi; biri arıyordu. Altıncı ya da yedinci kez çalana dek açmadım ve arayan kişi de sonunda kapattı ama ikinci kez denedi şansını. Arayan patronum Miguel’di yine. Tam bir baş belası...

“Ines. Bir başka çocuk... İki yıl önceki alışveriş merkezinden bir başka çocuk daha kayboldu hatırladın mı?”

Hatırlamış mıydım? Hatırlamış mıydım? Midem bulandı.

“Hemen oraya gidiyorsun. Sana bir sırt çantası gönderece-ğim, böylece akşam haberlerine bağlanabileceksin. Haberi ilk biz yapıyoruz. Oraya varır varmaz ara beni.”

“Bak, Manuel...”

“Neye bakayım?”

“Biliyorsun...”

Peki, ya ne diyecektim? Gitmek istemediğimi patronuma nasıl açıklayacaktım? “Kayıp çocuklarla alakalı haberlerden hoşlanmadığımı biliyorsun...”

“Söylediklerini duyuyor musun?”

“Kayıp çocuklarla alakalı haberlerden hoşlanmadığımı biliyorsun” diyerek, sızlanan bir çocuk sesiyle taklidimi yaptı.

“İnes, derhal oraya git. Daha fazla ayrıntı için yoldayken beni ara. Özel bir haber vereceğimizi doğrulamalarını bekliyorum. Kaynağımın söylediği doğruysa, büyük bir haber olacak bu. Hem de çok büyük.”

4

A N A

Başmüfettiş Ana Aren, alışveriş merkezine vardığında güvenlikten her kim sorumluysa onu taşaklarından havaya asmak istedi. Tek bir kapı bile kapalı olmadığı gibi, hiçbirinin başında bir görevli de yoktu. Biri, kısa bir süre önce gerçekten bir çocuk kaçırmışsa -olay sahte bir alarm değilse- çocuk ve onu kaçıran kişi, çoktan gitmiş olmalıydı. Kaçıran kişinin ve çocuğun alışveriş merkezinden çıkarken geride bırakabilecekleri, içeriye girip çıkmakta olan yüzlerce kişiden birinin ayakkabısına yapışmış olabilecekti. Şimdi, Madrid'i çevreleyen banliyölerdeki toplu konut inşaatlarından birinde kaçınılmaz olarak kaybolmuş olası kanıtlardan söz etmeye bile gerek yoktu. Alışveriş merkezinin güvenlik personeli, iki yıl önce yaşanan olaydan hiçbir şey öğrenmemiş miydi? O olay, tüm İspanyol toplumuna yeterince ders olmamış mıydı?

Arkasından bir sesin, "Başmüfettiş, Başmüfettiş," diye seslendiğini duydu. "Buradayım."

Etrafta onca insan dolanırken, sesin nerden geldiğini anlamak zordu. Ana, alışveriş merkezinde insanların davranış biçimlerine oldum olası hayret ederdi. İnsanlar geniş koridorlardan belli bir düzene sadık kalmaksızın yığınlar halinde akar, belli bir hedef gözetmeksizin dolanırlar, oraya sadece zaman öldür-

mek için gelmişler gibi bir ayaklarını diğerinin önüne -sağ, sol, sağ, sol- atıp dururlardı. Alışveriş merkezi, ziyaretçilerin talep ettiği her şeyi onlara sunardı; yazın havalandırma, kışın ısıtma, tuvaletler, oturaklar, su pınarları ve düz bir zeminde tökezleyip düşme korkusu olmadan yürüme imkânı...

“Buradayım.”

Ana, bir üniforma görmeyi bekliyordu ama onunla konuşan sivil giyimli bir kadındı. Bu teknik ekibin burada olduğu anlamına mı geliyordu? Sadece dedektifler üniformasız gezerdi ve bu memurun da üniforması yoktu. Olay yerlerinde -Tanrı esirgesin de burası bir olay yeri olmasın- normalde onu bulması için gönderilen kişi, Avila’daki Polis Akademisi’nden yeni mezun gariban bir bursiyer olurdu.

Kadın, “Başmüfettiş, merhaba... Hemen geldiğiniz için sağ olun,” diye devam etti. “Kabalığımı bağışlayın. Sinirlerim ayakta da. Siz teşkilat içinde başlı başına bir kurumsunuz, biliyorsunuz. Oh, tekrar özür dilerim, kendimi tanıtmayı unuttum. Ben, Batı Madrid Karakolu’ndan Sonia Calero. Sizi bekliyorduk.”

“Buraya ne zaman geldiniz?”

“Bir devriye arabası, çocuğunun kaçırıldığını haykıran bir kadın gördüğünü söyleyen şahidin ihbarından on dakika sonra buradaydı. Bunun sahte bir alarm olmadığı hemen anlaşıncı, bizi aradılar. Ben izin günümdeydim. Yan tarafta alışveriş yapıyordum ve hemen geldim.”

Burası, iki yıl önce Nicolas’ın kaybolduğu alışveriş merkeziydi. Her şey kötü bir rüyaya benziyordu.

İkisi çocuğun kaybolduğu yere koşar adımlarla giderlerken Ana, “Olayla ilgili bana ne anlatabilirsin?” diye sordu.

“Anneyi sorgulama, babayı arama sürecindeyiz. Kadın isterik durumda, son derece telaşlı, iki kelimeyi bir araya getiremiyor. Ona doktor çağırdık.”

“Çocuk ne kadar zamandır kayıp?”

“İki saat. Bize hemen haber verdiler, biz de çabucak geldik

ama şimdiye kadar alışveriş merkezi veya çevresinde çocuğun izine rastlamadık. Dört yaşında bir çocuk, adı Manuel. Annesi elinden tutuyormuş. Çocuk, *Pati Devriyesi* denilen bir aksiyon kahramanından etkilenmiş ve bir oyuncak dükkânının vitrininde duruyormuş.”

Sonia hızlı hızlı konuşuyor, bu da sözlerinin anlaşılmasını zorlaştırıyordu. Sarsak sarsak yürürken, kelimeleri hızlı yürüme yarışmasında yarışan biriymiş gibi, neredeyse nefes almaksızın ardı ardına sıralıyordu.

Ana, “Nedir o? Çizgi film mi?” diye sordu.

“Evet. Çocuğunuz yok anlaşılan. Oh, özeinize girdim, pardon. Affedin beni, lütfen. Bildiğim kadarıyla sezonun en çok ses getiren dizisi. Yeğenlerim bayılıyor. Köpek polisler.”

“Köpek polis mi? Tam da ihtiyacımız olan şey... Maymun yargıç yapmak hiç akıllarına gelmiyor, değil mi?” Ana’nın ses tonu sertti ama Sonia güldü.

“Ehl bilirsiniz, üniformalarımız iyi görünüyor köpeklerin üstünde bile... Acil durum merkezini şu mağazada kurduk.”

Burası Sonia’nın biraz önce bahsettiği, çocuğun ortadan kaybolmadan önce vitrinine baktığı oyuncak mağazasıydı. İş yapmak için iyi, hemen yanındaki asansörlerin ve acil çıkış merdivenlerinin bulunduğu lobiye açılan kapılarla, ortadan kaybolmak için kötü bir yerdi. Biri çocuğu kaçırmışsa, ona yanaşp saniyeler içinde oradan çıkarması kolay olmuştu.

Mağaza sahibi, mağazanın içinde polisin sorularına sabırla cevap veriyordu ama mağazasının, soruşturma üssü olarak seçilmesine izin verdiğine çoktan pişman olmalıydı. Bunu sadece iyi niyetinden değil, ufaklığın kendi vitrinin önünden kaçırılmış olmasından ötürü hissettiği suçluluk duygusu yüzünden de yaptığı şüphesizdi.

Ana ve Sonia, mağaza sahibini sorgulayan grubun yanından geçip arka tarafın yolunu tuttular. Yarı açık kapının ötesinde, penceresiz ve havalandırmaz küçük bir depoda anne, kolunda

tansiyon aleti, bir oyuncak kolisinin üstüne oturmuştu. Doktor, Ana'ya baktı ve elini kaldırıp beklemesini işaret etti.

"Yüz elli ikiye doksan bir oldukça yüksek."

Anne cevap vermedi. Oğlu, iki saat önce kaçırılmış bir anne olarak saf adrenalin yüzünden terliyor olmalıydı. Ana, aklına sahip çıkmalıydı ya da bu koşullar altında, en azından elinden geleni yapmalıydı.

Sophia'ya, "Annenin adı ne?" diye fısıldadı.

"Lola. Oğlunun adı da Manuel."

"Doktora ona rahatlatacak bir şeyler vermesini söyle ama çok güçlü bir şey olmasın. Benimle konuşurken, aklının başında olmasını istiyorum."

"Tamam."

"Kadının seni duymasına izin verme."

Sonia, "Tabii tabii," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti. "Doktorla konuşacağım ama kadın hiçbir şey bilmeyecek."

"Lola merhaba. Lola, benim adım Ana. Başmüfettiş Ana." Ana, annenin kolunu hafifçe okşarken yumuşak bir sesle konuştu.

Ana, kurbanlara hafifçe dokunmaktan hoşlanırdı. İki metre-karelik cilt, mutlak duyarlılık özelliğiyle vücudun en büyük ve en hassas organıdır. Diğer insanların duyularıyla iletişim kurmanın ve onlara, Ben sana yardım etmek için buradayım, yanındayım, demenin en iyi yoludur. Ancak bazen dikkatli olmanız gerekir. Acısı çok büyük olan insanlarda cilt cilde temas, acılı bir elektrik şokuna neden olabilir. Acının aşırı boyutlarda olduğu durumlarda, kurban hayati organlarını korumak için iki büküm olur, cenin pozisyonunu alır. Böylesi durumlarda harici her türlü temas, hayatı tehdit eden bir saldırganlık, fiziksel ve duygusal acının tam ortasına saplanmış bir bıçak olarak algılanır.

"Lola, oğlunu bulmak için buradayım."

Kadın, Ana'ya bu sözlerin ne anlama geldiğini bilmiyormuş

gibi baktı. Burada mı? Bulmak mı? Oğlum mu? Sözlerin anlamını, beyninin bir köşesinde arıyormuş gibi bir hâli vardı.

“Lola, yardımına ihtiyacım var. Geçen her dakika hayati önem taşıyor. Manuel’i bulmak istiyorsak, bana yardım etmelisin.”

Kadın rüyadan uyanmışçasına, kekeleyerek, “Ben... ben... ben... her şeyi polise anlattım zaten,” dedi. “Bundan fazlasını bilmiyorum. Bebeğim nerede? Nerede?” Lola titremeye ve ağlamaya başladı. Vücudu hıçkırıklarla ritmik bir biçimde sallandı. Ana, “Lola, Lola, tatlım,” diye devam etti. “Gözümün içine bak. Manuel’i bulacağız.”

“Ona, ‘Manu’ deriz. Kaybolduysa ve biri ona ‘Manuel’ diye seslenirse, cevap vermez. Ona ‘Manu’ diye hitap etmeniz gerek. Manu.”

“Tamam Lola. Tamam, şimdi seninle birlikte Manu’yu bulacağız.”

Ana, ona samimi bir biçimde *tu*’ diye hitap etti. Bu tür durumlarda *usted*’’den hoşlanmıyor, kibar ifadenin bir tür duvar ördüğünü düşünüyordu; ben, polisim buradayım, sen kurban-sın oradasın... O nedenle, bazılarına garip gelse de hep *tu*’yu kullanırdı.

“Manu’yu bulacağız ama odaklanman gerekiyor, tamam mı? Konsantre olmana ihtiyacım var. Tatlım bu işte birlikteyiz. En baştan başlayalım. Ne oldu?”

“Ben... ben... biz, yürüyorduk. Onu okula bıraktığımda ağlamazsa, oyun alanına gideceğimize söz verdim. Bu sene okulunu değiştirdi. Yakın zamanda kocamdan ayrıldım ve param özel okula yetmiyor. Manu hemen her şeye uyum sağlamakta zorlanıyor; yeni ev, ayrılık, okul... O yüzden ona alışveriş merkezindeki zıplayan evin ve diğer şeylerin olduğu oyun alanına gideceğimize söz verdim. Ağlamasın diye...”

* Sen. (ç.n.)

** Siz. (ç.n.)

“Kaybolduğu anla ilgili ne hatırlıyorsun?”

“Şey, Manu...” İçini çekti, burnunda biriken sümüğü yuttu. “Bugünlerde sakinleşmesini sağlayan birkaç şeyden biri *Pati Devriyesi*... Ne olduğunu biliyor musunuz? Köpeklerin itfaiyeci ve polis oldukları, televizyondaki şu çizgi film... Manu, o çizgi filme bayılıyor. Bir bölüm izliyor, ardından yenisini izlemek istiyor bu sebeple her gün okula geç kalıyoruz. O yüzden vitrinde *Pati Devriyesi*’ni görünce durduk. Yüzünü görmeliydiniz; gözleri fincan altlığı gibi büyüdü. Vitrine iyice bakabilmek için elimi bıraktı. Yüzünü ve ellerini cama dayamış halde hemen oradaydı. Yapabilse, elini camdan içeri uzatırdı. Ben... ben... bir an dikkatim dağıldı. Telefonum çaldı. WhatsApp mesajıydı, cevap verdim.”

“Mesaj kimden geldi?”

“Kocamdan. Yani eski kocamdan. Manu’yu bu hafta sonu almak istiyordu. Oysa böyle programlamamıştık ve ben öfkeden deliye döndüm.”

“Telefonuna bakabilir miyim lütfen?”

Tabii ya, işte oradaydı. Eski kocadan gelen mesaj. Ekranda yazdığına göre, adı Ricardo’ydu. Ana, etrafına bakındı. Sonia’ya, “Eski koca burada mı? Yerini tespit ettiniz mi?” diye sordu.

“Hayır. Bildiğim kadarıyla henüz bulunamadı. Gidip bir sorayım Başmüfettiş, hemen dönerim.”

Mesaj 17:15’te gelmişti: Lola, hafta sonunu birlikte geçirmek için yarın gelip Manu’yu alacağım. Cuma onu okuldan alma. Çantasını hazırla ve okul sekreterliğinin bürosuna bırak. Biz, çıkarken alırız. Lola, ona uzun bir paragrafla cevap vermiş, Ricardo’ya bıkıp usandığını, aklından neler geçtiğini merak ettiğini, çocuğu almasına izin vermek gibi bir niyeti olmadığını söylemişti. Gerekirse evin kilidini değiştirecek ve polise haber verecekti; aynen böyle yapacaktı. Kocası ona mesajı 17.15’te atmış, o da 17.19’da cevap vermişti.

"Lola, mesaja hemen mi cevap verdin?"

"Evet, WhatsApp uyarı sesini duyar duymaz telefonu aldım ve ona cevap yazdım."

"Ama burada cevap vermek için dört dakika beklediğin görölüyor."

"Ben... ben... hemen cevap verdim yemin ederim."

Kocanın mesajı, karısını kasten öfkelenlendirmek, kıskırtmak için yazılmışa benziyordu. Beş satırlık mesaj için dört dakika fazlasıyla uzundu ama kim bilebilirdi ki? Kadın belki de istediği mesajı yazana dek birkaç kez yazıp silmiş, sonra yine yazıp yine silmiş olabilirdi. Adam karısını sık sık kıskırtıyorsa, kadının doğru cevabı toparlayıp yazmasının uzunca bir zaman alması olmayacak şey değildi. Sonia, depoyu mağazaya bağlayan kapının ağzından, "Başmüfettiş, bir dakika gelebilir misiniz?" diye seslendi. Ana'yı mağazanın uzak bir köşesine çekerken, "Kocayı bulamıyoruz," diye fısıldadı. "Adamın telefonu kapalı ya da kap-sama alanı dışında... Hem, bilirsiniz..."

"Evet, küçük çocukların kayıp vakalarında büyük sorumlu ya aileden ya da yakın çevreden biridir. Ama adam sinemada, karısı uğruna terk ettiği genç kadının yatağında olabilir ya da işte, toplantıda."

"İşyerini aradık öğleden sonra ayrıldığını söylediler."

"Failin koca olduğunu varsayıp geçemeyiz Sonia. Belki öyledir, belki de değil. Şu an hiçbir olasılığı bir kenara atamayız. Manu'yu kurtarmak istiyorsak, her türlü fikre açık olmalıyız."

Ana, aynı konuşmayı teşkilata katılan her acemi için kaç kez tekrarlamıştı kim bilir. Her türlü fikre açık olmak... Hiçbir olasılığı bir kenara atmamak... Bazen aklımıza gelen ilk fikri fazlasıyla kolay diye hemen eleriz... Ya da imkânsız diye...

"Alışveriş merkezindeki tüm çalışanların listesini istedik. Güvenlik ve temizlik görevlilerinin, sözleşmeli olarak çalışan diğer tüm personelin listesini... Bizden bir grup mağazaları tek tek dolaşiyor, mağaza sahiplerini tespit ederek onlardan çalışanları

hakkında bilgi topluyor, son zamanlarda işten çıkardıkları birileri olup olmadığını öğreniyor.”

“TIU’yu bilgilendirdiniz mi?”

“Yazılımcıları mı?”

“Evet, lütfen onları benim adıma ara. Sonra benim birimimi de arayıp seni Müfettiş Yardımcısı Javier Nori ile görüştürmelerini iste. Nori’ye söyle, bilinen pedofillerin listesine bir baksın, içlerinden herhangi biriyle alakalı sıra dışı bir gelişme var mı, kontrol etsin.”

Sonia, “Oh, Başmüfettiş, bir şey daha var,” dedi.

“Nedir?”

“Bir sızıntı söz konusu... Birisi anlaşılan ötmüş, basın şu anda dışarıda. Bir televizyon ekibi, yani... Çevreyi kordon altına alan polis memurlarından biri, televizyon ekibinden bir teknisyenin canlı yayın için hazırlık yaptığını görmüş.”

“Onları alışveriş merkezinin dışında tutun. Bir devriye arabası mesafeli bir biçimde onları izlesin, insanların olanları öğrendikten sonra yaşayacakları paniği bastırsınlar. Televizyoncular canlı yayına geçtiğinde, burada her yerde telefonlar çalmaya başlayacak. Panik yaşanmasını istemiyorum. Sekiz haberlerine kadar hâlâ zamanımız var. Haber televizyonda yayınlanır yayınlanmaz, sosyal medyada da kıyamet kopacak ve burası cehenneme dönecek.”

“Anlaşıldı Başmüfettiş.”

Ana homurdandı. Basın, haberi nasıl bu kadar çabuk alabilmişti? Ines Grau da oradaysa, Ana kesinlikle sıkıntı yaşayacak demekti. Kahretsin, Ines.

Ana depoya geri döndü.

“Lola, sende oğlunun fotoğrafı var mı?”

“Evet, tabii. İşte burada.” Kadın Ana’ya bir kez daha telefonunu gösterdi. “Kaybolmadan birkaç dakika önce çekmiştim.”

Lola titremeye başladı. Kaybolmadan önce... Bunu yüksek sesle söylemek, olayı gerçek kılmıştı. Oğlunun artık onunla bir-

likte olmadığını, onu kaybettiğini ya da birinin onu elinden aldığı...

Ancak, Ana Aren başka bir şey gördü. Damarlarındaki kanın donmasına neden olan bir şey. Manu'nun fotoğrafı. Dört yaşında. Mantar kafa stilinde kesilmiş düz, koyu renk saçlar. İri, kahverengi gözler. Hık demiş Nicolas'ın burnundan düşmüş!

Olamaz!

Yine mi Nicolas...

Yine mi Toplayıcı...

Yine mi...

5

İ N E S

Her şey öylesine huzurluydu ki. Başkentin banliyösündeki sıkıcı -ama şaşırtıcı biçimde dolu- bir alışveriş merkezindeki herhangi bir öğleden sonraya benziyordu. Orada neler olduğunu çok az insan biliyordu ve çok daha az insan, çok daha kötü bir şeyden haberdardı; olay iki yıl önce yaşanan olaya tıpatıp benziyordu.

Toplayıcı...

O kadar çok kötü hatıra vardı ki. Manuel bana haberi verir vermez, boğazımda bir şeylerin düğümlendiğini hissettim.

“Yola çıktın mı?”

Terapi seansı esnasında giydiğim sarı peruğu başımdan çıkarıp, sarı makyajımı ve gözlerimin altındaki sahte gölgeleri, torpido gözündeki yarım açılmış pakette aylardır durmaktan kurumuş ıslak mendille silmeye çalışırken, “Sakin ol patron. Arabadan arıyorum. On dakika sonra oradayım,” dedim ona. “Mobil birim canlı yayın için geliyor mu?”

“Mobil birimle, dikkati üstümüze çekmek istemiyoruz. İnsanlar antenle dolu dev Kanal On Bir kamyonetini görüp tweet atmaya başlarsa, haberciler telefona sarılıp, temasta oldukları polisleri ararlar ve bizim atlatma haberimiz güme gider. Saat sekizde haberi veren tek kanal biz olmak istiyoruz. Onlar altlarına sıçacaklar.”

“O zaman sırt çantası?”

“Evet.”

“Çalışmazsa altına sıçan sen olacaksın. O zaman beni hiç suçlama, tamam mı?”

Miguel, “İnes sızlanmaktan vazgeç Tanrı aşkına,” diyerek tepki gösterdi. “Ne yani, Madrid’in en önemli alışveriş merkezlerinden birinde kusursuz bir 4G bağlantısı olmadığını mı sanıyorsun? Telefon şirketleri, alışveriş merkezlerinde dolanan canları sıkkin binlerce kişi yüzünden yapacakları işi kaybetmek isterler mi sence? O insanlar, kendilerini telefonlarına bakarak eğlendirmekten başka ne yapabilirler? Neyse, polisin frekans bozma gibi bir şey yapacağını sanmıyorum, bir kayıp çocuk vakasında böyle bir şey yapmazlar.”

Mobil birimler, canlı televizyon yayınlarında sinyallerini uydu aracılığıyla gönderirler. Bir kez sabitlendikten sonra sisteme müdahale edilmesi ya da sistemin bozulması, sıradışı güneş patlamaları veya birilerini basmaması gereken bir düğmeye basması gibi durumlar dışında, hemen hemen imkânsızdır. Ancak son zamanlarda moda, sırt çantalarından canlı yayın yapmak; adına sırt çantası deniyor çünkü sırt çantasının içindeki bir kamera operatörü monte edilmiş küçük bir verici vasıtasıyla, stüdyoya cep telefonu hattından sinyal gönderiyor. Cep telefonu sinyalinin hizmet dışı kalması durumunda, canlı yayın da kesiliyor. Bu durum bazen milyonlarca izleyicinin gözünün önünde yaşanıyor. Arabayı saatte yüz kırk kilometre hızda sürüyor, canlı yayına geçmeden önce alışveriş merkezine zamanında varabilmek ve kaybolan çocuk hakkında bana bilgi verebilecek herhangi bir polisle konuşabilmek adına, her türlü trafik cezasını yeme riskini göze alıyordum. Bağlantım kahrolası sırt çantası yüzünden koparsa, stüdyoya döndüğümde kıyameti koparacaktım.

“İzleyicilerin karşısında aptal duruma düşmek istemiyorum,” dedim. “Geçmişte sırt çantası maceralarında yaşadığımız çekim facialarını hatırlatmama gerek var mı? Hani, unutmuşsan diye

söylüyorum, YouTube’a girip bir bak istersen. O ıvır zıvır parçalarla artık canlı yayın yapmayacağımı söylemiştim sana, malum, yayında gülen yüz benim yüzüm, senin değil. İnsanlar her şeyin, teknik sorunların bile benim hatam olduğunu düşünüyor. Hal-kın gözü önünde olan benim, insanlar, ‘Hey! Dün ne oldu öyle? Neden seni öyle küçük şeritler halinde kesilmiş olarak gördük?’ diye soruyor. Patron, senin bu tür şeylerle uğraşman gerekiyor mu; hayır gerekmiyor! Sana bu tür şeylerle hiç gelmiyorlar çünkü sen hiç televizyona çıkmıyorsun!”

“Ines, bunlar istisnai durumlar. Sana kaç kez söyledim? Kim-senin özel haberimizi elimizden almasını istemiyorum. Ayın bitmesine iki gün kaldı. İzlenme oranlarında üstlerde yer almıyoruz.”

“Daha fazla tartışmayacağım. Otoyolda yüz kırkla gidiyorum ve kaza yaparsam enkaza dönerim. Ha aklıma gelmişken, ceza yediğim takdirde parayı kanal ödeyecek. Şimdi bana olayla ilgili bildiklerini anlat bakalım.”

“Dört yaşında bir çocuk kayboldu. Çocuk, annesiyle birlikteymiş. Anne ile baba birkaç ay önce ayrılmış. Babayı bulamıyorlar. Annenin, oğlanla birlikte oyun parkına giderken telefonu çalmış ve dikkati dağılmış. Çocuk o sırada elini bırakmış ve sonra ortadan kaybolmuş.”

“Hepsi bu mu? Bunun neresi önemli haber? Kayıp bir çocuk mu? Kaybolmuştur ya da babası almıştır. Anne, baba ayrı dememiş miydin?”

“Ines dinle. Polis çocuğu kaçıran kişinin iki yıl önce Nicolas’ı kaçıran kişiyle aynı olabileceğini düşünüyor. Toplayıcı... Sence, adam tekrar harekete geçmiş olabilir mi?”

Toplayıcı... Korku, bilincimin en eski parçasının derinliklerinden çıkarak, sefil beynimden tüm vücuduma yayıldı. Şok öylesine büyüktü ki neredeyse arabanın hâkimiyetini kaybedecektim. Direksiyonu sıkıca ve gergin bir biçimde kavradım. Bu imkânsızdı. Toplayıcı olamazdı.

“Bunu, bu kadar çabuk nasıl anladılar? Kim söyledi bunu sana?” Kekelememeye çalışsam da aklıma bin bir soru akın ediyordu. “Senin takıldığın polislerden biri mi, hani şu ‘entelektüel programlardan’ birine çıkan?” Oh, kahretsin. Bunu neden söyledim ki?

“Sözlerine dikkat Ines. Çizgiyi aşmak üzeresin.”

“Kusura bakma patron. Ama o polislerin beni nasıl çileden çıkardıklarını biliyorsun; muhabirlere haber sızdıran, onlarla içki içip kim bilir başka ne haltlar yiyen polisler... Bak, daveti yapan kişinin sen olduğunu söylemiyorum, tamam mı?”

“Ines, sen hayal görüyorsun. Bazen aklını kaçırdığını düşünüyorum. Seksenli yıllarda değiliz. O tür şeyler, o günlerde kaldı.”

“Sen öyle san.”

“Unut bunu, tamam mı? Bunun için zamanımız yok. Alışveriş merkezine varmana ne kadar kaldı?”

“Şu an otoparka giriyorum. Sırt çantasını kim getiriyor?”

“Bekle, prodüksiyona sorayım. Carmennnn!” Kendisinden beş masa ötede oturan, sekiz haberlerinin prodüktörüne sesleniyordu. “Alışveriş merkezinden yapılacak canlı yayın için sırt çantasını kiminle gönderdin? Adrian,” diye cevap verdi, tekrar benimle konuşuyordu. “Adri, on dakika sonra orada olacak. Geldiğinde seni arar. Haberin tanıtım görüntülerinde olacaksın, sonra programın ilk bölümü seninle açılacak.”

Alışveriş merkezinin içinde her şey normal görünüyordu. Tuhaf hiçbir şey yoktu. Polis o ana dek kaybolma haberini bastırmayı başarmıştı; o nedenle alışveriş merkezinde daha öncekiler gibi sıradan bir öğleden sonra yaşanıyordu. Ama bu sükûnet, fazla uzun sürmeyecekti. İlk kata girerken, patronumun yanlış tüyo aldığını düşünmeye başlamıştım ki süs eşyası satan küçük bir mağazanın içinde mağaza sahibiyle konuşan iki polis gördüm. Polisler kadını sorguluyorlar, içlerinden biri de not alıyordu. Onları duyamasam da aralarında nasıl bir konuşma geçtiğini tasavvur edebiliyordum; “Şüpheli herhangi bir şey gördünüz

mü? Bu çocuğu tanıyor musunuz? Onu buralarda gördünüz mü? Etrafta şüpheli tavırları olan birini gördünüz mü? Çalışanlarınızın bir listesini verir misiniz?”

Ancak beni endişelendiren şey başkaydı. Nicolas mı? İşin içinde Toplayıcı varsa, bu Nicolas'ın da olaya dahil olabileceği anlamına geliyordu. Polisin elindeki iki vakanın, birbiriyle bağlantı olabileceğini düşündüren ipuçları neydi? Onların iki çocuğu da kaçıranın aynı kişi olduğunu düşünmesine neden olan şey neydi? Çocuk daha yeni kaybolmuştu. Bu imkânsızdı.

Ancak yapmam gereken şey, daha fazla bilgi toplamaya odaklanmaktı. Polis geçici karargâhı nereye kurmuş olabiliirdi? Anneyi sorgulamak için bir yere götürmüş olmalıydılar. Başka bir yerde de teknik ekip, ipucu arayışına başlamıştı muhtemelen. İhtiyacım olan bilgiyi alabilmek için onları bulmalıydım.

“O siz misiniz? O gerçekten siz misiniz?” Oh, kahretsin, şimdi olamaz. “Vay canına buna inanmıyorum. Hayalim gerçek oldu sanki. Burada ne yapıyorsunuz? Sizin en büyük hayranlarınızdan biriyim...”

İnsanlar televizyondan tanıdıkları birini gördüklerinde, neden böyle çılgık çılgığa bağırırlar? Normal ses tonlarını koruyamazlar mı? Üçüncü sınıf bir operanın, fazla mesai yapmış primadonnası gibi çıkıyor sesleri. Olay ses değil, duygu aslında. Belki cinsiyetin de bunda etkisi vardır. Gerçi karşımdaki kadının, tok bir sesi olmasını tercih etmezdim ya...

Kontrolümü kaybetmemeye çalışarak, “Evet hanımefendi, o gerçekten benim,” diye karşılık verdim. “Üzgünüm ama şu an çalışıyorum ve acelem var.”

“Adınız nedir?”

Ah, yine aynı şey... İnsanlar sizi televizyonda gördüklerini sandıkları için kendilerini kollarınıza atarlar ama adınızı bile hatırlamazlar. Bazen hangi programda olduğunuzu bile bilmezler.

“Oh, gerçekten mi? Vay canına; kitabınıza bayıldım.”

Eh, işler iyiye gidiyordu en azından benim kim olduğumu biliyordu ve bir aktrisle falan karıştırmamıştı.

“Ama resmen kâbuslar görmeme neden oldu? Yani, o kadar korktum ki. Bir daha öyle bir şey yazmayın, olur mu? Bu kadar güzel bir insan, nasıl olur da öyle trajik, korkutucu hikâyeler yazar?”

İnsanlar okusun diye hanımefendi; insanlar okusun diye... Bu tür şeylerin başkalarının başına gelmesi diğer insanları hastalıklı bir biçimde cezbediyor. Kadına bunları söyleyecektim ama açıklama yapacak zamanım yoktu.

“Sizinle bir fotoğraf çektirebilir miyim? Gerçekten mi, yapabilir miyim? Fotoğraf olmazsa resim kursuna birlikte gittiğimiz arkadaşım Conchita bana asla inanmaz, anlatabildim mi?” Kadın konuşurken, el çantasını açıp içini karıştırmaya başladı.

“Oh, bulamıyorum. Evde bırakmış olmalıyım. Kimse beni aramıyor o yüzden anlatabildim mi? Eh, neden telefonu yanımda taşıyayım o zaman? Bana ulaşamadıkları için bu sefer de çocuklarım sitem eder.”

Kadın, bana fena halde annemi hatırlattı. “Televizyonda göründüğünüzden çok daha güzelsiniz. Bunu size daha önce söyleyen oldu mu?”

Evet, yüzlerce kez... Daha güzel, daha genç, daha zayıf... Televizyon hemen herkesi kötü gösterir.

“Hanımefendi, çok acelem var. Yakında haberler başlayacak ve benim canlı olarak bağlanmam gerek.”

“Ah, tabii. Polis soruşturmasıyla alakalı olarak geldiniz, değil mi?”

“Onları gördünüz mü?” Belki de bu konuşmadan bir şeyler öğrenebilirdim.

“İkinci kattalar. Tuhaf bir adları olduğu ve havalı fincanlarda servis yaptıkları için bir bardak kahveyi üç Euroya satan kahvecinin, şu yeni markanın hemen karşısındaki oyuncak mağazasındalar. Belki bir soygun olmuştur, polis bir süredir o mağazaya

girip çıkıyor çünkü. Ama doktorlar da gördüm ve bir de sedye. Belki bir cinayet işlendi. Siz de öyle mi düşünüyorsunuz?”

“Saat sekizde Kanal On Bir’i açın, o zaman size söylerim.”

“Cinayet mi? O yüzden mi buradasınız? Oh, Tanrım, işte şimdi beni korkutuyorsunuz. Kim öldürüldü?”

Ben ikinci kata çıkmak üzere koşar adımlarla asansöre doğru seğirtirken kadın konuşmaya devam etti.

Telefon çaldığında kata henüz çıkmamıştım.

“Burada mısın? Arabayı park ediyorum. Süpermarket girişinin hemen yanındayım.” Arayan Adri’ydi.

“Ben içerdeyim, polisleri arıyorum, belki bir şey öğrenebilirim.”

“Canlı yayına bağlanmak için sadece on dakikan kaldığının farkındasın, değil mi? Yayın saati 7.54’e alındı. Yönetmen şu anda hazır olmamızı istiyor. Biraz gerginler. Bu akşam açılışa biz olacağız.”

“Gergin olmadıkları zaman var mı ki,” diyerek iç çektim. “Dışarıda, alışveriş merkezinin ekranda görünebileceği şekilde biraz uzakta, iyi bir yer ayarla. Akşamları aydınlatma oluyor sanırım, böylece mağara filan gibi bir yerdeymişiz gibi görünmeyiz. Caddenin karşısında bir Çin restoranı var. Önündeki kaldırımdan iyi bir görüntü alırsın diye düşünüyorum. Beş dakika içinde yanında olurum” -saatime baktım- “dört dakika içinde.”

Oraya zamanında varmak istiyorsam, koşmalıydım. Biri elimde, diğeri çantamda olan telefonlarım yine çalmaya başladı. Hiç şüphe yok ki patronum hangi cehennemde olduğumu soruyordu. Üzgünüm. Telefonlara cevap verdiğim takdirde canlı yayına asla yetişemeyecektim. Onu yayın odasındaki masasında bağırıp çağırırken gözümün önüne getirdim. Miguel’in beklemesi gerekecekti. Ya ona cevap verecektim ya da televizyona çıkacaktım. İki birden olmazdı.

“Üç, iki, bir, giriş müziği, Kanal A’dan, ses...”

Altındaki makinelerle dolu odayla aramdaki göbek bağı olan

gizli kulaklığım vasıtasıyla yönetmen Bea'den gelen talimatları duyabiliyordum.

Bea'nin yardımcısı Cris, "İnes, şimdi canlı yayına girmek üzeresin. Görüntüyü hemen sana kesecekler. İyi şanslar," dedi.

"O dört yaşında ve üç saatten fazla bir zamandır onu arıyorlar. Manuel Jimenez, bu öğleden sonra Madrid'deki bir alışveriş merkezinde ortadan kayboldu."

Sunucunun, haberlerin giriş müziğiyle karışan güçlü ve tok sesi kulaklarımda yankılandı. Canlı yayındaydık. Artık geriye dönüş yoktu.

Bea kontrol odasından, "Kamera iki, stüdyo," diye emretti.

"İyi akşamlar. Bu özel haberimizde size, soruşturmanın içindeki kaynakların, Kanal On Bir Haberi, olayın, Nicolas Acosta'nın iki yıl önceki ortadan kaybolması olayıyla bağlantısının neredeyse kesin olduğunu vurguladığından söz edeceğiz. Şimdi Majadahonda'daki Shopping West'le canlı bağlantı gerçekleştireceğiz. Ines Grau iyi akşamlar. Bu olay, failinin Toplayıcı'nın olduğu bir başka çocuk kaçırma olayı olabilir mi?"

Bea, "İki görüntü aynı anda girsin," diye emretti.

Nefes al, dedim kendi kendime. Her şey kontrol altında... Duygularını belli etme. Otomatik pilota geç. Kameraya, senin için dünyadaki en önemli şeymiş gibi bak. Yapabilirsin. Konu seni strese sokmuyor.

Konu seni strese sokmuyor. Başla.

"İyi akşamlar. Bu özel haberimizde size dört yaşındaki erkek çocuğunun ortadan kaybolmasıyla alakalı olarak şu an dek elde ettiğimiz bilgileri aktaracağız. Kanal On Bir'in polis teşkilatı içinde ulaştığı kaynaklara göre elde edilen bazı ipuçları, Toplayıcı'nın yine işbaşında olma ihtimaline işaret ediyor."

6

A N A

Toplayıcı mı? Ines Grau, Manu'nun ortadan kaybolması olayının Toplayıcı'yla bir bağlantısı olabileceğinden gerçekten de söz etti mi? Ana, işte bu büyük bir belayı tetikler, diye düşündü. Manevra alanı daha geniş olsun diye, soruşturmayı bir süre daha gizli yürütmeyi umuyordu; şu ana dek bunun bir kayıp çocuk vakası olmadığı anlaşılmıştı çünkü. Karşı karşıya oldukları şey, bir çocuk kaçırma vakasıydı. Ya da daha kötü bir şey...

Çocuk beş saattir kayıptı. Her şey yeniden mi yaşanacaktı? Ana aldığı eğitime ve onca yıllık tecrübesine rağmen, tüm bunlarla yeniden başa çıkabilecek miydi, bilmiyordu.

Toplayıcı olamazdı.

Öte yandan vaka, Nicolas'ın vakasına çok benziyordu. Fiziksel olarak birbirinin neredeyse aynısı, aynı yaşta, aynı tipte iki çocuk; üstelik ikisi de aynı yerden kaçırılmıştı. Olaya uymayan tek şey, Toplayıcı'nın neredeyse iki yıldır hareketsiz kalması; bu süre zarfında hiç faaliyet göstermemiş olmasıydı. Toplayıcı, bunca zamandır Nicolas'ı canlı olarak tutmuş olabilir miydi? Ana o umuda bağlanmak istemedi. Yoksa Toplayıcı dürtülerini, irade gücünden baskın çıkana dek bir süre kontrol altına almayı mı başarmıştı?

Öyle ya, son iki yıldır Toplayıcı'dan hiç ses çıkmamıştı. Ana'nın ekibi, başına bir şey geldiğine ikna olmuştu. Ya başka

bir suçtan hapse girmiş ya da ölmüştü. Belki de dünyanın başka bir tarafında yaşıyordu. Bu tür psikopatların cinsel dürtüleri öylesine güçlü olur ki kendilerine dur diyemezler, bu durum bir başkası onları durdurana dek devam eder.

Ya da bir şey onları durdurana kadar...

“Ana eve gitmiyor musun?”

“Nori, görmedim seni. Binbaşının seni gönderdiğini bilmiyordum.”

Nori, “O göndermedi,” dedi. “Ta ki Ines Kanal On Bir’de vakanın Toplayıcı ile alakalı olabileceğini ilan etmeye karar verene dek... Binbaşının bağırsını buradan duymuşsundur, diye düşündüm.”

“Üst kademedен bir sürü pislik yağıyor öyle mi?”

“Bir sürü, yetersiz bir ifade olur. Pislik tsunamisi demek daha doğru...” Javier Nori içini çekti. “Sesten hızlı hareket eden bir tsunami. İçişleri Bakanlığı’nın kapılarından, doğrudan üstümüze doğru geliyor.”

“Bizzat Bakandan mı?”

“Bakandan. Bizzat kendisinden.”

Ana, gerilimi azaltmak için, “Eh, biz işin olumu taraflarına bakalım,” dedi. “İlahi kaderin yanımızda olduğunu biliyorsun çünkü Bakanlık Meryem Ana Heykeli’ne madalya takmak konusuna iyi gözle bakıyor. Bakan belki de seleflerine, çocuğu bulmamız için bize yardım etmesi konusunda Acıların Kadını’na^{*} yalvarmaları çağrısında bulundu. Belki bu vakayı ilahi müdahaleyle çözebileceğiz.”

Nori, “Ana, bir gün yakalanacaksın. Seni duymaması gereken biri seni dinliyor olacak ve bu sonunu getirecek,” diye uyardı. “İşte o zaman siyaha boyanmış sarı saçlı kelleni onca vakanın başarısı da kurtaramayacak. Bu, Ana Aren’in son derece hızlı gelişen, başarılı polislik kariyerinin sonu olacak. Elveda. Hoşça kal. Son.”

* Meryem Ana’nın adlarından biri. (ç.n.)

Ana, "Şanssızlığına, o gün gelene dek daha gidecek çok yolumuz var," dedi. Hem bir parça kara mizah olmadan bunca şey çekilir mi? Aksi takdirde kafayı üşütürdük tatlım, tabii şimdiye dek üşütmediysek. Yoksa kim bu kadar ahlaksızlığa, sapıklığa, şeytanlığa dayanabilir. Biz, diğer insanlardan farklı değiliz, bu pisliğe dünyanın geri kalanından biraz daha fazla alışkınız, o kadar. Ha bu arada seni Sonia adında, benim tavsiyemle arayan biri oldu mu?"

"Evet, o sırada yoldaydım."

"Nori dinle, aklıma bir şey geldi."

"Patron beni korkutma sakın." Teşkilatta, arkadaşlarınızdan birinin size bu şekilde patron diye hitap etmesi hoş değildi. Hem de hiç.

"Joan ve senin birkaç ay önce, intihar bombacılarını tespit etmek için Parkinson saptayıcısından uyarladığınız şu bilgisayar programı... Pedofilleri de bulmamıza yardımcı olur mu dersin?"

"Hiç bilmiyorum." Nori'nin yüzü birkaç saniye boyunca ifadesizleşti. "Çılgın fikirlerinle gelme yine."

"Onu neden aramıyorsun? Belki bir şey çıkar... Onu ara ve ne düşündüğünü öğren."

Konuşa konuşa otoparka vardılar. "Arabam burada. Bir şey öğrendiğinde beni ara. Ne bulursan haber ver Javi."

"Vereceğim. Peki, ya baba? Onu ihtimal dışında mı tutuyorsunuz?"

"Asla. Cep telefonunu kapatmış, izini kaybettirmiş durumdaydı ta ki akşam dokuza kadar... O saate kadar ne yapıyordu, bilmemiz imkânsız. Adamı karakola götürdüler. Binbaşı ondan bir şey öğrenebildi mi, anlamak için şimdi oraya gidiyorum."

"Beni de bilgilendir. Eve gidip, intihar saldırısı düzenlemek üzere olan teröristleri bulan bir programı, çocuk kaçırmış pedofilleri bulmaya yarayan bir programa dönüştürebilecek miyim, bir bakacağım. Gördüğün gibi çocuk oyuncağı bir iş..."

Ana akşamları araba kullanırken rahatça düşünebiliyor,

buna benzer çok fazla fırsat bulamıyordu. O esnada kafası rahat oluyor, saçma gibi görünen ama yeni bir mantık çerçevesinde şekillenebilecek, kesinlikle geçerli fikirleri birbirine bağlayabiliyordu. O sırada dış dünyayla bağlantısı öylesine kopuyordu ki bazen gittiği yere nasıl vardığını anlamıyor bazen de yolculuklar, beynindeki nöronlar rastgele ateşlenmişçesine, hiç gerçekleşmemiş gibi görünüyordu.

Ama aynı şey bu akşam için geçerli değildi. Bu akşam beyni, iki yıl önce olan her şeyin kendini tekrar edeceği olasılığına karşı oksijensiz kalmıştı.

İl Polis Karakolu'nun girişindeki nöbetçi kadın polis Mara, "Onu üç numaralı odada tutuyorlar," dedi.

"Bir şey söyledi mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Onu karakola getirdiklerinden beri burada tıkılıp kalmış vaziyetteyim. Akademide onca sınavı, bir tezgâhın arkasında durup kapıyı gözetlemek için verdim demek ki."

"Hepimiz oralardan geçtik; hatta daha da kötülerinden. Babanın durumu konusunda seni bilgilendireceğim, tamam mı?"

"Tabii, evet."

"Şimdi oraya gidiyorum. Yakında görüşürüz."

Sorgu odası bodrum katında, hapishane hücreleriyle toplantı odası arasındaydı. Çoğu o kadar eskiydi ki tek taraflı camları bile yoktu ama Manu'nun babası, daha modern odalardan birine konmuştu. Lafın gelişi 'moderndi' tabii. Aslen yine bir sorgu odası olarak inşa edilmiş, diğerinden içerisinin görülebildiği, yan yana iki odadan biriydi bu. Ayrıca, geçerli bir yetkiye sahip her memurun bilgisayarından görebileceği bir video kayıt sistemi mevcuttu.

Ana, "Binbaşı nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Hiçbir yere gittiği yok. Adamdan tek kelime bile alamadık."

"Nerede olduğunu söylüyor?"

"Sağda solda geziyormuş. Yok efendim çok bitkinmiş, ayrılık onu çok kötü etkilemiş, başı fırl fırl dönüyormuş o yüzden iş-

ten erken ayrılmak zorunda kalmış falan. Oğlunun kayb olduğu sıralarda, arabasını alışveriş merkezinden yaklaşık on kilometre uzaktaki Pilar Ormanı'nın kuzey girişine park ettiğini ve ormanda amaçsızca gezindiğini söylüyor."

Ana, ironik bir tavırla, "O sırada cep telefonu kapalıymış tabii," dedi.

"Çok fazla mesaj aldığını ve hepsini engellemek istediğini söylüyor. M-503 otoyolunda sinyalinin izini kaybettik. Telefonunu orada kapatmış."

"Bu, alışveriş merkezine giden yol."

"Doğru ama aynı zamanda ormana da oradan gidiliyor. Her iki tarafa da rahatlıkla gitmiş olabilir."

"Oğlunun ve eski karısının Shopping West'te olacaklarını biliyor muymuş?"

"Bilmediğini iddia ediyor ama onları takip etmiş olabilir. Nereye gideceklerini görmek için okul dışında beklemiş olabilir. Bunu bilmemize imkân yok."

"Luis, içgüdülerin ne diyor?"

"Ana, tahmin yürütmeye cüret bile edemem. Eğer çocuğu kaçırın babaysa, bu fikir aklına birden gelmemiştir. Şu an elimizdeyse bu, çocukla ne yapacağına dair bir plan hazırladığı, her şeyi önceden tasarladığı anlamına gelir."

"Onu tutmaya devam edecek misiniz?"

"Tutabildiğimiz kadar tutacağız. Yetmiş iki saatin son dakikasına kadar."

"Peki ya çocuğu kaçırın o değilse? Ya çocuğu Toplayıcı kaçırdıysa?"

"Evet, haberlerde muhabirin dediğini duydum. Belli ki birinden tüyo almış. İşleri, durumu araştırıyor. Şu sızıntılardan bıkkınlık geldi."

"Nori, İşlerinin senin peşinde olduğunu söyledi."

"Bakan bizzat Emniyet Müdürünü aradı. Düşün, bizzat Bakan! Gizlilik isteyen bir vaka havada dolanıp duruyor; muhabir

haberi yaymakla kalmadı, vakayı İspanya'nın travma geçirmesine neden olan başka bir olayla ilintiledi. Senin bununla hiçbir alakan yok değil mi?"

"Kahretsin Luis. Ne yani, ona t yoyu benim verdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Bu şekilde yorumlama. Sonuŗta ikiniz arkadaşsınız. İŗiřleri hemen seni sordu zaten."

"Biliyorum. Biliyorum! Uğraşmam gereken yeterince iş yokmuş gibi, her şeyi yeniden yaşıyorum!" Ana sözlerinin anlamını güçlendirmek istercesine elini duvara vurdu. "Hepsinin canı cehenneme Luis, hepsinin canı cehenneme."

7

A N A

Çocuğun elini tutmaya çalıştı. Sıkıca kavramak istedi ama elinden kaydı. Onu cesaretlendirmek, kendi kendine yardım edebilmesi için gayret göstermesini sağlamak istercesine yüzüne baktı. Düşmesin diye onu tutmaya devam etmek istedi. Ama birden çocuğun yüzü yerinde siyah bir delik çıktı ortaya; deliğin ortasında iğrenmişçesine bir ifadeyle çarpılmış, devasa ve kıpkırmızı bir ağız hemen alaycı bir ifadeye büründü. Şok geçiren Ana elini bırakıp çocuğun gitmesine izin verdi. Yaratık boşluğa düştü. Çok, çok uzaklara gitti.

Kâbus geri dönmüştü. Bu, Nicolas'ın ortadan kaybolmasından sonra, aylar boyunca gördüğü, ona işkence çektiren rüyanın aynısıydı. Bu henüz yirmi iki yaşındayken, babasının cesedini Barselona'daki mütevazı dairesinde, içi kurtlarla dolu bir halde çürürken bulduktan sonra görmeye başladığı acı verici rüyaydı. Ama o zamanlar rüyada boşluğa düşen çocuk değil, babasıydı.

Ana, her zaman sarışın değildi. Evet, sarışın doğmuş ve bu durum annesini hayrete düşürürken babasının şüpheye kapılmasına neden olmuştu. Annesi de babası da koyu renk saçlıydı. Böyle bir çift, nasıl olmuştu da neredeyse apaçık renkli saç, cilt ve gözlerden oluşan minik bir topa sahip olmuşlardı?

Neyse ki ailenin evlenmemiş iki teyzesi, Antonia ve Ursula Teyzeler, yeni bebeğin doğacağı anı kaçırmak istememişler-

di. Öyle ya, altmış küsur yaşındaki iki bakireden daha iyi kim, bir anneye nasıl çocuk doğuracağını söyleyebilirdi? Antonia ve Ursula, ancak kendilerinin yeğenlerine fetüsün dışarı atılması sürecinde eşlik ve rehberlik edebilecek vafsa sahip olduğunu düşündüler. Böylece; arkadaşlar, iş arkadaşları ve tanıdıklardan oluşan komşular ağının Carmen'in suyunun geldiğini haber vermeleriyle birlikte, yanlarında gerekli her türlü teçhizatla soluğu doğumhanede aldılar.

Antonia ve Ursula ailenin önde gelen dedikoducularıydı. Doktorun, onlara doğum odasına girme izni vermemesini, büyük bir şaşkınlıkla karşıladılar. Baba adayı, bekleme odasında tırnaklarını yerken, onlar doğum odasının neredeyse kapısında nöbet tutmaya başladılar. Böylece ahlaki üstünlük taslayan hemşireden, haberi alan ilk onlar oldular. "Senoras, biraz önce, şimdi sizin de göreceğiniz üzere çok garip bir şey oldu. Bana bunun, kopkoyu saçlı bu çiftin sarışın bir melek sahibi olmasının şeytanın işi olmadığını söyleyin! Tanrı bu küçüğe acısın." Hemşire kendinden geçmiş, babanın, piç olduğu gerekçesiyle bebeğe sahip çıkmayacağına ikna olmuştu.

Antonia ve Ursula Teyzeler şoku, ağırbaşlılıkla karşıladılar çünkü bu an, ailenin utanca sürüklenmesine neden olacak an değildi. Zavallı yeğenlerinin başına, babadan olmayan bir kız çocuğu kalmıştı! O kadar sarışındı ki saklamak imkânsızdı; herkes öğrenecekti! Kendi evinde bile düzeni sağlayamayan bir polis, komşularının ve meslektaşlarının alay konusu olacaktı.

Antonia ve Ursula, durumu nasıl idare edecekleri üzerinde kafa yorarlarlarken hemşire, yorumlarıyla evde kalmış teyzeleri zehirlediği yetmezmiş gibi, bekleme odasına babayı bulmaya gitti. Babayı görür görmez, "Efendim ne kadar esmersiniz bir bakın," deyiverdi. Baba, başını kaldırıp hemşireye baktı; hiçbir şey anlamadı. Beyazlara bürünmüş bu kadın ne diyordu?

Hemşire, "Bakın," dedi. "Kömürden daha siyah saçlarınız var. Karınızın da öyle... Cildi Çingene gibi kapkara... Sizi gücen-

dirmek istemem tabii. Herkes Çingene olmadığınızı bir kilometre öteden anlar. Ama kızınız... bir kızınız oldu, size söylemişler miydi? Kızınız, neredeyse şeffaf denilecek kadar açık renkli. Bebekleri karıştırdığımızı düşünmeyin, o kızın annesinin karnında sarışın olduğunu bilin diye anlatıyorum bunları. Orada içerde bir şeyler olmuş. Ya da daha öncesinde... Bu işler nasıldır bilirsiniz. Bazı... hemşire "bazı" kelimesine vurgu yaparak kendi haysiyetli benliği ve o tür kadınlar arasına bir duvar dikiverdi; "Bazı kadınlar nasıldır bilirsiniz." Sonra başını dikleştirdi ve yüzünde tatminkâr bir gülümsemeyle olduğu yerde dönüp oradan uzaklaşırken topukları, koridor boyunca yaşadığı memnuniyetin ritmini tuttu.

Sonunda aileye, anne ve kızı görme izni verdiklerinde, kimse nasıl davranacağını, ne söyleyeceğini bilemedi. Rodolfo, bebeği kucağında her saniyesinin tadını çıkarıyormuş ve onu, kendisine ait olmadığından kadına geri vermesi için zorlayacaklarmış gibi tuttu.

Ama Ursula Teyze, tiz bir çılgılık kopardı. "Biliyorum, biliyorum, biliyorum," dedi. "O Paulina. Evet, o Paulina. Görmüyor musunuz?"

Carmen, anne, hiçbir şey anlamadı. Ursula Teyze'nin sözünü ettiği bu Paulina da kimdi? Ama Rodolfo gülümsedi ve kollarıyla kızına daha da sıkı sarıldı. Onu daha da özenle kucakladı. İşte şimdi, bebeğin kendisine ait olduğunu biliyordu. Bir Hollandalı denizcinin gayri meşru kızı, hâlâ bir adı olmayan bu bebekte yeninden doğmuştu. Büyük-Büyükbaba Tomas'ın karısı Büyük-Büyükanne Paulina, en sonunda Arenlerin genlerini bozguna uğratmak üzere, bir yüzyıldan fazla zaman sonra geri dönmüştü.

Sarışın Paulina, Aren Ailesi'ne bir yüzyıl önce katıksız bir inatçılığın eseri olarak gelmiş çünkü gerçekte, kocası Büyük-Büyükbaba Tomas'ı asla sevmemişti. En azından aşkı, çalıştığı evdeki diğer hizmetçilerin ona söyledikleri türden, "olması gere-

ken" bir aşk değildi. Paulina için dünya, Tomas'ı gördüğü anda dönmekten vazgeçmemiştir. Kalbi onu görme arzusuyla yanıp tutuşmamış, o erkekten, onun erkeğinden bir bakış daha almayı beklerken yaşadığı gerginlikten kusmamıştır.

Hayır, Paulina Tomas'ı sevmediğini biliyordu. Ama Tomas, elindeki en iyi karttı. Hayatın ona dağıttığı en iyi kart... O kartla oynayacak mıydı, yoksa pas mı geçecekti? O, oynamaya karar verdi. Annesinin, onu hamile bırakan Hollandalı denizcinin dönüşünü boşuna beklemesini izlemekten sıkılan Paulina, hayatında eksik olan baba figürünü hayatına istikrar kazandıracak ve onu ikiye bölünmüş toplumun dikenlerine karşı koruyacak bir erkekle kapatmanın yolunu aradı. Evlenmeye karar verdiğinde ona uygun tek bir erkek vardı; makul ölçülerde yakışıklı ve evlenmeye hazır tek bir erkek, ev çalışanlarının hayatına kalmalarını sağlayan ucuz ve besleyici besinleri, yeni yakalanmış sardalye kolillerini servis kapısına bırakan erkek...

Adamın adı Tomas'tı. Ondan yirmi beş yaş büyük, duldu ve çocuksuzdu. Tomas, onun oynayabileceği tek karttı. Hayatın önüne koyduğu, düzgün tek karttı. Paulina her şeyini o karta oynadı.

O da Paulina'nın hiç görmediği babası gibi denizciydi ama Tomas'ın küçük kayığı, onu Barselona Limanı'ndan ancak birkaç kilometre öteye götürebiliyor, yakaladığı sardalyeleri şehrin fakirlerine satabilmesine ve kıt kanaat geçinebilmesine imkân veriyordu. Paulina işte bu nedenle kocasının eve geri döneceğinden emin olabiliyordu. O bir denizciydi ama tatlı su denizcisi... Diğer limanlar tarafından baştan çıkarılmayan bir adam.

Paulina'nın çok da doğurgan olmadığı anlaşıldı; belki de sorunun aynı denizde aynı sardalyeleri yakalamaktan bıkmış usanmış olan denizciydi. Sonuçta iki çocukları oldu. Evet, o çocuklar Paulina ve Tomas'a dokuz torun verdiler; o torunların da yirmi üç torunu oldu sonra... Ancak kendi soyundan gelen bunca insana rağmen Paulina'ya Hollandalı denizciden miras

kalan genler, Arenlerin siyah gözlerinin, tarçın ciltlerinin ve koyu-lacivert-siyah saçlarının ezici gücü altında kayboldu.

Ailenin biyolojik mirasındaki sarışın porselenden, hiç iz kalmadı. Nispeten daha açık renkli gözlerden, hafifçe kestane rengine çalan saçlardan, beyaza yakın ciltlerden de...

Paulina'nın genleri, bir atanın, kutsal evlilik bağının dışında doğmuş bir kadınla, kısacası bir piçle evlenmiş büyük-büyük babanın günahları gibi yok oldu, unutuldu.

O genler, Ana'nın doğumuna kadar kayboldu ortadan. Sonra Paulina'nın asla teslim olmadığı, yok olmadığı anlaşıldı; o yalnızca beklenti içinde bir yere sinmiş, ortaya çıkmak için doğru anı ve uygun kadını kollamıştı. Hollandalı denizcinin piç kızı, dört nesil sonra, harikulade sarışın bir kızda yeniden doğdu. Paulina intikamını, yirmi birinci yüzyılın başında onun asla sahip olamadığı fırsatlar dünyasına doğan bir kadının bedeninde yeniden hayata dönerek aldı.

Ana'da yeniden gün yüzüne çıkan Paulina, annesi Elisa'nın kendisine benzer şekilde hamile kalmasından ötürü acısını çektiği aşağılanmaların da ödünü aldı.

Elisa, kasabanın tek zenginliği olan şarap, sardalye, ançüez ve mercan arayışında olan Kuzey Avrupa'nın zengin ülkelerinden, L'Escala' Limanı'na gelen o yabancı gemilerden birindeki rüyalarının erkeğiyle tanışmayı ummuştu hep. Elisa, Katalan dilinin kasabanın nois'i diye adlandırdığı şeyden yani; erkek çocuklar, genç erkekler, yobazlar, taşralılar, okuma yazması olmayan cahillerden hiç haz etmezdi. Bunlar, yaşları ilerledikçe tek hayalleri hayatta kalmak olan pratik zekâli erkeklere dönüşürlerdi. Oysa Elisa, daha başka şeyler istiyor daha başka şeylerin hayalini kuruyordu. Anne ve babası da bundan usanmaya başlamıştı.

Her pazar ailede aynı kavga yaşanırdı. Elisa, köylülerin öğle ayininden sonra atlıkarıncanın bulunduğu yerde gezindikleri ve piyasa yaptıkları, L'Escala'nın bekâr erkek ve kadınlarının bir araya gelmesini sağlayan haftalık büyük organizasyona katıl-

mayı hiç istemezdi. Burada, erkek ve kadınlar rambla'da caka satarak yürür, mezattaki aygır ve kısraklar gibi kendilerini göstermeye, karşı cinsten birilerinin dikkatini çekmeye çalışırlardı. Elisa bunu yapmazdı. O, her zaman limana kaçır ve Jules Verne'nin, denizaltıda seyahat etmenin, Dünya'dan Ay'a gitmenin, Dünya'nın merkezine yolculuk yapmanın hayalini kurardı.

Babası annesine hep, "Bu kızın okumayı öğrendiği saate lanet olsun!" diye haykırırdı. "Onu okula göndermem için beni ikna ettiğin saate lanet olsun. Bak, kafası bin türlü saçma şeyle doldu şimdi. Ya onu bu tür düşüncelerden vazgeçirirsin ya da onu bir güzel pataklarım."

Elisa, cildindeki buram buram tuz ve ter karışımı koku genç kızların boğazına kılçık misali batan ve ebedi bir iz bırakan, sarı mı sarı, güçlü mü güçlü Hendrijk Wersteeg'in kollarına atıldığında, henüz bakireydi. Hayatında bir kez, o da kasaba plajının sonundaki kayaların arasında, kumdaki kırık deniz kabukları cildine batarken sevişmişti. Elisa kaderinin değişmesine neden olan o akşam neler hissettiğini, yaşadıklarını nasıl tarif etmesi gerektiğini bilmiyordu. İyi mi hissetmişti yoksa canı mı acımişti, bilmiyordu. Kısa mı sürmüştü, uzun mu; âşık olduğunu hissetmiş miydi, hissetmemiş miydi, bilmiyordu... Aradan yıllar geçip de o anı yeniden canlandırmaya çalıştığında hatırlayabildiği tek şey, bir daha asla görmediği Hollandalı denizcinin cildinin kokusuydu. Ter, tuz karışımı ve arzu...

Elisa'nın gelecek için yaptığı planlar -bir balıkçı koca veya küçük çapta işler yapan bir kaçakçı, kasabada bir ev ve bir sürü çocuk- karnında Paulina'nın büyümeye başlamasıyla birlikte buhar olup uçtu. Annesinin gözyaşları ve karşı çıkmasına rağmen -onu evden kovarsan kendimi öldürürüm; yemin ederim canıma kıyarım- babası bir an bile düşünmeden, onu evlatlıktan reddetti. Sen ailenin adına leke sürdürdün. Fakir olabiliriz ama bir haysiyetimiz var. Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Sana da soyundan gelenlere de lanet olsun.

Babası Elisa'ya, eski bir bohaya birkaç parça giysinin yanı sıra kütüphaneye iade etmediğı birkaç Jules Verne kitabını atabileceğı kadar zaman tanıdı.

Elisa, gözyaşlarını yutarak yeni kaderine doğru ilerlemeye başladı. Kızının doğumunu izleyen ilk birkaç aydan sonra hayatta kalabildiyse bu, odasının fayans zemininin altında -odasının bir köşesindeki fayansın altını bin bir güçlkle kazarak gizli bir yer haline getirmişti- kaçakçılıktan kazanıp biriktirdiğı bütün parayı çıkarıp veren erkek kardeşi Xavier'in sayesinde oldu. Plajda deniz tabanından çıkardığı mercanlardan, vergisini vermediğı birkaç çuval tuzdan, Can Fanga zenginlerinin rafine zevklerine hitap eden ve o günlerde kasaba halkının konserve anuez diye adlandırdığı malların satışından kazandığı parayı veren kardeşi sayesinde... L'Escala'da, az sayıda insan kaçak eşya ticaretinden zengin olurken en büyük riski alanlar, kırıntılarla yetinmek zorunda kalıyordu. Yine de o kırıntılar birikmiş, Xavier'in dürüst bir işte çalışarak kazanacağı paradan daha fazlası etmişti.

Xavier ona sarılmış, "Elisa, al al abla. Birkaç peseta, çok değıl ama elimde eteğimde olan bütün para bu. Daha fazla kazanıp zengin olduğumda, gelip seni bulacak hem sana hem de çocuğı bakacağım. Seni seviyorum abla," demişti. "Başın sıkışırsa bana haber gönder."

Xavier'in parası, Elisa'ya Barselona'nın denizciler mahallesi La Barceloneta'da bir pansiyonda bakımsız, pis bir oda kiralamasına yetti. Elisa orada, şehrin yeni kurulan bölümünde yaptığı inşaatlarla zengin olmuş, burjuva bir ailenin evine temizliğe giden köylü kız Amparo ile tanıştı.

Amparo bir gün ona, "Duraslar üç ay içinde gelecek bebekleri için bir dadı arıyorlar. İlgilenir misin?" diye sordu. "Ailenin, Passeig de Gracia'daki inşaatı bitmek üzere olan yeni evinde yaşayacaksın. Orada atlar için ahır bile var. İnanabiliyor musun? Bir sarayda yaşayacaksın. Onlara senin dul olduğunu, okumayı

bildiğini, zeki ve eğitimli bir kadın olduğunu söyledim. Git ve tanış o insanlarla. Sen, çocuğunu emzirirken onlar da sana bakar; kendi ılık ve güneşli odanda yaşarsın. Bizim gibi kadınların hayattan bekleyebileceğinden çok daha fazlasına sahip olursun.”

Böylece Elisa, iki çocuk birden büyüttü; kızı Paulina’yı ve altı yaşına geldiğinde, kendi zengin ve sosyal çevresinden zengin sosyal çevresinden olmayan, malikânelerini ziyarete gelen hanımefendilerden çok farklı sahte annesinden, taşralı dadısından utanç duymaya başlayan şımarık bir burjuva oğlanı...

Çocuk, bir gün altı yıldır onu besleyen, ona bakan, öğreten ve nazını çeken kadına, “Sen yaşlı ve çirkinsin. Sen bitmişsin,” diye bağırdı.

Pau, o zamana dek kendisine gerçek annelik yapmış, yaralarını temizlemiş, onunla saklambaç oynamış, geceleri uyumadan evvel masallar anlatmış, gece bir kâbusla uyandığında yatağının başucunda bitivermiş tata’sı Elisa’dan hep teselli bulmuş, şefkat görmüştü. Pau’nun evreni, Tata Elisa ve kızı Paulina’dan oluşuyordu. Pau’nun gözünde ebeveynlerinin dünyası, arada bir içinden geçmek zorunda kaldığı, sahte ve sinir bozucu bir dünyaydı. Pau; temiz, pak, kolalı haliyle, anne ve babasının ona her zaman söylediği gibi sessiz ve sakın kalmakta çok zorlanıyordu. O hereu** idi. Uslu durmayı öğrenmek zorundaydı. Pau bu anlara, Paulina’ya gidip, annesinin yakasında her daim gülünç farbalar taşıyan arkadaşının aldığı kilolardan bahsetmenin hoşluğu ya da Markiz del Puig’in kötü kokan nefesinden bahsedip gülecekleri anların düşüncesiyle katlanabiliyordu.

Ama Elisa, Pau’nun ağaca tırmanamadığı ve Paulina oturduğu daldan kendisine dil çıkardığı için öfkeden ağladığı bir gün oğlanın başını okşarken, Pau dadısına baktı ve o güne dek duyulmamış bir şey söyledi: Sen yaşlısın, tükenmişsin, çirkinsin. Bu sözler, Elisa’yı Hollandalı denizci tarafından terk edilmesinden daha çok üzdü. Çünkü bu çocukla alakalı, Hendrijk Wers-

* Dadı. (ç.n.)

teeg'le alakalı hiç inanmadığı bir şeye inanmıştı; onun kendisinin olduğuna... Ama öyle değildi işte... Pau hiçbir zaman onun olmamıştı. Pau, bir rüyaydı; ödünç alınan bir şeydi, büyüdükçe karşılığını son derece aşağılayıcı tavırlar sergileyerek veren, yapay bir sevgiydi. Sen yaşlı ve çirkinsin, giysilerin çirkin, saçın çirkin, ellerin çirkin, sen hiç de annem gibi değilsin.

Elisa gözyaşlarını, gözlerini kırptırarak yok etmeye çalıştı. Acısını yuttu ve gıkını çıkarmadı ama Pau, konuşmaya devam etti. Dura Ailesi, bir anda ortaya çıkıveren altı yaşındaki diktatörün etkisiyle, Pau'yu yetiştirmek üzere bir tata yerine bir nanny buldu. Bu Senora, Dura'nın Paris'te İspanya elçisi olan kuzeninden iyi referanslarla gelen Fransız bir dadiydi. Aile, kuzene alelacele bir mektup göndermiş ve ondan oğullarıyla ilgilenecek, ona Fransızca öğretecek kaliteli bir kız göndermesini istemişti.

Charlotte gelince, aile Elisa'ya şöyle bir seçenek sundu: Ya sokakta yaşarsın ya da bir yerde hizmetçilik yaparsın. Paulina'yı düşünen ve öfkesini bastıran Elisa, ikinci seçeneği kabul etti. Böylece Dura Ailesi, onu bir mobilya parçası gibi şehrin yeni bölgesinde, şimdikinden daha da zengin olmalarını sağlayacak yeni inşaatlar için ruhsat vermesi karşılığında, Barselona'nın yozlaşmış şehir planlamacısının yardımcısının yanına gönderdiler. Yardımcı, bir malikâne yaptırıp içini hizmetkârlarla dolduracak ne paraya ne prestije ne de sosyal statüye sahipti. Ama bu yolla, tek bir hizmetkârla, sosyal merdivenin basamaklarında küçük bir adım atmayı başardı. Elisa, adamın evine taşındı ve hayatının geri kalanını kızı ve kendisi için boğaz tokluğuna, bir bodrum katındaki küflü, penceresiz bir odada yatak karşılığında yerleri temizleyerek, dizlerini çürüterek geçirdi. Küçük, sarışın Paulina orada büyüdü.

Paulina, o bodrumda geçirdiği yıllardan ve sardalye satmaya gelen adamla yaptığı evlilikten yüzyıl sonra, ebeveynlerinin "Ana" adını verdiği, sarışın bir kızın vücudunda yeniden dünyaya geldi. Ailede daha önce hiç "Ana" olmamıştı. Antonia ve

Ursula Teyzeler bitmek tükenmek bilmez bir halde mızımızlan-salar da babası boyun eğmedi; Bebeğin adı Ana olacak çünkü karım böyle istiyor.

Teyzeler, “Ama bu isimde hiçbir bakire yok,” diye karşı çıktılar. “Evet, aziz var ama hiç bakire yok. Ona bir bakirenin adını koymalıyız yoksa, piç kızın laneti tekrarlanır.”

Rodolfo, “Kahrolası ne lanetiymiş bu?” diyerek patladı. Babanın bu patlaması ve erkeksi otoritesi teyzelerin çenelerini kapatmalarını sağladı.

Ana, Paulina gibi sarışın doğdu ama hep öyle kalmadı. Avila'daki Polis Akademisi'ne girdikten sonra esmer oldu. İspanya, 1990'da anıldığı şekliyle, Landismo'nun büyüsünü tam anlamıyla üstünden atamamıştı çünkü. Alfredo Landa'nın başrolünü oynadığı onca film ve benzerleri, Landa'yı, Franco'nun devrilmesinden sonra yetmişli yılların sonundan itibaren ülkede görülmeye başlanan İsveçli kadın turistlerin ayaklarında baygınlık geçirdiği cinsel iktidar sembolü haline getirerek, simgesel İberyalı erkek (kısa boylu, esmer ve kıllı) ruhunun güçlenmesine hizmet etmişti. Yani sarışın olmak, plajda minicik bir bikiniyle gezinen bir İsveçliyseniz gayet iyi ve hoştu ama erkeklerin hâkimiyet alanındaki Ulusal Polis Akademisi'nde, önünüze geleni ezip geçmek için pek uygun değildi. Ana, hayatını böyle yaşamış, yaptığı her şeyde sınırları zorlamıştı çünkü. Ancak akademide hangi fiziksel sınavları başarıyla geçtiğinin, hangi sınavlardan en yüksek notu aldığının bir önemi yoktu. Sınıf arkadaşlarının gözünde o hâlâ La Nancy, o dönemin bir başka simgesi, İspanyol kızlarını büyük etkisi altına alan sarı saçlı oyuncak bebektir.

Ana, babasının öldüğü gün saçlarını siyaha boyadı. Daha doğrusu öldüğü gün değil de onun cesedini bulduğu gün. Rodolfo Aren, son derece kötü bir tesadüfle, Barselona'da o güne dek eşi benzeri görülmemiş bir sıcaklık dalgasının yaşandığı hafta kalp krizinden öldü. Adli tıp yetkilisi, Rodolfo'nun kalp krizi geçirdiği esnada muhtemelen banyoda, duştan çıkmakta

olduğunu söyledi. Adam yardım istemek için telefonun bulunduğu oturma odasına sürünmüştü. Ana, babasını bir hafta sonra orada buldu. Çıplaktı. Ölmüştü. Çürümüştü. Aileye ait dairenin kapı kilidini çevirirken, “Babal Babal” diye bağırarak içeriye adımını atmadan önce neler olduğunu anlamıştı.

Pazartesi, çarşamba ve cumalar Rodolfo’nun küçük Ana’sının akademiden arayıp neler yaptığını haber verdiği günlerdi. Baba, ben de senin gibi polis olacağım. Başaracağım. Ama bir cuma, Rodolfo telefona cevap vermedi. Ana bunu dert etmek istemedi. Evet, sıra dışı bir durumdu ama endişelenmek istemedi. Endişelenmek kadınsı ve La Nancy gibilere özgü bir özellikti. Endişelenmemek için kendini zorladı. Babasını düşünmemek için bütün irade gücünü kullandı.

Ve ruhuna lanet olsun, başardı.

Ancak, pazartesi babası telefona yine cevap vermedi. O an endişe boğazında bir yumru olmuştu ama bu durumu üstlerine, hatta sınıf arkadaşlarına bile açık etmeye yeltenemedi. La Nancy hiçbir şey söyleyemezdi. Şikâyet edemez, iyilik isteyemezdi. Bunu yaptığı takdirde, teşkilata katılacak kadar “erkek” olmadığı ortaya çıkardı.

Çarşamba günü Ana, babasının telefonunu sekizinci kez çaldırdıktan ve yine cevap alamadıktan sonra onun öldüğünü şüpheye yer bırakmayacak şekilde anladı. Öyle ki, bakır telin diğer ucundan cesedin kokusunu alabiliyor ve koku, telefon zili her çalışında güçleniyordu. Ana, aynı apartmanda babasının dairesinin bulunduğu koridorun karşısında oturan Laura ve Genaro’yu aradı. Laura, “Bekle, gidip zilini çalayım,” demişti. “Belki telefonu bozulmuştur. Gidip bakayım; evde mi, telefonu kapatma.”

Ama kapıyı açan olmadı. Ana sonunda; Yeter! Bu kadar La Nancylik yeter, bu kadar “kadın” olmak, sinirleri bu kadar yıpratmak yeter, dedi. Amiriyle konuşmaya gitti, ona olanları anlattı ve kovulma riskini göze alarak Barselona’nın yolunu tuttu.

Döndüğünde bu durumu telafi edecekti ya da etmeyecekti o an bunun bir önemi yoktu.

Her köyde ve köylerin arasındaki her kasabada duran otobüste, berbat bir gece geçirdi ve hiç uyumadan Ciutat Vella'daki apartmana vardı. O gece, hayatının en uzun gecesiydi.

Manzara, yirmi iki yaşındaki bir insanın katlanamayacağı bir manzaraydı; Polis Akademisi'nde de okusanız, güçlü bir kız da olsanız bir şey fark etmezdi. Koku bir yumruk gibi çarptı ona. Çocukluğundan beri kokuya karşı hassas olan Ana, daha kapıyı açmadan ölümün kokusunu aldı. Sonra, koridor zeminindeki kurtçukları gördü. Kurtçuklar daha sonra babasının cesedinden sızan bir sıvı olduğunu anladığı vücudundan başlayıp neredeyse girişe kadar akmış şeyin içinde kıpırdanıyorlardı

Ana sırtını duvara verdi, tırnaklarıyla duvarın benek benek boyasında kavrayacak bir yer arayarak ve herhangi bir şeyin üstüne basmamak için parmak uçlarında ilerleyerek oturma odasına girdi. Orada, babasından geri kalanı gördü. Beş gündür devam eden boğucu sıcak hava dalgası, Rodolfo'nun vücudunu bir dokunuşta neredeyse dağılacak bir et yığınınına dönüştürmüştü. Ana, Baba seni seviyorum, diyerek yanağını okşadığında, cildi parmaklarının arasında dağıldı. Hepimiz tozdan geliyor, toza geri dönüyorduk.

Erkekler dünyasında bir kadın olmaktan ötürü suçluluk duyduğu, Barselona'ya gitmek ve neler olduğunu anlamak için izin istemeye cüret edemediği, babasının da bu yüzden yalnız başına öldüğü gerçeği yüzünden Ana, kendini hiç affetmedi. Adli tıp yetkilisi ona Rodolfo'nun yerde telefonun yanında günler boyunca can çektiğini söyledi. Yer karosu üstünde çıplak halde ölmesi kırk sekiz saat sürmüştü. Ana cuma günü babasını aradığında, içgüdülerini dinleyip otobüse atlamış ve gelmiş olsa, belki zamanında yetişecek ve onu kurtarabilecekti. Babasının sakat kalması, La Nancy'nin hayatının geri kalanında onu tekerlekli sandalyede gezdirmek zorunda kalması pahasına bile olsa

kurtarabilecekti. Ama Nancy izin istememişti ve sonsuza dek bu kararıyla yaşamak zorunda kalacaktı.

Ana, intikamını kendi bedeninden aldı. Saçlarını kesti, siyah boyadı ve o güne kadar olduğu kadını terk etti. Daha önce çok çaba sarf etmişti ancak kadın olmak işe yaramıyordu. Tıpkı büyük-büyük annesi Paulina'da işe yaramadığı gibi o da farklı bir yöntem izlemeye karar verdi. Vücudu ve tavırlarıyla, hayatta kalma ve başarılı olma kavramlarıyla ilişkilendirdiği erkeklere uyum sağlamaya çalıştı. Bir süre sonra farkına bile varmadan sesi tok hale geldi, yürüyüşündeki zarafet kayboldu, gülümsemesi farklılaştı ve düşünce yapısı da değişti.

Ana, henüz yirmi altı yaşındayken Madrid'in en belalı mahallelerinden birinde yer alan karakolun ön masasındaki altı polisin vardiyasını koordine etmekle alakalı ilk görevine atandı. Polisler her vardiyada, semtteki devriye polisinin ve motorize memurların getirdiği, en az yüz suç ve bir düzine tutuklama kaydı oluşturuyorlardı. Ana, otoritesini tüm bu polislerin üstünde kurmak zorundaydı.

Ana kolundaki defneyaprağından müfettiş rütbesiyle, yeni işinin ilk gününde astlarından biriyle tanıştı.

Polis gözünü kırparak, "Selam tatlım, sen yenisin, değil mi? Şansımıza çok hoş görünüyorsun," dedi.

Ana ayaklanan sinirlerini gizlemek için yutkunup, "Seni tanıyor muyum?" diye cevap verdi. "Ya hafızam beni yanıltıyor ya da sen ve ben birlikte hiç kahve içmedik. Şimdi izin ver de durumu netleştireyim. Bugünden itibaren ben senin patronunum, sen de bana o şekilde hitap edeceksin; anlaşıldı mı?"

Aylar sonra vardiyasındaki polislerden biri Ana'ya, o gün yaşananların hepsini hizaya getirdiğini itiraf etti. O olay, onlara çömez cesaretli olduğunu ve saygı gösterilmesi gerektiğini göstermişti.

Elveda Nancy. Merhaba Başmüfettiş Ana.

Nicolas'ın kaybolmasına dek durum böyleydi. Ana çocuğu

bulmak gibi bir zorluğun üstesinden gelememi. Birkaç haftalık ulusal travmanın ardından, ülke çocuğu unutmış gibiydi ama Başmüfettiş Ana asla unutmadı. Yaşadığı başarısızlık onu, kariyerini yeniden gözden geçirmeye zorladı. Ve şimdi yine olmuştu.

Başka bir çocuk... ve Toplayıcı'nın hayaleti.

Manu'nun kaybolduğu günün ardından Ana haberleri açtı, günlük ilk doz kafeinini her zaman olduğu gibi soğuk ve karbonatlı olarak -ancak bu şekilde uyanabiliyordu- yudumladı. Çocuğun annesi Lola, haberlerdeydi. Ana televizyonun sesini açtı.

Kadın, evinin kapısında kamp kurmuş muhabirlerden oluşan kalabalığın önünde gözyaşlarına hâkim olmaya çalışırken, "Lütfen," dedi. "Senin iyi bir insan olduğunu biliyorum; Manu da henüz çok küçük. Bak, burada doğum günü partisinde... Ne kadar şirin ve mutlu olduğunu görüyor musun? Sana hiçbir şey olmayacak. Hâlâ zamanın var, onu geri getir. Onu istediğin yere bırak ama lütfen eve, annesine geri dönmesine izin ver. Seni affediyorum. İyi biri olduğunu biliyorum."

Yayın stresli anneden bir dizi fotoğrafa kesti. Arka planda muhabir, kadının bu fotoğrafları çocuk kaybolmadan dakikalar önce çektiğini söyledi. Ana, o fotoğrafları görmüştü. Bunlar araştırmanın ilk başladığı saatlerde kullandığı fotoğraflardı. Çocuk; dar, siyah bir pantolon, beyaz spor ayakkabı giymişti ama en dikkat çekici olanı, birinin SuperManu baskısı yaptığı Superman tişörtüydü. Manu'nun, Nicolas'a ne kadar çok benzediğini herkes görebilirdi.

Ana televizyonun sesini kısıtı. Vakayı çözmek için şimdi daha çok baskı hissediyordu. Ağlayan annenin her haber, radyo kanalında ve internet sayfasında görünmesinin genellikle soruşturmaya yardımı olmazdı. Ancak buna benzer vakalarda çocuğun kaybolduğu esnada üstünde ne tür giysiler olduğunun net bir biçimde gösterilmesi, muhtemel şahitlerin onu hatırlamasına fayda sağlayabilirdi. Diğer yandan bu, ihbar hatlarının sahte ihbarlarla dolmasına da yol açardı.

Nicolas'ın hatırası Ana'yı felç etti. Ya yine başarısız olursa? Ya bu çocuk da bir duman kümesi gibi havaya karışır ve ondan bir daha haber alınamazsa?

Ines'ten bir telefon geldi. Ines, ondan tüyo almaya çalışıyordu, bu da huzursuzluğunun bir kat daha artmasından başka bir işe yaramadı. Ana, Binbaşı Bermudez'i aradı. Saat sabahın yedisiydi ama Bermudez çoktan kalkmıştı; uyuyabildiyse tabii...

"Luis, yeni bir şey var mı?" Ana, giyecek bir şeyler almak için dolabını karıştırırken, telefonunu hoparlöre aldı.

"Maalesef hayır. Ne bir ipucu ne bir fikir..."

"Babayı hâlâ tutuyor musunuz?"

"Hâlâ burada. Bitkin düşmüş ve kafası karışmış halde ormana yürüyüşe gittiğini söyleyip duruyor. Hatta bir ara intihar etmeyi bile düşünmüş ama bunu destekleyecek hiçbir şey yok. Telefonu da bildiğin gibi kapalıydı. Adam şu ana kadar elimizdeki en iyi ipucu. Buraya geldiğinde daha detaylı anlatırım."

"Peki, ya Bakan? Televizyonda anneyi gördün mü? Her cepheden etrafımızı kuşatacaklar."

"Ana, saat daha sabahın yedisi. Bakan ya uyuyordur ya da henüz günün ilk çişini yapıyordur. Bela fırtınası henüz başlamadı ama ben çok iyimserim. Siyasetçilerin bizimkilerle hiçbir alakası olmayan, kendilerine has mantıkları olduğunu bilirsin. O yüzden her ihtimale karşı üstüne kalın bir palto giymeni öneriyorum."

"Evet, kelime oyunları için de çok erken. Hemen bir duş alıp yanına geliyorum."

Ana, uzun bir duş aldı. İçsel iblislerinin tümünü def edebilecek türden bir duştu bu ama o an, son birkaç saattir üstünde biriken hüznü ve korkuyu bile silip atamadı.

Ana'nın bilmediği şey, hissettiği öfkenin ve sonraki birkaç günde olacakların, onu sonsuza dek değiştireceğiydi. Bir kez daha...

8

I N E S

Kariyer olarak gazeteciliği seçmek, düzenli çalışma saatlerinden vazgeçmek anlamına gelir. Bunu hâlâ öğrenmemişseniz, yaşayarak öğrenirsiniz. Özellikle de adliye muhabiriyseniz, daha da çabuk öğrenirsiniz. Kötü adamlar; uyumaz, tatil günlerine saygıları yoktur, işin doğrusu bizleri pek düşünmezler. Gerçekte, genel anlamda “insanlığı” pek takmazlar.

Kısa bir süre önce yaşanan çocuk kaçırma olayı gibi bir olay, bizi günün yirmi dört saati meşgul eder. O perşembe, sabah haberlerinde canlı yayına çıkmak için sabah saat beşte kalkmak zorunda kalmıştım. Bir maraton. Akşam vardiyasındaki meslektaşlarınıza ne kadar değer verseniz, çalışma saatlerini ve uzun bir program yapmak için ellerinde yeterince eleman olmadığını anlayışla karşılasanız da her yarım saatte bir, bir başka canlı yayından oluşan bir atlıkarıncaya binmek için sabahın köründe yataktan kalkmak sizi bitap düşürür.

Ancak Toplayıcı hakkındaki varsayımımız öylesine büyük bir kasırga yaratmıştı ki -söylentilere göre İçişleri Bakanı, çalıştığım kanalın haber müdürünü bizzat aramıştı ve bunun nedeni onu tebrik etmek değildi- sabahın köründe kalkmaktan başka bir seçeneğim yoktu. Dört saatlik uykunun ardından toparlanmak, genç, taze ve capcanlı görünmek için birkaç dakika harcadım.

Televizyon, baştan aşağı imaj demekti. Kaç saattir çalıştığının ve ne kadar az uyuduğunuzun bir önemi yoktu. Seyircinin tek derdi, ekranda görüldüğünüz o kırk saniyeydi. Gözlerinizin altında torbalar varsa veya saçınızın bir tutamı olması gereken yerde değilse, ceketiniz çarpık duruyorsa, en ufak bir hecenin telaffuzunda teklemişseniz seyirci bunu hatırlar. Bütün emeğinizi mahvedebilecek şey budur.

Sabah programı yaparken uykusuzluk ve gububet bir yüz dışında karşılaştığımız en büyük sorun, çocuklarımızı ne yapacağımızdır. Dört yaşındaki oğlum Pablo, yuvada ama yuva dokuzdan önce başlamıyor. Şansımıza yanımızda bir yıl boyunca ona bakıcılık yaparak evimizde kalacak bir İngiliz delikanlı vardı; delikanlı benim yerime Pablo ile ilgileniyordu. Pablo, bu sayede babasının dilini öğrenebiliyor ve geçici bir süreliğine de olsa bir ağabeyi oluyordu.

Diğer yandan sabah vardiyası beraberinde bir başka sorun daha getirdi. Söylenebilecek yeni bir şey var mıydı? Sabah 6.30'da sözünü edecek yeni bir haber yoktu. Yapabileceğim tek şey, on iki saattir bucak bucak kaçtığım telefon görüşmesini yapmaktı. Derin bir nefes aldım. Karşı taraf, telefonu üçüncü çalışta açtı.

"Ana? Selam bebek. Nasılsın?" Onu uyandırmadığımı umdum.

"Sayende bir sürü beladan kaçmaya çalışıyorum." Ses tonu beni şaşırttı.

"Sayemde mi?" Böyle bir şeye yol açacak ne yaptığımı bilmiyordum.

"İnes, bazen cins biri oluyorsun. Ortadan kaybolan çocukla alakalı tüm bilgileri ve Toplayıcı fikrini benim sızdırdığımı düşünüyorlar."

"Şaka yapıyorsun!" Bunu beklemiyordum. "Ana, haftalardır konuşmadık seninle. İkimiz de çılgın hayatlar yaşıyoruz, birbirimizi doğru dürüst göremiyoruz bile."

“Pislik atma fabrikasının işletmecisi, Bakan’a söyle sen bunları. Bu atlatma haberi gerçekte sana kim verdi peki?”

“Haber benim değil, yemin ederim. Benim kaynaklarımdan gelmedi. Biri, patronum Manuel’e söylemiş. Manuel, beni arayana ve alışveriş merkezine gönderene dek hiçbir şey bilmiyordum. Başka bir işin ortasındaydım ve canlı yayına zor bela yetişebildim. Ekranda verdiğim her türlü bilgiyi, patronumdan aldım. Bir telefon açacak zamanım bile olmadı.”

“Manuel’in polis teşkilatında kaynağı mı var? İyi de o adam kışını stüdyodaki sıcak koltuğundan kaldırmayalı yıllar oluyor. Böyle bir bilgiyi sızdırabilecek bir kaynağa nasıl sahip olabilir? Neler olup bittiği konusunda tahmin yürütmek için henüz çok erken.”

“Eh ama olmuş işte. Biri ona bu bilgiyi vermiş. Ama şimdi sen söyleyince ne kadar tuhaf olduğunu görebiliyorum. Bir başka tuhaf şey de Manuel’in yarım saat önce arayıp, Joan’la konuşmamı söylemesiydi; onunla iletişim kurmak istiyor.”“Lanet olsun, patronun Joan’ı nerden tanıyor?”

“Sakin ol, sinirlenme. Manuel sadece internette araştırma yapmak ve başka yollardan sahip olamadığım bilgileri oradan temin etmek konusunda çok başarılı bir arkadaşım olduğunu biliyor.” Onu yatıştırmaya çalışıyordum ama yayına çıkmadan kısa bir süre önce duygusal konuşmalar yapmak beni geriyor, konsantrasyonumu bozuyordu. “Manuel bu kadarını biliyor. Ne yani, sen beni aptal mı sanıyorsun?”

“İnes, sadece dikkatli ol. Joan’ın başını belaya sokma sakın.”

“Olur mu hiç! Merak etme sen...” Konuşmanın gidişatı hoşuma gitmedi.

Ana, Nicolas’inkine çok benzer bir başka vakanın sorumluluğunu üstlenmişti ve zor zamanlar geçiriyordu. Adrenalin seviyem düşene ve biraz dinlenene dek, aynı şeyin benim için de geçerli olduğunu tam olarak idrak edemedim.

“Dinle, seni bunun için aramadım. Senden bilgi istemekten

hoşlanmadığımı, seni televizyon işlerine, özellikle de bu Toplayıcı işine karıştırmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun ama bugünkü program için yeni, küçük detaylara ihtiyacım var. Özel haberin devamını sağlayacak bir şeylere...”

“İnes!”

“Çok gerekli olmasa, bunu senden istemezdim. Gerçekten gizli olan bir şey söylemeni istemiyorum. Seni riske atmayacak, bizim de haber yapabileceğimiz bir bilgi versen yeter.”

Ana, “Senin gibi bir dostum varken düşmana ihtiyacım olur mu acaba?” diye homurdandı.

Arabamı alışveriş merkezinin dışına park ederken, “Lütfen,” diye yalvardım. Alışveriş merkezi evime çok yakındı, yürüyerek daha çabuk gelebilirdim. Trafik bu saatte bile gittikçe kötüleşiyordu. “Bugün ortaya çıkacak ama henüz halkın duymadığı bir şey söyle bana.”

Cevap vermesini bekledim. Hat sessizdi.

“Ucu sana dokunmayacak bir şey. Şimdiye dek birçok polislin öğrendiği bir bilgi... Herhangi birinin bize sızdırabileceği bir bilgi...”

Ana gönülsüzce de olsa, “Şey... baba,” dedi.

“Kimin babası? Çocuğun babası mı?”

“Manu’nun babası, evet. Şu anda gözaltında... Karakolda bir hücrede tutuyoruz.”

Tiz bir sesle, “O mu yapmış?” diye bağırdım; öylesine heyecanlandım ki neredeyse topuklu ayakkabılarımla, takılıp yere düşecektim.

“Elimizde adamın aleyhinde delil yok ama dün saat 15:30 ile akşam onu tutukladığımız zaman arasında nerede olduğunu kanıtlamıyor.”

“Lanet olsun!”

Son zamanlarda çok küfürlü konuşmaya başlamıştım; ne yapabiliirdim ki? “Bu iyi bir haber iştel ‘Toplayıcı’ varsayımının içini oyabilecek bir haber,” diye ekledim. Rahatlamıştım.

“Hemen bir sonuca varma Grau vakitsiz ötüyorsun. Soruşturma her türlü olasılığa açık. Buna Toplayıcı da dahil. Birkaç varsayım üstünde çalışıyoruz, baba da bunlardan biri. Şu ana kadar hiçbir olasılığı bir kenara koymadık. Ines; ben sana hiçbir şey söylemedim, sen de beni aramadın, beni günlerdir görmedin. Senin kaynağın değilim ve sen, beni işten kovdurmaya çalışmıyorsun tamam mı?”

“Tabii ki tatlım, öyle şey olur mu? Sen bu işi bana bırak. Sana iyi günler diliyorum.”

“Lafın gelişi, değil mi?” diye karşılık verdi ve telefonu kapattı.

Toplayıcıya alternatif olabilecek işe yarar bir varsayımdı bu. Belki de suçlu, babaydı. Belki.

Şansımız varsa...

Canlı yayını bir kraliçe gibi sundum. Bu bir kinaye tabii, yoksa kraliçeler Madrid’in banliyölerinde rüzgârın soğutma etkisinin kırk olduğu, görünürde boktan bir kahve dükkânının bile olmadığı bir ortamda, sabahın yedisinde canlı yayın yapmazlar. Babanın gözüaltında olduğuna dair atlatma haberimi çabucak anons ettim, sonra aynı şeyi yedi buçukta, sekizde ve sekiz buçukta tekrarladım. Ardından stüdyoya gittim.

Isınmak için kaynar kahveyi doğrudan mideme indirirken bazı meslektaşlarım, “Babayla ilgili haber başarılıydı,” dediler. “Polisler, çocuğu onun kaçırdığını mı düşünüyor? Sana ne söylediler? Toplayıcı’yı artık unutulabilir miyiz? O varsayım çöpe mi gitti?” Gazeteciler, mahalledeki komşular kadar dedikoducudur ama bizim durumumuzda bu bir avantajdır; danışabileceğimiz her zaman güvenilir bir kaynak vardır. Biz de danışırız, sorarız elbette. Daha sonra arkadaşlarımızın veya çocuklarımla okulundaki diğer annelerin önünde gösteriş yapma fırsatını da kaçırmayız.

“Bilmiyorlar. Polisler hâlâ birçok şeyi aydınlatamadı. Hem benim kaynağım bu olayla doğrudan bağlantılı değil.” Kahveden küçük yudumlar alırken Ana’yı korumak için yalan söyledim. Gerçekten çok sıcaktı. “Kaynağım duyduklarını tek-

rarlıyor. Olayların merkezinde değil, o yüzden bazı bilgilere geç ulaşabiliyor.”

“Anlaşılan bugün, bir başka uzun gün olacak. Bu haberle birkaç ekip birden ilgileniyor.”

“Haber toplantısından çıktılar mı?”

Farklı bölümlerin şefleri ve yayıncılar, o gün işlenecek haberleri belirlemek üzere toplanıyorlardı. Toplantıdan çıkmalarının ardından telefon trafiği başlayacaktı.

“Henüz değil. Meraklanma, saat üç ekibi öğlene kadar ellerinde olmasını istedikleri haberleri talep etmeye başladıklarında, telefonlar susmak bilmeyecek nasılsa. Sonra yarış başlayacak. Elimizde görüntülerle geri dönemezsek, bize haberi geç vermiş olsalar bile, bu bizim suçumuz olacak, onların değil.”

Tüm gün tam bir kaostu. Ama her zaman olduğu gibi telaş, gerginlik ve tüm stres kapalı kapılar ardında kaldı. “Kapalı objektifler ardında” demek daha doğru olur belki. Ekranda her şey kolalı bembeyaz bir mendil misali, gıcır gıcır ve düzenli görünür. Kırıksızdır. Lekesizdir. Babanın gözaltına alınmasıyla alakalı özel haberimiz, diğer kanalların önüne geçmemize yardım etti.

O akşam eve döndüğümde oğlum uyumuştı. Dört yaşındaki bir çocuk için on bir, oldukça geç bir saat sayılırdı. Sam, saat dokuzu geçince Pablo’nun yelkenleri suya indirdiğini söyledi. Oğlumu hemen yatağa yatırmıştı. Sam, harika biriydi. İngiltere’nin güneyinde bir üniversitede drama öğrencisiydi ama okula, bir yıl ara vermeyi kararlaştırmıştı. Bir arkadaşı ona, yazı Fransa’da geçirmesini tavsiye etmiş, o da, Neden olmasın? diye düşünmüş. Çocuklu ailelerin evinde kalıp, çocuklarla ilgilenen gençlerin hep kız olduklarını sanırdım ama bana göre çok daha az önyargılı olan Pablo, bir erkek istemişti. “Anne hem onunla futbol da oynarım, sen futboldan hoşlanmıyorsun.”

Sam profilinde yemek yapabildiğinden bahsetmişti ama onun yemek yapma anlayışı hazır yemeği mikro dalga fırına koymak ve bir kavanozdan çıkardığı tuhaf sosu üstüne ekleyerek

“kişisel dokunuşunu” yapmaktan ibaretti. Bizimle birlikte olduğu aylarda, gaspaço* ve onun akrabası salmorejo’nun** hayranı haline geldi hatta ailesi ve arkadaşları için bu yemeklerin nasıl yapıldığını gösteren birer video bile çekti. “Belki bu sayede daha çok sebze yerler,” dedi. Şimdi ona, düdüklü tencerede fasulye ve etli yemek yapmayı öğretiyordum. Bu şekilde devam ederse, ilerde kargoyla Plymouth’a sosis göndereceğim herhalde.

Sam, aynı zamanda açık hava sporlarından ve işin içinde yaratıcılığın olduğu her şeyden hoşlanıyordu. Pablo’nun üstünde olumlu bir etkisi olacağını düşündüm. O, sadece evin içinde çocuğumla ilgilenen ve babasının ailesini anlaması için ona İngilizce öğreten biri değil, onunla erkeklerin oynadığı tarzda oyunlar oynayabilen bir ağabeydi de... Çalışma saatlerimin, sağının solunun belli olmaması nedeniyle evde yerime bakacak birinin olması gerekiyordu; patronum sabahın beşinde beni çağırabilir veya bir haber peşinde sabahın birine kadar çalışmak zorunda kalabilirdim. Sam, sabah 10:00’la öğlen 13:00 arasında İspanyolca kursuna gidiyordu; günün geri kalanında boştu. Ne yaptığı, nereye gittiği veya kiminle birlikte olduğuyla ilgilenmiyordum ama onunla bir anlaşma yapmıştık; her zamanki programımız dışında Pablo’yla ilgilenmesini istemem durumunda, mutlaka evde olacaktı.

Ona iyi geceler dilemek için kapısını tıklattım. Bu saatlerde onu hep başında kulaklıklarıyla yatağa uzanmış halde, bağımlısı olduğu Netflix dizilerinden birini izlerken bulurdum.

“*Buenos noches*,” dedim.

İngilizce, “İyi akşamlar Ines,” diye karşılık verdi. “Yarın görüşürüz.”

* Soğuk domates çorbası. (ç.n.)

** Domates ve ekmekten yapılan püre. (ç.n.)

9

L A U R A / J O A N

Laura, zavallı Genaro öldüğünden beri dört yıldır yalnız yaşıyordu. Tıpkı eskisi gibi insanlara mesafeli olarak yaşıyor, kimseyi rahatsız etmiyor, gürültü yapmıyor, göze batmıyordu. Genaro, ona meşhur tabirle inişleri çıkışları olmayan sıkıcı bir hayat vermişti. Laura kocasıyla ne çok iyi geçinebilmiş ne de ondan yaka silkmişti. Öyle bir hayata razı olmuştu işte. Komşuları şimdi ona yaşıandan veya dul olmasından belki de her ikisi yüzünden “Senora Laura” diye hitap ediyorlardı. Asansörsüz bir apartmanın üçüncü katında yaşayan böyle zavallı, saygın, yaşlı bir kadın olup çıkıvermişti birden. Komşular, merdivenlerde ona rastladıklarında alışveriş torbalarını yukarıya taşımasına yardım ediyorlardı.

Laura, ölüm konusunda takıntılı biri olabilirdi. Bekleyecek nesi vardı ki? Günlük yaşıyordu, varlığının gidişatı aile mezarlığıydı; Barselona’nın güney ucuna yakın, kayalıkların yanında ki geniş Montjuic Mezarlığı’nda, Santa Eulali’de, üç numaralı bloğun üçüncü katında elli santim uzunluğunda, elli santimetre genişliğinde, iki yüz on santimetre derinliğinde dikdörtgen bir girintiydi... En azından beni yiyip yutacak kurtçukların deniz manzarası olacak, diye düşündü. Şimdi, Genaro’yu yiyen kurtçukların olduğu gibi. Zavallı şey, oldum olası nazik, doğrucu, kendini doğ-

ru yolda yürümeye adanmış biriydi. Peki, ne için? Sonu Akdeniz manzaralı kurtçukların sindirim sistemleri olsun diye mi?

Laura, Genaro'nun ölümünden sonraki insanlıkla bağının koptuğu ilk birkaç ayda, gittikçe artan biçimde hiç de ilginç bir insan olmadığına ikna olmaya başlamıştı. Evlilik hayatındaki gibi, ruhsuz ve gri biri olduğuna inanıyordu. Böylece sosyalleşmek adına her türlü çabadan vazgeçti. Bu durumu anlayan ve tehlike çanlarını ilk çalan mahalledeki kuaförü Conchi oldu. Laura, omuz ameliyatından sonra bile perşembe randevularını hiç kaçırmamış, ameliyattan dört gün sonra kolu askıda olduğu halde kuaför salonuna gelmişti. "Conchi, her zaman olduğu gibi yıka ve düzelt."

Laura, iki perşembe üst üste randevusuna gelmeyince Conchi onu aradı. "Seni özledik tatlım. Ne oldu sana?"

Hattın diğer ucundan gelen dermansız cevabı dinlerken "Gayet iyiyim. Başka nasıl olabilirim ki? Burada, tek başına yaşıyorum" kuaför, Laura'nın hayatını renklendirmek üzere komşulardan oluşan bir devriye organize etmeye karar verdi. Komşu kadınların ifadesiyle, "Dul Kurtarma Operasyonu" onları, Ciu-tat Vella'nın sokaklarında değil de Mars'ın yüzeyinde devriye gezeceklermiş gibi heyecanlandırdı.

Conchi, Laura'yı ziyaret etmeleri için komşulara tahsis edilen günleri, saç boyama şirketinin verdiği duvar takvimine işaretledi. Pazartesileri Maruja, salıları Roser, çarşambaları Carmen, perşembeleri Amparo, cumaları da Conchi, Laura'yla ilgilenecekti. Hafta sonları da kim zaman bulabilirse... Başlarda herkes, sınıf gezisine çıkmış öğrenciler gibi görevini heyecanla yerine getirdi ama çabaları beyhudeydi. Ne ziyaretler ne kahve ne de Roser'in bir keresinde yanında götürdüğü çikolatalı neulesler işe yaradı. Laura, iyice içine kapandı. Uyuşuktu, isteksizdi. Komşular, "Bu şekilde devam ederse ölecek," dediler. Bir kişiyi daha kaybedeceklerdi. Bir müebbet hapis...

Laura'nın hayata bağlanma konusundaki isteksizliği, kurtarma devriyesini de olumsuz etkilemeye başladı. Laura'ya moral destek vermek için yapılan ziyaretlerden ilkini kaçırın Amparo oldu. "Torunlarımla ilgilenmeliyim," diye mazeret ileri sürdü. İki hafta sonra bu kez Maruja ziyarete gitmedi ve gerisi geldi. Ekibin üyeleri Laura'dan yavaş yavaş uzaklaştılar, onun kendi dermansızlığının içine iyice yuvarlanmasına izin verdiler.

Genaro'nun dudu, hayata verebilecek hiçbir şeyi olmayan sıradan, uyuşuk biri olduğu fikrini iyice benimsemişti.

Laura bir gün merdivenlerde Joan ile karşılaşmasa, bu durum böyle devam edebilir gidişatın sonu, kurtçuklar ve deniz manzaralı mezarla, tahmin edilebilir bir akıbete dönüşebilirdi. Laura ve Joan, uzun zamandır karşılıklı dairelerde yaşıyorlardı. Üçüncü katı paylaşan bu iki daire, Roma İmparatorluğu askerlerinin iki bin iki yüz yıl önce inşa ettiği forumun kalıntılarına bakan sahanlıkta yer alıyordu. Ancak Laura ve Joan birbirlerini pek az tanıyor, yılda birkaç kez merdivenlerde karşılaşıyorlardı. Laura evden dışarıya çok az çıkarken, Joan'ın da oldukça tuhaf bir programı vardı.

O öğleden sonra mucize eseri yolları kesişti. Laura hipertansiyon ilaçlarını almış geri dönüyor, Joan ise bir şeyler yemek için dışarıya çıkıyordu.

"Senora başsağlığı dileklerimi iletmek isterim. Kocanızın vefat ettiğini duydum."

"Altı ay önce, canım. Altı ay önce."

"Özür dilerim Senora. Birbirimizi pek göremiyoruz da..."

Laura, "Sakal mı bırakıyorsun?" diye sordu.

"Benim hep sakalım vardı. Şu hipsterlar sakalı meşhur etmeden önce bile..."

Laura, "Kimler? Oh, neyse, boş ver. Önemi yok canım. Lütfen bana Laura diye hitap et. O kadar da yaşlı değilim," diyerek, kendisine tepeden bakan uzun boylu, geniş omuzlu adamın karşısında utangaç bir yeni yetme gibi güldü. "Dediğin gibi bir-

birimizi pek görmüyoruz veya pek fazla dikkat etmiyoruz. Kim-
senin şu televizyonda hep sözünü ettikleri internet siteleri ha-
ricinde bir şeye dikkat etmediği modern bir toplum bu... Genç
adam, sen pek iyi görünmüyorsun ama..."

"Yorgunum. Günlerdir uyumadım. Çok işim vardı, şimdi de
normal ritmime geri dönemiyorum."

Olaylar, kaderlerini evrenin varlığının tam da belirli bir anın-
da -önceden milyonlarca ışık yılı uzakta olan iki nokta, yer ve
zaman eğrisinde birleşmiş- bir araya gelmeleri için çizmişçesine,
bu cümle Laura'nın ve Joan'ın hayatını değiştirdi.

Başlarda baloncuklu naylonda yarım kutu Orfidal hapyıdı.
Al bunları tatlım, al. Hayır, hayır ama teşekkür ederim. Evet,
evet, al. Doktora hep uyuyamadığımı söylüyorum, o da bana
hep birkaç kutu bu ilaçtan yazıyor. Doktora her gittiğimde, uy-
kum düzelse bile her ihtimale karşılık şikâyet etmeye devam edi-
yorum, anlarsın ya? Benim yaşımda kadınlar istifçilik yapmayı
sever. Savaş sonrası sahip olamadığımız şeylerle alakalı herhal-
de. O hapları sakladığım dolabı görmek ister misin? Tonlarca
var. Gel, bak. İşte. Her türlüşünden... Başka bir şey ister misin?

Laura Aguilar böylece, farkına bile varmadan, gayri resmi
ecza ürünleri tedarikçisi oluverdi. Önce Joan için daha sonra
başlarda oldukça ürkek biçimde, komşularının çok samimi ar-
kadaşları için. Joan gibi tuhaf çalışma programları olan ya da
kafalarının içinde çok fazla gürültü olan gençler -Laura için kırk
yaş hâlâ genç sayılıyordu- için. İş birkaç haptan ibaretti özellik-
le antidepresan ve uyku haplarından... Ama bu iş Laura'yı ha-
yatında hiç olmadığı kadar heyecanlandırdı. Sonunda hayata
tutunmasını sağlayan bir şey bulmuştu. Bir sonraki ziyaretleri
için, doktorlara söyleyeceği şikâyetleri dikkatlice prova etti. Üç
doktora gidiyordu; ikisine kocasının işi sayesinde özel sigorta
kapsamında, birine ulusal sağlık hizmetleri kapsamında gidiyor-
du. Reçete yazdırabileceği üç kaynağı vardı; şansına bu üç dok-
torun birbirleriyle hiçbir bağlantısı olmadığı gibi, yaşlı kadının

kayıtlarını paylaşma imkânları da yoktu. Zaten hiçbiri Laura'nın böyle bir şey yaptığına inanmazdı.

Merhum kocasının bilgisayarı ve Joan'ın hediye olarak verdiği kablosuz internet bağlantısı bağlantısı sayesinde -Joan parolasını süperhavalinine olarak belirlemişti- Laura, doğru semptomları bulabiliyor ve doktorları kandırabiliyordu. Doktorlardan birini, uykusuzluktan mustarip olduğuna inandırırken, bir diğerini depresyon, ötekisini iç daralması yaşadığına inandırıyordu. Bu bakımdan gençler için her zaman fazlasıyla zulası vardı. Gençler de karşılığında ona daha önemli bir şey yani hayata devam etme gücü veriyorlardı.

Başlarda gençler ihtiyaçları olan dört, beş hapi almak için evine geldiklerinde, Laura onlarla kapı ağzında hoşbeş ediyordu. İlerleyen günlerde yavaş yavaş onları eve davet etmeye başladı. Başlarda, "Sadece çayım var," derken sonra gündüz veya gece soğuk bira dağıtmak üzere dondurucuda bir kova buz bulundurmaya başladı. Ardından biranın yanında ikram etmek üzere pahalı olanlarından pişmiş sosis ve tadı ölüyü diriltecek kadar baskın, peynir satın aldı. Bu işe kendini o kadar çok kattı ki yeni arkadaşlarının ona flaş bellekte verdikleri Breaking Bad dizisinin bütün bölümlerini art arda seyrettikten sonra, neredeyse kafasını kazıtma noktasına geldi. Laura, Walter White'in Katalan versiyonu gibi hissedebilmem için tek ihtiyacım bir kimya kursu, diye düşündü. İnternette -bu onun ilk çevrimiçi alışverişiydi- önünde İngilizce, "Heisenberg'i Seviyorum" yazılı bir tişört satın aldı. Kafasını kazıtmaya cüret edememişti, henüz... Laura'nın nispeten daha modern bir tarzı vardı ama o kadar ileri gitmedi. Keşke Genaro beni görebilseydi, diye düşündü. Kocasını asla inanmazdı. Kalpten giderdi adam...

O perşembe komşusunun kapısını tıklatırken, "Joan, Joan," diye seslendi hafifçe. Rahatsız edici zili çalmaktan ve onu uyan-

* Breaking Bad dizisindeki baş karakter Walter White'in takma adı. (ç.n.)

dırmaktan kaçınır, her zaman kapıyı hafifçe tıklatırdı. “Joan tatlım, ben doktora gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Joan, kapıyı üstünde tişörtü ve pantolonuyla açıp, gürültücü komşulardan biri merdivenlerden çıkıyor mu, diye anlamak için etrafına bakındıktan sonra, “Hayır, teşekkürler Laura. Biliyorsun uyku haplarını gerçekten ihtiyacım olduğunda alıyorum,” dedi. “Sadece olmayacak saatlerde yaptığım uç işlerde ve kafamı bir türlü toplayamadığım zamanlarda.”

“Oh, tatlım senin yaşında da mı böyle? Sen ne zaman bu kadar yakışıklı oldun bakayım?” Laura muzip bir ifadeyle gülümsedi. “Keşke Genaro değil de senin gibi yapılı birini bulsaydım, gerçekten mutlu olabilirdim, sen de öyle düşünmüyor musun?”

Joan, “Bilmiyorum Laura,” dedi, güldü ve içeriye girmesi için kapıyı açtı. “Doktordan libidon için hap istediğini düşünmeye başlayacaktım neredeyse. Hem ben o kadar genç değilim. Kırk oldum.”

Laura da güldü, daireye girerken kalçalarını sallamak için elinden geleni yaptı.

Laura, “Keşke o yaşa geri dönebilsem ve sana sahip olabilsem,” diyerek göz kırptı. El çantasını, burada bir süre kalmaya niyetli olduğunun net bir göstergesi olarak yere bıraktı. “Bu arada aklıma gelmişken, Madrid’de kaçırılan çocuğu duydun mu? Sorumlusunun yine Tokacı olabileceğini söylüyorlar.”

“Toplayıcı.”

“Topacı mı?” diye sordu Laura.

“Toplayıcı. Nicolas’ın kaybolmasından birkaç gün sonra gazeteler ona bu adı takmışlardı hatırladın mı? Vay canına, iki sene geçmiş aradan.”

Joan duvara yaslanıp elini koyu, kıvrıkcık saçlarının arasında gezdirdi. Gerçekten yorgundu. Bütün gece çalışmış ve uyumamış, kendisinden, intihar bombacılarını belirlemeye yarayan bilgisayar programını, suç işlemeye hazırlanan pedofilleri bulabilecek bir programa dönüştürmek gibi çılgınca bir şey isteyen

Ana ve Javier'e yardım etmeye çalışmıştı. İşe nerden başlayacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu.

"Toplayıcı, çocukları kaçırıyor. İnsanların, 'doğaüstü' görünmek için üzerlerinde değişiklik yaptıkları fotoğrafları yayınladıkları bir forumdaki efsaneye gönderme yapıyor." "Oh, Tanrım, hayalet fotoğrafları!" Laura bayılacakmış gibi elini abartılı bir tavırla alnına götürdü. Ne zaman dalga geçiyor ne zaman gerçek anlamda konuşuyor, anlamak çok güçtü.

"Öyle sayılır. Eğlence olsun diye yaratılmış bir şeydi ama sonra kontrolden çıktı."

Kontrolden çıkmış ve bir efsaneye dönüşmüştü. Doğaüstü fotoğraflar forumunda bir kullanıcı, bir parkta oynayan on dokuz çocuğun fotoğrafını yayınlamış, çocukların arkasına hayaleti anımsatan, uzun boylu, ince yapılı, üstünde dokunaca benzer uzun kolları olan, siyah elbiseli bir adamın fotoşoplanmış fotoğrafını koymuştu. Toplayıcı. Fotoğrafı yaratan Max Pain takma adındaki kullanıcı, fotoğrafın bir akıl hastanesi yangınından kurtarılmış olduğuna, fotoğrafın izini geriye doğru sürdüğünde, fotoğrafın ve fotoğraftaki çocukların on yıl önce arkalarında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu keşfettiğine dair bir hikâye anlatmıştı.

Bir zamanlar özel, küçük bir internet forumunda şaka olarak ortaya atılan şey, birden popüler hale geldi. Dünyanın dört bir yanından on binlerce insan, olayın gerçek olduğuna inandı. Toplayıcı'nın gerçekten var olduğunu, onun çocukların ortadan kaybolmasına neden olan uzun boylu, şekli bozulmuş, yarı hayaletimsi bir adam olduğunu düşündüler. İspanyol medyasının, çocuk kaçıran kimliği meçhul o adama "Toplayıcı" lakabını takmasının nedeni buydu. Çocuk ardında iz bırakmadan kaybolmuştu çünkü.

"Oh, beni korkutuyorsun şimdi. Sence o mu? Yine iş başında mı sence?"

Joan, "Henüz kimse bir şey bilmiyor. O yüzden meraklanma.

Hem senin endişeleneceğin bir torunun yok," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı.

"Daha kötü," dedi. Laura. "Çok daha kötü... Çocuğu veya torunu olmamış benim yaşımdaki kadınlar için dünyadaki bütün çocuklar onların torunudur. O çocukların acısını ne kadar derinden hissettiğimizi bilmiyorsun. Bir büyükanne sadece kendi torunları için endişelenir. Ama kızaktan düşen veya çok fazla abur cubur yiyen her çocuk, torunu olmayan biz yaşlı kadınları üzer. Bu sonu olmayan bir acıdır. Tatlım, kusura bakma ama bugün gerçekten çok kötü görünüyorsun."

"Şey, bu sorunu çözmeye çalışıyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum."

"Keşke sana yardım edebilsem..."

Yaşlı kadın, *Keşke sana yardım edebilsem*, diyordu ama gerçekte -sözlerini nasıl yorumlayacağınızı bilmeliydiniz- bir şey teklif etmiyor ya da bir öneride bulunmuyor, sadece dileğini ifade ediyordu. Lütfen, lütfen, izin ver de yardım edeyim. Bir şeyler yapmam gerek.

"Şey, bilmiyorum. İşin gerçeği, nasıl bir çözüm bulabilirsin bilmiyorum. Ama bir fincan kahve içelim, o sırada sana detayını anlatırım."

Laura kaldığına göre, Joan misafirperver davranması gerektiğini düşündü. Zaten kendisinin de bir fincan kahveye ihtiyacı vardı. Bütün gece uyumamış, işinde de bir yere varamamıştı.

"Evet, anlat bakalım."

Laura, kendisi gibi birinin bile modüler makinelere geçtiği bir gün ve çağda, Joan'ın kullanmakta ısrar ettiği ocak üstü espresso sürahisinin bulunduğu mutfığa gitti. Ne inatçı bir adamdı bu Joan.

"Kahvenin yanına bir, iki kurabiye ister misin? Evde biraz var."

"Hayır hem benim için bir şeyler hazırlamandan hoşlanmıyorum. Ben yetişkin bir insanım."

Laura, neredeyse komik sayılabilecek abartılı, yalvarırcasına ama kendi içinde çekici bir ifadeyle, "Oh, tatlım izin ver de sana biraz yardımım dokunsun," dedi. "Dediğim gibi, bu içimdeki büyükanne... İlaç kaçakçılığı yapıyor, bilgisayar kullanıyorum ama ben hâlâ bir büyükanneyim."

Laura kahve, fincan ve şekerliği çizgili küçük bir tepsiye koyup oturma odasına götürdü.

Genaro'nun nişan hediyesi olan ve elli beş yıldır kolundan çıkarmadığı altın kaplama küçük saatine göz atarak, "Eee, sana nasıl yardım edebilirim. On beş dakikam var," dedi. "Doktor beni bekliyor."

"Tabii. Roberto'nun dul karısı Angelita'yı bilirsin, hani şu bizim iki kat üstümüzde, dokuz numarada oturan, saçları ünlülerin dedikodu programlarına katılan kadınlardan daha kabarık olan kadın? Oh, bilmiyor musun? O kadın, Parkinson hastası. Bakınca anlarsın. Elleri öyle çok titriyor ki, bir şeyi tutup yerinden kaldıramıyor."

Laura, kahveyi yoğun tadını her defasında hissedebileceği kadar yudumladı. Olabildiğince çok zevkini çıkarmak istedi. Çok sık kahve içmesine izin yoktu; üç doktorundan ikisi hipertansiyon veya ona benzer bir şey yüzünden kahveyi yasaklamıştı. Bunlar kan testlerinden gelen gerçek sonuçlardı ve kendi uydurduğu belirtilerle bir alakası yoktu. Bu yüzden her gün kafein alışkanlığıyla başa çıkmak, küçük bir fincanla yetinmek zorundaydı. Bu son kahvesiymiş gibi her yudumun tadını, sonuna kadar çıkardı.

Joan, "Bir grup İspanyol araştırmacı, insanlarda Parkinson hastalığını tespit eden bir bilgisayar programı geliştirdi," dedi.

"Bunu onlara bilgisayar mı söylüyor?"

"Şey, bir bilgi teknolojisi programı, evet..."

Bu, aslında nöroQWERTY programıyla bağlantılı bir algoritmaydı ve insanlarda Parkinson hastalığını, fiziksel belirtiler

ortaya çıkmadan tespit edebiliyordu. Tıptaki gelişmelerle, kısa bir süre sonra hastalığın ortaya çıkışını geciktirmek de mümkün olacaktı. Teşhisin erken konulması demek, hastalığın gelişimi, süresi ve sonucunda olumlu gelişmeler kaydetmek demekti. Üstelik Parkinson sadece bir başlangıçtı.

Joan, sırrın bilgisayar kullanıcısının klavyeyi kullanma şeklinde olduğunu söyledi; kullanım şekli her kullanıcı için tıpkı parmak izi gibi, farklıydı. Tuşlara basarken uygulanan güç, parmaklarımızı tutma şekli, tuşa bastıktan sonra geriye gelmesi için beklediğimiz süre, yazma ritmimiz ve yaptığımız hatalar, hepsi bir araya gelip benzersiz bir kalıp oluşturuyordu. Aslına bakılırsa eşsiz klavye-izlerimiz, başkalarının dijital kimliklerimizi kopyalamalarını, kredi kartlarımızla alışveriş yapmalarını, ya da bizim adımıza WhatsApp mesajları yazmalarını neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Çünkü hiç kimse klavyede bizim gibi yazamıyor.

Ancak bir insanda beyin hasarı, stres ya da diğer hastalıklarla alakalı birtakım unsurlar oluşmuşsa, o kişinin klavye-izi değişecektir. Bunu anlamak için her bir varyasyonun sinir dokusunun bozulmasıyla alakalı bir hastalığa mı, depresyona mı, yoksa o kişinin bir terörist intihar saldırısına kalkışacağına mı işaret ettiğini bilmek gereklidir.

İki yıl önce, Müfettiş Yardımcısı Javier Nori internetteki radikal İslamcılarını tanımlamaya ve izlemeye çalışırken Joan, nöroQWERTY programını uyarlayarak suçluları, bir terörist saldırı düzenlemeye karar verdiklerinde tespit etme fikrini ortaya atmıştı.

Profesyonel katiller, cinayetlerden önce birkaç biyometrik tepki verirler. Kan basınçları yükselmez, nabızları deli gibi atmaz, ağızları kurumaz ama mesela, Avrupa'daki "İslam Devleti"

kurma peşindeki uyuyan hücrelerde faaliyet gösteren acemi katiller, daha önce cinayet işlemediklerinden vücutlarını kontrol edemezler. Bu durum klavye-izlerini etkiler. Nori ve Joan'ın bulmaları gereken tek şey -sanki bunu bulmak çantada keklikmiş gibi- bu kişilerin bir katliama hazırlandıkları sırada klavye yazı kalıplarının nasıl değiştiği idi.

İntihar saldırganlarının, örneğin, çevresel damar büzülmesinin sonucu salgılanan adrenalin nedeniyle terleme eğiliminde oldukları bilinir. Yüzlerinin rengi solar, kalp çarpıntısı yaşar, aşırı heyecanlanırlar. Peki, bu durum klavyede yazma tarzlarını nasıl etkiler? Joan ve Nori intihar saldırganlarını eyleme geçmeden durdurmanın bir yolunu bulmak istiyorlarsa bu kişilerin, parmaklarının klavyenin tuşları üzerinde nasıl oynattıklarını tespit etmeleri gerekiyordu. Soru, önemli herhangi bir değişikliğin bu kişilerin kendilerini havaya uçuracakları anlamına geldiğinin nasıl tespit edileceğiydi.

Geride kalan yıllarda Nori, internette genç bir radikal İslam sempatizanı gibi davranarak çok sayıda sahte profil yarattı ve bu sahte profiller sayesinde binlerce kişiyle temas sağladı. O noktadan sonra atılacak ilk adım, temas edilen bu kişilerin bilgisayarlarına Nori'nin nöroQWERTY programının, üstünde özel olarak değişiklikler yapılmış versiyonunu içeren bir virüs bulaştırmaktı. İşin bu bölümü halledildi.

Sonra en zor kısma gelindi, beklemek... Klavye kalıplarında ne gibi değişiklikler olduğunu görmek için söz konusu temas edilmiş kişilerden birinin, intihar bombacısı olarak gerçekten bir eylem gerçekleştirmesini beklemek zorundaydılar. Suriye ve Irak'ta gerçekleştirilen birkaç saldırıdan sonra Nori ve Joan'ın elinde, bu kişilerden birinin sonu bu tür bir eyleme uzanacak fiziksel belirtiler sergilemeye başladığı anda tespit edecek bir algoritma yaratacak kadar veri birikti. İki bu Avrupa'da düzenlenecek bir sonraki cihatçı saldırısını durdurmak için kullanmayı umdular. Bir sonraki terörist, virüsü gönderdikleri ki-

şilerden biriye onu durdurabileceklerine ve -tüm umutları bu yöndeydi- müdahale edebileceklerine ikna olmuşlardı.

Sorun, ellerindeki bu bilgileri kamuoyuna açıklayamayacak olmalarıydı. Dünyadaki hiçbir polis teşkilatı böyle bir programın varlığından haberdar değildi. Yapabilecekleri tek şey, isim-siz ihbarda bulunmaktı.

Laura, "Hımmm. Söylediklerinin büyük bölümünü anladım. Hepsini değil belki ama genel anlamda fikir sahibi oldum," dedi. "Peki, bunun çocukları kaçıran adamla ne alakası var?"

"Şey, Ana'nın aklına pedofil seks suçlularını da klavye izleri vasıtasıyla teşhis edebileceğimiz bir formül bulmaya çalışmak geldi. Aslına bakılırsa sadece bu kişileri teşhis etmek değil, bu kişilerin ellerinde bir çocuk olduğunda, ne zaman heyecanlandıklarını ya da strese girdiklerini anlamak için de... İyi de böylesi sapık ve suçluluk dolu bir heyecan nasıl ölçülür?"

"Şey, tatlım, aklıma bir şey geldi. Şeyle, iç çamaşırıyla anlar-sın ya?"

"İç çamaşırı mı? Sen neden söz ediyorsun?"

"İç çamaşırlarıyla alakalı internet sitesinden söz ediyorum. David ve Pep, geçen gün haplar için geldiklerinde gösterdiler." Joan, afallamış bir ifadeyle Laura'ya baktı. "Bilmiyor musun? Gel buraya." Laura çoktan Joan'ın, üç bilgisayarın açık olduğu ve günün yirmi dört saati çalıştığı masasına doğru yürümeye başlamıştı bile. "Bunlar senin, o yüzden dokunmak istemiyorum. Sen bak, haydi bilirsın, üç tane w sonra kokulukulot -tek kelime halinde- en son olarak da nokta com yazacaksın."

"Kokulukulot.com mu? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bazı kişilerin yapacakları şeyleri hayal edip cinsel olarak uyarıldıklarında, klavyeyle yazma kalıplarındaki meydana gelecek değişiklikleri tespit etmen gerektiğini söyledin. Bu siteden alışveriş yaptıklarında, adamlara olan da bu. Bak; bu, kadınların kullanılmış külot sattıkları bir site aynen böyle."

Kokum her yerine sızsın diye senin için üç gün boyunca giyeceğim onu. Orgazm sıvımdan sıırıslıkla olsun diye, her akşam mastürbasyon yapacağım, sonra onu vakumlu bir torbaya koyup istediğin gibi oyna diye sana göndereceğim.

Pamuklu, kırmızı bir külot giymiş bir kadın vücudu fotoğrafinin altında yazanları okurken, Joan'ın gözleri büyüdü. "Has siktir! Yok artık!"

"Dedim sana... David ve Pep bu çılgınlığın Japonya'da başladığını söylediler ama şimdi İspanya'ya da gelmiş ve bu siteler tonlarca para kazanıyor. Binlerce müşterisi var. Külotları kirletip müşterilere gönderen kadınlar, taleplere yetişemiyor. Bazı müşterilerin külotu şeyle birlikte istedikleri bile oluyor..." Joan devam etmesi için elini salladı. "Bilirsin işte... Şeyle..." Laura en sonunda söyleyebildi. "Bir parça kakayla..."

Joan gülümsedi. Laura'nın fikri mantıklıydı. Belki işe yarayabilirdi. O internet sitesinin müşterilerinin bilgisayarlarına -internet sitesinin sunucusuna sızıp müşteri listesini ele geçirerek- erişebilir ve külot siparişi verirlerken ve külotu, programlanan sürede teslim aldıklarında klavyeyi nasıl kullandıklarını gözlemleyebilirse, o pedofillerin yaşadığına benzer bir heyecanı saptayabilecek bir algoritmayı yaratacak bağıntıyı tespit etmek mümkün olabilirdi.

"Laura, ne kadar parlak bir fikir!" Joan onu sıkıca kucakladı.

"Haydi, tatlım; komşun bir büyükanne olabilir ama taştan yapılmış değil ya. Hem benim yaşımda yapamadığım, kalbime iyi gelmeyecek bazı şeyler var."

Laura'nın yüzünde, bir kez daha o şeytani ifade belirdi. "O yüzden bana asılmasan iyi olur. Bırak gideyim. Doktora yetişmem gerek." Laura kanepenin yanına, yere bıraktığı el çantasını aldı. "Orfidal mevcudum azalıyor, arkadaşın Adolfo birkaç tane Orfidal'e ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Evet, zavallı adamcağız son derece karmaşık bir siber saldırıyı önlemek için bir haftadır çok çalışıyor, çok az uyuyor. Geç

kalma. Tam benlik bir iş var şimdi; bakalım bu siteden nasıl faydalanabileceğim. Bana bir öpücük ver ve doktorun yolunu tut bakalım.”

Bu işe yarayabilirdi. Gerçekten de işe yarayabilirdi. Joan üç bilgisayarın karşısına geçtiğinde yorgunluğunu unuttu. Yapması gereken ilk şey “kokulukulot.com’un” sunucusunu gasp ederek tüm müşterileri ve siparişlerini gözlemekti. Listede Laura’nın dediği gibi binlerce müşteri varsa, kısa bir sürede heyecanlanma veya uyarılma kalıplarıyla, klavyede yazma kalıpları arasındaki değişim bağıntısını saptayabilecek bir algoritması olacak demekti. Sonra Müfettiş Yardımcısı Nori’ye polisin elindeki pedofil listesini -ve mümkünse içlerinden şüpheleri olanların listesini- kendisine vermesini isteyecek, ardından o kişilerin bilgisayarlarına sızıp filtreyi uygulayacaktı. Sadece bunu zamanında yapabilmeyi ve Manu’yu kurtarabilmeyi umuyordu. Bilgisayar konusundaki yetenekleri, bunun için yeterli değilse başka ne için yeterli olacaktı? Bir sürü zengin şirketi, bilgisayar korsanlarından korumak için mi? Evet, ekmeğini bu işten kazandığı doğrudu ama onu iyi insan yapan, işe yaradığını hissettiren şey bu değildi. Nori’yi aradı.

“Harika fikir. Bu fikri seksen küsur yaşında bir kadından aldığını mı söylüyorsun?”

“Evet. Riske girmeyi seven bir kadından... Belki bir gün tanışırsın onunla.”

“O zamanlar, o da Ana’nın komşusu muydu?”

“Evet, Laura elli yıldan fazla bir zamandır burada yaşıyor. Ana sana ondan hiç bahsetmedi mi?”

“Hap satıcısı kadından mı?”

“Evet, onun gibi bir şey. Dinle, fırsat bulduğunda bana pedofillerin listesini çıkarmanı istiyorum.”

“Kahretsin Joan, beni kovdurtmak mı istiyorsun?”

“Ben de senin gibi büyük bir risk almıyorum muyum? Meşruluğun sınırlarında geziniyoruz Nori. Hem ben geçmişte bir-

çok kez çuvalladım, o yüzden fazla şansım kalmadı. Sihirli algoritmayı bulsam bile kullanabileceğim kimse olmazsa ne işe yarayacak? O listeye ihtiyacım var.”

“Peki, ya beni o verileri bellek aygıtıyla karakol dışına gizlice çıkarırken yakalarlarsa ne olacak? Ya da birisi bilgisayar kayıtlarımı kontrol eder ve harici bir sürücüyü veri indirdiğimi anlarsa?”

“İz bırakmadan bilgisayarını nasıl temizleyeceğini biliyorsun. Aptalca itirazlar yapma. Zaman değerli ve o çocuğun aleyhine işliyor. Her saniyenin önemi var Nori.”

“Peki, ya suçlu babaysa? Çocuğun kaçırılmasından sonraki birkaç saat boyunca ortadan kaybolmuştu. Cep telefonu kapalıydı. Adam şimdi elimizde... Ana, onu dün sorguladı ama hiçbir şey öğrenemedi.”

Joan endişeli bir biçimde, “Ana ne yapıyor?” diye sordu. “Nasıl dayanıyor bunlara? Nicolas vakası sil baştan olmuş gibi...”

“Bu konuyu ona açmak bile istemedim. Nicolas vakası yüzünden ağladığını görmüştüm. O vakanın şokunu henüz üstünden atamamışken şimdi aynı şeyle bir kez daha karşı karşıya. Nicolas’ın ikizi olabilecek bir çocuk, aynı yerde hiç iz bırakmadan ortadan kayboluyor.”

“Bir döngü gibi. Soruşturmayı yine o yürütüyor. Manu’yu bulana dek gözüne uyku girmez artık. Javi, onun için endişeleniyorum. Bu vaka yüzünden akıl sağlığından olabilir; geçen sefer kıyısından döndü.”

“Umalım da çocuk kısa bir süre sonra bulunsun. Canlı olarak tabii... O çocuğu bulacak biri varsa, o da Ana’dır.”

“Bizim işimiz de ona yardım etmek Nori. O listeye bu nedenle ihtiyacım var. Bir algoritma yaratabilirim, çocuk kaçırma potansiyeline sahip kişilerin bilgisayarına bunu enjekte edebiliriz. ‘Toplayıcı’ olabilecek kişilerin bilgisayarlarına...”

“Aklıma gelmişken, çarşamba akşamı haber programında özel haberi veren kişinin Ines Grau olduğunu biliyor muydun?”

“Evet. Ana’nın uğraşması gereken bir başka bela daha... Sizin patronlar, daha çok vaka konusunda endişelenseler de Ines’in atlatma haberi Ana için iyi bir gelişme olmamıştır.”

“Evet. Yayından birkaç dakika sonra Bakan aradı. Bela fena halde geliyorum diyor.”

“Bütün emniyet teşkilatı Ana ve Ines’in arkadaş olduklarını biliyor. Bilgiyi sızdıran kişinin Ana olduğunu düşünüyor olmalılar. Ines’i arayıp bana neler anlatacak, bir bakayım. Onunla konuştun mu?”

“Tabii ki hayır... Günlük bir saatlik koşumu yapacak zaman bile bulamadım. Bir günden fazla zamandır dışarı çıkmıyorum, neredeyse düz duvara tırmanacağım. Düşünmek için koşmaya ihtiyacım var. Keza bu kötü ruh halinden sıyrılmak için de... Çok öfkeli olmak beynimi uyuşturuyor. Öfkeyi terleyerek dışarıya atmalıyım; ondan kurtulmak için bildiğim tek yol bu.”

Akşam saat on olduğunda kullanılmış külot sitesi müşterilerinin listesi, Joan’un eline geçmişti ve listedeki kişilere, yazma kalıplarını analiz etmesine imkân verecek virüsü yerleştirecek sahte e-postaları gönderiyordu. Sonra formülü çıkarmak için o veriyi bu kişilerin külot sipariş ettikleri ve siparişi teslim aldıkları anla karşılaştırması gerekecekti. Telefon çaldı. Arayan patrondu.

“Joan, ne yapıyorsun? High Pharma’yı mı izliyorsun?”

“Evet, makinelerimden birinde,” diye yalan söyledi, “ama şimdi Credit Caja sistemini temizliyorum. Orada bazı solucanlar var gibi görünüyor.”

“Peki, ya şu alarmlar... ne işe yaradıklarını biliyor musun? Şu eczacılıkla alakalı olana bir bak. Onlar en iyi müşterilerimizden biri ve bir sorun yaşıyoruz. Birileri yeni moleküllerdeki araştırma verilerini öğrenmek için Kalamazoo’daki merkezi sistemlerine gizlice girmeye çalışmış. Yüz milyonlarca dolarlık bir iş. Mühendisleri, tehdidin nereden geldiğini veya nasıl durduracaklarını bilmiyorlar. Bu çok ciddi bir iş Arderiu. Çok ciddi.”

Tam da ihtiyacı olan şey buydu. Oturmuş kaybolan çocu-

ğa yardım etmeye çalışırken, bir ilaç üreticisinde yaşanan sanal sanayi casusluk vakasıyla uğraşmak için frene basmak zorunda kalmıştı. Joan, bunun rakip firmanın ya da formülü yağmalamak isteyen mafya için çalışan bir bilgisayar korsanı olduğunu sanıyordu. Patronuna cehenneme kadar yolu olduğunu ya da o an elinden bir şey gelmediğini söylememek için kendini zor tuttu. Artık değişmişti. Eskiden olduğu kişi değildi. Bunu her gün göstermek zorundaydı. Tıpkı tedavi gören bir alkolik gibi...

“Merak etmeyin. Hemen halledeceğim. Saldırı birkaç saat içinde tarih olacak.”

Joan böylece, alışveriş merkezinden kaçırılalı daha şimdiden yirmi dört saatten fazla geçmiş dört yaşındaki çocuğa yardım etmek üzere ayırdığı değerli zamanını ziyan etmeye başladı.

10

A N A

Her şey harikuladeydi ve bu durum onu korkutuyordu.

Ana, Madrid'in merkezindeki Gran Via'ya yürüyüş mesafesinde olmasına rağmen oldukça sessiz bir sokakta bulunan Calle de Amanuel'deki parlak ahşaptan kirişli yeni evine taşındığında her şey harikuladeydi.

Her gün babasını düşünüyordu. O zamanlar, Rodolfo öleli dört yıl olmuştu ve babasının cesedinin ellerinde dağıldığını gördüğü o kâbustan yeni yeni kurtulmaya başlıyordu. Başlarda rüya o kadar gerçektir ki uyandığında parmak uçlarında kalan tozu hâlâ hissedebiliyordu. Ellerine bakıyor ve bir an için gözüne, bir zamanlar babasının kasları, damarları, tırnakları olan kalıntılar ilişiyordu. Kalıntıları uzaklaştırmak için parmaklarına doğru hafifçe üflüyordu. *Haydi, git bakalım*, diyordu. *Zaman başka bir şey olma zamanı. Git ve evrendeki diğer atomlara karış, umuda, çime, yıldız ya da yeni Shakespeare'e dönüş. Artık benim babam değilsin. Şimdi gidebilirsin.*

Calle de Amanuel'deki yeni evindeyken kâbuslar yok olmaya başlamıştı. Ana, etrafı süt rengi duvarlarla çevrili, bembeyaz kanepede gözlerini kapattığında sonunda bir yuva bulduğunu hissediyordu. Her şey harikuladeydi ama bu durum onu korkutuyordu.

Yalnızlıktan korkuyordu. Ana o güne dek hep birileriyle yaşamıştı, ya ailesiyle birlikteydi ya Polis Akademisi'ndeydi ya da polis stajyeri olarak bir oda arkadaşıyla...

Uyum sağlamaktan da korkuyordu. O zamana dek hayatında birçok kez dışlanmıştı. Önce tüm kompozisyon ve matematik yarışmalarını kazanan, tombul bir inek öğrenci ve özel bir çaba göstermediği halde sınıf birincisi olarak okuldayken... Daha sonra barlara gitmek için dersleri hiç kırmayan, kâğıt oynamayan, ders notlarını kimseye ödünç vermeyen, öğleden sonraları çalışan ve diğer çocuklarla birlikte hiç takılmayan tuhaf bir tip olarak üniversitedeyken... Polis Akademisi'nde de La Nancy, birden ipince biri oluveren ve bir erkek gibi davranmayı öğrenen sarışındı. Gerektiğinde ısırma kabiliyeti olan bir oyuncak bebek...

Ana, başka türlüşünü bilmezdi. O kazanmaktan hoşlanırdı keza başkalarıyla iyi geçinmekten hoşlandığı gibi... İnsanlarla iyi geçinmeye ihtiyacı vardı. İnsanların ondan hoşlanması, onun için hayati bir öneme sahipti; neredeyse sağlıksız bir ihtiyaçtı bu.

Ancak bu ikisi, birbirleriyle bağdaşmayan şeylerdi. Ana bunu hayat okulundayken öğrendi ya insanlarla iyi geçinirdiniz ya da kazanırdınız. İkisi birden olmazdı.

O perşembe sabahı Başmüfettiş Ana kazanmak istedi. Ne pahasına olursa olsun kazanmak... O çocuğu kaçırın piçi alt etmek istedi. Onu bozguna uğratmak, ezmek, üstünde tepinmek, yok etmek istedi.

Manu'nun babası, hâlâ karakolda tutuluyordu. Hücrede geçirdiği uzun, soğuk gece her şeyi bir daha düşünmesini sağlamış olabiliirdi.

Ana meslektaşlarını, "Herkes merhaba," diyerek selamladı. "Yeni bir haber var mı?"

Luis Arcos, "Araştırma ekipleri alışveriş merkezinin çevresini iki kez taradılar, ince eleyp sık dokudular," dedi. Herkesten daha kötü görünüyordu; onun yaşında uykusuzluğa tahammül

etmek zordu. "Hiçbir şey bulamadılar. Tek bir iz bile. Çocuk duman olup havaya karıştı sanki."

Ana, "O ifadeyi, halk arasında kullanmayı aklınızdan bile geçirmeyin," diye uyardı herkesi. "Tek bir iz bile yok' ya da 'duman olup havaya karıştı' demeyi düşünmeyin bile. Bu kelimeleri sözlüğünüzden sileceksiniz, duydunuz mu? Bunun yine Toplayıcı'nın bir işi olup olmadığı konusunda tahminler yürüten medya, üstümüzde yeterince baskı kuruyor zaten."

"Ama Başmüfettiş ya öyleyse?"

Ana'nın ekibi endişeliydi. İki yıl önce başarısız olmuşlardı ve aynı şeyi bir daha yaşamaktan korkuyorlardı. Yara hâlâ kapanmamıştı. Olayın sorumlusu yine aynı psikopatsa, birçok meslektaşı bunu derinden hissedecek, soruşturma kötü etkilenecekti. Ana bunu kabul edemezdi; daha da önemlisi Manu'yu da kaybedemezlerdi.

"Şimdilik tüm varsayımlar açık. Hiçbir olasılığı reddetmiyoruz. Alışveriş merkezi personelleriyle ilgili çalışmayı kim yürütüyor?"

Memurlardan biri, "Ben," dedi.

"Peki, sen kimsin?"

"Jose Barriga. Ekibe dün katıldım; Fuencarral'daki karakoldan transfer oldum."

"Peki, Jose Barriga. Dün kışıma yeterince iyi bakabildin mi? Gördüğün kadarı sana yetti mi, yoksa şüphelerini gidermek için olduğum yerde şöyle yavaşça bir dönmemi ister misin?" Charro'nun dün söylediklerini hatırlayan Ana, memura meydan okudu. "Hayır mı? Peki. O zaman dikkatimizi dağıtmadan devam edebiliriz."

Gülümsedi. "Barriga ekibimize çok iyi bir zamanda katıldın, değil mi?" dedi. "Umarım uğursuzluk getirmezsin. Neyse, neler öğrendin?"

"Alışveriş merkezinde çalışanların tüm listesi elimde... Şimdiye kadar hiçbiri cinsel bir suça bulaşmamış. Aralarında birkaç

hırsız var, o kadar ama eleman listesini henüz teslim etmeyen birkaç mağaza var.”

“Madem öyle, acele et. O mağazalara git ve gerekirse tezgâhların üstünden atla.” Bu yeni adam ne bekliyordu ki? Manu ortadan kaybolalı on altı saatten fazla olmuştu, bu zamana dek tüm çalışanları kontrol etmiş olmaları gerekiyordu. “Eski çalışanların da listesini al. Hâlihazırdaki çalışanları sorgula; onları ya işte bul ya da evlerine git ve şüpheli davranan birilerini fark etmişler mi, sor. Arcos’u yanına al.”

“Emredersiniz Başmüfettiş”.

“Oh, bir şey daha! İki yıl önce alışveriş merkezinin otoparkında kamera yoktu. Daha sonra kamera yerleştirilmiş mi öğren ve son yirmi dört saatte otoparka girip çıkmış arabaların plaka listesini getir bana.”

Ana, sorgu odalarına inen merdivenlerde Nori’ye rastladı.

Nori, “Uyuyabildin mi?” diye sordu.

“Üç saat. Bütün gün adrenalinle dolu bir koşuşturma için yeterli.” Ana, bitkin bir halde gözlerini ovuştururken, on yıllardır üzerine yeni bir kat boya çekilmesi için feryat eden tırabzanlara yaslandı, “Neyse, senden daha fazla uyuduğuma iddiaya girebilirim. Koşmaya gittin, değil mi? Koşmak için uykudan feda etmek senin için bir tür hastalık.”

“Koşmak bir kader bebeğim. Sana bunu daha kaç kez söyledim? Ya buna sahipsindir ya da değilsindir. Mikrobu bir kez kaptın mı, âlemde en büyük devşirme sensin.” Javier dua eder gibi avuçlarını birleştirdi. “Hem yanıyorsun. Bu sabah dışarıya çıkmadım. Dün akşam eve gittikten sonra çıkabildim sadece. Dünkü pisliği terle birlikte üzerimden atmam gerekiyordu.” Kimselerin gelmediğine emin olmak için merdivenlerin başına sonuna baktı, “Binbaşıyla konuştun mu?”

“Evet.” Ana’nın akli karışmış gibiydi. “Kısa bir süre önce konuştuk. Bir şey mi oldu?”

“Anlaşılan yakında birtakım değişiklikler olacak. Çocuğun

kaybolduğu haberini aldığımız zamanı hatırlıyor musun?” Daha dün olmuştu olay ama sonsuzluk gibi geliyordu. “Luis bize ayrılmak üzere olduğunu söylemek üzereydi.”

“Ayrılmak mı?!”

“Şşşş, bağırma. Neyse, Genel Müdür tüm bunlar yaşanırken tüm transferleri durduracak.”

“Göreceğiz. Luis ayrılırsa, bu tüm bölüm için kötü haber olur. Benim üç numaralı odaya gitmem gerekiyor,” dedi Ana. “Manu’nun babası hâlâ orada, değil mi?”

“Hı, hı... İyi şanslar.”

Üç numaralı oda karakoldaki en modern odaydı. Gerçi bu ifade tüm gerçeği yansıtmıyordu; içlerindeki en az köhne oda olduğunu söylemek daha doğru olurdu. En az külüstür olanı. En az utanılacak olanı. Aslına bakılırsa, amaç gerçekleri öğrenmek olduğuna göre, odayı rahat bir yer haline getirmenin ne anlamı vardı? Duvarlar neden boyansın, masaların sallanmasına neden olan ayaklar neden tamir edilsin, üstlerini mahveden paslar neden alınsın, yıpranmış iskemlelerin yerine neden yenileri getirilsin? Buraya gelecek misafirler düşünöldüğünde, görünüş veya rahatlık için neden endişe duyulsun ki?

Sorgu odaları, yaş aldıkça korku makinesinin bir parçası haline geliyordu. Zanlılar, özellikle de yolu buraya ilk kez düşenler, geride kalan on yıllar boyunca burada olup biten şeyleri hayal ederlerdi. Aynı duvarlarla çevrili aynı iskemlede oturmuş ve sorguya çekilmiş -geçmiş dönemlerde belki de işkence görmüş- binlerce kişinin hayaletleriyle yüz yüze gelirlerdi.

Ancak üç numaralı odayı farklı kılan şey, modern ses ve görüntü kayıt sistemleriydi. Polis standartlarına göre modern, yani. Adli polis üyelerinden erişim yetkisine sahip herhangi birisi, odada neler olup bittiğini bilgisayarından izleyebilirdi. Sorguyu yürüten kişinin, sinyali istediğı noktada kesme yetkisi vardı tabii... Bazen, bazı şeylerin odadan dışarıya çıkması daha iyiydi. En azından hemen o anda. Bazen de hiç...

Ana, odaya girmeden önce tek taraflı camdan Manu'nun babasına dikkatle baktı. Daha evvel bu işi kaç kez yaptığının hiçbir önemi yoktu; Başmüfettiş buna asla alışmamıştı. Odanın diğer tarafındaki zanlının varlığını hissedebileceği duygusunu yaşırdı hep, sorgu odasındaki iskemleye oturduğunda da aynı şeyi kendisi yaşırdı. Ana ağzına, ellerine, hareketlerine sabitlenmiş bakışları algıladı. Bazen bir çift gözün üzerinde dolaştığını, bir sonraki hamlesini ve bir sonraki sorusunun nereye yöneleceğini tahmin etmeye çalıştığını tasavvur ederdi. Ana tıpkı bir satranç oyuncusu gibi sonraki birçok hamleyi düşünmek zorundaydı ve bu hamlelerin her biri, aklındaki oyunun sonunun sadece bir başlangıcıydı. Şah mat, suçlu tarafın çöküşü... Sonra itiraf geliyor.

Ricardo, geceyi karakol hücresinin betonunda uyuyarak geçirmiş gözaltındaki herhangi bir insandan farklı görünmüyordu. Bitkinlik, üşümüşlük, korkmuşluk, çaresizlik ve yalnızlığın bir karışımıydı. O odaya; her kim olursa olsun birinin girmesine, ona soru sormasına, konuşmasına, Tanrı aşkına ona kahrolası bir, iki kelime etmesine ihtiyaç duyan biriydi. Hücrede geçirilen on iki saat, zanlıları biraz daha anlayışlı hale getirirdi. *Sularını çıkarmadan önce biraz olgunlaşmalarına izin vermelisin Ana*, Binbaşı Bermudez her zaman böyle derdi. Bırak da kendi vicdanlarının suyunda kaynasınlar. Vicdanı olmayanlar da bırak kendi korkularında... Ne vicdanı ne de korkusu olanları ise senin kaynatman gerekir.

Manu'nun babası, yeterince olgunlaşmışa benziyordu. Uykusuz gece geçirmek kolay değildi. Yirmi dört saat boyunca hayattan kopmuş bir beyin, olayları eskisi gibi göremezdi. Kendini kontrol etme yeteneğinin kaybolmasıyla başlardı her şey. İnsanın bilinç engeli dağılırdı. Sağduyu, utanç ve kontrol yerle bir olurdu. Zanlının bu durumda çözülmesini sağlamak, polis için daha kolaydı.

"Günaydın Senor... eee..." Ana, elindeki dosyaya danışır gibi

yaptı, "Senor Jimenez. Rahat mısınız? Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Manu. Manu. O nerede?"

Adamın iyi bir aktör olduğu kesindi. Ana, metal masada adamın karşısındaki iskemleye oturdu. Manu nerede? Neredeyse inanmıştı ona.

"Biz de bunu öğrenmek istiyoruz Senor Jimenez; biz de bunu öğrenmek istiyoruz. Manu nerede? Söyleyin bana, ikimizi de kurtarın bu dertten. Yorgunsunuz, ben de hepimiz yorgunuz." Ana adama, çocuğa bir şey açıklayan öğretmen gibi baktı ve konuştu.

"Ben hiçbir şey yapmadım! Ben hiçbir şey yapmadım!"

Adam bağarmaya başlamıştı. Bu iyiye işaretti. Tabii, suçluydu. Resmi anlamda karakolun bodrum katındaki üç numaralı sorgu odasında olanlar bir sorgulama değildi çünkü normalde bir sorgulamada zanlının avukat çağırma hakkı olurdu. Bu, resmi anlamda bir sohbetti, konuşmaydı, fikir alışverişiydi. Daha sonra savunma avukatı mahkemede kendince akıllılık eder ve zanlının o anlarda söylediklerinin geçerli olmadığını iddia edebilirdi. Ana suç hukukun işleyişinde, polisin gözaltına alınmış bir kişiyle sohbet etmesini engelleyecek yazılı hiçbir madde olmadığını yargıca hatırlatırdı.

"En baştan başlayalım. Dün, çarşamba öğleden sonra, 17:15'te neredeydiniz?"

Ana, bu sorgulama formaliteden ibaretmiş mümkün olduğunca çabuk bitirip kurtulmak istediği sinir bozucu bir süreçmiş gibi, yine önündeki evraklara bakıyormuş numarası yaptı.

"O soruya milyonlarca kez cevap verdim zaten. Çok bitkindim. Boşanma benim için altından kalkması çok zor bir şey, tamam mı? Karınızın sizi artık sevmediğini, her şeyin bittiğini söylemesi, elveda demesi kolay değil ama ne var biliyor musunuz..."

"Başmüfettiş. Başmüfettiş Aren."

“Ne var biliyor musunuz, Başmüfettiş Aren? İşin en zor tarafı ne biliyor musunuz? Karımın vücudumdan iğrendiğini, bana dokunamadığını, cildimin onu tiksindirdiğini söylemesi... Biri size böyle bir şey söyledi mi hiç? Söyledi mi?” Manu’nun babası, kendi zayıflığından utanmış halde başını ellerinin arasına gömdü. “Onu iğrendiriyormuşum. Buna inanabiliyor musunuz? Kendi karım, benden iğreniyormuş.”

“Hepimiz, hayatımızın bir noktasında öyle veya böyle reddedilmişizdir. Sizin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum.” Ana, adamı ufak ufak besleyip yemliyordu. “Çok acıkmış olmalısınız.”

“Ne sanıyorsunuz? Ha? Ne yani, parti filan verdiğimi mi?” Adam ona öfkelenmeye başlamıştı şimdi. İyi bir gelişmeydi bu... “Tabii ki sinirleniyorum. Karımla konuşmaya çalıştım. O beni seviyor; beni seviyor olmalı. Tüm bunlar aklına giren bir şey yüzünden oldu,” diyerek işaret parmağını birkaç kez kafatasına sapladı. “Burada, burada, bu aptallık Lola’nın içine işledi.”

“Öfkelendiğinizde inanıyorum, hem de çok. Kontrolünüzü kaybettiniz ve yapmak istemediğiniz bir şey yaptınız.”

Sabır, iyi bir sorgunun püf noktası sabırdı. Gerçekte pek bir önemi yokmuş, gözaltındaki kişinin sessizliği ritminizi bozmuyormuş, yalanları sizi çileden çıkarmıyormuş gibi davranmaktı.

“Karınıza bu WhatsApp mesajını göndermişsiniz.” Ana, anenin telefonunun ekran görüntüsünün fotokopisini verdi ona. “Çarşamba günü öğleden sonra 17:15’te. Mesajı bana okur musunuz lütfen?”

“Evet, bunu ben yazdım. ‘Lola, hafta sonunu birlikte geçirmek için yarın gelip Manu’yu alacağım. Cuma onu okuldan alma. Çantasını hazırla ve okul sekreterliğinin bürosuna bırak. Biz çıkarken alırız.” Ricardo mesajı yazdığı o an, kafasına dank etmiş gibi gözlerini kaldırdı. “Evet, ben yazdım, doğru...”

“17:15’te mi?”

“Ekranda öyle yazıyor, değil mi? Beş on beş. Zamanı, daki-

kası dakikasına hatırlıyor muyum? Hayır. Bunu anlayabilirsiniz Başmüfettiş. Bugün elinizi tam olarak kaçta yıkadığınızı hatırlıyor musunuz? En son ne zaman tualete gittiğinizi? Saçmalamayı keselim. Dünden beri bu pis hücreye kapatıldım ve oğlum ortadan kayboldu. Size verebileceğim detaylar bunlar. Ekranda 17:15 yazıyorsa, mesajı 5.15'te göndermişim demektir. Teknoloji asla yanılmaz, değil mi? Mesajı yazarken araba kullanıyordum. Söyleyebileceklerim bunlardan ibaret."

"Eh, o zaman bir sorunumuz var demektir. Mesele şu ki..." Ana, kelimeleri arasındaki sessizliği, kelimeler havada asılı kal-sın ve gözüaltındaki kişinin beyninde yankılsın diye bilerek uzattı. "Mesele şu ki o saatte, 17:15'te telefonunuz kapalıydı ve kapsam dışıydı. Telefonunuzu 17:05'te kapattınız ve biz o akşam dokuz gibi sizi buluncaya dek açmadınız. Mesajın o saatte gönderilmesini önceden mi programladınız? Bir tür uzaktan program mı kullandınız? Bunu nasıl yaptınız?"

Ana'nın işi sorguladığı kişinin sınırlarını zorlamak, onu dönüştürmeyen noktaya getirmektir. Suçlu kişiyi, dağılacığı noktaya getirmek... Bunu yapmak her zaman kolay değildi. Bu her zaman olmazdı. Polis, zanlıyı çoğunlukla yargıç önüne, itirafını almadan çıkarırdı. O tür durumlarda suçlamanın odak noktası polisin topladığı deliller olurdu. Ricardo aleyhine delillerse son derece zayıftı.

Ana, işte bu yüzden itiraf koparmaya çalışıyordu.

Ana zanlının direncini kırmak için, genellikle kendini yalan söylemeye, gerçekte sahip olduğundan daha fazla bilgiye sahipmiş gibi davranmaya zorlarken bulurdu. Bir suç ortağı ya da şahit bir itirafta bulunmuş gibi davranırdı.

"İşin doğrusu, gerçekte söyledığınız yerde değildiniz. Terk edilmiş, zavallı bir adam olarak, kederinizde boğulmuş bir halde Pilar Ormanı'nda gezinmiyordunuz." Ana, adama sempati ve iğrenme karışımı bir ifadeyle baktı. "Size nerde olduğunuza söyleyeyim. Karınızı takip ediyordunuz. Alışveriş merkezine

gittiniz. Akli karışsın diye onu öfkeliendirmek istediniz ve Manu'yu kaçırmak için bu durumdan faydalandınız. Öyle ya, onu okuldan almak işe yaramayacaktı; herkes görecekti sizi. Oysa siz kimsenin görmesini istemiyordunuz, değil mi?" İnanç. Sorgu odasına zanlıdan itirafı alacağınıza inanmış olarak girmek zorundaydınız. Ana birkaç dakika öncesine kadar inançlı olmanın da ötesindeydi; gerçeği bu adamın ağzından söke söke alacağından neredeyse emindi. Ama öyle olmadı. Manu'nun babası, işi başladıkları noktaya getirmişti.

"Oğluma zarar verdiğimi düşünüyorsanız çıldırmışsınız demektir. Bana onun nerde olduğunu söyleyin. Buradan çıkma izin verin de gidip onu arayayım. Bırakın gideyim!" Onu bileklerinden masaya bağlayan kelepçelerin izin verdiği ölçüde ayağa kalktı. "Karımı görmek istiyorum. Karımı getirin buraya!" Masum bir insanı suçludan nasıl ayırt edersiniz? Burada, sorgu odasında bunu söylemek bazen çok zordu. Ana o an, odaya girdiğinde olduğu kadar emin değildi.

11

I N E S

Cuma, perşembeden farklı değildi. Yine çocuk, çocuğun ortadan kaybolması ve Toplayıcı manşetlerdeydi. Medya, Manu'nun soruşturmasını takıntı haline getirmişti. Adliye muhabirleri, hepimiz günde on altı saat çalışıyor, bir şeyler öğrenebilmek için kaynaklarımızla temas kuruyor, bize bir iyilik borçlu olanlardan borcumuzu tahsil etmeye çalışıyorduk. İçimizden birinin atlatma bir haber yakalama ihtimaline karşılık, gözümüzü birbirimizden ayırmıyorduk. Sosyal medyada birbirimizi kibar bir biçimde tebrik etmiştik, bu esnada bu gerçeği kimin sızdığını, bizim kaynaklarımızın aynı bilgiyi bize neden vermediğini öğrenmeye can atıyorduk.

Diğerlerinin gözünün önünden uzaklaşabilmek için tek bir seçeneğim vardı.

Ana'yı bir kez daha aramak zorundaydım. Ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Ana maalesef benim için sadece bir kaynak değildi. Gazetecilikle arkadaşlık arasındaki duvarı aşmış biriydi. Ana arkadaşımdı ve bu, benim gibi biri için çok şey ifade ediyordu. Birçok insanla kişisel düzeyde çok fazla ilişki kurmaktan kaçınmak gibi bir eğilimim var. Bu durum yaşlandıkça iyice belirginleşiyor ve ben, bu özelliğimi babaannemden almış olmam gerektiğini düşünüyorum. Annem bana hep, "Tıpkı ba-

baannen gibisin,” derdi. “Tanrı aşkına, hık demiş burnundan düşmüşsün! Neden ona çekmek zorundaydın? Babaannen evren ona hep borçluymuş gibi, herkese karşı öfke içindeydi.” Babaannem yaşlı bir kadın olarak apartman sakinlerinin, borulardaki deliklerden suyunu çaldığını, ya da kaçak olarak elektriğini çektiklerini düşünmeye başlamıştı ve sonunda keçileri kaçırdı. Evine gelen herkese, “Görmüyor musun, görmüyor musun; bak, ışık ne kadar zayıf. Elektriğimi alıyorlar, voltaj o yüzden düşük,” derdi. Sonunda apartmandan kimseyle selamlaşmaz, konuşmaz oldu.

Babaannemi ayak bileğini kırmasından sonra onu huzurevine yatırdığımızda, kimse ona tahammül edemediğinden sonu tek kişilik bir oda oldu. İlk oda arkadaşını, çoraplarını çalmakla suçladı. İkinci oda arkadaşı, dediğine göre, sürekli parfümünü kullanıyor; üçüncüsü, yatağı pencere kenarında olduğu için bir punduna getirip onun yerine geçmek istiyordu. Sonunda iki kişilik oda parası ödememize rağmen, babaannem galip geldi ve onu tek kişilik bir odaya aldılar. Bu tür şeylere kafası çok iyi çalışırdı.

Babaannem gibi aşırı uçlara sürüklenmeyeceğimi umuyordum ama itiraf etmeliyim ki bazı insanlara ve durumlara karşı sahte bir ilgi göstermek gittikçe yoruyordu beni. Belki ben de yaşılanıyordum, öyle ya yaşla birlikte büyüyen dört şey vardı: gözlerimiz, burnumuz, gözlük numaramız ve zihinsel kötü alışkanlıklarımız. Kendimde, ilk belirtileri görmeye başlamıştım. Görgü kurallarına gittikçe daha az uyuyordum; bunun istisnası kaynaklarımdı, onlara da işim gereği özen göstermeye gayret ediyordum. Ve tabii arkadaşlarıma... Arkadaşlarımdan sayısı bir elin parmağını geçmese de onları ihmal etmemeye çalışıyordum. Ana, Nori ve Joan’la bir çeteydik adeta ama Joan’ı çok sık görmüyorduk. O zamanının büyük bölümünü Barselona’da geçiriyordu ama iş icabı başkentte olması gerektiğinde Madrid’de kalacak küçük bir stüdyo dairesi de vardı. Joan otellerden hoş-

lanmazdı. Kimseye güvenmezdi. Nerede olduğunu veya nerede uyduğunu kimsenin bilmemesi, onun için önemliydi. Özellikle de hakkında bize hemen hemen hiçbir şeyden söz etmediği, son derece gizli işi yüzünden. Birden aklıma onu aramam gerektiği geldi.

Joan telefona cevap verir vermez, “Bugünlerde çok başarılı işler yapıyorsun,” dedi.

“Bitik bir haldeyim ama. Üstelik, haberin peşinde koşmaya başlayalı daha kırk sekiz saat olmuşken...”

“O çocuğu yakında bulamazlarsa halkın ilgisi de kaybolur. Bu işler nasıldır bilirsin Ines.”

“Bilmez miyim? Ama ben, seni başka bir şey için aradım.”

Ona patronum Manuel’den gelen ve bir süredir aklımdan tamamen uçup gitmiş olan garip telefondan söz ettim.

“Benden ne istiyor?”

“Nereden bileyim?”

“Bilmiyorsun ama bilmek istiyorsun, haklı mıyım?”

“Kesinlikle. Yıkamak istediği bir takım kirli çamaşırları var ve ben de bunun ne olduğunu öğrenmek isterim.” Gülümsediğimi hissettim.

Joan, bana WhatsApp mesajıyla patronumun yazabileceği ve sorununu açıklayabileceği bir e-posta adresi -onun birçok gizli ve takip edilemez hesaplarından biri- yollayacağına söz verdi. Ona kendisine biraz gizemli ve ürkütücü bir hava vermesini çünkü Manuel’in onu mağarasından hiç ayrılmayan bir tür Gollum olarak gördüğünden ve bu şekilde görmeye devam etmesini istediğimden söz ettim. Patronum kaynaklarımın ne kadar erişilmez olduğunu düşünürse, yaptığım işten o kadar çok hoşlanırdı.

Son birkaç aydır bağlantımız ciddi biçimde kopmuş olsa da en iyi arkadaşlarımın ikisinin polis ve bilgisayar korsanı olması, hayatın ironilerinden biriydi. Nicolas’ın kaybolmasından sonra Ana, kendini sosyal hayattan soyutlamıştı. Sadece ve sadece

o çocuğu ve çocuğu kaçıranı bulmak için yaşıadı. O zamanlar ben de kötü bir dönem geçiriyordum, o yüzden aramıza mesafe koyduk ve iletişimimizi emojilere indirdedik. Aramızda birden bir uçurum oluştu. Önce günler, sonra haftalar, ardından aylar araya girdi. Aradan geçen her gün, telefonu elimize almak daha da zorlaştı ve biz kendimizde, bölünmemize yol açan sorunu düzeltmek adına gerekli cesaret, güç ve iradeyi bulamadık.

Belki bir dargınlıktı. Belki bir mahcubiyet, utanç ya da korku... Her neyse, aramıza bir şey girmişti işte. Başlarda o mesafe bir kaldırımın derinliğinden daha fazla değildi. Ama zaman akıp geçtikçe, birbirimizi ha yarın ha öbür gün ararız dedikçe -ki o ilk adım, başlarda bizi hiç yaygara kopmasına neden olmadan tekrar bir araya getirebilirdi- o kaldırım sağlam ve delinmesi imkânsız bir duvar haline geldi. Neredeyse koca bir yılı birbirimizi hiç görmeden geçirdik. Adım atması için bir başkasını bekliyormuşuz gibi bizi sonunda bir araya getiren, bir Madrid seyahati sırasında Joan oldu. Onun küçük dairesinde buluştuk. Paket servisi olan bir Çin restoranından yemek sipariş ettik. Yemek o kadar tatsız ve yağlıydı ki güldürdü bizi. Aramızdaki gerilim de biraz azalmış oldu. Evden ayrıldığımızda, aramızdaki o derin uçurum sanki hiç var olmamış gibiydi. Ama gerçekte vardı ve bu tür şeyler hiçbir zaman tamamen ortadan kaybolmuyordu.

İşte tüm bu nedenlerden ötürü vaka hakkında bilgi almak üzere Ana'yı aramak çılgıncaydı çünkü gerçekte ona, Haydi arkadaşım, gidip birkaç bira içelim, gülelim, ağlayalım, tanıdığımız birkaç insan hakkında atıp tutalım. Birbirimizin arkadaşlığından keyif alalım, stresimizi atıp kendimizi toparlayalım. Bizim buna ihtiyacımız var. Bunu sen benim için yapamayacaksan, kim yapabilir, bilmiyorum, demek istiyordum.

Ama bunu yapmadım. Başkalarını arayıp başka şeyler söyledim. Kolaya kaçtım; kolayca muhatap olacağım numaraları arayıp, konuşmakta zorlanmayacağım şeylerden konuştum. Aldığım bilgiler Ana'nın bana verebileceklerinden daha yüzeysel

ve bayat olsa da polis teşkilatındaki diğer bağlantılarıma gittim. Tüm bunlar daha sterildi; bir bakıma daha az acı verdiği anlamına geliyordu.

Cuma günkü canlı yayında özel bir şey yoktu. Çocuk iki gündür kayıptı. Soruşturmada her yol açıktı. Çocuğun babası yargıç önünde yeminli ifade verdi ve ülke yine şoka girdi; olayın sorumlusunun Toplayıcı olması gerekiyordu çünkü. Söyleşi programları politikacıların peşlerine düştü, yuvarlak masaların etrafına adliye muhabirlerini, araştırmacıları, psikologları, psikiyatrları ve ister uydurma ister gerçek olsun, söyleyecek sözü olan herkesi topladılar. Program saatleri ve gazetelerin sayfaları bir şekilde dolmak zorundaydı. Etoburlar için et...

Editörüm de bunun dışında kalacak değildi elbet. Ruhum lanetlenmişti sanki.

“Ines, seni haberlerde gördüm.”

“Paco, ben de niye aramadın diye merak ediyordum. Numaramı kaybettin diye düşündüm.”

Dokundurmamı belki duydu, belki de duymadı. Belki düşündüğümden daha zekiydi, muhtemelen tanıdıklarım arasında en zekisiydi de o an hır çıksın istemedi.

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi. “Yıldızımın numarasını nasıl kaybederim? Çok satanlar listelerinin hepsinde en üstte yer alan yazarımı nasıl unuturum? Ines, bu çocuk kaçırma olayıyla alakalı çok iyi bir iş çıkartıyorsun. Yine zirvedesin, izlenme oranlarının kraliçesisin, her gün birkaç kez milyonlarca kişinin evine giriyorsun.”

Arabayı çalıştırırken, “Eee?” dedim. Acele edersem, kafeterya kapanmadan stüdyoya yetişebilirdim. Paco’yla uğraşmak karnımı acıktırtmıştı. Aslına bakılırsa, açlıktan ölüyordum. Tok bir karın, beynimdeki duraklatma düğmesine basmama imkân verecek ve nihayet dinlenme imkânı bulacakmış gibi, bir şeyler yemeye can atıyordum... Onunla iki kitaplık anlaşma yaptığım

ana lanet okudum. Bundan hayatım boyunca pişmanlık duyacağtım ama ne kadar, işte onu hâlâ bilmiyordum.

“Eee, ne? Ines, bana bunu nasıl sorabilirsin? Bu fırsatı kullanmalısın. Demir tavında dövülür. Bu aralar yeni bir kitap için çalışmaya başladığın duyurusunu yapabiliriz. Ne düşünüyorsun? Hemen şu anı kastetmiyorum; biraz duyarlılık göstermemiz gerek elbet.”

Duyarlılık mı? Neredeyse gülecektim. Paco mu söylüyordu bu sözleri?

“Ama birkaç gün içinde yeni bir kitap üstünde çalışmaya başladığının haberini verebiliriz. Bomba etkisi yapar. Kesin manşetlere çıkarsın. Bir de Toplayıcı hakkında yazarsan...” Toplayıcı adının üstümde nasıl bir etkisi olduğunu anlamak üzere duraksadı. “Bizi tutabilene aşkolsun.”

“Sana daha önce milyon kez söyledim. Toplayıcı konusu benim için tabudur. Bu kadar.”

Paco konuyu değiştirerek, “Bu arada, geçen günkü grup terapisi olayı nasıl gitti?” diye sordu.

“Beni gitmeye zorladığın şu bunaltıcı yer mi?”

Bu gerçektir ve o da bunu biliyordu. Paco’nun hayattaki tek amacı, bana çok satan kitaplar listesine giren yeni bir kitap yazdırmaktı sanki.

“Seni orada tanımadılar, değil mi?”

“Tanırım, sence? Bir televizyon adliye muhabirinin orada oturmasına ve yaşadıkları sorunları dinlemesine izin vereceklerini mi sanıyorsun? Merak etme, kılık değiştirdim ve ağzımı açmadım.”

“Peki, nasıl geçti? İyi bir hikâye çıkarabildin mi?” Paco cesaretinin kırılmasına oldum olası bağışlıktı.

“Şey, aslında...”

Saniyenin milyonda biri kadar bir zaman içinde tüm hayatını başını duvarlara vurarak geçirmek ve baş belası olmak için doğmuş, sadece katıksız bir azmin karşısında çözülecekmiş gibi

görünen, o yuvarlak gözlüklü, kel adama acıdım. Ve neredeyse, evet üç çocuğundan birini feda etmek için seçim yapmak zorunda kalan annenin yaşadığı dehşetten büyülendim ve bir hikâye çıkardım, diyecektim. Neyse ki bu sadece anlık bir zayıflıktı. Paco, hafif bir kan kokusu alsa, öldürmek için anında harekete geçirdi. O yüzden elimden geldiğince geri adım atım ve ona terapi katılımcılarının hayatlarının son derece sıkıcı olduğunu, itiraflarından değil bir roman, kısa bir hikâye bile çıkmayacağını söyledim. “Öyle bir yerin, nasıl bir şeye ilham kaynağı olabileceğini düşündün, bilmiyorum,” dedim.

“Haydi ama Ines... Bütün dünya senin yeni kitabını bekliyor. Dilersen senin yerine yazacak bir yazar tutacağımı da söyledim. Yapman gereken tek şey üstüne adını koymak...”

“Sen, beni Karayipler tatiline gönderdiğinde televizyon programlarına da bir başkası mı çıkacak?” diye atıldım. “İşte buna müteşekkir olurdum Paco. Samimi söylüyorum. Çok yoruldum, burnuma kadar geldi. Beni sürekli baskı altına almandan yoruldum.”

“Senin için o yazarı tutacağım ve ne zaman istersen o zaman Karayipler tatiline göndereceğim tatlım. Ama karşılığında bana bir şey vermen gerek. Birkaç bölüm, bir taslak, birkaç sayfa... Sana yalvarıyorum. Bana biraz merhamet göster. Acı şu zavallı editörüne.”

Onu gözümün önünde telefona yalvarırken, ellerini açmış dua ederken, pazar ayınındeki yaşlı bir kadın gibi gözlerini gökyüzüne dikmişken canlandırdım. Neredeyse kakhahalarla gülecektim.

“Bak Paco, korkunç iki gün geçirdim. Toplayıcı’nın yeniden ortaya çıkışıyla birlikte burnumuzu kaldırmadan çalıştığımızı tahmin edersin. Patronum hafta sonu ekibine yardım etmem için yarın sabah ve cumartesi işe gelmemi istiyor. Pazar gününü ise iki gündür beni hiç görmeyen oğluma ayırdım; o bunu hak

etti. İstersen pazartesi konuşabiliriz. Şu anda sana ayıracak hiç zamanım yok.”

“Tabii, pazartesi olsun Ines. Pazartesi. Toplayıcı fikrini bir düşün ya da onun hakkında bir roman; demek istediğim, gerçek bir vaka olması gerekmiyor.” Yine bu şekilde yalvarmasına neden olduğum için ona üzüldüm. “Yeteneklisin ve çok iyi yazıyorsun. Sadece başlaman ve biraz sakinleşmen gerek. Böylece yazabilirsin.”

“Sakinleşmek ha? Paco, sakinleşsem bile sesini duyduğum anda yine heyheylerim üstüme üşüşecek.”

Haberi yapılan bir sürü üzücü olay, onca kan, onca dram varken, sonunda beni gerçekten çılgına çeviren şey neydi? İnsanların ahlaksızlığı mı? Hayır. Yerden bitme, şişko bir editör. Lanet olsun, neden böyleydi?

“Özür dilerim,” dedim. “Kapatmam lazım. Otoparka giriyorum.”

“Söylediklerimi düşüneceksin, tamam mı?”

Paco’nun ısrarı, aklıma Çinlilerin su işkencesini getirdi. Başımdan gitmesi için ona düşüneceğimi söyledim.

Hafta sonu programının koordinatörü Xavi, arabamın yanına park ederken, “Kiminle konuşuyordun?” diye sordu. “Yüzündeki ifadeyi görmeliydin.”

“Editörümle.”

“Yeni kitap mı geliyor?”

“Sen de mi? Sakın başlama Xavi.”

“Hayır, birini boğazlamak istermişsin gibi bir halin vardı da...”

“Sana geçen yıl Romanya mafyasıyla alakalı haberi yaparken tanıştığım o adamdan söz etmiş miydin? Hani şu insanların bacaklarını kırmak için para alan adamdan?” Xavi’nin yüz ifadesinden cevabın hayır olduğu anlaşılıyordu. “Eh, o adam bana para için insanların bacaklarını kıldığını söyledi. Bacak veya başka bir şey; cinayet haricinde her şey dedi ama ben, yeterince

para aldığıında cinayet de işlediğini düşünüyorum. Neyse, her ihtimale karşılık adamın numarasını sakladım.” Xavi’nin bakışından, şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalıştığı anlaşılıyordu. “Olur da bir gün ona ihtiyacın olursa, sana indirim yapmasını söylerim. Bazen birilerinin bacaklarını nasıl kırdırırsın bilmen gerekiyor, değil mi?”

Xavi yürürken, “Sen psikopatsın, psikopatsın da farkında değilsin,” dedi ve uzaklaşmaya başladı. Sonra arkasını dönüp, “Bir şey var Ines. Bir gün haber odasına süngü ya da makineli tüfekle dalarsan, hayatımı bağışlamayı unutma. Kahvaltıda yemen için sana bir şeyler getiren adamın ben olduğumu hatırla.” Göz kırptı. “Ben büroya çıkıyorum. Geliyor musun?”

“Hayır, Bir şeyler yiyeceğim.”

Cuma, sonunda cuma günü geldi. Cumartesi çalışmak zorunda olsam bile, en azından pazara pek fazla bir iş kalmayacaktı. Bütün günümü Pablo’yla geçirmek istiyordum. Manu’nun ortadan kaybolması, oğlumun ihtiyaçlarına karşı son derece hassaslaşmama neden oldu. Üstelik, Sam pazar günü izin istedi benden; yani oğlumla baş başa kalacaktım.

Toplayıcı hakkında yazmak gibi bir niyetim yoktu, asla. Ayrıca editörüm ayaklarıma kapansa da o grup terapi seansına bir daha katılmayacaktım. Lucia’nın hikâyesi ilk kez, bir annenin çocuğunu kaybettiğinde hissedebileceği tüm acıyı hissetmeme neden olmuş, birçok şeyi anlamamı sağlamıştı.

Öyle bir durumla bir daha yüzleşmek gibi niyetim yoktu.

12

N O R I / J O A N

Javier Nori, Madrid'in banliyölerinde günde on kilometre koşarak müfettiş yardımcılığı terfi sınavını başarıyla verdi. Önce hazırlık derslerini -sekiz yüz doksan sekiz sayfalık tüm o elli bölüm- kelimesi kelimesine okudu. Metni, insanın aklını uyuşturan o okuma sesiyle kayıt cihazına okumak tam iki haftasını aldı ama girdiği zahmete değdi. Çünkü o günlerde, otuz saat bin sekiz yüz dakikalık ses kapasiteli bir MP3 dosyası vardı. Koşu sporuna bu nedenle başlamıştı çünkü tüm o dosyayı iki kez baştan sona dinlemek, kilometreler boyu bir ayağını diğerinin önüne atmayı gerektiriyordu ve yazılanları iyice öğrenebilmek için yapması gereken buydu.

Nori'nin fark ettiği şey, koşmanın zihnini rahatlattığıydı. Sağ, sol, sağ sol... Vücudu mekanik biçimde adımlarına uyuyor, beyni her uzun adımda, kendi sesine ve sesinin söylediklerine yoğunlaşabildiği yarı-bilinçli bir ruh haline erişiyordu. Kitle davranışı. Sosyal çatışma ve sınıf çatışması. Polis meseleleri için gözlem teknikleri... Gruplar ve kalabalıklar esasında polisin görevleri. Ve diğer elli konu... Konuların hepsi, ardı ardına nöronlarına işlendi.

Buna alışması biraz zaman aldı. Koşmaya değil de -zamanla ağırlar ve sızılar kayboldu çünkü- kendi sesini duymaya. Kimse,

ilk kez duyduğunda, sesinden hoşlanmaz. Duymak için konuş-
tuğumuz insanın sesinden, gerçek sesimizden... Tok bir ses de-
ğildir bu, duyduğumuzdan daha tizdir. En iyi durumlarda bile
gerçek sesimiz, kafatasımızda yankılanan sesle kıyaslandığında,
bir hayal kırıklığıdır.

Kendisine konuşan bu yabancıya -gerçekte kendisi olan ya-
bancıya- karşı hoşnutsuzluğunun üstesinden gelmeyi başaran
Nori, yardımcı müfettişlik derslerini ardı ardına dinledi. Sağ,
sol, sağ, sol. Bir kilometre, sonra bir kilometre daha... Nefes alış
verişi ve attığı uzun adımlar beynine işledi. Kelimeleri beynine,
kaslarını bir sonraki adımı atması için güçlendirmek üzere, içine
oksijen çeker gibi çekti.

Ve sınavı geçti

Şimdi bile koşarken ses dinleme tekniği zihninin rahatla-
masına imkân veriyor. Böylece Nori üstünde çalıştığı vakanın
esaslarına yoğunlaşabiliyor, vakanın gözden kaçırmış olabilece-
ği yönlerini keşfedebiliyor veya işlenen suçun aydınlatılmasını
sağlayacak, ayrı gibi görünen olayları birbirine bağlayabiliyor-
du. Bu günlerde Müfettiş Yardımcısı Javier Nori kulaklıklarıyla
koşuya gittiğinde en sevdiği parçalardan oluşan müzik listesini
değil, üstünde çalıştığı vakaya ait notların kayıtlarını dinliyordu.
O notların ses kaydını yapması da gerekmiyordu, dikte ettiril-
miş notlarını sese dönüştürecek çeşitli programlar vardı çünkü.
Nori'nin artık, ona müfettiş yardımcılığı sınavının içeriğini öğ-
reten kendi tuhaf sesini duyması gerekmiyordu. Sesin cinsiye-
tini, tonunu ve ses uyumunu kendisi seçebiliyordu. Okumayı,
o anki ruh haline göre Manuela, Agustini Carlos ya da Blanca
yapabiliyordu.

Blanca söze, "Nicolas ve Manu vakaları birbirine çok ben-
ziyor. Belki bu konu hakkında düşünmemiz gerek," diye başla-
dı. Var olan tüm sesler içinde en yumuşak ve en rahatlatıcı ses
onunkiydi. Nori'nin ihtiyacı olan şey de buydu, kulağına fısıl-
dayacak biri...

Barselona'daki dairesinden, altı yüz kilometre uzakta olan Joan'ın gözüne hâlâ uyku girmediydi. Son kırk sekiz saattir gözünü pek az kapatabilmişti. Eczalık devine yapılan dijital saldırı ve pedofillerin tespit edilmesini sağlayacak program üzerinde eşzamanlı olarak çalışıyordu. Kokulu külot web sayfasının müşterilerinden bin küsurunun bilgisayarına, virüsü bulaştırmayı başarmıştı. Oldukça kolay olmuştu bu. Cuma sabahı içlerinden birkaç düzinesi daha önce verdikleri siparişleri teslim almışlardı. Joan, genç kızlar tarafından giyilmiş külotların bu kadar çok müşterisi olabileceğini asla tahmin edemezdi. Paketlerin teslimatının ne zaman yapıldığını tam olarak biliyordu çünkü "kokulukulot.com" şirketinin çalıştığı kargo şirketinin bilgisayar ağına da sızmıştı. Bu şeyleri ne tür adamların satın aldığını hayal etmeye çalıştı. *Onu üç gün üst üste giyeceğim. Sıvımla sıvırsıklam olsunlar diye onlar üstümdeyken s'kişceğim ve sonra, bütün kokularıyla sana gelebilirsin diye vakumlu poşette göndereceğim. Bayılacaksınız.* Müşteriler kimdi? Joan'ın gözünün önüne normal erkekler geldi. Kadınlara kapı tutan erkekler... Metroda selam veren erkekler... Bebeklerine sevgi dolu bir ifadeyle biberonlarını tutan erkekler... Ama kim rahatlıkla kızı veya kız kardeşi olabilecek birinin giydiği kirli iç çamaşırına kırk avro para veriyordu?

Joan muhtemel cinsel uyarılmaya işaret edebilecek birkaç kapıp keşfetmişti. Birkaç müşterinin, siparişlerini verirken olduğu gibi sitede ürün hakkında yorum yaparken de klavye kullanma tarzında değişiklikler olduğunu görebiliyordu. "Uzun zamandır Pembe Hanımefendi'nin tatlı, minik kokusu kadar güzelini koklamamıştım. Çılgına çevirdi beni! Siz de denemelisiniz."

Çalışmaları esnasında patronu hiçbir zaman ensesinde boza pişirmemişti. Eczacılık şirketi vakası gittikçe zorlaşıyordu. Bu dünyanın farklı bölgelerinden gelen ve saatler geçtikçe daha

da yoğunlaşan, düşündüklerinden daha büyük ve karmaşık bir saldırıydı. Şimdiye dek saldırıyı zapt etmeyi başarmışlardı ama bu acımasız fiziksel ve zihinsel bir çabayla olmuştu. Amacı, dünyanın en yeni ilaçlarının formüllerini çalmak ve kopyasını yaptıktan sonra hiçbir garanti vermeksizin karaborsada satmak olan bu baskını devre dışı bırakmak için dünyanın bazı en iyi bilgisayar korsanları iş başındaydı.

Her iki sorunla aynı anda ilgilenen Joan bu durumdan kötü etkileniyordu ama sonuna kadar dayanmak zorundaydı.

Noir, Pilar Ormanı'na vardığında Blanca'nın ağdalı sesi hâlâ kulaklarında çınliyordu. Başta niyet ettiğinden daha uzun koşmuştu ve daha geri dönmesi gerekiyordu. Koştuğu yol da dahil olmak üzere hiçbir şeye dikkat etmiyordu. Dinlediği şeye fazlasıyla odaklandığında yaşadığı bir durumdu bu. Eve geri dönmek üzere hareketlenmişti ki robotumsu kadının sesi, gelen bir çağrıyla kesildi.

Karakoldan arıyorlardı.

"Ne oldu?"

"Müfettiş Yardımcısı siz misiniz? Benim Rosalia. Sizi yarın sabah dokuzda yapılacak toplantı için bilgilendirmemi istediler. Adli polisin tüm birimleri katılıyor."

Cumartesi sabahı saat dokuzda toplantı... Önemli bir şey olmalıydı. Nori birden durdu.

"Toplayıcı vakasında yeni bir gelişme mi var?"

"Bilmiyorum. Sizi aramamı ve yarın sabah burada olmanız gerektiğini söylememi istediler. Saat dokuzda."

"Kim istedi? Ana mı, Binbaşı mı?"

"Aslında ikisi de değil. Emrin nereden geldiğini bilmiyorum."

“Ne demek istiyorsun? Daha üst bir mevkiden mi geldi? Ulusal merkezden mi?” Nori hâlâ kıpırdamadan duruyordu ve üşümeye başlamıştı. Bu çağrıdan hiçbir şey anlamamıştı.

“Yarın burada olun Müfettiş Yardımcısı. Tüm bildiğim bundan ibaret.”

13

A N A

“Ana, Ana.” Bu, bürosunun kapı ağzından seslenen Binbaşı Luis’di. “Ana, bir saniye gelebilir misin?”

Ana, “Evet, binbaşım,” diye karşılık verdi. Olağanüstü toplantı çağrısını kimin yaptığından hâlâ emin değildi.

Luis Bermudez kapıyı kapattı. “Sana bir şey söylemek istiyorum.”

“Luis, neler oluyor?”

“Öncelikle, biri tutuklandı. Babanın dışında, yani...”

“Başka biri derken, ne demek istiyorsun? Soruşturmayı ben yürütüyorum. Kahretsin, bu emri kim verdi?”

“Bu kadarını biliyorum. Merkezden yakın bir arkadaşım söyledi. İzin ver de tüm bunların arkasında ne olduğunu açıklayayım.”

Binbaşı bir araya getirmekten çok ayırmak için orada bulunan masasına oturmak yerine Ana’nın yanına bir iskemle çekti.

“Bunu sana uzun uzadıya anlatmak isterdim ama onca olan biten şey yüzünden bir dakika bile boş zamanım olmadı. Hem Manu’nun kaybolmasının bir engel teşkil edeceğini bilmiyordum.”

“Ve?”

“Ayrılıyorum.”

“Sen mi? Sen ayrılıyor musun?” Ana sesinin yüksek perdeden çıkmaması için çok çaba sarf etmek zorunda kaldı. Nori’nin söyledikleri doğrudu.

“Tam olarak ifade etmem gerekirse, beni buradan alıyorlar.”

“İyi de neden? Nereye gidiyorsun? Ne zaman?”

“Bu tür işlerin demir yumrukla yönetilmesi gerektiğini düşünen insanlar var, biliyorsun.”

“Tabii. Sırtımıza dokuz kamçılı kırbaçla vururlarken, ‘Efendimiz, Efendimiz, ne arzu ederseniz onu yapın. Sevgili patronumuz olduğunuz için sağ olun, dememiz gerekiyor.’

“Ya da daha kötüsü...” Bermudez iskemlesini biraz daha yaklaştırdı. “Yeni patron işlerin farklı bir tarzda görülmesini istiyor. O yüzden beni Canillas’a gönderiyorlar.”

“Ulusal merkeze mi? Orada ne yapacaksın?”

“Olup biteni düşüneneğim, herhalde. Bir köşede oturma cezası verilen yaramaz bir çocuk gibi...” Binbaşı yüzünü buruşturdu. “Daha çok sorumluluk alacağım bir işe yerleştireceklerine söz verdiler.”

“Bir başka deyişle üst kademeye şutladılar ve sen de bunu biliyorsun. Sırf seni buradan almak için yaptılar.”

“Ana dinle, bu önemli çünkü bu işle soğukkanlılıkla başa çıkmak zorundasın, anlaşıldı mı? Yerime David Ruiperez’i getiriyorlar.”

“Aşağılık piçler!” Ana öfkeyle ayağa fırladı. “Kahretsin! İnanamıyorum.”

“Ana sakinleş.”

“Kahretsin, Luis. O adamın aşırı tutucu tiplerin son örneklerinden biri olduğunu biliyorsun. Toplumsal sınıf züppelerinden, erkek şovenistlerden, çevrelerinde bulunmaya tahammül edemeyeceğin insanlardan biri o... O neslin bir bölümü hâlâ burada; biz kadın polislerin şanssızlığı bu. Keşke hepsi emekliye ayrılıp kafalarını kışlarına soksa ve hep öyle kalsa...”

“Ana ne demek istediğimi anlıyor musun? Ağzını kapalı tut-

mak zorundasın. Tepene binmek için burada olacaklar ve ben sana yardım edemeyeceğim.”

Kapının iki kez tıklatılmasıyla sohbetleri yarıda kaldı. Davetsiz misafir evindeymiş gibi kapıyı açtı; aslında evinde sayılırdı ya...

“Eh, sabahın dokuzunda arkadaşlık etmek için hoş biri. Sanki bana kahvaltıyı birlikte ettiğinizi söylemeyin.”

Luis, Ana’ya hızlıca bir bakış attı. Gözleri, *Lütfen kendini kontrol et*, diyordu. *Sakin öfkelenme. Şimdi olmaz.*

“Binbaşı Ruiperez, sizi gördüğüme sevindim.” İki adam, nasıl yapılacağını ancak erkeklerin bildiği şekilde el sıkıştı; sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi.

“Yeni büronuz için ölçü almaya mı geldiniz?” dedi Ana. “Eski ceset hâlâ buradayken...”

İşin gerçeği, söz konusu kişi Ana olduğunda bu, kendini kontrol etmek sayılırdı. Çok fazla saldırgan olmayan, iğneleyici birkaç söz... Bedenin yapmamak istediğiyle, yani adamın suratına tükürmek isteğiyle kıyaslanamazdı bile.

“Başmüfettiş Ana; her zamanki gibi sivri bir diliniz olduğunu görüyorum. Birlikte çalışmaktan keyif alacağız. Bana ne kadar eğlenceli bir karakol verdiler böyle, değil mi?” Ruiperez kasılarak masanın çevresinden dolaşıp Madrid’in Adli Polis Binbaşı Bermudez’in iskemlesine oturdu. “Hayat buradan o kadar da kötü görünmüyor,” dedi.

“Binbaşı burada harika bir ekiple birlikte olacaksınız. Hepsi canla başla çalışır. Bu göreve atandığınız için çok şanslısınız.”

“Üç gün önce bir çocuğu kaybeden ve onu hâlâ bulmayan harika bir polis ekibi...” Ruiperez, Ana Aren’a öldürücü bir bakış attı.

Bermudez, “Babayı tutukladık, bugün hâkim karşısına çıkıyor,” dedi.

“Hiçbir itirafta bulunmamış, aleyhinde ikinci derece kanıtlardan fazlası olmayan bir baba. Adamın telefonunu kapatmış olması hiçbir şey ispatlamaz; bunu sen de biliyorsun Luis.”

Ana, "Üstünde çalıştığımız..." diye söze başladı.

Ruiperez, "İşte bu yüzden sorumluluğu üstüme alıyorum," diyerek araya girdi. "Dün akşam başka bir şüpheliyi tutukladık."

Ana haberi ilk kez duyuyormuş gibi yaparak aniden ayağa fırlarken, neredeyse iskemlesini devirecekti.

"Oh, özür dilerim Ana. Sana birazdan bilgi vereceğim." Yeni patron saatine bakıyormuş gibi yaptı. "Aslında zamanı geldi. Herkes toplantı odasında bekliyor. Size de orada anlatmış olurum. Herkesi aynı anda bilgilendireceğim, bir şeyi tekrarlamak beni yıpratıyor çünkü."

Ruiperez odaya girerken büründüğü aynı kibirli tavrıyla arkasına bile bakmadan dışarıya çıkarken, Luis ve Ana'nın kendisini izlediklerinden emindi. Ruiperez toplantı odasında Bermudez'e duyuru yapma fırsatı bile vermedi. Yürüyüp, neler olup bittiğinden hâlâ haberi olmayan yeni astlarının önünde dikilmenin taktik avantajını kullandı. Göğsünü şişirdi, bacaklarını açtı, çenesini kaldırıp omuzlarını geri itti. Hükümrânlık alanına egemen olan alfa erkek pozisyonuydu bu. Nihai gücün, kontrolün pozisyonu... Ruiperez'in kulaklarından testosteron sızıyordu.

"Herkes günaydın. Birçoğunuz beni zaten tanıyorsunuz. Ben, Binbaşı David Ruiperez. Şu andan itibaren Adli Polis İl Ekibi'nin komutanı benim. Açıkça ifade etmek gerekirse, efendiniz ve sahibiniz benim." Duyduklarına inanamayan insanların, mırıldanmaları ve bakışları doldurdu odayı. "Sizi bu toplantıya, şu andan itibaren işlerin değişeceğini haber vermek için çağırdım. Yaşadıkça gelişmeleri göreceksiniz ama öncesinde size biraz nasihat vermeme izin verin. Gazı kökleyeceğiz. Her zaman ve her şekilde..."

Ana ve Luis, duvara yaslanmış kollarını göğüslerinde kavuşturmuş halde kapının diğer tarafından Ruiperez'i izlediler. Bölümün bazı üyeleri sessizce bir açıklama beklercesine, onlara doğru döndüler.

“Şu anda en acil meseleyi ele almamız gerekiyor; çocuğun ortadan kaybolmasını. Gece vardiyasında olan bazılarınız, yeni birini gözüaltına aldığımızı zaten biliyorsunuz.” Mırıltı şimdi uğultuya dönüştü. “O kişi, şimdi hücrede. Alışveriş merkezinde çalışan görevlilerden biri... Memur Jose Barriga önemli bir bilgiyi ortaya çıkardı, garip, değil mi?” Ruiperez kibirli bir tavırla çevresine bakındı. “Evet, bu bilginin yeni bir memurdan, bu karakolda henüz üç gün önce çalışmaya başlamış bir memurdan gelmesi ve hepinizden öne çıkması oldukça garip değil mi?” Odanın ortasına yakın bir yerde bir iskemlede oturmakta olan Barriga’nın, görünmez olmak ister gibi bir hali vardı. Diğer meslektaşlarının onun karşısında cephe almalarını sağlamanın bundan daha iyi bir yolu olamazdı.

“Başmüfettiş Aren?” Yeni patron odayı taradı. Ana’nın içinden bir an cevap vermemek geçse de sonunda doğruldu. “Başmüfettiş, şüphelinin sorgulanması görevini siz üstleniyorsunuz. Hemen şimdi.”

Ana, Ruiperez’e meydan okurcasına bir ifadeyle baktı ama sonra seçeneklerini tarttı. Onunla tüm birimin karşısında yüzleşebilir veya kendisini kontrol edip emrine itaat edebilirdi. Şimdiye dek herkes adamın bir dallama olduğunu görmüştü; adam maskesini hemen indirmişti, o yüzden onun nasıl biri olduğunu anlamak için başka bir kanıt gerek yoktu.

Ana, başını sallayıp toplantı odasından ayrıldı ve itaatkâr bir yavru köpek gibi sorgu odalarının yolunu tuttu ya da en azından öyle göründü.

14

N I C O L A S

Nicolas, haziranın on altısında kayboldu. Kayıplara karıştı. Önce bir yerdeydi, sonra yok oldu. Başlarda kayıp yeni bir çocuktuktu, her gün kaybolan diğer çocuklardan biriydi. Ancak aradan dakikalar geçtikçe şok, ıstıraba dönüştü. Geride kalan saatlerde ıstırap da trajediye... Nico bulunamadı. Annesi, Madrid'in banliyölerindeki bir alışveriş merkezinde elinden tutmuş yürüyordu. Sonra oğlunun elinin artık elinde olmadığını fark etti. Bu imkânsızmış gibi kafası karışmış halde eline baktı. Nicolas'ın eli orada değildi. Oysa saniyenin binde biri kadar bir zaman önce orada olduğuna yemin edebilirdi... Hâlâ orada olması gerekirdi.

Ama değildi.

Nicolas'ın kaybolmasından üç gün sonra, televizyon ve radyo programlarında gereksiz kalabalık yapıp durmadan konuşan o tiplerden biri, olayın toplumda büyük bir hızla duyulması için gereken o eksik malzemeyle ortaya çıktı: çocuğu kaçıran kişiye bir ad verdi. O geveze tip, adama 'Toplayıcı' diye hitap etti. Ve işte buyurun bakalım. Karşınızda yaz sezonunun melodram dizisi...

Nicolas'ın vakası, birinci sayfa haberi haline geldi. Yazın en sıcak günlerinde başlıkları besleyecek kusursuz bir gıda oluverdi. Milyonlarca okuyucu, izleyici ve dinleyici için her gün Nicolas vardı manşetlerde.

Medyanın beklemediği şey, panik dalgasının büyümesi ve tüm ülkeyi kasıp kavurmaya başlamasıydı. Ebeveynler birden çocuklarını kaybetme korkusuna kapıldılar. Çocuklar da ebeveynlerini... Bu sıcaklık dalgasının ortasında, sokaklar boşaldı. Bu durumdan en çok alveriş merkezleri etkilendi ve müşterilerinin yarısını kaybettiler. İnsanlar, parklar, plajlar ve havuzlardan da elini eteğini çekti. Çocukların sık sık gittiği yerler, artık tuhaf bir biçimde sessiz ve boştu.

Ülkeyi çocukları kaçıran bir adamın korkusu sardı.

Dedikodu sosyal medyada hızla yayıldı. Çocuğu kaçıran kişinin nasıl biri olduğuna dair kimsenin -polisin bile- hiçbir fikri olmamasına rağmen, İspanya'nın dört bir yanından Toplayıcı'nın görüldüğüne dair haberler gelmeye başladı. Sosyal medya etiketleriyle, ülkenin farklı bölgelerinden, aynı anda sözde çocuk kaçırma girişimleri yaşandığı duyuruları yapıldı. Üzerinde oynama yapılmış fotoğraflar, gerçekmiş gibi tekrar tekrar paylaşıldı.

Toplayıcı yaşıyordu, Nicolas'ı kaçırmıştı ve bütün İspanya'nın korkudan ödü kopuyordu.

Haziran geçti, ardından temmuz ve ağustos. Eylül geldi ve okullar açıldı. Nicolas konusu çekiciliğini kaybetti, medya olayı gündemde tutacak yeni bir şey bulamadı ve hikâye artık satmaz oldu. Dört yaşındaki çocuğun ortadan kaybolması vakası, sayfaların alt kısmında -o da zaman zaman- yayınlanan kısa bir habere indirgendi. Nicolas asla bulunamadı. Hayat tüm sıkıcı ve cesaret kırıcı yönleriyle saniye saniye, dakika dakika, gün ve gün devam etti, zaman geçti. Nicolas'ın kaybolması, üstüne toprak atılıp unutulabilecek bir olaymış muamelesi gördü.

İki yıl geçti aradan.

Nicolas ve Toplayıcı olmaksızın geçen iki yıl. Ana ve ekibi hiçbir zaman pes etmedi ama ülke bir süre sonra dört yaşındaki çocuğu unuttu. Medya hikâyeye ancak, anne gözü yaşlı bir röportaj verdiğinde veya polis yeni bir ipucunu gün ışığına çıkardığında, -o da ara sıra- geri döndü.

Toplayıcı ve Nicolas böylece yavaş yavaş unutulmaya yüz tuttu.

Ta ki Manu da buhar olup ortadan kayboluncaya kadar...

Manşetler geri döndü. Korku da boşluk da...

15

A N A

Yeni şüpheli, Manu'nun ortadan kaybolduğu oyuncak dükkânının eski bir çalışanıydı. Adam iki ay önce işe gelmediği için kovulmuştu. Daha önce taciz suçundan sabıkası da vardı. Bir buçuk yıl önce bir anaokulu öğretmenin, genç bir adamın birkaç gündür okul bahçesinde oyun oynayan çocukları izlediğini görüp korkuya kapılması ve polise haber vermesiyle tutuklanmıştı. Adam orada duruyor, kılını bile kıpırdatmıyor, sadece bakışlarıyla çocukları korkutucu bir biçimde izliyordu. Ancak hâkim adamı hapse gönderecek yeterli delil bulamadı, onun yerine, okulun beş yüz metreden daha yakına yaklaşmasını engelleyen bir uzaklaştırma emri çıkardı.

Ana, sorgu odasının kapısını açar açmaz kaşlarını çatarak, "Ismael Gallardo. Yirmi dokuz yaşında. Tacizden sabıkası var. Hoş bir sabıka kaydı," diye yorum yaptı. "Harika bir örnek... Küçük çocuklardan hoşlanan gerçek bir orospu çocuğu... Senin için işleri kolaylaştıracam," diyerek, gözlerini masanın karşısından adama dikti. "Manu nerede?"

Adam, ızgaradaki kalamara bakar gibi duygusuz bir ifadeyle Ana'ya baktı.

"Dilini kedi mi yuttu, yoksa düşük zekân iki kelimeyi bir araya getirmene engel mi oluyor?" Ana, adama kibirli bir ifadeyle

bakarken kelimeler ağzından tükürürcesine çıktı. Ruiperez'e o kadar öfkeliydi ki şüphelinin güvenini kazanmak için ona kahve, sandviç getiren iyi polisi oynayamadı bile. Düdüklü tencerenin, patlamamak için buharı emniyet vanasından dışarı salması gibi bugün birikmiş tüm nefretini kusmak zorundaydı.

Ana normalde buharı dışarıya, şüphelinin yüzüne, sonunda yakıcı bir patlamaya dönüşmeden evvel yavaşça vermesini bilirdi. Bu konuda yılların deneyimine sahipti; öfkeni hedefe doğru yavaş ve net bir şekilde kanallı et. Hemen patlarsan, sadece kendine zarar vermiş olursun. Ama şimdi bunu yapamadı; içinde birikenı hemen dışarı atmak zorundaydı. Neyse ki karşısında öfkesini çıkarabileceğı biri vardı. Bu, öfkeyi hak eden bir çocuk tacizcisi, belki de aynı zamanda Manu'yu kaçıran kişiydi...

Adam hâlâ konuşmuyordu. Orada oturmuş gözünü Ana'ya dikmişti.

"Üzgünüm dostum ama işin bitti. Yandın, kül oldun. Burada yazanlar," Ana gri bir dosyayı havaya kaldırdı "parmaklıkların ardına atılmanı garantiliyor. Hem de uzun yıllar boyunca. Bu konuyu düşünmen için sana biraz zaman vereceğim. Bizimle işbirliği yapman hayrına olur."

Başmüfettiş odadan çıkarken kapıyı çarpmamak için kendini zor tuttu. Zanlıyı yalnız bıraktı. İşin püf noktası, durum kontrol altındaymış gibi kayıtsız bir görüntü çizmekti. Karşısında çetin ceviz biri olduğunda, tecrübeleri ona gerçekte sahip olduğundan daha fazla bilgiye sahipmiş havası vermek gerektiğini öğretmişti.

Zanlıdan gerçeklerden ziyade, yalanla daha çok şey öğrenebildiniz çünkü.

Kişinin dengesini bozmanın sırrı, sabırlı olmakta ve durumu ustalıkla idare edebilmekte yatıyordu. Zanlının gardı düşünceye dek, cildin gözeneklerini belli belirsiz açmak gerekiyordu. Sonrasında ise geri dönüş yoktu. Salyangozu kaynar suya atmanın

bir faydası olmazdı, bu durumda yeniden kabuğuna çekilir, onu tekrar dışarıya çıkarmak asla mümkün olmazdı. Önce soğuk suda yüzmesine izin vermeli, rahatlama şansı tanımalıydınız. Sonra sıcaklığı çok yavaş bir biçimde artırmalı ve kaynatmalıydınız. Salyangoz tepkisini ancak cildi patlamadan birkaç saniye önce verebilir ama o zaman da çok geç kalmış olurdu.

Ana, yukarı kata görev odasına çıktığında, havanın çok gergin olduğunu gördü. Ekibi, komuta değişikliği haberini sindirmeye çalışıyor ama daha çok o haberin etkisiyle boğuluyor gibiydi. Ana kapıdan girip ekibiyle paylaştığı gri alana adımını attığında, (Ana'nın kendi bürosu vardı ama nadiren kullanırdı) bütün gözler ona döndü. İyi de ne diyebilirdi? Bu adama katlanmanın bir yolunu bulmak zorunda olduklarını mı? Bunu zaten biliyorlardı.

Ana her zamanki yerine, odanın arka tarafındaki masaya oturdu. Orada durup ajanlarıyla birlikte olmaktan hoşlanırdı. Oraya varmak için odayı baştan aşağıya katetmek zorundaydı, bu da ona komutası altındaki ajanlarla konuşma fırsatı verdi. Bulunduğu avantajlı noktadan her şeyi görebiliyor, ekibin nasıl davrandığını izleyebiliyordu. Canlı birinin, tüm çabası ve çelişkileriyle gelişimini izlemeye benzer bir durumdu bu.

Luis Arcos, "Zanlı çetin ceviz mi?" diye sordu.

"Onu gördün mü?"

"Hayır. Yeni komutan bizi toplantı odasında biraz uzun tuttu." Luis masanın kenarına oturdu. "Toplantı sona erene dek adamı sorgulamayı bitirdin. Çok çabuk oldu bakıyorum."

"Onu biraz düşünceleriyle baş başa bırakıyorum."

"Peki, ne düşünüyorsun?"

"Hayır, esas sen ne düşünüyorsun? Olası şüpheliler için seni ve yeni gelen adamı görevlendirdim. Nasıl oluyor da burada çalışmaya yeni başlamış biri, böylesine önemli bir ipucunu emri veren amirinden önce yakalayabiliyor?"

“Bak, Ana, bilmiyorum. Barriga’ya sorma fırsatı bulamadım. O adamı dün öğrendik ve bu sabah ilk iş sana söyleyecektik. Haber nasıl sızdı, bilmiyorum.”

“Adam hakkında bilgiye dün akşam mı ulaştınız?”

“Evet, saat on bir buçuk sularında. Barriga buradaydı, ben de evde, uzaktan çalışıyordum. Adamı tespit eden o oldu.”

“Ve ikiniz bunun bana haber vermeye degecek kadar önemli olmadığını mı düşündünüz?”

“Patron, seni birkaç saat sonra görecektik. Adam her zaman ki gibi hayatına devam ediyordu.”

“Bunu daha sonra konuşuruz. Şimdi dilini çözmemiz gerek. Trafik cezası, küçük suçlar... Aleyhine kullanabileceğimiz ne varsa bul. Bilgisayarına ve telefonuna gir ve en ufak hafıza birimine kadar tara. Sana yardımcı olması için kimi istiyorsan onu yanına al.”

Charo, Ana’nın arkasından, “Şef,” dedi. “Binbaşı seni bürosunda görmek istiyor.”

Ana, “Hangi binbaşı?” diye sordu.

Charo, Benimle uğraşma; zaten başımızda bin tane iş var, dercesine “Şef” dedi.

Ana iskemlesinden kalkarken, *iğneleme ve kara mizah da mı yapamayacağız? Ne yani, kendimizi mi vuralım?* diye düşündü. “Bana şans dileyin,” diyerek Ruiperez’in bürosunun yolunu tuttu.

Bölüm Binbaşısının bürosu, karakolun en üst katında koridorun sonundaydı. Erişilmesi en zor, varması en uzun büroydu. Oraya gitmek isteyen biri, yolda içinde bulunduğu durumdan endişelenecek zamanı olsun diye, stratejik olarak özellikle öyle bir yere konumlanmıştı. Luis yıllar önce bunu değiştirmek amacıyla, astlarına yakın bir konumda bir büro aramış ama müsait bir yer bulamamıştı. Yaşadıkları çevreyi, ülkenin birçok eyalet başkentine kıyasla daha kalabalık bir yer haline dönüştüren toplu konut patlamasına paralel olarak, personel sayısında da artış olmuştu.

Ana, Ruiperez'in, Luis Bermudez'in bürosuna tamamen el koyduğunu fark etti. Ruiperez'i tanıyan biri olarak, -mesleğinde hiçbir sınava girmeden ilerlemiş, bir iskemleyi ısıttıktan sonra bir diğerine geçip onu ısıtmış demirbaşlardan biriydi- nüfuz bölgesine çeki düzen vermek için çoktan yeni mobilyalar sipariş ettiğinden emindi. Luis ne hissedecekti peki? Onu üst katlara şutlayan gerçekte kimdi? Neler yaşanmıştı? Bir ihanet mi söz konusuydu? Belki de bunları şu anda bilmemek en iyisiydi. Hayatta birçok şeyde olduğu gibi bize kimin ihanet ettiğini anlamak için duygusal anlamda doğru anı, öfkenin ve acının geride kaldığı, bize her şeyi enine boyuna düşünebilme fırsatı veren, en güçlü olduğumuz noktayı, intikamın sıcak değil, soğuk olduğu anı beklemek en iyisiydi.

O an, bu an değildi; bu yüzden Ana'nın gerçekte neler olduğunu anlamaya çalışması için bir süre daha beklemesi gerekecekti. Şu anda yaşanan değişikliklere karşı koymaya çalışmak enerji kaybından başka bir şey olmazdı. Bu konuda yapabileceği bir şey yoktu ve içindeki öfke ve infial karışımı girdabı bastırma-ya odaklanması gerekiyordu.

"Binbaşı?"

"İçeri gir Ana, içeri gir."

Ana, adamın yüzündeki ifadeyi nasıl yorumlaması gerektiğini bilemedi ya da biliyordu da şimdilik beyninin karanlık köşelerinden birinde, yorumsuz olarak bırakmayı tercih etti. Yaraya tuz basmanın anlamı yoktu.

"Zanlının sorgulaması nasıl geçti?"

Ana'nın içinden, "Bu birimin, dolayısıyla vakanın sorumlusu olarak, varlığından yarım saat öncesine kadar haberimin olmadığı zanlının mı? Tutuklanma emrini benim vermediğim zanlının mı? Sözüünü ettiğiniz kişi bu mu binbaşı, komutanım?" demek geçti.

Ama bunları demek yerine, "Adam son derece kayıtsız. Biraz düşünmesi için yalnız bıraktım; elimizde onu suçlayacak,

gerçekte sahip olduğumuzdan daha fazla kanıt bulunduğunu düşünmesini istiyorum. Bakalım yumuşayacak mı, göreceğiz... Şimdi biraz kızıştırması için Nori'yi yanına göndereceğim, biraz sonra da ben orada olacağım," dedi.

"Bundan sonra işlerin farklı yürüyeceğini anlamışsındır umarım. Luis'le iyi anlaştığını biliyorum ama ben farklıyım; bazı şeyler geçmişte kaldı. Senin bölümün, SAF ve tüm karakol için geçerli bu. Bundan sonra her şey benim onayımdan geçmek zorunda."

"Yönetmelik bu yönde David."

"Binbaşı."

Ana, "Yönetmelik bu yönde Binbaşı," diye düzeltti.

"Tabii. Baba hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Dün onu işaret eden birçok şey olduğunu düşünüyordum. Son sorgumdan sonra artık emin değilim." Bu bir tuzak soru muydu?

"Ama onun tutuklanmasını sen emrettin."

Gerçekten de tuzak soruydu. Ana, ensesinde şak diye kapacak tuzağın nerede gizlendiğini hâlâ bilmeseydi de paslı kokusunu alabiliyor, dişlerinin cildine yakın olduğunu hissediyordu.

"Evet, ben emrettim. O adam çocuğun babası. Travmatik bir boşanma sürecinden geçiyor. Çocuğun kaçırılmasının hemen öncesi ve sonrasında nerede olduğunu açıklayamıyor. Bunlar onu gözaltına almak için yeterli nedenler değil mi?"

"İşin gerçeği, o adamın serbest bırakılmasını emrettim."

Ruiperez anın tadını çıkarıyor gibi görünüyordu. Ana, biraz önce dudaklarını yaladığına yemin edebilirdi. Tuzak kapanmak üzereydi.

"Neden? Elinde başka bir şüpheli olduğu için deme sakın."

"İşte sana nedeni." Binbaşı masanın üstüne bir yığın evrak attı. "Bir şahidin ifadesi..."

Ruiperez kollarını göğsünde birleştirip arkasına yaslandı; bundan keyif alıyordu.

Ana'yı tuzağa düşürmüştü ve onu yalayıp yutmadan önce bu anı uzattıkça uzatacaktı. Ana vücudu gerilmiş halde bunu bekliyordu.

"Dikkatle oku Ana. Ne diyor? Bu yeni şahit bize ne söylüyor?"

"Bir bisikletçi. Manu'nun ortadan kaybolduğu gün... Gözaltına aldığımız babayı, tam da çocuğun kaçırıldığı saatte gördüğünü söylüyor."

"Başka? Detaylar ne?" Ruiperez avını çiğnemeye başladı.

"Şahit televizyonda, kendi çocuğunu kaçırdığından şüphelenilen adamın fotoğrafını görmüş. Şahit o yüzü daha önce gördüğünü düşünmüş. Hafızasını zorlamış ve hatırlamış. Şahit Ricardo Jimenez'i çarşamba günü öğleden sonra 17:10 ile 17:20 arasında gördüğünü doğruluyor. Bundan eminmiş. Onu ilk kez 17:10'da görmüş; Jimenez oturmuş ve bir ağaca yaslanmış halde ağlıyormuş. Şahit önce durmamış ama sonra fikrini değiştirip geri dönmüş. Bisikletten inip adama iyi mi, yardıma ihtiyacı var mı, diye sormuş. Zanlı şahidin varlığından ötürü şaşkın görünüyormuş. Şahit onu biraz sıkıştırmış, bir tanıdığını filan çağırmasını ister mi, diye sormuş. Zanlı istemediğini mırıldanmış, yalnız kalmak ve ağlamak istiyormuş. Şahit zanlının yanından ayrılmış ama içi rahat etmediğinden yarım saat sonra geri dönmüş. Zanlı hâlâ oradaymış."

Ruiperez, "Peki, Ana," dedi. "Bu bize ne anlatıyor?"

Ana, "Bunun doğru olduğunu nereden biliyoruz?" diye karşılık verdi.

"Ana elbette bunu da kontrol ettik. Belki bilmiyorsun ama spor egzersizlerini takip eden harikulade uygulamalar var. Şahidin telefonundaki hem GPS hem uygulama, onun söz konusu saatlerde gerçekten de orada olduğunu doğruluyor. Bu da bizi..."

"Manu'nun babasının, çocuğun kaybolduğu anda alışveriş merkezinden kilometrelerce uzakta olduğu sonucuna götürüyor."

“İyi bir çıkarım Bay Müfettiş. Daha iyisini yapamazdım.”

“Sorgudan sonra şüphelerim olduğunu söylemiştim.”

“Şüpheler bir işe yaramaz Müfettiş. Bizim veriye, gerçeklere, kanıta ihtiyacımız var. Burası polis karakolu; deneysel tedavi merkezi değil. İki yaşında bir çocuk için lolipop güzeldir ama bizler yetişkiniz ve yetişkinlerin oyununu oynuyoruz. Anlaştık mı?” Ruiperez son atağını yapmadan önce derin bir nefes aldı. “Müfettiş; Barselona’ya gitmen gerekiyor. Bugün.”

“Barselona mı?” Ana anlamadığı gibi şaşkınlığını da gizleyemedi.

Binbaşı, “Barselona,” diye tekrarladı. “Sen oralı değil misin? Harika. Küçük bir kızken öğrendiğin Katalancanın sana ne faydası olacak bir görelim.”

“İyi de neden Barselona? Şimdi mi?”

“Evet, Mossos’u bize bağlayan koordinasyon grubuyla toplantıya gidiyorsun. Bölgede çocuklara karşı işlenen suçlar için yapılacak ortak operasyonla alakalı planların tartışılacağı toplantı için iki SAF ajanı göndermeyi taahhüt ettim. Senden daha iyi bir alternatif olabilir miydi?”

Ana sesini yükselterek, “David, kes şunu. Beni şimdi göndermezsin,” dedi. “Bir çocuk kayboldu ve zaman hızla akıp gidiyor. Oyuncakçı dükkânı çalışanını sorgulamam gerek.”

“Sana burada işlerin artık farklı yürüyeceğini söyledim. Hiç şikâyet etmeden Barselona’ya gideceksin yanına da Nori’yi alıyorsun. Bu öğleden sonra Katalan emniyetiyle toplantın var ve yarın sabah geri döneceksin.”

Binbaşı ayağa kalktı, konuşmanın bittiğinin işaretiydi bu.

“Sadece birkaç saatlik bir iş... Sen bana ne kadar harika bir ekibin olduğunu söylememiş miydin? Soruşturmayı bir süreliğine onlara bırak. Hem elinde İspanyol vatandaşlarının ödedikleri vergilerle alınan harika bir telefon olacak, her zaman iletişim halinde olacaksın. Sonra görüşürüz Ana.” Konuşma bitmişti, tartışmaya izin yoktu.

Ana, odanın havası buz kesmiş gibi yavaşça ayağa kalktı. Bu arada dilinin ucunda biriken kelimeleri kusmak mı, yoksa muharebeyi değil de savaşı kazanmak mı daha değerli, onun hesaplarını yaparken başı fırıl fırıl dönüyordu.

Odadan ayrılmadan önce yeni komutanına baktı ve bir şeyler yapması gerektiğini düşündü. Öyle bozguna uğramış halde çekip gidemezdi; bu çok kötü bir örnek olurdu. O da o an için sahip olduğu en iyi silahı kullandı: sürpriz unsurunu... Elini çok yavaşça çantasına götürdü, el yordamıyla içini karıştırırken, *Burada olması gerekiyordu*, diye düşündü, *Burada olması gerekiyordu*. Sonunda parmaklarının arasında sıkıca tuttuğu küçük bir cisim çıkardı. Başmüfettiş Ana gözünü Ruiperez'in yüzünden almadan, bakışlarında ürkütücü bir konsantrasyonla, parlak kırmızı renkte ruj u açtı. Sonra sanki bir ayindeymiş gibi dudaklarına sürmeye başladı. Önce üst dudağına... Ardından alt dudağına... Aheste aheste ve bastırarak dudaklarının kenarlarından iyice geçti. Nüfuz alanını işaretledi. *Benimle baş edemezsin. Bu iş henüz bitmedi*.

Ruiperez sinirlendi. Ama sadece birkaç saniyeliğine.

"Oh, yarın döndüğünde," dedi. "Mossos'la yaptığın toplantının raporunu bana gönder. Detaylı bir rapor olsun. Pazar günü olsa da şu anda önceliğin bu işte..."

Öncelik mi? Kaçırılan çocuğu bulmaktan daha öncelikli mi? Ana, Ruiperez'in kendisine bunu ödeteceğini biliyordu. Bunu yapana kadar durmayacaktı. Ana astıydı ve eline fırsat geçmişti. Ancak Ana, Ruiperez'in bunu iki çocuğun hayatının söz konusu olduğu bir soruşturmanın pahasına yapacağını asla tasavvur etmemişti. Ruiperez'in onu devre dışı bırakmaya çalıştığı açıktı ama neden?

Ana çenesini kaldırdı, çevresinde oluşan buz tabakasını kırma konusunda kararlı bir biçimde, son derece ağır adımlarla bürodan ayrıldı. Arkasına dönüp çığlık atmayacaktı; düşüncelerini babasının o öğüdüne odakladı: "Kızım, akıllı olmak zo-

rundasın. Bizler bu yüzden insanız. Bizi insan yapan şey budur. Pençelerimiz ellerimizden beynimize taşınmıştır. Bizi hayvanlardan ayıran şey budur; hayvanlar vahşi güç kullanırlar, bizse zekâmızı. Bizim uzun sivri dişlerimiz beynimizdedir Ana. Sinirlerimizdir, onları kullan. Ellerinle savaşıma bunun yerine zihnini keskinleştir... Bu sayede içinde olmaya karar verdiğin veya başkasının seni zorla soktuğu her savaşı kazanabilirsin.”

16

I N E S

Oğlum Pablo doğduğunda, annem kötü bir anne olmamdan korkuyordu.

“Ines, Ines,” dedi, “o çocukla ne yapacaksın? Kendin iki ayaklı bir felaketken, onunla ne yapacaksın?”

Bu şekilde alıntılandığında kulağa çok sert geliyor tabii. Ancak annem karakterimi biliyordu, plansız hamileliğimle, oğlumun babasının başka bir ülkede yaşadığını hesaba kattığında, çocuğu ihmal edeceğimden endişeleniyordu. Onu açlıktan ölme terk edeceğimden değil de annemin spermlerin yumurtayı dölediği anda yaşanması gerektiğini düşündüğü, muazzam ve koşulsuz sevgiyi hissetmeyeceğimden ötürü...

Anneliğin coşkulu mucizesi ve onun gibi şeyler işte...

Annem çok da haksız sayılmazdı. Hamileliğim esnasında televizyon reklamlarında gördüğüm pembe ve mavi kalpler, özel hiçbir duygu uyandırmadı bende. Dokuz ay boyunca sadece mide bulantısı ve bitkinlik hissettim. Her gün, her an üstüme katlanılmaz yorgunluğun ağırlığı çökerken, boğazımda kusmuk tadı aldım. Bir kuluçka makinesi olduğum, vücudumun isyan etmesine karşın içimde bir başka hayatın yeşerdiği bir araç olduğum hissini taşıdım hep.

Bu beni kötü bir anne mi yapacaktı?

Doğumhanede sezaryen odasında anesteziiden çıkıp Pablo'yu kollarıma aldığımda, birçok annenin bir tür trans hali içine girmişçesine sözünü ettiği o kozmik bağlantıyı hâlâ hissetmedim. Aslına bakılırsa tüm annelerin o duyguyu yaşamadığından şüphe etmeye başladım. Öyle ya, kim herkesin ortasında, gerçekte hissettiği şeyin acı ve bitkinlik olduğunu itiraf edebilirdi? O bebeği sevmiştim buna hiç şüphe yoktu. Ama ona, sorumluluğuma emanet edilmiş hassas herhangi bir şeye bakar gibi, günlük belli bir düzen içinde özenle bakmam gerektiğini hissettim. Onu sağlıklı ve güçlü yetiştirebilmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Kışın sıcak tuttum, sevdiğini hissettirdim, onu en iyi biçimde besledim. Tüm hayatımı ona verebilirdim; sonuçta doğa, türümüzün devamını sağlamamız için programlamış bizleri... Ve en kuvvetli içgüdülerimizden biri de bir sonraki nesli korumak. Ben de bunu yaptım. Yeri doldurulamaz, yürek burkan cinsten bir sevgi, kalbine sonsuza dek korku aşılayan, ortaya çıkması aylar süren bir sevgi... O sevgiyi biraz geç de olsa hissettim.

O zamanlar Pablo'nun babası, İspanya'da yaşıyordu. Willie de bir muhabirdi ve Amerika Birleşik Devletleri'nin en önemli gazetelerinden birinde çalışıyordu. Gazete onu, okuyucularını ekonomik kriz batağından nasıl çıktığımızı dair bilgilendirmesi için birkaç aylığına ülkemize göndermişti. Bir cumartesi sabahı, bir radyo programında tanıştık. Ben gazetecilerin sosyal medyayı nasıl kullandıklarını anlatmak için oradaydım o da yabancı muhabirlerle olan konuşmasını bitirmiş, programın geri kalanını dinlemek için orada kalmıştı. Willie daha sonra bir İngiliz televizyon muhabiriyle, bu harikulade İspanyol kadını kuru pasta yemek ve sıcak çikolata içmek için bir yerlere gitmeye ikna edeceğine dair iddiaya girdiğini itiraf etti. Gerçekten de radyo istasyonundan çıkıp doğrudan kuru pasta yemeye ve sıcak çikolata içmeye gittik. Bir şeyler yediğimiz iyi olmuştu çünkü daha sonra, Willie'nin Calle del Pez'deki dairesinde, pazartesi

sabahına kadar yataktan hiç çıkmadık. Willie'nin buzdolabında sadece bir şişe votka, birkaç dilim jambon ve birkaç parça turşu vardı. Tipik bir bekâr yabancı erkekti yani...

Bir süre ona âşık olduğumu sandım. Buğday, bal veya kum rengi saçları olan erkekleri çekici bulurdum hep ama burada bir çiftçinin vücuduna ve bir filozofun aklına sahip, iri yarı, siyah saçlı bir erkeğe kapılmışımdım. Bu, karşı konulması çok güç, patlayıcı bir bileşimdi.

Willie, Washington'a dönene dek ona hamile olduğumu söylemedim. Birbirinizden 6.088,67 kilometre uzakta olduğunuzda, verilmesi daha kolay olan türden bir haberdirdi bu. İlk tepkisi suçluluk ve pişmanlıktı. Bilgisayar ekranımın arkasında bir yerlerde titrediğini hissedebiliyordum. Skype görüşmemiz esnasında, "bak," dedim ona, "herhangi bir şeyin sorumluluğunu al diye söylemiyorum bunu. Bana yardım etmen veya kendini suçlu hissetmen için de değil... Sadece bilmeni istedim, hepsi bu."

Bu konuşma aklının karışmasına neden olsa da daha sonraki iyi ilişkimize zemin hazırladığına ikna oldum.

Willie, doğumda yanımdaydı; böyle bir şeyi hayatta kaçırmayacağını söyledi. Annesi de gelmekle korkuttu beni ama bunun, Teksaslı, koyu bir Hristiyan için çok büyük bir şok olacağına ikna ettim onu. Kilisede arkadaşlarına ne diyecekti? Oğlunun evlenmediği ateist bir İspanyol kadından bir bebeği olduğunu mu? Willie sonuçta annesini San Antonio'dan, banliyö mahallesindeki evinden ve bahçesinden ayrılmamaya ikna etti.

Willie, o sezonu yeni doğan oğlunu ziyaret etmek için gelip giderek geçirdi. Sonra, çalıştığı gazeteyi, kısa bir süreliğine de olsa sonunda Amerika'daki sokakları da etkisine alan ve çoktan bir *İşgal'e* dönüşmüş, popüler bir devrim olan *indignados*"

* İşgal hareketi veya küresel işgal hareketi, dünya genelinde 2008-2012 Küresel Ekonomik Kriz nedeniyle başlayan toplumsal ve küresel protesto hareketidir. (ç.n.)

** Öfkeli hareketi olarak bilinen Avrupa'dan sonra Amerika Birleşik Devletleri'nde yaygın destek bulan ve dev şirketlerin ekonomideki rolünü kınanan protesto eylemleri. (ç.n.)

hareketinin başlangıcıyla alakalı haber yapmak üzere kendisini birkaç aylığına İspanya’da görevlendirmesi için ikna etti. Willie, Madrid’in eski kesiminde bir stüdyo daire buldu, her gün mutlaka bana gelerek oğluyla zaman geçirdi. Pablo onu büyülemişti.

Ama Pablo iki yaşına geldiğinde Willie’yi Amerika’ya çağırdılar. Bu kez temelli geri döndü. İspanya dünyanın ilgi alanı olmaktan çıkmıştı; sayfalarının büyük bir bölümünü dünya haberlerine ayıran bir gazete için bile... Bu koşullar altında Willie’nin oğluna yakın olma ihtimali yoktu, o da Pablo’yu bir süreliğine yanına almayı teklif etti. “Henüz okula gitmiyor. Daha çok küçük...” Willie, bir sabah kahvaltısında pat diye söyleyiverdi bu sözleri. “Başka bir dil öğrenmesi ve yeni bir kültür görmesi onun için de iyi olacak. Annem torunuyla zaman geçirmek için can atıyor. Sadece birkaç ay, istersen yazın olabilir, hem sen de istediğin zaman gelebilirsin. Eylülde onu İspanya’ya getiririm.”

Önce içerledim bu sözlerle, öfkelen dim. Willie ne düşünmüştü? Oğlumu sevmediğimi mi? Kötü bir anne olduğumu mu? Ama sonra bir daha düşündüm. Willie’nin de benim kadar oğlunu görmeye hakkı vardı.

Böylece Pablo’yu yanına aldı. Bütün bir yazı onunla geçirdi. Pablo gittikten birkaç gün sonra saniyeleri saymaya başladım. Yirmi dört ayı bir bebeğe bağlı olarak geçirmişt im. Banyoya gidip kapıyı kapatmanın ya da iki ayağımı bir pabuca sokmadan duş almanın, ne kadar uyuyabileceğimi bilmeden yatağa yatmanın ne demek olduğunu bilmiyordum artık. İş hariç her yere götürmüştüm Pablo’yu. Doğum sonrası o korkunç muayenelerde bile jinekoloğuma bacaklarımı, bebeğim pusetinde yanımdayken açmış tım. Aynı şey tüylerimi ald ır mak için gittiğim ağdacı ve kanal tedavisi için gittiğim uzman için de geçerliydi. Hayatımın son iki yılı Pablo’nun etrafında dönmüştü. Kulağa ne kadar acımasız gibi gelse de iş yeri, oğlumdan nefes almaya fırsat bulduğum tek yerdi. Pablo’nun Amerika’ya gitmesinden sonraki ilk birkaç gün, stüdyodan eve suyum çıkmış olarak dö-

nüyor, evi tuhaf bir şekilde boş ve sessiz buluyordum. Kendi başıma yaşamaya alışmak, benim de bir insan olduğumu, birçok farklı seçim yapabileceğimi, akşam yemeğinden sonra kendimi kanepeye atıp televizyon karşısında sakın bir biçimde uyuyabileceğimi, o en güzel siestanın keyfini çıkarabileceğimi hatırlamak bir haftamı aldı.

Sonra yine akşamları sinemaya gitmeye, arkadaşlarımla takılmaya, içmeye, dans etmeye, okumaya, miskinlik etmeye, tırnaklarıma oje sürmeye başladım. Annelik sorumluluklarının yolunuzla kesişmesinden sonra özlemini çekmeye başladığınız, gözünüze önemsiz gibi görünen onca şeyi yapmaya başladım. Annelik öncesi yaşadığım hayatın ritmini yeniden kazandım.

Mutlu, serbest ve özgürdüm.

Ama daha üç ay dolmadan Pablo'yu fena halde özlemeye başladım. Bir gün sinemada, -film melodram türündeydi gerçi ama- durduk yere ağlamaya başladım. Bir başka akşam gözde bir gece kulübünde, sabah saat üçte telefonumu çıkarıp fotoğraflara bakmaya başladım. Pablo topa vururken, Pablo çılgınlar gibi gülerken, Pablo yüzü gözü bebek mamasıyla kaplıyken...

Willie, eylülün sonuna doğru onu geri getirene dek, ben çoktan keçileri kaçırmıştım. Korkunç bir yaz olmuştu; hayatımın en zor dönemiydi. Çocuğunuzu kaybetmek başınıza gelebilecek en kötü şeydir. Havaalanında oğluma nihayet sarılabildiğimde, onu bir daha asla bırakmayacağıma yemin ettim.

17

A N A

Gören biri olsa delirdiğini düşünebilirdi. Ana gözlerini kapatmış, parmak uçlarıyla duvarları okşar halde Placa de Sant Felip Neri'den yürüdü. Taşlardaki iltihaplanmış dehşetin yaralarını içine çeke çeke, çok yavaşça ilerledi. Akşam olmuş, hava serinlemişti ve Barselona tuhaf bir şekilde boştu. Meydan yüzyılların birikimi rutubet kokuyordu. Ana, arka planda meydanın tam ortasında yer alan Neo-Gotik çeşmenin hafif çağlıtısını belli belirsiz duyuyordu. Sıradan bir ziyaretçi, şehrin birkaç dar, zikzaklı ara sokağından ulaşılabilen, Ortaçağ'dan kalma bu kuytu yerinde güzellikten başka bir şey görmezdi. Ama Ana'nın elleri, ona farklı bir hikâye anlatıyordu.

Düzinelerce çocuğun katlediliş hikâyesini...

Ana, annelerin yeni doğmuş çocuklarını ilk kez okşamaları-na benzer şekilde, parmak uçlarını kilise cephesinin çiçek hastalığını andıran taş yüzeyindeki yüzlerce küçük deliğe soktu. Bunlar, İspanya İç Savaşı esnasında 30 Ocak 1938 sabahı General Francisco Franco'nun müttefiki İtalyan Lejyonu'nun düzenlediği hava saldırısında meydana gelen yara izleriydi. Saldırı başladığında meydandaki anaokulu çocukları güvenli bir yere, yeraltı sığınaklarına alındılar. Çocuklar ilk bomba yağmurundan kurtulsalar da ikincisinden hiçbirisi sağ çıkmadı. Placa de

Sant Neri'de geriye yalnızca sonsuza dek yaralı kilise kaldı. O gün kırk iki kişi öldü.

O taşları vücudunun en duyarlı yeri parmak uçlarıyla hissetmek, Ana'ya hayatta en önemli olan şeyin yaşamak olduğunu hatırlatmanın bir yoluydu.

Barselona'ya döndüğü her defasında bu alışkanlığını tekrarlardı. Sant Felip Neri'yi geçtikten sonra Ana'nın güzergâhı onu şehir katedralinin arkasına, Carrer del Paradis'e götürürdü. Çocukluğunun muhafaza edildiği yer işte burasıydı. Keza gençlik döneminin sona erdiği yer de... Ana, babasının bedenini oturma odasında çürürken burada bulmuştu.

İki bin iki yüz yıl önce, tam burada, küçük bir tepe yükseliyordu. Deniz seviyesinden tam olarak on yedi nokta dokuz metre yükseklikteki bu yer, bölgenin en yüksek yeri idi. Romalı ilk yerleşimciler daha sonra Barselona olarak anılacak Barcino'yu burada kurdular. İmparatorluğun mühendisleri şeref konuğu olarak buraya ilk imparatorları Julius Caesar'ın mirasçısı Gaius Julius Caesar Augustus'a ve Roma tarihinin en büyük ve en barışçıl imparatorluğunun planlayıcına adanmış bir tapınak inşa ettiler.

Yüzyıllar geçer, Romulus ve Remus'un mirasçıları bütün Akdeniz'i fethetmeye koyulurken, Barcino nispeten daha barışçıl zamanlar gördü. Augustus Tapınağı'nın çevresi, Barcino'nun kuzeydoğu çeyrek dairesi şehrin idari merkezi, nüfuz ve parayla alakalı -bu ikisinden birbirinden ayrı olarak söz etmek mümkün değildi ya- kararların verildiği yer haline geldi.

Sonra burada, yüzyıllar sonra, 1400 yılında tapınaktan geriye kalanlardan birkaç metre uzaklıkta, veba salgınının neden olduğu poble menut ayaklanmalarının sonrasında, bir gece şehirden kaçmak zorunda kalan Musevilerden yok pahasına satın alınan bir binada Generalitat de Catalunya kuruldu. Kral Joan el Cacador'un yeşil ışık yakmasıyla, denizciler ve balıkçılar tarafından desteklenen alt sınıfa mensup insanlar isyan ettiler. An-

cak zaferden nemalananlar her zaman olduğu gibi sürgünü ölüme ya da sürgünü zorla din değiştirmeye tercih eden yüzlerce Musevi ailenin mülküne neredeyse bedavaya konan en zengin ve en nüfuzlu sınıf oldu.

Ana Placa de Sant Jaume'yi geçerken Generalitat'ın Neo-Gotik tarzı ön cephesine, binaya zaman içinde eklenen, çevresindeki evleri ve boş arsaları yutuyormuş gibi görünen birçok uzantıdan birine baktı. Bu meydanın diğer tarafında, Generalitat'la yüz yüze gelmiş, Ajuntament de Barcelona, içinde Avrupa Gotik mimarisinin en muhteşem meclislerinden biri, on üçüncü yüzyılda I.Jaume, Jaime el Conqueridor'un döneminden beri şehir meclisi üyelerinin bir araya geldiği, bir tür gözde meclis, Salo de Cent'in bulunduğu belediye binası vardı.

Saat 21:30'du ve Ana geç kalmıştı, o yüzden varacağı yere metreler kala adımlarını hızlandırdı. Carrer Sant Domenec del Call'daki eski Musevi mahallesinin gölgesinde kalmış dar ve uzun bir yerde, şimdilerde en saygın uluslararası rehberlerde kendine yer bulmasına rağmen sihrini kaybetmemiş mekân, en sevdiği restoran La Vinateria del Call vardı. Ana, onu orada oturmuş restoranın spesiyalitelerinden biri olan muhteşem pa amb tomaquet'i hapır hupur yerken gördüğünde vücuduna elektrik akımı verilmiş gibi hissetti. Birden arkasından biri ona sarıldı.

"Bebeğim!" Bu, La Vinateria'nın sahibi Miguel'di. "Ne kadar oldu? Kendini Madrid'e sürgün ettin."

"Sadece bedenem. Kalbim her zaman Barselona'da olacak."

"Eminim bütün erkeklere bunu söylüyorsundur."

"Mahalleyi gerçekten özledim. Şimdi sakinlerinden çok turist olsa da benim için hâlâ o eski mahalle."

"Arkadaşların burada, seni bekliyor. Birkaç müşteriye ilgilen-dikten sonra gelip yanınıza oturacağım, tamam mı?"

Gerçekten de bekliyorlardı. Nori ve Joan. Hem de en sevdiği masada... Gülüyorlardı, bu iyiye işaretti. Ana'nın da nihayet biraz gülmeye ihtiyacı vardı.

Javier Nori, "Başmüfettiş, sivil giysiler içinde çok daha iyi görünüyorsunuz," diye takıldı ona.

"Sen de öyle Müfettiş Yardımcısı. Üniformanın sana da pek yakışmadığını söylemeliyim," dedi Ana. "Ama şimdi, üstündeki o dar tişörtle..."

Joan onlara katıldı ve gülerek, "Zaten bu yüzden hiçbir zaman polis olmadım, gösteriş yapacak hiç kasım yok çünkü," dedi. "Nasılsın?" diye sordu Ana'ya ve sonra ikisi yanak yanağa öpüştüler.

Nori, "Ona yeni dostumuz Ruiperez'den söz ediyordum," dedi.

"Madrid'de elinde öyle bir vaka varken, seni hangi akla hizmetle Mossos'la koordinasyon toplantısına gönderdi?"

"Öyle bir toplantıya birimimde çalışan herhangi biri gidebilirdi Joan. Aşağı yukarı benzer şeyleri konuşmak için Barselona'ya geldik yine de Mossos ve Madrid hiçbir zaman aynı fikirde olmayacak."

"Soruşturma nasıl gidiyor?"

"İyi değil. Elimizde, takip edebileceğimiz en ufak bir ipucu bile yok. Başka bir adam tutukladık ama o konuda da hiçbir şey net değil."

"Yine kâbus görüyor musun?"

Ana, *Evet, hem de uykudan uyandıran cinsten*, diye geçirdi içinden. Bazen Nicolas ya da Manu'ya uzanıp da dokunabilecekmış gibi bir hisse kapılıyordu. Sanki güpegündüz önünde duruyorlarmış da yardım istiyorlarmış gibi... Ama onlara ne zaman dokunmak istese, parmaklarının arasındaki toz gibi dağılıyorlar, yok oluyorlardı. Tıpkı babasının cesedi gibi...

Nori, elinde L'Ermite kadehi, "Ana kara mizah duygusunu bile kaybetti bu çok kötüye işaret," dedi. "Al, bu kırmızı şarabı dene. Tadı cennet gibi..."

Ana kadehini kaldırarak, "Eski günlere," dedi.

Arkadaşları, "Eski günlere," diyerek tekrarladılar.

Ana, “Şu soruşturmayı bir süre unutalım, biraz mola vermeye ihtiyacım var,” diye ekleyerek şarap kadehinden bir yudum daha aldı. “Madem kaybolmuş şeylerden söz ediyoruz, hafızam ne durumda? Senden rapor isteyeli aylar oluyor. Alzheimer’dan bir işaret var mı? Bizi hâlâ izliyor musun?”

Joan, “Evet, sizi oradan rahatlıkla izliyorum; hepsi bilgisayarımdaki sizlere ait dosyalarda,” diye cevap verdi. “İzlemeye ne zaman başladım? Üç yıl oldu herhalde. Şimdiye dek hiç alarm vermedi, klavyenize her zamanki gibi yazmaya devam ediyorsunuz. Kötü bir biçimde elbette... Beyninizde de bir değişiklik yok bu da kötü.” Göz kırptı.

Ana, Nori, Ines ve birkaç arkadaşının daha bilgisayarlarına ve cep telefonlarına yazdıkları her şey, her yirmi dört saatte bir Joan’ın Barselona’daki sunucularından birine yükleniyordu. Orada neuroQWERTY programı Alzheimer ve Parkinson gibi sinir dokusunun bozulmasıyla alakalı olası hastalıklara veya osteoporoz gibi iskelet hastalığına işaret edebilecek değişiklikleri saptamak için bu kişilerin klavyede yazı yazma kalıplarını analiz ediyordu. Program; beyinciğin, bazal gangliyanın, ana motor korteksin ve tamamlayıcı motor bölgesinin aktif her titreşimini izliyordu. Titreşimlerdeki her türlü azalma, kendisini başka herhangi bir yerde göstermeden çok önce klavyede yazı yazma kalıbına yansiyordu. Genetik tıpta yaşanan gelişmelerle birlikte, bu tür hastalıkları belirtiler ortaya çıkmadan saptamak, hastalığın önüne geçmek açısından önemliydi ve zaman kazanmak anlamına geliyordu.

Ancak Joan ve Nori bundan daha ileri gitmişlerdi. Bu, onların intihar saldırıları düzenlemek üzere olan kişileri saptamak amacıyla geliştirdikleri algoritmanın üzerinde birtakım tadilatlar yaparak yarattıkları bir programdı.

Joan fikir aklına ilk geldiğinde Nori’ye, “Beline patlayıcılarla dolu bir kemer bağlayacağını ve kendisini havaalanında havaya uçuracağını bilen bir kişinin, kalıbında nasıl bir değişiklik ola-

cağını düşünün,” diye açıklamıştı. “İzlediğimiz kişilerden birisi bir intihar saldırısı düzenlemeye karar verdiğinde, bizi haberdar etmesi için neuroQWERTY’nin matematiksel algoritmasını değiştirdik.”

Sonra Manu’nun kaybolmasının ardından çaresiz kalan Ana’dan bir talep geldi. Ana, Joan’dan neuroQWERTY’de, pedofillerin heyecanlandıklarında yaşanan değişiklikleri sap-tayacak şekilde değişiklik yapmasını istemişti. Belki bu şekilde Manu’yu ve iki yıl önce Nicolas’ı kaçırmış olabilecek kişiyi bulabilirdi.

Nori, “Bakın arkadaşlar, burada soruşturmayı çözüme kavuşturmayacağız veya dünyanın sorunlarını halletmeyeceğiz,” dedi. “O yüzden gelin başka şeylerden konuşalım. Akşam o kadar uzun değil ve biz de artık yirmi beş yaşında değiliz.”

Ana, “Sen kendi adına konuş moruk,” diye karşılık verdi.

“Evet ya, gıcıklık yapma Nori. Günlerimi üç bilgisayarın ekranına yapışmış halde geçiriyorum, senin yaptığın gibi kendimi dışarıya atıp çılgın gibi koşturuyorum. Aklıma gelmişken, bu günlerde peşinden koşturan bir kadın var mı? Ya da senin peşinden koştuğun bir kadın, belki?”

Restoranın loş ışığı, kesin bir şey söylemeyi zorlaştırsa da Ana, Nori’nin yüzünün kızardığına yemin edebilirdi. Kesin olarak gördüğü şey, gözlerini indirdiğiydi. Bir şeyler dönüyordu.

Joan, “Hah, yakaladım seni. Kimin aklına gelirdi ki? Kız arkadaşın mı var, söylesene?” diye bastırdı.

Ana, “Ne var biliyor musun?” dedi. “Bir an için bu adamla,” diyerek Nori’yi işaret etti, “Ines arasında bir şeyler olduğunu düşünüyordum. Joan, gözlerini birbirlerinden nasıl kaçırıyordu, hiç fark ettin mi? Peki, Ines’in yalnız olduğu o yaza ne diyeceksin Nori?”

Nori, “Sen hastasın,” diyerek işi şakaya vurmaya çalıştı. İş özel hayata geldiğinde, Nori her zaman utangaçtı. “Rapor vereceğim bir gelişme olduğunda, vereceğim dedim.”

Ana, "Ya, tıpkı ünlüler gibi," diyerek güldü. "Anlattıkların *Hola*'nın kapağında özel haber olarak yayınlanır."

"Dedikodudan söz açılmışken, bilin bakalım yardım için kim aradı beni?"

Konunun kendisinden başka bir yere kaymış olmasından dolayı rahatlamışa benzeyen Nori, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

"Ines'in patronu."

Nori'nin aklı karışmış görünüyordu.

"Hangi patronu?"

"Manuel; adı buydu değil mi?"

Ana, "Kanal On Bir'de suç ve toplum haberlerinin şefi," diye açıkladı. "Ines beni perşembe günü Manu'nun kaybolmasıyla alakalı aradığında bundan söz etti. Patronu seninle temasa geçmek istiyormuş." Joan'a baktı. "Ama nedenini bilmiyordu."

"Eh, dinleyin o zaman." Üçü konuşmanın gizli kalması için birbirlerine sokuldular. "Onu yakından tanıyor musunuz? Ines'in patronunu yani?"

Ana ve Javier başlarını "evet" anlamında salladılar.

"O zaman onun o ifadesiz yüzünü de bilirsiniz; hani hiçbir zaman kendine has bir düşüncesi olmamış ya da hayatın çılgın yönünü hiç yaşamamış gibi... Eh, buyurun bakalım, meğerse o adamın da çılgın bir yönü varmış ya da en azından, parasını ödeyip olması için gayret sarf etmiş. Şimdi de ölesiye korkuyor," Joan gerilimi artırmak için durakladı "çünkü kendisi, bilgisayar korsanlarının birkaç gün önce gizlice ele geçirdiği, seks hizmetleri sunan bir sitenin kullanıcısı..."

"Haydi canım!"

Ana, "Şimdi anlıyorum," dedi. "Birileri müşteri listesinde adını ve kişisel verilerini bulacak diye ödü kopuyor."

Joan, "homoseksüel müşteriler" diyerek durumu netleştirdi. "Anlaşılan Ines'in patronu erkeklerden, özellikle de genç erkeklerden hoşlanıyormuş. Karısı bu işe ne der merak ediyorum ya da kilisedeki dindar arkadaşları..."

Nori, "Senden sızdırılan veriler içinde, kendisini işaret edecek her türlü bilgiyi silmeni mi istedi?" diye sordu.

"Aynen."

"Yapacak mısınız?"

"Düşünüyorum. Bunu hak edip etmediğini bilmiyorum. Önce sabit diskini araştıracağım. Her ihtimale karşı çoktan kopyalamıştım zaten, oraya ne gizlemiş bir bakacağım. Şifreli bazı dosyaları olduğunu biliyorum, içlerinde neler olduğunu görene dek bekleyeceğim. Kendimi korumak zorundayım. Ines'i de tabii. O ezik görünüşünün altında ne gibi bir canavarın gizlendiğini asla bilemezsiniz. Belki bizi bekleyen başka bir sürpriz vardır."

Sohbet geç saatlere kadar devam etti, Ana ve Javi'nin otele dönmeleri sabahın üçünü buldu. Diğer müşterilerin çoktan gitliğini ve La Vinateria'da yalnız kaldıklarını fark edene dek, kadehleri ardı ardına devirdiler, eski zamanları yâd ettiler. Ana'nın odası ikinci kattaydı. Balkona bakan uzun ve dar pencereyi açtığında, uzanıp, şehrin caddelerine gölge veren elli bin muz ağacından birinin yapraklarına dokunabiliyordu.

Kapı iki kez hafifçe tıklatıldı. Ana, bir an donup kaldı ve nefesini tuttu. Sonra ciğerlerindeki nefesi verip kalbinin ağzına gelmesini engelledi. Gidip kapıyı açtı.

"Başmüfettiş?"

"Gelmeyeceksin sandım."

"Ana nasıl gelmem nasıl?"

Adam, Ana'yı uzun zamandır birini kucaklamamış gibi kucakladı. Onu öptü, adeta bir çırpıda yalayıp yuttu ama sadece bir kadının bedeninin önünde değil, ruhunun da önünde diz çöktüğünü ancak en sonunda, yatakta onun yanına uzanıp da normal nefes almaya başladığında fark edebildi.

18

A N A

“Benimle eve gelmek ister misin?”

Joan, geceyi geçirdikleri dar otel yatağında uykulu hallerinden sıyrılmaya çalışırlarken, Ana’nın gözlerinin içine baktı. Dışarıda, muz ağacı sabah güneşini balkon pencerelerinden içeriye girmeden önce filtreliyor, çıplak bedenleri üzerine gölgeler çiziyordu. Joan ona birlikte evine gitmeye cüret edip edemeyeceğini sormak üzereydi ki, cüret etmek fazla abartılı bir kelime gibi göründü gözüne.

Ana, “Eve mi?” derken, Joan’ın ne demek istediğinden emin değilmiş gibiydi.

Ev, besbelli Joan’ın dairesiydi ama hepsi bu değildi. Daire bir zamanlar ve bir şekilde hâlâ, Ana’nın çocukluğunun geçtiği evdi. Rahibe okuluna gitmek için her sabah ayrıldığı, Avila’daki Polis Akademisi’ne yazılmak için temelli olarak terk ettiği ve babasının çürümekte olan cesedini bulmak için geri döndüğü yerdi de aynı zamanda...

Ana, “Eve mi?” diye sordu yine.

Joan, “Eve,” diye tekrarlarlarken, kapıyı açıp da karşısında sahanlıkta durmuş kendisine hüzünlü bir ifadeyle bakan siyah saçlı, ufak tefek kadını gördüğü o günü hatırladı. Kadın paspasın diğer tarafında, ayakları elyaf dalgasına dikey, kollarını kaburga-

ların üstünde sımsıkı kavuşturmuş halde bir tahta gibi kaskatı dururken, beden ve ruhen o kadar uzaktaydı ki... Ana'yla hep böyleydi işte. O size doğru adım atmaya karar verene dek, araya koyduğu mesafeye saygı göstermek zorundaydınız.

"Merhaba," demişti. "Özür dilerim, beni tanıımıyorsunuz. Ben Ana." Kadın konuşmaya başladığında durdurmak imkânsızdı; köpüklü şarap şişesini çalkalayıp mantarını çıkarmaya benziyordu. "Burada yaşıyorum. Demek istediğim, doğduğumdan beri burada yaşadım. İyi ve kötü tüm hatıralarım burada. Bir gün, şu an sizin yaslandığınız kapıyı açtım ve oturma odasında kurtlar tarafından yenmiş babamı buldum. Böyle konuştuğum için çok özür dilerim. Kim olduğunuzu bile bilmiyorum. Tüm bunlardan size söz ettiğim için özür dilerim çünkü burası artık sizin eviniz, benim hiçbir hakkım yok ama işte karşınıza geçmiş bunları anlatıyorum. Adım Ana; söylemiş miydim? İzin verin de size her şeyi anlatayım, aksi takdirde başaramayacağım."

Ana, böylece çok uzun zaman öncesinden, o ağustos ayı öğleden sonrasından beri taşıdığı, içinde tuttuğu her şeyi kustu. Joan'a, geri dönebilmek ve babasının öldüğü evin dışındaki sahanlığa adım atabilmek için on yıl beklediğini anlattı. Uzun bir süre mahalleye bile gelememişti. Birkaç yıl önce Carrer del Paradis'te yürümeye ve üç numaralı apartmanın önünden geçmeye cesaret edebilmişti sadece.

Ana, babasını toprağa verip Sancho de Avila cenaze evinden çıktıktan sonra eve geri dönmemişti, dönememişti. Evi boşaltıp her şeyi alıp götürmeleri için bir şirketle anlaşmıştı. Huzurevi-ne, bakımevine, nereye isterlerse oraya satmıştı eşyalarını; bir kısmını da çöpe atmıştı. O eşyalara bakmak çok acı vericiydi. Sakladığı tek şey -babasından yadigâr olarak kalmasını istediği tek şey- altın madalyondu her zaman babasının boynunda asılı gördüğü, Monserrat Meryem'in yuvarlak, zincirli, kabartma madalyası... Madalyayı banyo rafında, Rodolfo'nun duşa girmeden önce koyduğu yerde bulmuştu. Diğer tüm eşyalarını ise vermiş-

ti. Ana ve babasının o dairede yaşadıkları hayattan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Evin kendisinden bile... Evin eski halinden eser yoktu çünkü daireyi satın alan emlak şirketi, evde mahallenin yeni sakinlerinin zevkleri doğrultusunda tadilat yapmıştı.

Ana aradan on yıl geçtikten sonra daireye gelmiş, oraya son bir kez bakmak ve yaranın en sonunda kapanmasını sağlamak için içeride kimin yaşadığına dair en ufak bir fikri olmadan kapıyı çalmıştı.

Ana kelimeleri ardı ardına, alalecele sıralayıp tüm bunları anlatırken utancına yenik düşüp birkaç kez gitmeye kalkışmıştı. "Gülünç duruma düştüğümün farkındayım. Hakkımda kim bilir neler düşünüyorsun," demişti.

Ama Joan, gitmesine izin vermedi. Kolundan tutup, "Gir, lütfen. İçeri gelmez misin? Ben Joan. Üç aydır burada yaşıyorum," dedi. Daha sonra komşular duymasın diye onu içeri davet ettiğini itiraf edecekti çünkü o da kapısında sızlanan kadından ötürü utanmıştı. Joan'ın o an bilmediği şey, o güne dek inşa ettiği hayat planı içinde bu aykırı kadının neyi temsil edecekti.

Joan otel yatağında gerinerek, "Evet, eve," dedi. "Bir süreliğine gelmek ister misin? Yakında nasılsa, hem trenin öğleden önce kalkmayacak. Orada güzel bir kahvaltı edebiliriz."

Ana, "Yiyecek bir şeyin var mı? Yani, yiyecek diye nitelenebilecek bir şeyler?" diyerek güldü, esnedi. Güneş pencereden içeriye dolarken hiç acele etmeksizin uykuyu üstünden atmanın, bir kedi gibi mırıl mırıl mırıldanmanın ne kadar güzel olduğunu düşündü.

"Hayır ama köşedeki Pakistan şarküterisinde çok lezzetli şeyler var."

Lezzetli kelimesi, Dagueria ve Hercules'in köşesindeki Pakistan göçmeni tarafından işletilen küçük dükkâna yığılmış şeyleri tarif etmek için doğru bir kelime sayılmazdı. Ana dükkân sahibinin malları, oraya hangi düzen ve şekilde yerleştirmeye karar verdiğini çözmeye çalıştı. Domates konservesinin yanın-

da duran şey şampuan mıydı? Küçük ekmeklerin ayçöreklerinin karşısında ne işi vardı? İnsan en üst rafta tavana sıkışmış halde duran bezelye konservesine nasıl uzanır, ne kadar mal varsa hepsinin başına yıkılmasına neden olmadan onu oradan nasıl alabilirdi?

Hemen kasanın yanında duran prezervatifler hariç her şey, olması gerektiği yerden başka bir yerdeydi. Bu küçük dükkânda özellikle son yıllarda mahalleyi yutan ve eski sakinlerini yerinden eden turistler tarafından en çok talep gören ürünler bunlar olmalıydı. Joan ve Ana, satın aldıkları küçük ekmeklerin parasını ödemek için tezgâha yaklaştıklarında, ellerinde iki prezervatif paketiyle hararetle bir tartışmaya girmiş yaşlı bir çift gördüler.

“Carlos hassas olanlardan alma ama. Normal olanlardan al.”

Adam, “Neden?” diye karşı çıktı.

“Bir düşün sevgilim. Hassas ne demek? Hisli, duyumsal, erotik...”

Kadın parmağını kutuya sapladığı anda kocası, “E daha iyi ya işte, değil mi? Biraz daha pahalı ama olsun. Bu konuda pinti davranmayalım,” dedi.

Kadın dükkân sahibi Pakistanlıya dönerek, “Genç adam, sen ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Adam ya aptalı oynadığından ya da gözünün önünde yaşananlardan gerçekten hiçbir şey anlamadığından, “Onlar 6,35 avro,” dedi.

Kadın bu kez Ana ve Joan’a dönerek, “Peki ya siz?” dedi. “Hassas mı, yoksa normal mi?”

Adam, “Yolanda, lütfen,” diyerek kadını susturmaya çalıştı. “Çocukları rahat bırak.”

Onları izleyen ve kendilerini gülümsemekten alamayan, otuzlu yaşları çoktan geride bırakmış Ana ve Joan için çocuklar ifadesi, doğru bir tanımlama değildi muhtemelen.

“Siz kocama bakmayın. Mesele şu ki oğlumuzun bir kız arkadaşısı var. Çok da cazibeli bir kız, bilirsiniz. İkisinin o işi yap-

tüğünden şüpheleniyoruz, ne demek istediğimi anladınız değil mi? Benim kalın kafalı kocamın” -kadın parmağını kocasının göğsüne, prezervatif kutusuna bastıracağı gibi bastırdı- “on dört yaşındaki oğlumuzla seks hakkında konuşmayı düşünürken bile yüzü kızarıyor, o yüzden ona bir kutu prezervatif alıp gökten düşmüşçesine komodinine bırakalım diye düşündük. Ne olur ne olmaz diye. Ama nasıldır bilirsiniz; zavallı oğlum daha on dört yaşında, kendisini nasıl kontrol edecek? Parti başlamadan sona erecek ve kız arkadaşı öylece kalacak, değil mi? Carlos bana öyle bakma, siz erkekler farkında bile değilsiniz ama izin ver de o işi ilk kez yapacak bir gencin dünyanın en kötü âşığı olduğunu söyleyeyim, işte...” Kadın Ana ve Joan’a döndü. “Hassas prezervatifin doğru seçim olmadığı konusunda benimle hem fikir olduğunuza eminim. Daha hisli, daha duyumsal algılamalı mı olsun? I-ıh. Ne kadar çok katman olursa, o kadar iyi. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?”

Ana ve Joan, Joan’ın kapısının önündeki sahanlığa geldiklerinde bile hâlâ o prezervatif tartışmasına gülüyorlardı. Ancak Ana aradan o kadar çok zaman geçmiş olmasına rağmen, o kapıyı gördüğünde yaşadığı huzursuzluğu kontrol edemedi. Akli on beş yıl geriye, kapının kilidini açıp da babasının vücudundan sızan sıvıların ufak bir akıntı oluşturup girişe kadar uzandığını gördüğü o ana geri döndü. Ana, Joan’ın elini tutup artık bildiğinden farklı olan o eve adımını attı. Tadilat esnasında duvarlar yıkılmış, mekân genişletilmişti. Her yerde doğal ışık vardı. Giriş ortadan kalkmış, orta koridor mutfağın bir parçası haline gelmiş, eski oturma odası çok daha ferah olmuş ve diğer büyük yatak odasına açılır hale gelmişti.

Evi aniden kahve kokusu doldurdu. Joan, modern bir Nespresso makinesi almayı reddetmiş, öğrencilik günlerinden kalma, İtalyan set üstü espresso demliğine sadık kalmıştı. Bu durum, kahve içmeyen Ana için bir şey fark ettirmiyordu. Kapı tıklatıldığında tadı daha çok strafora benzeyen küçük ekmekten

son bir ısırik alıyordu. Kimin gelmiş olabileceğini tahmin eden Ana ve Joan birbirlerine baktılar.

Ana, Joan kapıyı açtığında birisinin, "Anita burada olmalı," dediğini duydu. "Öyle değil mi? Bir süre önce geldiğini duydum ama rahatsız etmek istemedim. Genaro'nun mezarına çiçek götüreceğim. Vefat edeli dört yıl oluyor zavallı şey... Ama gitmeden prensese bir öpücük vermek istedim."

Ana kapıya gidip eski komşusuna sarılırken, "Sen kime prenses diyorsun?" dedi. "Sana prensesmişim gibi mi görünüyorum?"

"Nasıl görünmek istiyorsan, öyle görünüyorsun."

"Nasılsın Laura? Hayat nasıl gidiyor?"

"Gayet iyi, meşgulüm. Oyalanmaya devam ediyorum. Dinle Joan; *House of Cards*'ın dördüncü sezonu için ne diyorsun? Bence harikaydı. O ikisi var ya, o ikisi özellikle çok kötü..."

Ana, "O diziye Laura'ya nasıl verirsin?" diye takıldı Joan'a. "Üzüntüden kahrolacak."

"Kahrolmak mı? Bu kadın ikimizden de güçlü. Baksana ona! Laura seni de beni de gömer."

Laura, "Çocuklarım, Tanrı böyle bir şey istemiyor. Belki gerekir, bilginiz olsun diye söylüyorum, beni Genaro'nun yanına, deniz manzaralı o yere gömmeleri için L'Esperanca'ya her ay bin avro ödüyorum. Ana, dinle," dedi, kolunu kavrayarak, "bir dakikalığına evime gelebilir misin? Geçen gün evi temizlerken senin ve babanın eski bir fotoğrafını buldum, onu sana vermek istiyorum."

Ana ve babası sokakta, apartmanın kapısı önünde poz vermişlerdi. Ana sekiz veya dokuz yaşındaydı ve elinden geldiğince, devasa bir palmye ağacı yaprağına tutunmuştu. Bu baba ve kızın kilisenin yakınlarında bulundukları, yılın birkaç gününden biri, Paskalya'dan önceki pazar günüydü. Özenle giyinip kuşanmışlardı. Babası beyaz gömleğini, birçok kez yıkanmaktan adeta şeffaflaşmış, yürürken kumaşının üstünde parçalanmaması

adeta bir mucize olan koyu lacivert takım elbisesini giymişti. Ana'nın üstündeyse beli pembe fiyonklu, kolalı beyaz elbisesi vardı. Atkuyruğu yapılmış, kulaklarının her iki tarafından sarıkan, canını acıtacak kadar sıkı örülmüş -Ana hiç umursamamıştı- saçları, yine pembe renkte daha küçük birer fiyonkla bağlanmıştı. İkisi de gülümsemedi. Ana ve Rodolfo'nun kameraya gülümsemesi için aradan birkaç yılın geçmesi gerekecekti. Bu fotoğrafın çekildiği günler, henüz çok erkendi.

"İkiniz de ne hoş görünüyorsunuz!"

Laura, Ana'nın sırtını çocukken yüzlerce kez yaptığı gibi şefkatli bir biçimde okşadı. Ana o zamanlar başını Laura'nın bacaklarına dayar, "Laura, sırtımı kaşı lütfen," derdi. Laura da küçük kızın sırtını, üst üste binen küçük daireler çizerek yavaşça ovmaya başlardı. Bu, ikisi arasında bir âdet, annesiz küçük bir kızla, karşısındaki dairede yaşayan çocuksuz bir kadın arasında-ki fiziksel temastı.

"Babam ne yakışıklı bir adamdı Laura! Onu çok özledim!"

"O da senin gibi güzel bir insandı. Seninle gurur duyuyorum. Başmüfettiş; yakında yüzbaşı olacaksın. Diğer bütün polislerden daha akıllısın."

Ana durumu kabullenmişçesine bir tavırla, "Çocuksuz olmanın veya yalnız yaşamamanın faydasını görüyorum," diye cevap verdi. "Tüm zamanımı kariyerime adanabiliyorum."

"Ana işin nasıl gidiyor? Joan bana kayıp çocuk soruşturmasında çalıştığını söyledi."

"İyi gitmiyor, ipucu bulamadık. Yeni patronum, ben bir zanlıyı sorgulamaya hazırlanırken, anlamsız bir toplantı için beni buraya gönderdi."

"Nicolas olayında olduğu gibi, tıkanıp kalamazsın."

"Bazen daha fazla sürdüremeyeceğimi hissediyorum Laura." Ana zamanı ya da hatıraları, belki de hayatın sırtına yüklediği zorlukları durdurmak istercesine derin bir iç çekti... "Bazen iki-

ye bölündüğümü hissediyorum, işte o zaman teşkilattan istifa etmek geçiyor içimden.”

“Saçmalama tatlım.” Laura yıllar önce, Ana’nın sahip olduğu anneye en yakın şeyken yaptığı gibi kızını azarlayan bir anne tavrı takındı. “Polislikten ancak kendi tercihleriyle ayrılabilirsin, başkası seni devre dışı bırakmak istediği için değil. Bak, sana daha önce söylemediğim bir şey söylemek istiyorum. Gözlerimin içine, fazla bir zamanı kalmamış olan şu yaşlı kadına bak. Sende hiçbir zaman sahip olmadığım güç ve cesaret var. Ben yaşamaya daha yeni başladım. İstedğim şeyi ancak yaşlı bir dulken yapabiliyorum; bedenimin de zihnimin de bunun altından kalkamaması ne acı. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Genaro’yu tanırdın. Bana hiçbir şey vermedi; çocuk bile. Benden hiçbir şey de almadı, bana elini de kaldırmadı ki günümüzde bütün kadınlar eşleri için aynı şeyi söyleyemeyiz. Ama şimdi geçmişe bakıyor, ne yazık olmuş, nasıl bir zaman kayıymış, yıllar, zihin ve beden nasıl heba olmuş, diye düşünüyorum. Ama sen farklısın. Sen, güçlü ve zekisin. Birçok şeyi başarabilirsin tatlım. Sadece o işe el atman yeter. Kendi kendinin düşmanı olma. Kendini saklama. Sen her şeyden daha değerlisin. Her şeyden öte, kimseye herhangi bir açıklama yapmak ya da kendini savunmak zorunda olmadığını unutma. Meslektaşlarının böyle bir şey yaptığını gördün mü? Bırak başkaları seni istedikleri gibi yargılasın. Sen bunu hiç kafana takma.”

Ana birkaç saat sonra hızlı trendeki koltuğuna yerleştiğinde, bu konuşmayı ve Joan’la geçirdiği geceyi düşündü. Kulaklarını telefonuna takıp Silvia Perez Cruz’un *‘L’Hyme a lamour’* şarkısının yürek parçalayan versiyonunu dinledi. Başını cama yasladı, gözlerini kapattı, güneşin sıcaklığını hissetti. Hidrojen çekirdeği çiftlerinin her birinin görkemli bir şekilde helyum atomlarına dönüştüğünü ve sonunda -sekiz dakika, on yedi saniye sonra- hareketli bir trenin penceresinden içeri geçerek cildine doğru yol olacak şekilde, saniyede üç yüz bin kilometre hızla,

ışık hızıyla yol aldığını bile hissedebildi. Vagon garip bir şekilde sessizdi, vücudu, rayların üstünde saatte üç yüz kilometre hızla yol alan trenin ritmik takırtısıyla sallandı. Hayat kusursuz olsa, dondurup çerçevelettirmek isteyeceği an, bu an olurdu.

Ama hayat kusursuz değildi.

Birazdan gelecek bir telefon ona bunu hatırlatacaktı.

19

I N E S

Pablo'ya, onu alışveriş merkezindeki atlıkarıncaya götüreceğime söz vermiştim. Oğlum hayvana pek de benzemeyen o mavi atın üstünde sürekli dönüp durmaya bayılıyordu. Pablo yolculuktan hiç bıkip usanmasa da ben yaklaşmakta olan o son derece sıkıcı anları düşündükçe stres oluyor ama bu durumla, anneliğin bize öğrettiği bir tevekkülle başa çıkıyordum. Parka gitmekten daha iyiydi. Parktan anneliğin işaret ettiği diğer her şeyden daha çok nefret ediyordum.

Pablo havasında değildi. O sabah oyuncaklarını yere fırlattığı için ona bağırıyordum. Çocukların karar verebilen ve verdikleri kararı uygulayabilen ayrı birer birey olduklarını göstermek için kullandıkları öfke ve güçle, eline ne geçtiyse öfkeyle yere atmıştı. Oğlum sonunda Noel Baba'nın getirdiği, eklemleri oynayabilen küçük bir robotu kırdı. Ben de yatarken her zaman yanına aldığı pelüş oyuncak hayvanı atmakla tehdit ettim. "İneğin çöpe gidiyor," dedim ona. "Diğer pis şeylerle birlikte oyuncağını da atıyorum çünkü çok terbiyesizce davranıyorsun. Anneni ne kadar üzdüğüne bir bak. Oyuncak çöpe gidiyor."

Evden ayrıldığımızda Pablo hâlâ salya sümük ağılıyordu, o yüzden dikkatini dağıtmaya ve ona bu öfke nöbetini ve oyuncak ineği unutturmaya çalıştım. Dışarıda harikulade bir gün yaşan-

yordu; on dakikalık yürüyüş mesafesindeki alışveriş merkezine yürüyerek gittik. Dolambaçlı yolu tercih ederek terk edilmiş konaktan geçtik. Pablo etrafı çam ağaçlarıyla çevrili, yarı harap vaziyetteki bu büyük konağı, canavarlarını, akşamları kaçmasınlar diye bodrum katında zincirleyen ejderha terbiyecisinin iniymiş gibi düşünmeyi seviyordu. Bana, “Anne sessiz olursan ejderhaların kükremesini duyabiliriz. Sence pencerelerden ateş çıktığını görecektir mi?” demişti.

Manu’nun daha dört gün önce kaybolduğu alışveriş merkezine vardığımızda, içerisi kalabalıktı. Toplayıcı’nın iki yıl önce neden olduğu olağanüstü hal -insanlar kendi çocuklarının da ortadan kaybolabileceği korkusuyla evlerine kapanmışlardı- bu sefer yaşanmıyordu.

Twitter’a bir fotoğraf yükledim. *Her şey sakın, diye yazdım. Manu’nun kaybolması İspanya’nın sosyal hayatını olumsuz etkilemişe benzemiyor.* Çocukları kaçıran kişiyi cezbeden şey bu muydu? Sonraki günlerde suçluluk hissiyle acı çekerken, kendime yüzlerce kez sorduğum soru buydu. Attığım o tweet mi, Toplayıcı’yı bir başka çocuk daha kaçırmak üzere alışveriş merkezine çekmişti?

Pablo’yla atlıkarıncaya gittik, kovboyculuk oynaması ve binmesi için mekanik boğaya bozuk para attık. Şekerciye gidip lokum ve gazoz aldık. Pablo hayatından memnundu. Bu fırsattan istifade, Manu’nun kaybolduğu oyuncakçı dükkânına gittim. O sırada o dükkânın geçmişinde çocukları taciz etmekten sabıkası olan eski bir çalışanının tutuklandığından haberim yoktu. Sonra kukla tiyatrosunun kurulduğu koridorlardan birinin ortasında bir süre oturduk.

Alışveriş merkezi, pazar gününü orada geçiren ailelerle doluydu. Pablo’nun anaokulundan birkaç çocuğa rastladık. Iziar ve annesi de okul için ayakkabı almak üzere oradaydı. “Ayakkabıları iki günde nasıl eskitiyor, inanılmaz,” dedi annesi. “Sizinki de mi?” Öğlenleri parkta sık sık rastladığımız Eli ve iki kızını da gör-

dük. Başka arkadaşlarıyla birlikte yemek yiyorlardı. Daha sonra, annesiyle el ele yürürken top sektiren Pablo'nun bir başka sınıf arkadaşı Thiago'yu gördük. Saat ikide Pablo'ya atlardan, roket gemilerinden, kaymaktan ve zıplamaktan yorgun düştükten sonra, acıkıp acıkmadığını sordum. "Krabby Patty" diye tutturunca, bir kez daha normal hamburgeri, Sünger Bob'un yengeç etinden yaptığı hamburger gibi yutturmak zorunda kaldım.

Kalabalık bir restoranda el çantası, iki palto ve iki tepsi yiyeceği aynı anda taşımayı hiç denediniz mi? Genelde yere bir şey düşürür ve paltolarınıza kızarmış patateslerin yağını ve ketçap buluşturmadan bir masa bulduğunuza şükredersiniz.

Tepsileri nihayet boş bir masaya, paltoları ve el çantamı da yanlarına koymayı başardıktan sonra, bir an evvel masaya oturmasını ve yiyecekleri soğutmadan yemesini söylemek için Pablo'ya bakındım ama akılsız çocuk hâlâ kasaların olduğu yerdeydi. Sinirlerim ayaklandı, onu yanıma getirmek üzere ayağa kalkarken, bir yandan olay çıkarmamaya çalışıyordum. Birilerinin fotoğrafınızı veya videonuzu çekip sosyal medyaya yükleyebildiği bu teknoloji çağında anne olmak zor... Şu aktris midir, spiker midir, ne kadar görgüsüz, baksanal Hiçbir yerde mahremiyet diye bir şey kalmadı. Bu durum çocukları disipline sokmayı zorlaştırıyor.

El çantamı aldım, paltoları geri döndüğümde orada bulmayı umarak masada bıraktım. Yan masada oturan aileye, "Eşyalarımıza göz kulak olur musunuz?" diye rica ettim. Sonra nefesimi tutarak ve içimden ona kadar sayarak, onca insanın içinde en sevimli yüz ifademi takındım ve kalabalığı yararak ilerlemeye başladım. Aklımdan geçen tek şey, oğlumu tişörtünden tutup, o gelmek istese de istemese de yaygara koparmadan masaya getirmektir. Annelik bazen böylesine bir imtihandır işte özellikle de insanların arasındayken.

* Çocuklara yönelik ünlü Sünger Bob filminde, hamburgercide satılan bir sandviç. (ç.n.)

Ama Pablo orada değildi. Etraf da çok kalabalıktı. Onu bulmak ve rahatlamak için her yöne baktım ama yoktu. Belki bir şey dikkatini çekmiştir ve peşimden gelmiştir diye geldiğim taraftan masaya geri döndüm. Dünyanın geri kalanı hareketine devam ederken, Pablo her zaman bir şeylere takılıp durur çünkü. Ama yine de bulamadım onu. "Dört yaşında, mavi çizgili beyaz tişörtlü ve siyah spor ayakkabılı, yaklaşık şu boylarda, siyah saçlı bir çocuk gördünüz mü? Birkaç dakika önce buradaydı?"

Aldığım her hayır cevabıyla endişelerim gittikçe artmaya başladı. Sağımdaki solumdaki insanlara çarpa çarpa restorandan dışarıya çıktım. Görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Şakaklarım zonklıyor, kan kafatası kemiğimde küt küt atıyordu.

Pablo orada değildi.

Havada bir titreşim hissettiğimi düşündüm, donmuş bir gölün ortasında kaybolmuştum da sinir uçlarım uzaklarda çatlayan buzı hissetmeye başlamış gibi zaman ve mekânda hafif bir aksama hissettim. Çatlak gittikçe yaklaşıyordu, ayaklarımın altındaki buz her an kırılmak üzereydi. Tüm dünya çatlayıp kırılacaktı. Titreşim birkaç saniye içinde, üstüme kapanan bir panik dalgasına dönüştü. Beni ezdi, tüketti.

Çıglık atmaya başladığımın farkında bile değildim.

Ağlamadığımı fark ettim; gözyaşı yoktu, titremiyordum, olan biteni anlamıyordum. Hiçbir şey yoktu. Yapabildiğim tek şey, ağzımı açmak ve çıglık atmaktı. Vücudumun geri kalanı panikle felç olmuştu. Neler olduğu kafama dank ettiğinde, içimde dehşetten başka hiçbir şeye yer yoktu. Ne kalbime yer vardı ne mideme ne de kanıma. Sadece ve sadece en derin ve en karanlık tarafından dehşete...

İstirap, her biri diğerinden daha güçlü dalgalar haline vurdu beni. Bir noktada bayılacağım izlenimine kapıldım. Bayılmayı umdum da... Birkaç saniyeliğine bile olsa bilincimi yitirmeyi ve ortadan kaybolmayı umut ederken dişlerimi sıktım.

Pablo'nun yanımda olmadığı gerçeğinden kaçmak istedim.

20

A N A

Saatte üç yüz kilometreden daha hızlı giden bir trenden atlamak iyi bir fikir değildir. Ana yine de düşündü bunu. Acil çıkış pencerelerinden birini kırmak geçti içinden. Birkaç dakikalığına tüm öfkesini, camı bakışlarıyla parçalayacakmış gibi, *Acil durumlarda kırınız* yazısının altındaki küçük kırmızı çekice yöneltti.

Çıglık atmak, bir şey kırmak, kafasını duvarlara vurmak istedi. Kahrolası trene hapsolmuştu ve trenin gideceği yere gitmesini beklemek dışında hiçbir şey yapamıyor, bu duruma tahammül edemiyordu. Her an infilak edecekmiş gibi hissediyordu. İçinde bir enerji, kontrol altına almakta çok zorluk çektiği güç patlaması yaşıyordu. Işık yılı uzaklıktaki her şeyi yutacak, süpernova haline gelmek üzere olan bir yıldız gibi...

Nori aradığında Ana neredeyse cevap vermeyecekti. Konuşmak istememişti; o an istediği tek şey, başını o güzel pazar öğleden sonrasında trenin ılık camına yasladığı anın tadını çıkarmaktı. Atocha istasyonuna geldiklerinde onu arardı. Ama telefonun yedinci çalışında fikrini değiştirdi. Belki önemli bir şeydi. Ana telefonlara cevap vermemenin uğursuzluk getireceği korkusunu yaşırdı hep. Bilinmeyen numaralara cevap vermesi bu yüzdendi; ya telefonu açardı, açamamışsa da sonra mutlaka

arar ama hep hayal kırıklığına uğrardı. Harcadığı zamana asla değmeyen, önemsiz aramalar olurdu bunlar.

Ama bu kez öyle olmamıştı.

Ana Nori'nin cuma günü tutuklanan genç adamın, oyuncakçı dükkânının çocuklara tacizden sabıkası bulunan eski çalışanının sorgulanmasıyla alakalı aradığını düşünmüştü. Nori daha erken saatte, pazar sabahı kalkan ilk trene binmişti ve bir süredir Madrid'deydi. Bir gece önce La Vinateria'da yedikleri akşam yemeği sonrası otele geri dönerlerken Ana'ya, "Eve döndüğümde bölümün bilgisayarına bağlanacak, eski çalışanın sorgusuna kaldıkları yerden devam edip etmediklerini öğreneceğim. Sonra seni arar istasyona gelmene geçecek bir şey var mı, yoksa doğrudan eve gidip pazartesiye kadar dinlenebilir misin, söylerim. Binbaşının senden istediği rapora gelince, onu alıp kışına sokabilir," demişti.

Ancak zayıf telefon bağlantısında Nori'nin hattın diğer ucundan gelen sesi, Ana'ya yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu söylüyordu. Adını telaffuz ederken ses ritmindeki o tereddüt kötü haber anlamına geliyordu. Hem de çok kötü bir haber. Ana yine de bunun ne kadar yıkıcı bir haber olabileceğini tasavvur edememişti.

Nori, "Ana?" dedi, bir kez daha. "Hâlâ trende misin? Sana söylemem gereken bir şey var."

Nori'nin sesinde biraz tereddüt vardı; ama çok değil, sonuçta o bir polisti ve kendisini kontrol etmeyi biliyordu. Ana yine de hissetti.

"Javi, neler oluyor? Hemen söyle bana," diye üsteledi. Gerginleşmeye başlamıştı.

Nori, "Telefonda söylemek istemedim," dedi, "ama sosyal medyadan veya başkalarından öğrenmeni de istemiyorum."

"Javi, Tanrı aşkına, neler oluyor yahu?"

Ana konuşmasının gürültü yüzünden başkaları tarafından duyulamayacağı yere, vagonların arasına gitmek için ayağa

kalktı. Aslında kendisini bile zor duyuyordu. Kafasının içindeki ve dışındaki ses o kadar yüksekti ki kendi düşüncelerini takip etmekte zorlanıyordu.

Javier, “Ana, çılınca bir şey yapmayacağına söz ver,” dedi.

Javier’in sessizliği tahammül edilemez cinstendi. Müfettiş yardımcısı ona her ne söylemek zorundaysa belli ki içinden gelmiyor, Ana da o sözleri duymak istemediğini biliyordu. İşkenceden beter bir sessizliğin ardından Nori ağzındaki baklayı çıkardı.

“Ana dinle; olay Ines’in oğluyla alakalı. Çocuk kayboldu. Manu’nun kaybolduğu alışveriş merkezinde. Ines şimdi hastanede, bilinci kapalı.” Sessizlik oldu. “Ana? Ana?! Cevap ver Tanrı aşkına!”

Nori, arka plandaki gürültüyü duydu sadece. Rayların üstünde saatte üç yüz kilometre hızla giden, tavllanmış çelikten altmış dört tekerleğin sesini duydu. Sekiz vagon raylardan zıplayacakmış gibi sarsılıyordu. Hidrojen ve oksijen atomlarının havadaki aerodinamik gıcırtiları geçen trene direnç sağlıyordu.

Hıçkıra hıçkıra ağlayan Ana’ya da.

Platforma çöktü, başını bacaklarının arasına alıp top oldu.

Cevap veremedi. Ciğerlerinde hiç hava yoktu, beynine hiç oksijen gitmedi.

Onca polislik eğitimi, altından kalktığı onca iğrenç vaka, gördüğü onca şeytanlık, düzinelerce kez birilerine bir ölümden bahsetmek zorunda kalması... Hiçbiri onu böyle bir şeye yeterince hazırlamamıştı. Polislik mesleği yüzünden ne kadar katılırsa katılışsın, kimse böyle bir şeye hazırlıklı olamazdı. Hiçbir şeyin, bir onkoloğun kendisine kanser teşhisi konulduğu haberine hazırlayamayacağı gibi...

21

A N A

Nori, Ana'ya bizzat söylemek istemişti. Tren istasyonunda onu karşılamayı, kötü haberi iletirken nasıl bir tepki vereceğini görmek, haberle başa çıkmasını kolaylaştırmak için yanında olmayı tercih ederdi. Onu trende kapana kısılmış haldeyken aramak dışında her şeyi... *Arkadaşımızın oğlu, iki yıl önce Nicolas'ı, dört gün önce de Manu'yu kaçıran adam tarafından kaçırılmış olabilir.* Bunu telefonda nasıl söylediniz? Böyle bir haberi kafese kapatılmış kuduz köpek durumunda olan birine nasıl verirdiniz?

Ancak Pablo'nun kaybolmasının üstünden saatler geçmişti ve her türlü medya haberle çalkalanacaktı. Ines, tanınmış bir televizyon yüzüydü. Her şeyden öte Toplayıcı haberini yapan kişiydi. İnsanların hastalıklı ilgisi o kadar fazlaydı ki.

Dahası Ines bilincini yitirene dek çığlık atarken, düzinelerce insan olaya tanıklık etmişti. Haberin şimdiye dek yayılmamış olması bir mucizeydi. YouTube'da bir videonun ortaya çıkması bir mucizeydi. Şu aralar birilerinin telefonundaki, Ines'i bayılırken gösteren görüntülerden para kazanmak için pazarlık yaptığına hiç kuşku yoktu.

Medyanın haberi almasıyla birlikte kıyamet kopacaktı. İşte bu nedenle Ana, trende kapana kısılmış kalmış halde olsa bile, Nori ona haberi vermek zorunda kalmıştı. Böylesi daha iyiydi. Kalp krizi yerine şok geçirmesi daha iyiydi.

Adli polisin Madrid bölgesinde, hastalık izinleri dahil tüm izinler ve tatiller iptal edildi. Fiziksel olarak birbirlerine benzeyen dört yaşlarında üç çocuk, aynı alışveriş merkezinden kaçırılmıştı. Bu, ülkenin tahammül edemeyeceği, siyasetçilerin kolaylıkla aleyhlerine kullanılabileceğinden, yüreklerine inen bir durumdu. Bu nedenle ülkeyi yönetenler polis teşkilatı sorumlularından, önceliğin bu vakaya verilmesini talep ettiler. Bakan, Emniyet Müdürü'ne, "Hiçbir şekilde kaynak sıkıntısı çekmeyeceksiniz," dedi. "Neye ihtiyacınız varsa alacaksınız. İnsan, zaman, donanım... Yeter ki o çocukları bulun."

Adli polis çalışanlarının büyük çoğunluğu, ellerindeki işi bırakıp Nicolas, Manu ve Pablo'nun kaybolmasına odaklandılar. Canillas'taki Ulusal Emniyet Merkezi soruşturma kapsamında işbirliği yapmak üzere adam kaçırma ve gaspla ilgili özel bir birimi görevlendirdi.

Binbaşı Ruiperez, "Başmüfettiş Aren nerede?" derken sesi, odada yankılandı. "Bu vakadan sorumlu Başmüfettiş hangi cehennemde? Vaka, tüm ulusal emniyet teşkilatının en öncelikli vakası haline geldi!"

Bir saniye, iki, üç, dört ve sessizlik. Eller yazmaz oldu, ağızlar kapatıldı. Her şey aniden durdu. Odada yaşanan gerilimi bıçakla kesmek mümkündü.

"Beni duyan var mı? Baş-mü-fet-tiş han-gi ce-hen-nem-de?"

Binbaşı kıpkırmızı kesildi. Adrenalin nabız atışını hızlandırdı, yüzündeki kan damarlarını doldurdu, onu metalik boyayla kaplanmış Noel ağacı topuna benzettirdi. Şahdamarı boynunda, derinin altında basınçtan patlayacakmış gibi görünüyordu.

Charo ayağa kalkıyordu ki Nori onu durdurdu. Yüzündeki ifade, *Bırak da ben yapayım*, diyordu. *Rütbece senden üstünüm, bırak da acısını benden çıkarsın*. Charo başıyla onayladı.

Müfettiş Yardımcısı yerinden kalkarak, "Binbaşı," dedi. "Başmüfettiş Aren hızlı trenle Madrid'e varmak üzere. Dün Mossos'la koordinasyon toplantısı için Barselona'daydı. Hatırladınız mı? Onu siz göndermiştiniz?"

Nori, dün öğleden sonra kendisinin de aynı toplantıda olduğu gerçeğinden özellikle bahsetmedi. Ruiperez'den birkaç metre uzaklıktaydı ve patronun öfkesinin kokusunu alabiliyordu. Öfkeli insanın teri, ekşi kokar insanın içine işlerdi. Kaçmayı tercih etme ihtimalinize karşılık tehlike sinyali yayardı. Ancak Müfettiş Yardımcısı kaçmadı. İki adam dört uzun saniye boyunca gözlerini birbirlerine diktiler.

"Şu an pazar, saat üç otuz. Toplantı dün akşam saat sekizde bitti. Yani," Ruiperez hesap yapmak için durdu, "aradan on dokuz buçuk saat geçmiş. Başmüfettiş'in Madrid'e gelmek için yeterince zamanı olmadığını mı söyleyeceksin bana?" Binbaşı hırçın ve saygısız bir ses tonuyla konuşuyordu çok daha önemli bir şeye, güce sahip olduğunu bildiği için haklı veya haksız olmasını umursamayan birinin ses tonuyla... "Ne yani, A-2 otoyolundan dizlerinin üstünde sürünerek mi geliyor?"

Tam o sırada Ana, koşarak odaya girdi. Harap olmuş, aklı karışmıştı ve çok sinirliydi. Sessizliği ve herkesin dönüp kendisine baktığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

"Başmüfettiş odama gelin. Hemen şimdi... Sizlere gelince, o çocuklar bulunana dek bu odadan ayrılmanızı istemiyorum. Anasını bellediğimin puştları!" Ruiperez kontrolünü kaybetmişti ve avazı çıktığı kadar bağırdı. "Beni dinliyor musunuz? Uyumanızı istemiyorum. Seks yapmanızı istemiyorum. Sıçmanızı istemiyorum. O çocukları bulmadan tükürüğünüzü bile yutmanızı istemiyorum. Anlaşıldı mı? O çocuklar ortaya çıkana dek bağırsaklarınızı mengene gibi sıkacağım. Dua edin de sağ salim bulunsun o çocuklar, yoksa siz de ölümlerden ölüm beğeneceksiniz."

Binbaşı Kuzey Kore ordusunda resmigeçitteymiş de hayatı vücudunun pozisyonuna bağlıymış gibi dimdik duruşunu koruyarak yüz seksen derecelik bir açıyla sola yöneldi. Değil Ana Aren'e, kimsenin yüzüne bakmadı. Emrimi verdim, eli mahkûm, nasılsa arkamdan gelir havasındaydı.

Ana, sesinin titremesine engel olmaya çalışarak, "Hemen neler öğrendiğinizi söyleyin banal" dedi. "Gerçekler, ipuçları, fotoğraflar... Umudumuzu koruyacak, o çocukları bulmamıza yardımcı olacak bir şeyler verin bana."

"Alışveriş merkezinin içini ve çevresindeki alanı gören güvenlik kameralarının tespit ettiği görüntüleri topluyoruz. Kolay değil, bugün pazar ve tüm mağaza sahiplerinin yerini tespit edemedik. Birilerinin takip etmiş olma ihtimaline karşılık, Ines'in yaşadığı apartmandaki, Pablo ile birlikte evden ayrılmadan yarım saat öncesi ve sonrasına ait kamera görüntülerini de istedik. Ama video dosyalarının muhafaza edildiği bilgisayar sisteminin şifresi sadece kapıcıda varmış, ona da ulaşamadık. Anlaşılan telefonunu kapatmış. İpucu bulmak için tüm bölgeyi tarıyoruz, bu arada alışveriş merkezini kapatıp içerisini boşalttık. Şimdiki ve eski çalışanların listesini yeniden gözden geçiriyoruz. Keza bölgedeki seks suçlularının listesini de..." Charo tüm bunları bir nefeste söyleyiverdi.

Nori, "Ines hâlâ hastanede," diye ekledi, "doktorlar sorgulamıza henüz izin vermediler."

Ana duvardan destek alarak Binbaşı'nın bürosuna doğru yürüdü. Kolunu duvarın kaba badanasına dayadı, ayaklarını yer karosunda sürerek kendini adeta oraya doğru çekti. Yürümekte zorlanıyor, Pablo'nun kaybolduğu fikrini sindirmekte zorluk çekiyordu. Beyninin duygusal tarafı Ines'i suçlamamak için çabalıyordu. Oğlunu daha önce iki çocuğun kaybolduğu yere götürmekle ne yaptığını sanmıştı? Dikkat çekmek mi istiyordu? Orada olduğuna dair tweet atmasının nedeni neydi?

Ana dizginleri ele almak zorundaydı. Durmalı ve frene basmalı, işletim sistemini kapatıp yeniden açmalıydı. Doğru düzgün düşünebilmek için bu duygusal sarmaldan çıkmak zorundaydı. Durdu, gözlerini kapattı ve tırnaklarını avucuna batırdı. Acı onu her zaman hizaya getirmişti.

Bu arada Ismael Gallardo hâlâ hücredeydi. Herkes onu

unutmuş gibiydi, oysa Manu'nun kaybolması olayının zanlısı olarak otuz sekiz saattir gözaltındaydı. Bir anaokulunun dışında çocukları gizlice gözetlemekten sabıkası olan yirmi dokuz yaşında bir adam... Çocuğun kaybolduğu oyuncakçı dükkânının eski çalışanı... Ama o Pablo'nun kaybolmasının sorumlusu olamazdı çünkü zaten hücredeydi. O olamazdı. Bir suç ortağı olmadığı takdirde elbette...

Ya da bir taklitçisi...

22

I N E S

Tüm vücudum havaya kalkar ve düşerken, ruhsal durumumdan söz etmenin anlamı olabilir mi, bilmiyorum. Baş, ruh, kalp. *Uyanıkken her şeyin mümkün olduğunu düşündüm. Yataktan çıkarsan Pablo geri gelecek. Kapıyı sağ elinle açarsan Pablo geri gelecek. Sarı tişörtünü giyersen Pablo geri gelecek.* Sonra her şeyi yapabilecek bir enerjiye sahip olduğumu, oğlumu arayan polis teşkilatının yerini alabileceğimi hissettiğim hiperaktif bir ruh haline girdim.

Ama sonra, bu ruh halimin değişmesine neden olabilecek belirgin herhangi bir şey olmaksızın çöktüm. O inişli çıkışlı enerji, saniyenin binde biri kadar bir zamanda şiddetli bir biçimde içine doğru çekildi. Kendi içine doğru katlandı ve ortadan kaybolana, beni ipleri kopmuş bir kukla misali güçten düşürüp, içi boşalmış halde bırakana dek kendi kendini sonsuz kere sıkılaştırdı.

O pazar günü öğleden sonra hastaneden çıkıp karakola geldiğimde Ana elinden geldiğince nazik bir tavırla, "Eve git ve bekle. Yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi. Pablo'nun ortadan kaybolmasının üstünden dört saat geçmişti. *Eve git ve bekle,* dedi bana, sanki çocuğun bir manyak tarafından kaçırıldığında, eve gidip beklemek dünyanın en sıradan şeyiymiş gibi...

Ana'nın beni oradan çıkarmak zorunda olduğunu, olayı soruşturan memurların yanında bulunamayacağımı ama içten içe onu asla affedemeyeceğimi de biliyordum. O an istediğim, ihtiyacını duyduğum şey, arkadaşımın bana sarılması ve bana her şeyin yoluna gireceğini, Pablo'yu bulacaklarını ve onun iyi olacağını söylemesiydi. Ana'nın saçlarımı okşamasını ve oğlum bulunana dek beni rahatlatmasını bekledim. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini çok ama çok istedim. O polisti. Bana söz vermesi, her şeyi düzelterekğine dair yemin etmesi gerekiyordu. Lütfen, lütfen, lütfen. Ama Ana bunların hiçbirini yapmadı. Sadece güzümün içine bakıp Pablo'yu bulmak için gece gündüz çalışacaklarını, soruşturma için en iyi elemanlarını görevlendirdiğini, oğlumu geri alana dek aralıksız mesai harcayacaklarını söyledi.

"Oğlumu geri alacağım, değil mi?" diye tekrarladım. "Onu geri alacağım, değil mi?"

Ana, "Ines," dedi. "Eve git ve bekle. Yardıma ihtiyacın var mı? Haber vermem gereken biri var mı? Bir terapist mesela?"

Kahrolası ne yardımından söz ediyordu? İstediğim tek şey oğlumun bulunmasıydı. Hem evde ne yapacaktım? Beklemenin bundan daha kötü bir şekli olabilir miydi? Tek başına evde tıklı kalmış halde telefon gelmesini beklerken, geçmek bilmeyen saniyeleri tek tek sayacak mıydım?

Kimseye söylemek istemedim. Henüz değil. Bilinçli beynimin bir köşesi haber duyulduğunda kopacak fırtına hakkında beni bilgilendiriyordu ama buna daha birkaç saat vardı. Medya olayı haber almadan, annemi aramalıydım ama annem birkaç günlüğüne arkadaşıyla Lanzarote'ye gitmişti. Haberi ona telefonda vermek korkunç olacaktı ama bir araya gelene dek beklemek daha kötüydü. Adadan Madrid'e yarın sabahtan önce uçak yoktu; annem en erken onda burada olabilirdi ki bu çok uzun bir zamandı.

Eve gidip onu aradım. O telefonu açmak hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi. Dördüncü çalışta açtı; annem, onu birazdan sarıp sarmalayacak dramdan habersiz gülüyordu.

“Merhaba tatlım,” dedi. “Nasıl gidiyor? Burada ne kadar çok eğlendiğime inanamazsın... Hâlâ ayaktayız. Saate baksana, burası bir saat geride, ha ha... Kanarya Adaları bir saat geride hep bunu söylemeyi isterdim ve işte buradayım. Oteldeyiz, hâlâ havuzdayız. Hey, sarhoş olduğumu düşünmüyorsun, değil mi? Sadece iki bira içtim ama bu sıcakta, bilirsin alkolün etkisi daha çok oluyor. Bunu hiç fark etmiş miydin? İşte hayat bu Ines; hayat bu. Bir ara Pablo’yu mutlaka buraya getirmelisin. Haklısın Princess Yaiza harika bir tatil köyü. Oğlanı kreşe bırakırsın, sonra çıkar eğlenmene bakarsın. Son zamanlarda çok stresli görünüyordun. Biraz tatile ihtiyacın var.”

Annemin gevezelik etmesine izin verdim; sürekli konuşsun istedim çünkü sözünü kesip de söylemek istediğim şeyi ona söylediğimde helak olacaktı. Neden biraz daha eğlenmesine, tatilin keyfini çıkarmasına izin vermeyeyim? Yaşananlardan bir süre daha habersiz kalmasında ne zarar vardı? Ona verebileceğim tek hediye buydu.

Annem sonunda boşa konuştuğunu fark edene dek sessiz kaldım.

“Ines, tatlım, orada mısın?” diye sordu. Sesimi çıkarmadım yine. Annem telefonu ağzından uzaklaştırarak, “Hat kesildi galiba,” dedi arkadaşlarına. “Ines aradı ama onu duyamıyorum. Hatlarda sorun olmalı.”

Ona biraz daha zaman tanımaya karar verdim ve telefonu kapattım.

Birden aklıma Sam geldi. Ona olanları anlatmak zorundaydım; hemen bir WhatsApp mesajı gönderdim ama saatlerdir internete bağlanmadığını gördüm. Nerede olabilirdi? Belki kendisi gibi ailelerin yanında çocuk bakıcılığı yapan diğer arkadaşlarıyla birlikteydi belki de şarjı bitmişti. Bu, hafta sonları sık

sık yaşadığı bir şeydi. Bazen dikkat etmiyordu işte; İspanya'da sabahın erken saatlerine kadar partilerde eğlenmek, sağduyusunu kaybetmesine yol açabiliyordu.

Her ihtimale karşın, emin olmaya karar verdim. Geri dönmüşse ve odasındaysa, haber medyada çıkmadan ve o, haberi takıntılı bir biçimde kontrol ettiği birçok sosyal medyadan birinde görmeden önce ona durumu anlatmalıyım. Böylece iki katlı dairemizin alt katına indim. Kapısını hafifçe tıklattım. Cevap gelmedi. Bir kez daha, bu kez daha sertçe çaldım ve seslendim. Yine bir karşılık gelmedi. Belki uyuyordur diye kapıyı açtım. Daha önceleri, hafta sonunu şehir dışında geçirdiği zamanlarda da böyle olmuştu. Sam odasında değildi. Hangi cehenneme gitmişti?

Oturma odasının kanepesine bıraktım kendimi. Ama yatmak daha kötüydü, zihnim Pablo'yu düşünmekten çılgına dönüyordu.

23

A N A

Charo gözlerinde çaresizlik, “Hiçbir şey yok. En ufak bir ipucu bile... Sıfıra sıfır, elde var sıfır. Hava boşluğu gibi,” dedi Ana’ya. “Sanki yer yarıldı da içine girdiler. Kimse bir şey görmemiş, kimse bir şey bilmiyor.”

Ana aklı karışmış bir halde, “İyi de Ines, bana DNA örneği istediklerini söyledi,” dedi.

“Evet, Ruiperez’in emri. Bir önlem olarak, sanırım. Şey ihtimaline karşılık...” Charo kime ne söylemek üzere olduğunu fark ederek durdu. “Çocuğun... ölü bulunma ihtimaline karşılık.”

Ruiperez medyanın dikkatini çekmemek için bu emri vermişti. Cesedin bulunması ve DNA yoluyla teşhis edilmesi gerektiği takdirde, ebeveynleri durumdan haberdar edip örnek almak ve cesetle karşılaştırmak medyayı alarına geçirebilir bu da polis üzerinde daha fazla baskı oluşması anlamına gelirdi. Oysa DNA örneklerinin daha önceden alınıp bir köşeye konmasıyla, polisin soruşturma üzerinde kontrolü daha fazla olacaktı. Ya da en azından soruşturmanın bir bölümünde...

“Güvenlik kamerası görüntüleri ne durumda?”

Ana, kahvesinden iri bir yudum aldı. Tadından iğrendi ve yemek borusundan aşağıya, midesine ve bağırsaklarına lavabo açıcı dökmüş gibi hissedip bir an kusacak gibi oldu ama bu ak-

şam kahveye ihtiyacı vardı. Bol şekerle midede tutmaya devam edebilirdi. Vücudunu ve beynini faal tutacak bir maddeye ihtiyacı vardı. Sert kahve, bunu yapabileceği bildiği tek kanuni yoldu. Charo bir yandan meslektaşlarının getirdiği bellek aletlerinden görüntüleri bilgisayarına indirirken bir yandan da, "Henüz tüm görüntüleri toplayamadık. Pazar günü olduğundan işyerlerinin çoğu kapalı," diye açıkladı. "Mağaza sahiplerini bulmaya çalışıyoruz ama saat akşamın onu oldu. Yarın sabaha kadar bir şansımızın olacağını sanmıyorum."

"Şu anda elinde ne varsa, hemen izlemeye başla. Onlarca saatlik görüntü olmalı, hepsini izlemek günler alacak. Çocuğa bakıcılık yapan delikanlıyla konuştun mu?"

"Hangi delikanlı?" Charo bilgisayardan başını kaldırıp baktı.

"İnes ve Pablo'yla birlikte yaşayan bir İngiliz delikanlı var; okul açıldığından beri onlarla. Ines stüdyodayken veya seyahate çıktığında Pablo'ya o delikanlı bakıyor."

"Kahretsin bunu bilmiyorduk. Hemen ilgileneceğim."

"Hayır, Charo, sen görüntüleri incelemeye devam et. Nori de sana yardım etsin. Arcos'a söyle, İngiliz delikanlıyı bulup buraya getirsin. Onunla ne yapacağımıza sonra karar veririz. Şimdi merkezin adam kaçırma ve gasp ekibiyle toplantım var. Ortak bir komuta merkezi kuruyoruz."

Ulusal Merkez'deki seçkin adam kaçırma ve gasp ekibi, araştırmaya dahil olduğundan beri Ana soruşturmada yalnız değildi. Tüm kararları koordine etmek, tüm bilgileri bir başka Başmüfettişle paylaşmak zorundaydı.

"Anal" Nori koridorda onu durdurdu ve yeni araştırma operasyonu için geçici olarak kurulan büroya yönlendirdi. "Oyuncakçı dükkânında çalışan adam cuma akşamı tutuklandı, anlayacağın aleyhinde sağlam bir delil bulup hâkim karşısına çıkarmamız için önümüzde sadece bir gün var. Aksi takdirde onu serbest bırakmak zorunda kalacağız."

“Pablo kaçırıldığında o adam hücredeydi. Çocukları kaçıran kişi o olamaz.”

“Bu, Toplayıcı’nın varlığını kabul etmek anlamına gelir Ana. Elimizde o yöne işaret eden hiçbir şey yok.”

“Aynı yaşta, fiziksel olarak benzer görünümde üç çocuk, ikisi dört gün arayla olmak üzere, hepsi aynı alışveriş merkezinden kaçırıldı.” Ana kollarını göğsünde kavuşturdu. “Tüm bunlar sadece bir tesadüf mü?”

“Ana bu olayın seni bu kadar etkilemesine izin veremezsin. Soruşturmadan çekilmeyi hiç düşündün mü? Ekip burada olduğuna göre bırak da sorumluluğu diğer Başmüfettiş üstlensin. Duygusal olarak çok yıpranıyorsun.”

Ana, karın boşluğuna yumruk almış gibi sessizleşti.

Konuşmayı başardığında, “Asla olmaz Nori. İmkânı yok olmaz,” dedi.

Ana, *Asla olmaz çünkü içten içe haklı olabileceğini biliyorum, diye düşündü. İçten içe akıl sağlığımın ipliğe bağlı olduğunu, bu vakayı çözmek istiyorsam, tırnaklarımı iyice avucuma batırmam gerektiğini biliyorum.*

Ana, bürosuna gittiğinde mekânı tanıyamadı. Birisi masasını, bir çift testere tezgâhının üstünde duran iki büyük tahtaya yer açmak için odanın arka tarafında bir köşeye taşımıştı. BT ekibi seri çalışmıştı, altı bilgisayar şimdiden hazırды ama önlerinde oturacak iskemle yoktu. Bir pazar akşamı için çok şey isteniyordu ve bilgisayarları bulmaları bile bir mucizeydi. Bunu nasıl becermişlerdi? Emir çok yukarılardan gelmiş olmalıydı. Yine aynı yerden gelecek baskının boyutları katlanılmaz olacak, diye düşündü Ana.

“Başmüfettiş Aren?”

Ana arkasına döndü.

“Ben Başmüfettiş Jesus Silvelo. Ortak operasyonumuzu duyduğunuz sanırım?” Adam tanışma faslının bir parçası olarak elini uzattı.

“Evet, beni bilgilendirdiler.” Ana, adamın elini sıktı. “Bir pazar akşamı soruşturmaya dahil olduğunuz teşekkürler.”

Silvelo, “Ben hem polisim hem de baba,” dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Ana, Başmüfettiş Silvelo’nun sadece namını duymuştu. Adam Ulusal Polis Birliği kariyerinde çok hızlı yükselmiş, Polis Akademisi’nden mezun olduktan sonra doğrudan, yöneticiliğe çıkan basamakları tırmanmıştı. Yönetmelikler izin verdiği anda başmüfettiş olmak için sınava girmiş ve çok yüksek bir not alarak, tüm İspanya’da bu rütbedeki en genç polis olmuştu. Geride kalan son birkaç yılda Adli polisin en seçkin bölümlerinden birinin sorumluluğunu üstlenmiş, adam kaçırma ve gasp özel biriminin başında zamana karşı yoğun biçimde çalışırken, ilgi odağı olmayı sürdürmüştü.

Sokakta, fırından ekmek alan veya sinema kuyruğunda bekleyen sivil kıyafetli Jesus Silvelo’nun yanından geçseniz, muhtemelen görmezsiniz onu. Silvelo, “İnsanlar sıkıcı şeylere dikkat etmezler,” derdi hep. “Sıkıcı birine benziyorsanız, kimse sizi görmez; bu benim için büyük bir avantaj. Görülmeden görmek, yani... Hatıralarda yer etmeden orada olmak.”

Ancak Silvelo işinde farklıydı. Pençelerini çıkarırdı. Acımasızdı, hiç kimse veya herhangi bir şey onu yolundan döndürmezdi.

“Pizza siparişi verdim,” dedi. ‘Sen’ zamiri kullanarak, resmi olmayan bir biçimde, “Kendim ve senin için,” diye ekledi. “İzninle, ‘sen’ diye hitap edebilir miyim Ana?” Ana başını sallarken saatlerdir ilk kez gülümsedi. “Soğumadan bir güzel yiyelim. Ta-bağının, gümüş çatal, bıçak takımın olduğunu sanmıyorum ama belki elimize bulaşacak yağı silmek için bir şeyler vardır?”

Ana o bilindik, kibar haliyle, “Elimde yalnızca tuvalet kâğıdı var,” diye karşılık verdi. “Tuvalet kâğıdı, emniyet teşkilatının peçetesidir, biliyorsun. Ama dudaklarını silerken dikkatli ol, bütçe kesintisi tuvalet kâğıtlarını bile etkiledi. İnsanın kıcını silmeye

yarayan bir şeyden çok, yüz grenli zımparaya benziyor. Basuru birkaç haftada söküp atıyor.”

İkisi de güldü. Gerilimi bir şekilde azaltmanın bir yolunu bulmalıydılar. Tekrar doğru düzgün düşünebilmek, örümcek ağlarını alabilmek ve çözümü görebilmek için beyninizi arada bir sıfırlamanız gerekirdi. Bazen kahkaha bunu sağlar, vakaya yeni bir bakış açısı getirirdi.

Jesus, “Oturalım mı?” dedi.

Ana, “Tabii,” diyerek misafir koltuğuna geçti, daha yumuşak ve rahat olan koltuğu Jesus’a bıraktı. “Ekibin için bilgisayarları getirdiler ama iskemleler henüz ortada yok. Anlaşılan bazen en basit görevler, en zoru oluyor.”

Ana kendi bürosunda nüfuz alanını işaretlemek gibi bir şeye kalkışmak istemedi. Amacı mekânın tüm ekibin bürosu olmasını sağlamaktı çünkü vakayı çözene veya çocuklar ortaya çıkana dek hepsi burada çalışacaktı.

Çocuklar canlı olarak bulunana dek, diye umdu Ana.

“Bakin hele, kimler varmış burada? İki muhabbet kuşu ha? Şimdiden kanka olmuşlar anlaşılan.” Bu, dokunduğu her şeyi mahvetmek gibi üstün bir yeteneğe sahip olan Ruiperez’di. Uğursuzluğun ve yıkımın Kral Midas’ı. “İlk buluşma için kızı pizza yemeye davet etmek biraz pintilik olmuyor mu, ne dersin Jesus?”

Silvelo amirine cevap vermek için ayağa bile kalkmadan, “Size bir sır vereyim,” dedi. “Pizzayı aslında sizin için sipariş etmiştim ancak ilk buluşmamızda bu sizi hayal kırıklığına uğrattacaksa, o zaman Başmüfettişle ben yiyeyim çünkü bizi yoğun günler bekliyor. Sizi de başka bir zaman, klasınıza uygun başka bir yere götürürüm, olur mu?”

Ruiperez’in yüz ifadesinden zekice bir cevap bulmaya çalıştığı anlaşılıyordu. Ama bulamamıştı.

24

PATRICIA

“Baba kes şunu. Bırak benil”

Kız on beş, on altı yaşlarında gibi görünse de tam olarak bir şey söylemek zordu, giysileri ve makyajı yüzünden daha yaşlı gösteriyordu. Siyah göz boyası ve gölgesi yüzüne bulaşmıştı. Topukları on santim yüksekliğinde, parlak eflatun renkte ayak-kabılarıyla tökezledi, plajda yürüyüşe gidiyormuş gibi kıvırdığı kot pantolonunun paçalarından hoş görünümlü ayak bilekleri gözler önüne serildi. Yarı transparan beyaz askılı bluzu, küçük yuvarlak göğüslerini ortaya çıkarıyordu. Uzun, siyah saçları, yataktan yeni kalkmış gibi karmakarışık.

Ya da birisi onu yataktan yeni kaldırmıştı.

Kız sürekli baba dediği bir adam tarafından karakola doğru çeğiştiriliyordu. Bu, belli ki büyümek için fazlasıyla acelesi olan bir kızdı.

“Baba kes şunu. Bırak benil”

Adam kızının kolunu kavrayan elini gevşetmeden yürümeye devam etti, karakolun ön masasına gelene dek onu yüksek topuklu ayakkabılarıyla tereddütlü adımlar atmaya zorladı.

“Kızım geçen gün şu alışveriş merkezinde kaybolan çocukla alakalı önemli bazı bilgiler verecek, o yüzden geldik buraya...”

Adam girişteki pencereden konuşurken kızın kolunu bir kez daha kaçmasından korkuyormuş gibi sıktı. Kolunda beyaz noktalar beliren kız, gözlerini yere indirdi. Umursamazlık veya mahcubiyetten, başını iki yana sallayarak yeleyi andıran siyah saçlarını yüzüne düşürdü.

O sabah n masaya bakan aylak polis, gözlerini iri iri açtı. Zırhlı camın gerisinde, kızın şeffaf beyaz bluzu yüzünden neredeyse dikkati dağılacaktı ama adamın sözleri soğuk terler dökmesine neden oldu. Adam çocuklardan birinin kaybolmasıyla alakalı bir ipucundan söz ediyordu.

Polis, adam ve kızı oturabilecekleri plastik bir bankı işaret ederek, “Burada biraz bekler misiniz, lütfen?” dedi, “Hemen dneim.”

Amirlerinden birini bulmak üzere arkasını dönmüş gidiyordu ki fikrini değiştirdi. Ziyaretçilere hitap edilmesi için kurulmuş mikrofona geri dönüp, “Sakın bir yere ayrılmayın,” diye ricada bulundu. Tam tamına otuz sekiz saniye sonra, zırhlı camın ardındaki gizli kapıdan, bölgenin küçük karakolundaki en yüksek rütbeli memur, müfettiş yardımcısı, acele adımlarla yanlarına geldi.

“Günaydın. Ben Müfettiş Yardımcısı Antonio Ucles. Lütfen benimle gelin.”

Kapıdan geçip evrak yığınlarıyla dolu bir düzine masanın mekânı kapladığı, hemen hemen boş, büyük bir odaya girdiler. Patricia nedenini anlamasa da havada bir endişe hissetti; bu oda uzun zamandır havalandırılmamış da iinize ekebildiğiniz bir şeydi sanki. Düzgün bir havalandırma sadece toz zerreciklerinin atılması için değil, endişenin de arada bir saklandığı yerden çıkarılması için gerekiyordu.

, st kontrplak kaplı eski, yuvarlak bir masanın etrafına oturduklarında baba kızı azarlarcasına bir ses tonuyla, “Evet küçük hanım, polise ne söyleyeceksin bakalım?” dedi. Müfettiş Yardımcısı utandı, meslektaşının masada kalmış kahvaltı kırın-

tılarını temizlemeye çalıştı. Babası, "Ona çocuktan söz et. Anlat haydi," dedi.

Kız sessizliğini bozmadı, saçları yüzünü gizler halde gözünü yere dikti; işlenen bir suçla ya da onun gözüne öyle görünmüş bir şeyle alakalı itirafta bulunmak üzere, orada bir polis karakolunda değildi sanki.

"Bakın Memur Bey, size neler olduğunu anlatayım, anlaşılan o ki kızımın dilini ya da beynini kedi yutmuş anlaşılan."

Baba, kızını gerçekten de yataktan kaldırıp buraya sürüklediğini anlattı; kızın Müfettiş Yardımcısı Ucles'e kaçırılan çocukla alakalı bildiği bir şeyi anlatması gerekiyordu. Kız oturduğu plastik iskemlede iyice içine kapandı.

"Kızım olacak bu çocuk tam bir umutsuz vaka. Şuna bir bakın, hayatında yanlış hiçbir şey yapmamış gibi oturuyor orada." Müfettiş Yardımcısı Ucles, o sabah görevde olan kadın polise belli etmeden bir işaret verdi. Sonia Calero sessizce masaya yaklaştı. Karakolun ön masasında görev yapan meslektaşından, baba ve kızın Pablo belki de Manu ile ilgili ellerinde inandırıcı ipuçları olduğunu iddia ettiklerini duymuştu. Adam geçen gün alışveriş merkezinden kaçırılan çocukla alakalı önemli bir bilgilerden söz etmişti. Geçen gün dediği çarşamba da olabilirdi, dün de. Manu veya Pablo.

Sonia çarşambadan beri alışveriş merkezindeydi. Manu'nun kaybolmasından sonra oraya giden ilk birkaç polisten biri oydu ve ilk delillerin toplanması sorumluluğunu üstlenmişti. Başmüfettiş Aren olay yerine geldiğinde, ona o ana dek polisin öğrendiklerini aktarma görevini de yine o üstlenmişti.

"Bu çocuğa güvenebilir miyim, emin değilim. Demek istiyorum ki insan on beş yaşında, akıllı bir karış havada bir çocuğa nasıl güvenebilir? Bu yaşta çocuklar çılgınca şeyler yapıyor."

Baba, polis memurunun sempatisini kazanmaya çalışıyordu. Müfettiş Yardımcısı başını salladı. Tecrübeleri, karşısındakinin duygularını paylaşmanın en iyi yolunun, tıpkı çok başarılı kul-

lanılmış araba satıcılarının potansiyel alıcılarla yakınlık kurma adına, karşılarında, başlarını ve kollarını onlar gibi hareket ettirip jestlerini ve yüz ifadelerini tekrar etmelerine benzer şekilde, o kişinin hareketlerini zarif bir biçimde taklit etmekten geçtiğini öğretmişti. Ancak Antonio Ucles, kızı kendisine düşman etme riskini göze alamazdı. O yüzden tarafsız kalmayı tercih etti.

Baba, “Zamane çocukları nasıldır, bilirsiniz,” diye devam etti. “O yüzden gözüm hep üstünde.” Adam, kızı yanında değilmiş gibi konuşuyor, polis memurundan sürekli onay bekliyordu. “Gözümü ondan hiç ayırmıyorum çünkü kızımdan bile küçük bazı kızlar, erkek çocuklara açık seçik fotoğraflar gönderiyor. Gördüklerimi tasavvur bile edemezsiniz; hele birbirleriyle nasıl konuştuklarını bir duysanız... Bazen içimden onu bir güzel pataklamak geçiyor. Babam olsa kemerini çoktan çıkarmış ve eşek sudan gelinceye dek dövmüştü. Ama şimdi öyle mi; çocuğa elinizi kaldırdığınız anda sizden şikâyetçi oluyorlar.”

Bu kırıkcı sözler karşısında şaşırان Sonia Calero, evraklardan başını kaldırdı. Adam, kızı yanındayken nasıl böyle konuşabiliyordu? Sonia, babasına baş kaldırdığı için kızı suçlayamazdı. Neyse ki adam Sonia’nın sitemkâr yüz ifadesini görmedi ve konuşmaya devam etti.

“Böyle bir kızınız varsa ya onu döversiniz ya da dizinizi...”

Adam, kızının telefonda yaptığı her şeyi bildiğinden söz etti. Kolaydı. Kızı evdeki kablosuz internete bağlandığı her defasında, adam bilgisayarını kullanarak kızın telefonuna erişim sağlıyor ve TeamViewer adlı program sayesinde, yaptığı her şeyi görebiliyordu. Adam o sabah kahvaltıdan sonra, Patricia hâlâ uykudayken, telefonuna gizlice girmiş ve onu şok eden bir fotoğraf görmüştü.

“Patricia anlat ona... Memura senin ve erkek arkadaşım dediğin o suçlunun, dün akşam neler yaptığınızı anlat.”

Kız nihayet başını kaldırdı, yüzüne düşen saçı ağır çekimde geriye itip gözlerini babasına dikti.

Şaşırtıcı biçimde yumuşak ve tatlı bir sesle, “Belki baba,” diyerek konuşmaya başladı. Müfettiş Yardımcısı, *Bu babanın sorunları daha yeni başlıyor*, diye geçirdi içinden. “Hani belki diyorum, başkalarının telefonunu gizlice karıştırmak bir suçtur. Memur Bey bunun yasal olup olmadığını bize söyleyebilir.” Kız döndü ve yüzünün hâlâ büyük bir bölümünü kaplayan buklelerin ardından gözünü Müfettiş Yardımcısı Ucles’e dikti. “Öyle değil mi Senor... adınız neydi demiştiniz? Neyse, birinin telefonunu izin almadan, gizlice karıştırmak suç mudur?”

Bu kız daha on beş yaşındaydı. Ucles, *Tanrı* acısın, diye geçirdi içinden.

Müfettiş Yardımcısı, “Bakın,” diye karşılık verdi, “şöyle yapacağız. Efendim, kızınız meslektaşım ile sohbet ederken, siz bana sakince neler olduğunu anlatabilir misiniz? Bu şekilde daha rahat oluruz ve ben tüm dikkatimi söylemek istediğiniz şeye verebilirim.”

Baba ve kızı birbirinden ayırmak daha iyi olacaktı. Birlikte oldukları sürece ağızlarından bir şey -ya da gerçeği- almak imkânsızdı çünkü aralarındaki gerginlik, içinden çıkılmaz bir hal alıyordu. Baba ve kız, kaçırılan çocuklardan biri hakkında gerçekten bir şey biliyorsa hızlı hareket etmeliydiler. Ucles, meslektaşına bir kez daha belli etmeden bir işaret verdi.

Polis rüştünü ispatlamamış birini, yanında annesi, babası, ya da ebeveynlerinin onayladığı bir başka yetişkin olmaksızın sorgulayamazdı. Ancak bu durumda, Müfettiş Yardımcısı babanın tam onayını aldığına göre sorun olmayacaktı. Sonia, kızı karakola gelen şikâyetlerde yeminli ifadelerin alındığı odalardan birine götürdü. Antonia ve baba, ana odanın köşesindeki kontrplak masada kaldılar.

Sonia, kızla üstünde baskı hissetmesin diye, göz temasını fazla uzun tutmadan konuştu. “Baban tam bir eğitim çavuşu. Benim babam da öyleydi. Akşam eve geç saatte dönmüş olsak bile, sabah mutlaka sekizde yatağımızdan kaldırırdı, her gün.

Yirmi iki yaşına geldiğimde bile babam odama girer perdeleri ve pencereleri açar, yatak örtüsünü üstümden çekerti. Uyumak imkânsızdı.”

Patricia, bacaklarını açmış vücudunu öne vermiş halde iskemlenin kenarında oturuyordu. Kızın başını kaldırıp dikkatini ona vermesini nasıl sağlayacaktı?

“Ama bugün sözü edilen şey, babanın dediği doğruysa kulağa oldukça ciddi geliyor. Pazartesi günü sabah sekizde yataktan sürüklenmek nedir bilirim ama yardımına ihtiyacım var Patricia. Lütfen. Bir şey biliyorsan bana da anlat ki o çocuklara yardım edebileyim.”

“Ben hiçbir şey yapmadım, tamam mı?” Kız nihayet konuşuyordu. “Ne ben ne de arkadaşım. Size bir şey anlatmadan önce hem benim hem de arkadaşımın dokunulmazlığını garanti etmelisiniz.”

Bu kız hangi filmleri izliyordu? Her ikisi için de dokunulmazlık mı?

“Patricia, bir şey yapmadığın konusunda haklı olduğuna eminim ama o çocuklara yardım etmek zorundasın. Bana anlatacakların hayat kurtaracak belki.”

“Hayır, size anlatacağım şey, hiçbir şeyi değiştirmeyecek çünkü onlar çoktan öldü.”

25

SAM / PATRICIA

Luis Arcos, Sam'i pazartesi sabahı, eflatun topuklu bir kızın birkaç kilometre uzaklıkta babası tarafından karakola sürüklendiği sıralarda, saat sekizde buldu. Dedektif Arcos, Pablo'ya bakıcılık yapan delikanlıyı, Ines'in oğluyla birlikte yaşadığı evin yakınlarında, yüzünde boş bir ifade, elleri ceplerinde sokakta yürürken buldu. Arcos delikanlının yüzündeki solgunluğun Britanyalıların cildinin alışlagelmiş renginden mi, çok fazla alkol almaktan mı, yoksa uzun bir hafta sonunun ardından yaşadığı yorgunluktan mı kaynaklandığını bilemedi. Ya da korku ve vicdan azabından mı...

Delikanlıyı karakola getirdiklerinde öğrenmeleri gereken şey de buydu.

Arcos, lise son sınıftayken öğretmeni Margarita Sorolla, üniversite sınavlarına girebilmesi için ona acıyıp da İngilizceden geçer not verdiğinden beri İngilizce konuşmamıştı. Sonunda Sorolla'nın D-eksi notunun bir faydasını görememişti ama. Giriş sınavında başarısız olmuş, hiçbir üniversite onu kabul etmemişti.

Arcos, İngilizcesi ilkel bile sayılmayacak düzeyde olduğundan, Sam'e elinde rozeti ve sürekli tekrarladığı, "Polis, polis," sözcüğüyle yaklaştı. Daha fazla açıklama yapmak için telefonun açıp Google Çeviri'ye bağlanmak geçti aklından ama bunun,

Ulusal Polis Teşkilatı'nda çalışan bir dedektif için pek de yakışık almayacağını düşünerek vazgeçti. İngilizce-İspanyolca karışımı ilkel bir dille Sam'e, karakola gelip Pablo'nun kaybolmasıyla alakalı bazı sorulara cevap vermesi gerektiğini anlatmaya çalıştı. Ancak anlaşılan, aslıyla yakın bir benzerlik taşıyan *kaybolmas-yon* gibi bir kelime Sam'e hiçbir şey ifade etmiyordu. Ya da sorgulamatoriyo veya komisaryo...

Öte yandan Sam, Pablo'nun adını anladı; bu onu dehşete düşürmüştü benziyordu. İngilizce, "İzin verin de Ines'le konuşayım lütfen," dedi. "Telefonuma ihtiyacım var. Bırakın onunla konuşayım. Pablo nerede? Neler oluyor?"

Hepsi buydu. Sonra bu sözleri bir kez daha tekrarladı. "Telefonuma ihtiyacım var. Bırakın onunla konuşayım. Pablo nerede? Neler oluyor?" Arcos bu sözlerden sadece *Pablo, Ines, lütfen* ve *telefon* kelimelerini anladı. Sam'e işaret diliyle arabaya gelmesini işaret etti; delikanlı bir kuzu gibi itaatkâr, peşinden geldi.

"Onlar çoktan öldü."

Bu sözler babasının kaybolan çocuklar hakkında bilgisi olduğunu söylediği, on beş yaşındaki kızın karşısında oturan Memur Sonia Calero'nun beyininde yankılandı.

"Kim öldü Patricia, kim?"

"Çocuklar, herkesin hakkında konuştuğu kaybolan o çocuklar."

Kız dirseklerini bacaklarına dayadı; vücudunu, onu koruyacak kabuğundan yoksun bir salyangoz misali kıvrımış halde gözlerini yumdu, elleriyle yüzünü kapattı. Sonia bir temas sağlamak için ona hafifçe dokunup dokunmamakta kararsız kaldı. Sonra beklemeye karar verdi.

"Patricia bana yardım et lütfen. O çocukların ailelerine yardım et. Zavallı annelerini düşün. Zavallı babalarını da..."

“Bana ne olacak?”

Patricia başını kaldırdı, yüzüne düşen saçları itti ve kadın polisin gözünün içine baktı. Sonia en sonunda kızla bir tür bağlantı kurabilmişti.

“Patricia başına dert açabilecek bir şey mi yaptın? Yanlış bir şey mi yaptın?”

Sonia, kızla aynı hizaya gelsin diye başını eğdi; ona yüksekten hitap eden fazla otoriter biri gibi görünmek istemiyordu.

Patricia, “Bilmiyorum,” dedi.

Çok daha büyük ve daha donanımlı başka bir karakolda, Sam’in hukuka uygun olarak sorgulanabilmesi için telefon açılır ve yeminli bir İngilizce tercüman bulunurdu. Tercüman kolayca bulunsa da karakola gelmesi başka bir meseleydi. Madrid’de ayın ilk günüydü, pazartesi sabahı saat dokuzdu ve üstelik yağmur yağıyordu. Bir başka deyişle zorlu bir gündü.

Luis, Sam arka koltukta elleri serbest olarak oturur halde -Arcos, tutuklu olmadığından onu kelepçelememeye karar vermişti- İl Merkez Karakolu’nun yolunu tutarken Nori, Ismael Gallardo’dan bir şeyler öğrenebilmek amacıyla sorgu odalarından birine girdi. Birkaç saat sonra, ellerinde inandırıcı bir kanıt olmadığından onu serbest bırakmak zorunda kalacaklardı. Bu da adamın suçlu olması durumunda, ilerde suçlu olduğunu gösterecek delilleri yok edebileceği anlamına geliyordu ya da hayatta ise Manu’ya bir şeyler yapabileceği...

Zanlı avukat talep etmiş ve kendisine bir kamu avukatı tahsis edilmişti. Üç numaralı odanın kapısı açılırken, Nori ziyaretçi defterinden avukatın adının Pedro de Francisco olduğunu okudu.

Müfettiş yardımcısı, “Pedro de Francisco mu?” diye sordu.

“Evet. Müvekkilimle konuşuyordum. Onu serbest bırakabilirsiniz.”

“Buna biz karar vereceğiz, öyle değil mi?”

“Müvekkilimin Manu’nun kaybolduğu saatte suç mahallinden başka bir yerde olduğunu gösteren bir şahidi var. Pablo olayında ise müvekkilimin o esnada gözaltında olduğunu çok iyi biliyorsunuz. Bu konuda doğru bir sonuca varacak kadar akıllı olduğunuzu sanıyorum.”

Nori, *Kötü bir iş çıkardın*, diye geçirdi aklından. *Senor Avukat, kötü bir iş çıkardın. Çok gençsin, çok düşüncesizce davranıyorsun, çok açsın. Polisle köprüleri yakmasaydın iyi olurdu. Şimdi yaşayarak öğreneceksin.*

Nori, “Şahit kimmiş?” diye sordu.

“Müvekkilim o gün öğleden sonra, saat beş civarlarında Madrid’in merkezindeki Calle del Desengano’da, çocuğun kaybolduğu yerden arabayla yarım saatlik mesafede bir banliyöde cinsel ihtiyaçlarını göreceği bir tesise gitmiş. Burası her türlü cinsel faaliyetin, en azından halk arasında bilindiği kadarıyla, alışılmadık türden cinsel faaliyetin olduğu, gizli bir tesis... Sadece çiftler girebiliyor o yüzden müvekkilim kendisine eşlik etmek üzere sokaktan bir fahişeye anlaşılmış. Ona da sorabilirsiniz, gerçi ifadesine ne kadar değer verirsiniz pek bilmem. Müvekkilim ve yanındaki fahişe kulübü aldatmaya çalıştıkları için yakalanmışlar, bunun üzerine kendilerine oradan ayrılmaları söylenmiş ve ardından bir arbeye yaşanmış. Komşulardan gelen ihbar üzerine, yerel polis olaya müdahale etmiş. Polis tutanağını görebilirsiniz, bilmeniz gereken her türlü bilginin orada olduğunu düşünüyorum. Müvekkilim ve yanındaki fahişe, o akşam saat ona kadar gözaltında kalmış ki o zamana dek çocuk...” Avukat abartılı bir tavırla durakladı, “... ortadan kaybolalı neredeyse beş saati geçmiş oluyor. Müvekkilim hakkında birçok şey söyleyebilirsiniz ama aynı anda iki ayrı yerde bulunmak gibi yetenek yine de onu aşan bir durum. Anlayacağınız onu serbest bırakmak zorundasınız. Hem de derhal.”

Ismael Gallardo masumdu.

Tekrar başladıkları yere dönmüşlerdi.

Nori, "Hay aksi şeytan!" dedi kendi kendine.

"Patricia neler olduğunu bana anlatmazsan, sana yardım edemem. Patricia."

Memur Calero, siyah saçlı genç kızı bildiklerini anlatması için ikna etmeye çalışıyordu hâlâ. Konuştuğunuz kişinin adını sık sık tekrarlamak, onunla iletişim kurmanın ve yakınlık tesis etmenin yaygın bir yöntemiymiş. *Burada seninleyim, kim olduğunu biliyorum ve benim için önemlisin. Patricia. Patricia. Patricia.* Ancak Patricia, karşılık olarak sadece tek kelime sarf etti.

"Korkuyorum."

Korkuyormuş. Neden? Gördüğü bir şey yüzünden mi, yaptığı bir şey yüzünden mi? Yoksa bildiklerini anlattığı takdirde yol açacağı sonuçlardan mı? Patricia, Toplayıcı'yı tanıyor muydu? Kim olabileceğine dair bazı şüpheleri mi vardı?

Kapı açıldı. En olmayacak zamanda hem de... Tam da Sonia'nın, Patricia'yı konuşmaya ikna etmeye yaklaştığı zamanda... Gelen kızın babasıydı. Kahretsin.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

"Patricia, tek kelime bile etme. Çeneni kapalı tut. Ne oluyor burada? Kızım reşit değil; benim rızam olmadan ve yanında bir avukat bulundurmada onu sorgulayamazsınız."

Dışarıda neler olmuştu öyle? Antonio Ucles odaya girdiğinde, Sonia Müfettiş Yardımcısına sert bir ifadeyle baktı. Ucles, kulağına telefon tutuyormuş taklidi yaptı, dudaklarını oynatarak, "Avukat," dedi. Babaya bir telefon gelmiş olmalıydı.

Adam, kızını dirseğinden tutup oturduğu iskemleden hızla ve aniden çekti.

Müfettiş Yardımcısı, "Bakın efendim, kızınızla konuşmamız için bize izin vermiştiniz," dedi.

“Ben hiçbir şey için izin vermedim. Siz kızımı başka bir odaya aldınız. O reşit değil ve siz onu yapmadığı bir şey için suçlamayacaksınız.”

Baba, kızını çıkışa doğru sürüklemeye başladı, yasal olarak onu engellemek için hiçbir şey yapamayan Antonio ve Sonia da arkalarından geliyordu. Müfettiş Yardımcısı giderayak şansını denemeye karar verdi.

“Giderseniz, sizi adaleti engellemekten tutuklarım.”

Adam tereddüt etti ama ya iyi bir pazarlıkçıydı ya da çok fazla polisiye film izlemişti.

“Ben hiçbir engel yaratmıyorum. Biz buraya gönüllü olarak geldik. İstedğim tek şey vatandaş olarak haklarımız ve reşit olmayan kızım için koruma.”

Sonia, kızla göz teması kurmaya çalıştı ama o yine saçlarının arkasına saklanmaya başlamıştı. Sonia, “Patricia, beni dinle,” diye şansını denedi. “Sana yardım edebilirim.”

Baba ve kız, kapıya giden yolu yarılamıştı. Adam, kızını on dakika öncesine kıyasla şimdi tam tersi yönde çekiştiriyor, kızın eflatun rengi topuklu ayakkabıları üzerinde bir kez daha tökezlemesine neden oluyordu. Patricia son anda dönerek Sonia’ya baktı, bir şey söyleyecekti ki babası araya girdi.

“Reşit olmayan kızımın alakalı tüm yasal güvenceleri vermemi garantilediğinizde, bildiklerimizi size seve seve anlatacağız. Evde olacağız, bizi nerede bulacağınızı biliyorsunuz.” Ağır cam kapı arkalarından kapandı.

Sonia, SAF’ın numarasını tuşlamaya başlamıştı bile. Başmüfettiş Ana Aren’le hemen konuşması gerekiyordu.

26

R A M O N

Sis çökmüştü yine...

Sabahın erken saatlerinin loş ışığında, küçük banliyö şehri- ni bir sis tabakası kaplamıştı ya da büyük banliyö kasabasını... Hepi topu üç bin sakini olan ve kırk yılda yetmiş bin nüfusa ulaşan bir yeri nasıl adlandırırdınız? İki yüz yıl önce -bir za- manlar Kral II.'nci Philip'in avlanma arazisi olan- bu topraklar, Kraliyet tarafından sudan ucuz bir fiyata soylulara satılmıştı. Altı nesil sonra, yirmi birinci yüzyıla girerken bu saray men- subu vurguncuların torunlarının torunları, söz konusu araziyi, İspanya'nın neredeyse parçalanmasına neden olan inşaat çılgınlığı esnasında satarak akıl almaz miktarda para kazandılar. Majadahonda'nın neredeyse her yeri tuğla ve asfaltla kaplandı. Eski av arazisinden geriye Pilar Ormanı'nın küçük bir bölümü kaldı sadece. Komşu kasabaların çoğu, bu kadar şanslı değildi.

O sabah sis oldukça yoğundu ve her şeyi bulanıklaştırıyor- du. Ramon, kasaba merkezini ikiye bölen bisiklet yolundan sap- tı ve yağmur başlamadan işe yetişebilmek için yönünü aniden ormana çevirdi.

Akşamları orman girişi kapalıydı ama bu kez kapılar açık olacaktı. Çam ormanına inşaat çılgınlığı zamanında yerleşime açılmış son parsellerden birinden, ormana tehlikeli bir biçimde

yaklaşmış olan Cerro del Espino'nun yanındaki kapıdan girdi. Tren istasyonuna giden ve birkaç kilometre boyunca aşağıya doğru kıvrılarak ilerleyen yolu takip etti. Sonraki sekiz saati yeraltında geçireceğinden, ciğerlerini sabahın serin ve temiz hava-sıyla doldurmak ona iyi gelecekti. Bu hafta en azından gündüz vardiyasındaydı, yani işten çıktığında hava hâlâ aydınlık olacaktı.

İşi zor değildi; hem de hiç. Zor olan tarafı sıkıcılığa yenik düşmekten kaçınmaktı. Bir dizi otomatik makineye, kontrol tablosuna, bilgisayara, düğmeye ve anahtara konsantre olması gerekiyor, bu esnada sık sık rüyalara dalıyordu. Hayatım böyle heba oluyor, diye düşünüyordu bazen. Her şeyin tıkr tıkr işle-diği zamanlarda Ramon'un yapması gereken tek şey, teknoloji-nin yoldan çıkmadığına emin olmaktı. Maalesef her zaman işle-ri mahveden bir yöre sakini olurdu. O kahrolası şımarık veletler. Ramon, hava basınçlı çöp deposunda çalıştığı sekiz yıl boyunca her şeyi görmüştü de o gün yaşayacaklarının eşi benzeri asla olmayacaktı.

Sistem, ormanın bitişiğindeki Cerro del Espino'da biriken çöpleri almaya başladığında alarm çaldı. Alarmin ses ve ışıkları, yeraltındaki o küçük odanın her bir santimetre küpünü doldur-du. Ramon, *Kahrolası üç numaralı boru tıkanıdı yine*, diye geçir-di içinden.

Yerinden fırlayıp, "Albertol Albertol" diye bağırdı. "Üç nu-maralı boruyu kontrol et lütfen."

Meslektaşları gürültüden sesini duyurmaya çalışarak odanın diğer ucundan, "Üç numara mı? Üç mü dedin?" diye seslendi.

Ramon, "Evet," diye bağırarak karşılık verirken bir yandan da bilgisayarların kendisine verdiği bilgiyi ikinci kez kontrol ediyordu. "Üç numaralı o şıllık boru."

"Seni duyamıyorum! Üç mü dedin?"

Her zamanki gibi yine o yöre sakini olmalıydı. Adam evsel atık sistemine, her düzgün vatandaş gibi bahçe atıkları değil de ağaç dalları ve çalıları atmakta ısrar ediyor, onları torbaya koymaya

zahmetine falan da girmiyordu. Dallar doğal olarak, mahalleyi merkezi çöp toplama sistemine bağlayan yeraltı borularında birikiyor ve çöplerini kendilerine tahsis edilmiş hava basınçlı haznelere bırakan diğer mahalle sakinlerinin çöp torbalarının sisteme girmesini engelleyen bir tıkanıklığa neden oluyordu.

“İşte...” Alberto, oturduğu yerden nihayet kıcını kaldırmış şimdi Ramon’un yanında ayakta dikiliyordu. “Yine üç numara mı?”

Ramon alarmı elle sustururken, “Yemin ediyorum, o herifi boruya ben sokacağım. Onu boruya öyle bir tıkıştıracağım ki nasıl bir bok yiyor, anlasın,” diye mırıldandı.

Ses nihayet sustu.

“Vay canına,” dedi. “Neyse ki sustu. Bu alarmlar adamın kulak zarını patlatır.”

Alberto inlemeyi andıran her zamanki tiz sesiyle, “Yedek motoru kullanmalı mıyız?” diye sordu. Bazen telefonda, insanlar onun kadın olduğunu sanıyorlardı.

“Evet, dört numaralı motorun hızını artır. Acele et, bugün geç kalmak istemiyorum. Sinemaya biletim var.”

Borulara bir şey sıkıştığında çöp dördüncü motorun ekstra katkısıyla yüzde doksan oranında sistemin merkezi beş deposundan birine doğru akardı. Bu durumda Ramon ve Alberto, tıkanıklığı güneydoğu bölgesindeki tüm toplu konutlardan gelen yüzlerce borunun bağlı olduğu, bulunduklarını seviyenin bir kat altına yerleştirilmiş depolara itmek isterlerdi. Bölge sakinlerinin yapmaları gereken tek şey, ön yüklemeli çamaşır makinesini kullanmaya benzer şekilde, boruların girişindeki kapıları açmak ve çöp torbalarını içine koymaktı. Yeni apartmanlarda söz konusu boru girişlerinden bazıları otoparklarındaydı; basit ve temiz bir çözümdü tabii kurallara uyuyorsanız. Bazı insanlar o borulara Noel ağaçları dahil her şeyi atabileceklerini sanıyor, bu da malum sonucu, yani boru ağının bir noktasında sistemin kilitlenmesine neden olan tıkanıklığı doğuruyordu.

“Üç numaralı boruda neler oluyor?”

Kendi bürosu olan vardiya şefi, Ramon’un yanına, kontrol odasına gelmişti. Patronun size gelmesi hiçbir zaman hayra alamet değildi.

Ramon arkasına dönmeden, “Tıkandı. Budama makaslı o dallamanın işi olsa gerek,” diye açıkladı. “Boru her zamanki yerde bloke oldu. Tıkanıklığı emebilecek yeterli gücü sağlasın diye dört numarayı çalıştırmak üzereydik.”

Şef, “Bunları yapanlara ciddi cezalar uygulamadıkları sürece hiçbir yere varamayacağız. Kim ne atıyor diye tespit edebilmek için her yere güvenlik kamerası yerleştirmeliler. Bak bakalım bir daha yapabiliyorlar mı,” dedi. “Şimdi herkes aklına ne eserse onu atıyor. Bir gün başımıza ciddi bir kaza gelecek.”

Nori hâlâ video izliyordu. Birimdeki herkes alışveriş merkezinin yedi kilometrelik yarıçapı içinde kalan kameralardan alınan görüntülerde Ines’in oğlunu ararken, gözler yorulmuştu. Yüzlerce saatlik görüntü vardı ve hepsini izlemek günler sürecekti. Özel birim elemanlarının yardımıyla bile işi, yetmiş iki saatten önce tamamlayamazlardı. Çocuk duman olmuş, havaya karışmıştı sanki.

Tıpkı iki yıl önce Nicolos’a olduğu gibi...

Tıpkı bir hafta Manu’ya olduğu gibi...

Bu arada Toplayıcı’nın korkusu dehşet kabarcıkları halinde sokaklara, meydanlara yayılmıştı. Sinir bozucu, ufak bir şeyle bu korku anında paniğe dönüşebilirdi. Kalabalıkların bir kez harekete geçmesiyle kontrol altına alınması zor olur, insanlar birbirlerini ayaklar altına alır, ezerlerdi. O pazartesi birçok çocuk evde kaldı ve okula gitmedi. Üç çocuğun kaybolduğu alışveriş merkezinin yakınındaki seçkin özel okullar özel güvenlik elemanları tuttular. Televizyon kameraları, okulların kapılarındaki güvenlik

görevlilerinin görüntülerini kaydetti. Alışveriş merkezleri ve eğlence yerleri, güvenlik tedbirlerini arttırmış olmalarına rağmen, tuhaf biçimde boş kaldı.

Pablo'nun kaybolması haberini izleyen sonraki yirmi dört saatte, hayat kapalı mekânlara çekildi. Ülke böyle bir korkuyu daha ne kadar kaldırılabirdi? Durum daha da kötüleşecek miydi? Her şey, o ana kadar ilerlemenin kaydedilemediği soruşturmaya bağlıydı.

Arcos, "Kahve ister misin?" diye sordu Nori'ye. Ayağa kalkıp makineye bozuk para attı.

Nori alnına düşen saçları yorgun argın geriye iterken, "Daha fazla kafein alırsam, kulaklarımdan taşmaya başlayacak. Yarı maraton koşsam bile yakamam o kadar kafeini."

"Biraz dinlenmelisin. Son birkaç günde ne kadar uyudun?"

"Nasıl uyuyayım? İki çocuk arkalarında iz bırakmadan kayboldu. İçlerinden biri arkadaşımın çocuğu... İki yıl önceki çocuktan söz etmiyorum bile. Neyle karşı karşıyayız? Doymak bilmeyen bir seks avcısıyla mı? Çocuk kaçıran ve işlediği suçlar arasında geçen zamanı kısaltan biriyle mi? İştahı gittikçe kaban bir pedofille mi?"

Arcos cevap verecek zaman bulamadı çünkü Nori aniden çılgına dönmüş gibiydi. "Buldum! Buldum onul" diye haykırdı. "İşte. Orada. Çocuğu buldum. Bak burada. Bu Pablo. Şuna bir baksanal İşte oradal"

Görüntü bulanıktı ama çocuğun Pablo olduğuna şüphe yoktu. Mavi çizgili beyaz tişört, mavi kot pantolon ve siyah spor ayakkabılar... Yüzü kolayca seçilmiyordu ama giysiler, kaybolduğu anda üstünde olan giysilerle uyuyor, boyu, endamı ve genel görünümü de Ines'in oğluyla örtüşüyordu. Keza zaman ve mekân da... Görüntüler alışveriş merkezinden beş yüz metre uzaklıktaki bir eczanenin kamerasından alınmıştı. Pablo ekranın sol alt köşesinden belirdi. Yürüyordu ve görüldüğü kada-

rıyla sakindi, solundaki bir şeye veya birine bakıyordu. Ekranın dışında kalan bir şeye veya birine...

Majadahonda'nın çöp toplama merkezinin sabah vardiyası şefi, "O motor iş görüyor mu, görmüyor mu?" diye sordu.

Ramon patronun ekşi nefesini kulağında hissetti. Öğürmek için konsantre olmak zorundaydı. Bir insandan nasıl böylesine iğrenç bir koku gelebilirdi?

"Motoru yüzde altmış kapasiteyle çalıştırdım ama üç numaralı borunun tıkanıklığı hâlâ açılmadı. O piç boruya selvi ağacı filan mı attı, nedir? Boruyu çaprazlama kesen oldukça kalın bir dal olmalı." Ramon hem tıkanıklık hem de patronun ağzından yayılan koku yüzünden sinirlenmeye başlıyordu.

Şef, "Motor hızını yüzde 90'a çıkar," dedi.

Ramon, "Yüzde doksana çıkarıyorum," diyerek emre uydu. "Umarım patlamaz."

"Öyle umalım..."

27

PATRICIA

“Charo sireni aç. Sireni aç da biraz hızlanalım.”

Ayın ilk günüydü, pazartesiydi ve yağmur yağıyordu. Madrid’in, fare yuvasından farkı yoktu. Sireni avaz avaz öten bir polis arabası bile bu sıkışık bu trafikte yol alamazdı. Diğer arabalar yollarından çekilmeye çalışsalar da bir türlü hız kazanamıyorlardı.

Charo, “Amerikan filmlerindeki polisler gibi olsak, çoktan kaldırıma çıkmıştık,” diye espri yaptı. “Gerçi sağda solda devrilecek meyve tezgâhı yok, ama... Oysa havada uçuşan elmalar ve karpuzların olması en güzeli. Ve dehşete kapılmış bir seyyar satıcı elbette...”

“Ama hayat o kadar muhteşem değil Charo, bunu sen de biliyorsun. Hayat kasvetli ve zor; Hollywood sirki değil. Gerçek Hollywood hayatı kameraların arkasında gizleniyor.”

Ana konuşurken yumruğunu arabanın camına vurdu. Küt, küt, küt... Ritmik olarak yaptı bunu. Bu, stresi ve gerginliği üstünden atmanın bir başka yoluydu. Nihayet ellerine takip edecekleri bir ipucu geçmişti. O da parmaklarının arasında kayıp gitmek üzereydi.

Sonia Calero, on beş dakika önce Batı Madrid Karakolu’ndan aradığında Ana duyduklarına inanamasa da ne olduğunu hemen anladı. Sonia’nın genç kızın yarıda kalmış sorgusuyla

alakalı hikâyesini bitirmesine bile izin vermedi. Genç kızın, babası tarafından kaçırılan çocuklarla alakalı önemli bir ipucu için karakola sürüklendiği belliydi. Babası gönüllü ifade vermekten vazgeçmeden ve onu alıp götürmeden önce kız, “Onlar öldü,” demişti. Adam yasal garanti istemişti. Anlaşılan avukatı, müvekkilinin telesekreterine bıraktığı korku dolu mesajla uyanmış ama adam o zamana dek çoktan karakolun yolunu tutmuştu. Avukat daha sonra, telefonda, “Tek kelime bile etme,” demişti. “Patricia’yı hemen çıkar oradan. İfadeni ancak yasal garanti olduğunda vereceksin.”

Müfettiş Yardımcısı Nori, şimdi o iş üzerindeydi. Kızın ifadesini almak için reşit olmayan kişilerin haklarını savunacak bir avukat arıyordu. Çocuk ve gençlerin davalarıyla ilgilenen avukatların çoğu, iyi ve hepsi çocuklarla çalışmak üzere eğitilmiş olsa da Ana, Nori’ye vakayı ve kızı en iyi şekilde idare edebileceğini düşündüğü üç kişinin ismini vermişti. Toplayıcı, kızın sosyal çevresinden biriye kız ona ihanet etmeye cüret edebilir miydi? Bu esnada Ana ve Charo, babayı il merkezindeki karakola gelmeye ve ifade vermeye ikna etmek için kızın evine gitmek üzere yoldaydılar. Ama trafiğe saplanıp kalmışlardı.

Ana’nın telefonu çaldı.

“Ben Jesus, günaydın. Haberi duydun, değil mi?” Bu onlarla birlikte çalışmak üzere görevlendirilen Ulusal Merkez’deki adam kaçırma ve gasp ekibinden sorumlu Başmüfettişti. “Evet, babayı ikna etmek için kızın evine gidiyorum. Yardımcım, telefonda ebeveynle konuşacak ve karakola gelmelerini sağlayacak iyi bir çocuk avukatı ayarlamaya çalışıyor.” Ana gözünü telefondan alarak, “Charo bu yoldan,” diyerek sağdaki küçük sokağı işaret etti. “Üniversite bölgesinden gidelim. La Coruna otoyoluna girmeyi dene, belki daha hızlı gidebiliriz. Kusura bakma Jesus; trafikte tam bir kâbus yaşıyoruz.” Ana birkaç saniye sessiz kaldı. “Tabii ki... Duymuyor musun? Sirenler de lambalar da... Dinle, Ruiperez’e haber verir misin? Onunla konuşmak şu anda

yapmak isteyeceğim en son şey.” Ana bir süre bir şey söylemedi. “Evet, tabii, babanın yanına gider gitmez sana bilgi veririm. Baba ve kızı karşıma alıp konuşabilirsem, belki WhatsApp’tan mesaj gönderirim.”

Kızın kasaba evine varmaları kırk beş dakika sürdü. Burası isminin çağrıştırdığı gibi görkemli bir yer değildi, daha çok sokağın sağ tarafına dizili birbirine benzer birkaç düzine ev sırasının içinde ince bir ayakkabı çekeceğini andırıyordu. Her ev diğerini boğuyor, nefes alacak bir boşluk arayışında, yukarı doğru uzuyordu.

“Yirmi üç numara, bu olmalı.”

Her evin önünde, hiçbir ev sahibinin süklüm püklüm bir iskemle dahi koymadığı, gülünç derecede küçük bir bahçesi vardı. Niye koyacaklardı ki? Bütün dünyanın gözü önünde sokağın, ya da kaldırımın ortasında oturmaktan bir farkı olmazdı.

“Merhaba, ben Başmüfettiş Ana Aren. Biraz önce telefonda konuştuk. Bu meslektaşım Charo. Girebilir miyiz?”

İçeride ev, merdivenlerin mekânın büyük bir kısmını kaplamasından ötürü, daha da küçük görünüyordu. Ev sakinleri bütün gün bir aşağı, bir yukarı gidip geliyorlardı herhalde; hem de istemedikleri kadar çok... Yukarı kata yatak odalarına çıktıklarında, oturma odasında bıraktıkları telefonlarını almak için aşağıya ya da dışarıya çıkmadan önce anahtarlarını almak için yukarıya veya çatı arasındaki tuvalete girip de tuvalet kâğıdının bittiğini görünce garaja inmek için aşağıya... Bütün gün bir aşağı, bir yukarı...

Ana ve Charo kanepeye oturdukları anda, Ana’nın telefonuna bir mesaj geldi. Başmüfettiş belli etmeden telefonuna şöyle bir baktı.

Eva bugün görevde değil ama sen kızı karakola getireceğini haber verdiğin anda gelmeyi kabul etti. Onu arayabilirsin, ebeveynlere ne tür işlemlerin olacağına dair açıklama yapmaya hazır.

Bu iyi bir haberdirdi. Eva İspanyol hukuk sistemi içindeki en iyi çocuk avukatlarından biriydi.

“Bir şey içmek ister misiniz? Kahve?”

Bu, kızın annesi olmalıydı. Kocasını gibi o da yaşlı görünüyordu. Artık çocuk sahibi olmayacaklarını düşünürlerken Patricia, onlar için bir sürpriz olmuştu herhalde. Kadının kısa saçları açık kestane rengindeydi, kendini daha uzun göstermek için saç teli onarım tedavisi görüyormuş da saçları yanlardan ve üstten kabarık görünmesi için titizlikle kıvrılmıştı sanki. Pazartesi sabahı için fazla resmi giyinmişti. Ana kadının polisle bir araya gelmeden önce kendine çeki düzen vermek istediğini düşündü.

Ana, yirmi dakika önce trafikteyken ailenin geçmişi hakkında bilgi talep etmiş ve kadının çok uzun zamandır çalışmadığını öğrenmişti. Kadın evlendikten sonra işten ayrılmıştı, koca emekliydi. Ergen bir kızları olan yaşlı bir çift... Son derece tehlikeli bir birleşimdi bu

Ana, “Hayır, teşekkürler,” dedi. “Çok nazıksınız. Kızınızla konuşmadan önce ikinizle bir görüşme yapmak istedik.”

Anne ve baba oturdu. Adamın henüz bir saat önce karakolda sergilediği kendine güvenli halden eser yok gibiydi.

“Telefonda belirttiğim gibi Nicolas, Manu ve Pablo’nun kaybolmasıyla alakalı, basında yer aldığı şekliyle ‘Toplayıcı’ vakalarını soruşturan ekibin başındaki kişiyim. Anladığım kadarıyla kızınızın bize vereceği önemli bilgiler varmış.”

Kadın, kocasına izin ister gibi baktı. Biliyorlardı. Kızları her neye karışmışsa, onlar bunun ne olduğunu biliyorlardı.

“Sizden istediğim şey Eva Galan’la konuşmanız. Kendisi çocuk davalarında uzmanlaşmış, harika bir avukattır. Kızınız ifade verirken sizinle ve kızınızla birlikte olacak. Kabul ederseniz sizi süreçle alakalı bilgilendirmesi için Eva’yı arayacağım. İstediğimiz tek şey kızınızla konuşmak, o kadar. O hiçbir şeyle suçlanmıyor veya tutuklanmıyor. Yardımınıza ihtiyacımız var.”

Beş dakika sonra dördü karakola gitmek üzere polis ara-

basındaydı. Anne evde kalmıştı. Ana, kadının Patricia'ya eşlik etmek isteyeceğini düşündü ama baba bu konuda tek yetkili olmak istemişti. Arabadaki konuşma havadan sudan ibaretti. Ana hiçbir zorlamada bulunmak istemedi. Kızın kendine alışmasını istiyordu.

"Tamam, işte geldik. Patricia," Ana yüzünü kıza döndü "burası benim çalıştığım, o çocukları bulmak için yaptığımız araştırmaları koordine ettiğim karakol. Bize anlatacaklarının çok büyük yardımı olacak. Şimdi arabayı otoparkta bırakacağız ve seni Eva ile tanıştıracam. İfadende sana yardım edecek, tamam mı?"

Ana'nın cep telefonu çaldı yine. Başmüfettiş'in yüzü, hattın diğer ucundan duyduklarıyla kireç gibi bembeyaz oldu.

28

J E S U S / R O M A N

Nori'nin parmakları klavyenin üstünde uçtu. Birimdeki diğer dedektifler de arkasında durmuş, onunla birlikte bilgisayar ekranına bakıyordu. Başmüfettiş Aren'in bürosunda çalışan ve bağrıışları duyan, adam kaçırma ve gasp ekibinden bazı elemanlar da oradaydı.

"Bakın, onu görüyor musunuz? Dün öğleden sonra saat 14:13'te, şahitlere göre kaçırıldıktan sadece on dakika sonra..."

Pablo gayet sakin görünüyordu. Nereye götürüldüğünden haberi varmış gibi kararlı bir biçimde yürüyordu. Görüntü kalitesi zayıftı, görüntüyü büyötmek daha da bulanıklaşmasına neden olsa da yüzünde hafif bir gülümseme olduğu anlaşılıyordu.

Bu normal değildi. Çocuk zorla götürölmüş olsa, hiçbir şekilde mutlu görünmezdi. Kendisini kaçırان kişiği tanıyör olmalıydı. Onu iyi tanıyördu ve onunla birlikte gitmek istemişti. Tam o sırada Başmüfettiş Jesus Silvelo odaya girdi. Nori, onu son durum hakkında bilgilendirdi.

Silvelo, "O çevrede başka kamera var mı?" diye sordu.

"Mağazaların açılmasını bekliyoruz. Dün pazardı ve çoğı kapalıydı. Şimdi oraya bir ekip gönderdik, mağazaları tek tek dolaşıp kamera görüntülerini alacaklar."

"Yardım için iki araba daha göndereceğim. Kimse bu bilgiyi

basına sızdırmayı aklından bile geçirmesin. Bu fotoğrafı hiçbir gazetede veya televizyon programında görmek istemiyorum, anlaşıldı mı?” Silvelo, *Neler oluyor?* diye sordu kendi kendine. Pablo kendisini kaçıran kişinin yanında tıpış tıpış yürüyorsa bu, tanıdığı biri olmalıydı. Toplayıcı mahalleden biri olmalıydı, belki bir öğretmen, bir mağaza çalışanı ya da bir komşu; çocuğun tanıdığı biri... Pazar öğleden sonra çocuk kaçırmak ve böyle soğukkanlı bir biçimde yürümek de neyin nesiydi? Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ama ne olduğunu bilmiyorlardı.

Jesus Silvedo Ruiperez’in kapısını çalarak, “Binbaşı,” dedi. “Haberlerim var.”

Ruiperez, masasında bir evrak okuyor ya da okuyormuş gibi yapıyordu. Başmüfettiş’in kapı ağzında durduğunun ve beklediğinin kesinlikle farkındaydı. Onu mutlu eden şey de tam olarak buydu; kontrolü elinde tutmak... Astlarını yalvartmak...

Ruiperez bekleme süresinin ihtiyatlı olarak nitelendirilebilecek bir süreden daha fazla uzadığına ve tehlike sınırına yaklaştığına karar verdiğinde, başını kaldırmadan, “Merhaba Müfettiş,” dedi. “Pizza nasıldı, iyi mi?”

Silvelo kışkırtmayı duymazlıktan gelerek, “Haberlerim var,” dedi.

Başmüfettiş masaya yaklaştı. Binbaşı’nın bir şey sormasını, az da olsa ilgilendiğini gösterir bir harekette bulunmasını bekledi. Ama Ruiperez kaşını kaldırmakla ve yüzüne, *Tamam, anlat da bitir. Sen önemli değilsin, zamanım harcanmayacak kadar değerli,* diyen sıkıcı bir ifade yerleştirmekle yetindi.

Binbaşı’nın bürosundaki devasa ahşap masanın diğer tarafında ayakta dikilmekte olan Silvelo, “Elimizde Ines’in oğlunun kaçırıldıktan on dakika sonrasındaki görüntüleri var,” dedi.

Masaya, iki dünyayı birbirinden ayırdığından, “duvar” diyorlardı. Patronu, astlarından, emri verenle itaat edenleri birbirinden ayıran bir duvar... O masanın ne kadar zamandır orada olduğunu ya da geçmişteki bölüm şeflerinden hangisinin ge-

tirttiğini kimse hatırlamıyordu. Ama gözdağı verircesine hâlâ oradaydı işte.

“Yanında biri var mıymış? Onu kaçırın kişiyi görebildiniz mi?”

Binbaşı masaya göre üstünde oturan adamın egosuyla aşık atacak kadar gösterişli ve büyük koltuğunda kıpırdandı.

“Hayır. Çocuk ekranın sol köşesinin altında yürüyor. Görüntü eczanenin kamerasında kaydedilmiş. Çocuk gayet sakin görünüyor.”

Ruiperez, “Nerede o eczane?” diye sordu.

“Alışveriş merkezinin yakınında, güney tarafında, sokağın karşısında... Zaman tam olarak uyuyor; kaybolduktan birkaç dakika sonra.”

“Pablo’nun görüntülerinin o mağazanın kamerası tarafından kaydedildiğini anlamamız nasıl oldu da yirmi dört saat sürdü?”

Ruiperez parmak boğumlarını çatırdattı. Teker teker...

“Her zamanki nedenlerden Binbaşı...”

Başmüfettiş güvensizlik görüntüsü verecek -ki istediği en son şey buydu- bir hareket yapmaktan, ağırlığını bir ayağından diğerine vermekten kaçınmak için özel çaba göstermek zorunda kaldı. Tüm vücut ağırlığını ayaklarına eşit olarak dağıttı, zemine sağlam basmak üzere bilinçli bir çaba gösterip kımıldamadan durdu. “Her zamanki şeyler, bilirsiniz. Görüntüler saatler sürüyordu, hem tüm mağaza sahiplerini bulmak kolay olmadı. Dün pazardı ve birçok yer kapalıydı. Birkaç kilometre ilerdeki trafik kamerasından da görüntüler aldık. Bununla birlikte izlenmesi gereken yüzlerce saatlik görüntü oldu.”

“Çocuk diğer kameralarda ortaya çıkmadı mı?” Ruiperez bu kez gözdağı vermek istercesine gözünü kırpmadan Silvelo’ya baktı.

“Şu anda incelemeye devam ediyoruz. Eczaneye yakın kameralara yoğunlaştık.”

Bu noktadan sonra iş, bakışma düellosuna dönecekti. Jesus

bir süre önce kendi kendine bir numara geliştirmişti; gözünü karşısındakinin kaşlarının arasına dikiyordu. Hasminiz dikkatle gözünün içine baktığınıza inansa da siz aslında kaşlarla burnun üst kısmı arasında oluşan üçgene konsantre oluyordunuz. Bu, beyninizin sürekli olarak göze bakmaktan doğan baskıdan kurtulmasını sağlıyor, göze değil konuşmaya odaklanmanıza imkân veriyordu.

Silvelo, "Herkes bu iş üzerinde çalışıyor," diye devam etti. "Ekran karşısında bitkin düşmeye başladılar. Birkaç saat içinde Pablo'nun başka görüntülerine ulaşacağız. İzlemiş olabileceği yolu yeniden inşa etmeye çalışıyoruz."

"Acele edin. Kaybedecek bir saniyemiz bile yok." Binbaşının sesi, ilk kez tuhaf biçimde üzüntülü çıkmıştı. Belki soruşturmanın çevresindeki toplumsal baskıdan etkilenmeye başlamıştı, belki polis teşkilatı ve hükümetin üst kademelerinden baskı görüyordu; kim bilir, belki de olay çok daha derinlerdeydi ve David Ruiperez de bir insandı. "Buna benzer vakalarda birkaç saat bile çocuğu canlı ve ölü bulmak arasındaki farkı yaratabilir."

"Binbaşı bunu bana hatırlatmanıza gerek yok. Kadın, erkek tüm personelimiz Manu kaybolduğundan beri beş gündür uyumuyor. Canla başla çalışıyorlar. Şimdi izin vererseniz, geri dönüp o çocukları aramaya başlayacağım; kusura bakmayın ama burada bulunmakla soruşturmaya hiçbir şekilde yardımım dokunmuyor."

Silvelo makul bir ses tonuyla konuşabilmek ve kapıyı çarpıp çıkmamak için -ki gerçekte yapmak istediği şey buydu- kendini dizginlemek zorunda kaldı.

Dördüncü motor maksimum hızda gürledi. Bundan daha fazla bir emiş gücü üretmezdi.

"Ramon, işe yaramıyor."

Hava basınçlı çöp toplama merkezinin şefi, merkez büroyu aramak için şimdi eline cep telefonunu almıştı. *Tüm mekanizmanın sınırını zorlamaktan iyidir*, diye düşünüyordu. *Buna üst kademe karar versin, böylece sorumluluktan kurtulmuş olurum.*

Ramon, “Bir dakika,” diye üsteledi. “Bakalım komşular buraya ne atmış. Tıkanıklık biraz hareketlenmeye başladı.”

Ve aniden bam!!! diye bir ses duyuldu. Emiş gücü görevini yapmış, üç numaralı borunun tıkanmasına neden olan şey neyse, onu çekivermiş, bu esnada kulakları sağır eden bir ses çıkmıştı. Daha önce hiç böyle bir şey duymamışlardı.

Şef, sözlerinin doğru olduğunun ortaya çıkacağından habersiz, “Kahretsin, oraya ne atmışlar böyle? Ramon, Alberto, depoya inip ne düşmüş bir bakın. Yemin ediyorum, bu işin sorumlusu o dallamayı bulması için polise haber vereceğim,” diye gürledi.

Çöp deposu, yerin altında, on bin bölge sakininin ev atıklarını biri plastik diğeri organik olmak üzere çok büyük iki hazneye boşalttıkları devasa bir mekândı. Cam, kâğıt ve diğeri malzemeler ise sokaklara yerleştirilmiş taşınabilir muhafazalarda, geleneksel yöntemlerle toplanıyordu.

Ramon ve Alberto ışıkları yaktılar. Sorun çıkaran boru, plastik taşıyan boruydu -sersemin tekinin büyük miktarda atığı, yanlış hazneye dökmesi ilk kez rastlanan bir şey olmayacaktı-tıkanıklığa her ne yol açmışsa, iki numaraları hazneye düşmüş olmalıydı.

“Ramon masken var mı? Eldivenin? Dikkatli ol, oradan ne çıkacağını bilmiyoruz.”

Daha önce fare çıktığı da olmuştu ama fareler genelde daha fazla yiyeceğin olduğu organik atık haznesini tercih ediyorlardı.

“Bunu boşaltalı kaç gün oldu? Üç mü? Bu şey...” Ramon iki numaralı hazneyi işaret etti, “bakteri içinde yüzüyor, sahne önünde dans eden rock müzik meraklılarından daha çok eğleni-

yor olmalı. Bütçe kesintileri yüzünden boşaltma sıklığı gittikçe azalıyor. Bu konuda Kamu Sağlığı'nı bilgilendirmemiz gerek."

Ancak Ramon, böyle bir şeyin olmayacağını biliyordu. Patron buna şiddetle karşı çıkıyordu. Hayır, onu işi şimdi emniyet kapağını açmak ve içinde her ne varsa bakmaktı.

"Dur, al şunu. Oraya tırmanmadan önce en azından bandanayı tak. Sadece koku bile seni merdivenden alaşağı eder."

Ancak Ramon'u merdivenden az kalsın alaşağı edecek olan şey iki numaralı hazneyi açtığı anda ortaya çıkan iğrenç koku değildi. Birden üç metre geriye doğru sendelemesine neden olan şey, gördüğü şeydi.

Haznenin içinde bir çocuk vardı.

Ramon çocuğun canlı mı ölü mü olduğunu bilmiyordu.

29

A N A

Ana telefona, "Jesus beni bekle! Beni bekle!" diye bağırdı. "Şimdi araziye girmek üzereyim. Üç dakika içinde yanında olacağım."

Polis arabasının arkasından çocuk sesine benzer bir ses, "Neler oluyor?" diye sordu.

Ana yanında biri olduğunu tamamen unutmuştu, kahretsin. Genç kız ve babası arka koltuktaydılar. Ana'nın telefonda duyduklarından sonra, Patricia'nın sorgulanması önceliği olmaktan çıkmıştı. Kayıp çocuklardan biri Patricia'nın evinin ve çocukların kaybolduğu alışveriş merkezinin çok yakınlarındaki bir çöp deposunda bulunmuştu.

"Patricia, biraz önce çok ciddi ve önemli bir haber aldım."

Başmüfettiş oturduğu koltukta arkasına döndü, kıza ve babasına, onları orada bırakması gerektiğini nasıl söyleyeceğini düşündü. Baba ve kızı o noktaya getirmek için ne kadar uğraştıklarını düşünüyor, onca çabanın çöpe gitmesini istemiyordu. Patricia, Toplayıcı'yı yakalamalarına yardımcı olacak bir şeyler biliyor olabilirdi. Ancak Ana'nın gitmesi gerekiyordu. Majadahonda'daki hidrolik çöp toplama sisteminde ortaya çıkan çocuğa odaklanmak için olabildiğince çabuk hareket etmeliydi. Çocuk gerçekten de Toplayıcı'nın kaçırdığı çocuklardan biri miydi?

“Patricia, senden bir iyilik rica edebilir miyim?”

İnsanlar emirleri, bir rica kılığına sokulduğunda yerine getirmeye daha çok meyillidirler. Sadece bir ricayı yerine getirmiş olmaktan ötürü kendilerini iyi hissedeceklerinden değil, aynı zamanda karşı tarafın kendilerine borçlu kalacağı için de...

“Charo ile birlikte gitmeni rica ediyorum. Charo seni Eva’ya, biraz önce telefonda ebeveynleriyle konuşan avukata götürecektir. Ben de hemen yanınıza geleceğim. Söz veriyorum.”

Baba, “Patron sizsiniz, değil mi? Bu soruşturmanın sorumlusu sizsiniz?” dedi.

“Evet, soruşturmayı ben yönetiyorum.”

“O zaman sadece sizinle konuşuruz.”

Harika. Daha fazla sorun tam da ihtiyacı olan şeydi.

“Tamam, anlaşıldı. Avukat size bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlatmaya başlasın, ben de birazdan yanınızda olacağım, tamam mı? Söz veriyorum. Çok acil bir mesele bu... Lütfen, sözünüme güven Patricia. Ölüm kalım meselesi...”

Yarım saat sonra -trafik biraz rahatlamıştı- Ana, bir kez daha Madrid’in merkezinden on yedi kilometre uzaklıkta Majadahonda’daydı. Çöp toplama merkezinin güney deposu, çocukların kaybolduğu alışveriş merkeziyle, Patricia ve ebeveynlerinin yaşadığı sıra evlerin arasında kalıyordu. Kızın, çocukların kaybolması olayıyla bir alakası mı vardı? Ana, çöp toplama merkezine giderken Başmüfettiş Silvelo aradı ve yol boyunca onu bilgilendirdi. Merkeze vardıklarında Ana arabadan fırladı. Deponun girişinde bekleyen iki polis memuruna, “Ceset nerede? Kimliği teşhis edildi mi?” diye sordu.

Polislerden daha kısa boylu ve kızıl sakallı olanı, “Hangi ceset Bay Müfettiş?” diye karşılık verdi.

Ana, adamın rütbe işaretlerine baktı. Bir taç ve buğday başağı... Eğitimi devam etmekte olan bir stajyerdi bu. Akademide ceset nedir, öğretmiyorlar mıydı?

“Burada bulunan çocuğun cesedi,” diye karşılık verdi ve arkasına bakmadan depoya doğru koşar adımlarla yürümeye başladı.

Saçma sapan işlerle uğraşacak zamanı yoktu. “Hangi ceset?” de ne demekti? Girişin sağında kalan basamakları ikişer ikişer çıkarak kokuyu takip etti. Ortada bir kabul masası bile yoktu. Neden olacaktı ki? Çöp dolu devasa bir depoyu kim ziyaret etmek isterdi? İki kat aşağıya indiğinde karşısına açık bir kapı çıktı. Koku, işte buradan yayılıyordu. İçeride bir adli tıp ekibi ipucu aramakla meşguldü.

Ekipten biri, “Başmüfettiş, şu ana dek hiçbir şey yok,” dedi. “Deponun birkaç tonluk kapasitesi var, gerekli ayırımı yapmamız biraz zaman alacak. Borulara kamera koyabilmek ve çocuğun sıkıştığı yerde ne olduğunu görebilmek için fiber-optik ekibini yollamalarını bekliyoruz.”

Ana, “Ceset nerede?” diye sordu.

Adli tıp görevlisinin gelip de cesedi götürmüş olması mümkün değildi. Fiziksel olarak olası değildi bu. Adli tıp görevlisinin buraya gelmesi en az yarım saat sürerdi. Ana arkasından, biraz önce indiği merdivenlerden ayak sesleri geldiğini duydu.

Teknik uzman, “Ne cesedi?” diye sordu.

Başmüfettiş Jesus Silvelo’nun sesi, “Ceset yok,” dedi.

İki ses birbirine karıştı, her biri bir kulağına dolan, ikili bir koroya dönüştü ve Ana, “Hangi ceset orada değil?” gibi bir şey duydu. Beyni mesajları birbirinden ayırdı. Ceset yok muydu? İyi de tüm bunlar ne içindi o zaman? Her şey bir şaka veya yanlış alarmdan ibaretse, adli tıp ekibinin burada ne işi vardı?

“Ana, bana bak.” Silvelo şimdi önünde dikiliyordu. “O yaşıyor. Çocuk yaşıyor. Durumu kritik ama hâlâ hayatta... Biraz önce Puerta de Hierro’ya götürdüler.”

Çocuk her kimse, saatlerce veya günlerce dar bir boru içinde kalmış olmasına rağmen mucizevi bir şekilde yaşıyordu. Çöp

sisteminin tam kapasite çalışan dört motorunun güçlü emme kuvvetinden bile canlı çıkmıştı.

Bu tam bir mucizeydi.

İyi de kimin için? Hangi ebeveynler için? Hangi büyükanne ve babalar için? Kimin için?

“Çocuk kimmiş?”

Şimdiye dek kimse bir şey bilmiyordu. Kayıp üç çocuk da birbirine benziyordu ve çocuğu bulan iki depo çalışanı net bir tanım verememişti. Çocuğun yüzü şişmişti, kanlıydı ve fena halde yara bere içindeydi.

Ana, aileleri boşu boşuna umutlandırmamak için hiçbirini aramak istemedi. Hastaneye giderek çocuğu bizzat teşhis etmeyi tercih ederdi. Pablo’yu bebekliğinden beri tanıyordu, Manu ve Nicolas’ın fotoğraflarını, onları yakından tanıdığını hissedecek kadar çok incelemişti. Jesus Silvelo’nun sözünü ettiği hastane iki kilometreden yakındı. Çocuk her kimse, kimliği kısa bir süre sonra aydınlığa kavuşacaktı.

Tabii Toplayıcı’nın üç kurbanından biriye...

30

A N A

“Başmüfettiş Ana Aren.” Ana, hastanenin acil servis kabul masasına rozetini gösterdi. “Çöp toplama deposundan ambulansla getirilen çocuğu görmeye geldim.”

Ana, rozetini kendisini acil servise getirilen hastaların işlemlerini gören üç kadından ayıran cama dayadı. Kadınlar tuhaf bir biçimde pencereye gelen kişinin hizasından çok altta oturmuşlardı; bu, misafirlerin yüzüne bakabilmek için sürekli olarak boyunlarını uzatmaları gerektiği anlamına geliyordu. Ana’ya yakın olan kadın, “Bir bakayım,” dedi. “Hayır, öyle biri yok. Onu ambulansla getirmişlerse de buradan giriş yapılmamış. Belki hemen içeriye, ameliyat odasına almışlardır. Çocuğun adını biliyor musunuz?”

Ana, *Bilmek istiyorum*, diye geçirdi içinden. *Buraya kim olduğunu öğrenmeye geldim.*

“Hayır, kimliğini henüz teşhis edemedik. Buraya gelmemin nedeni de bu; kim olduğunu öğreneceğim...”

Kabul görevlisi klavyeyle bir şeyler yazmaya devam etti, aşağıya bakarken, Ana’yı duyup duymadığını anlamak imkânsızdı. Sonsuzluk gibi gelen bir dakikanın sonunda, “Bende bir kayıt görünmüyor,” dedi. “Ama bu alışılmadık bir şey değil. Ambulansla gelmişse ve kimliği bilinmiyorsa, doktorlar kabul formu

doldurmamışlardır. Biraz bekleyin lütfen, size yardımcı olacak birini çağıracağım.”

Ana bu fırsattan istifade Joan'ı aradı. Barselona'da Joan'ın dairesindeki her şeyin mümkün görüldüğü o apaydınlık ve mutlu pazar sabahında vedalaşmalarının üstünden bir gün bile geçmemişti. Yirmi saat önce kendini şanslı hissettiği için ne-redeyse suçluluk duyacaktı. O zamandan beri en fazla birkaç saat uyuyabilmişti, dünya, başını trenin ılık penceresine dayayıp müzik dinlediği o dünyayla aynı değildi artık. Dünya herkesin gittikçe dibe battığı o bok çukuruna dönmüştü yine.

“Anal”

“Selam.”

Gücü boşalmışçasına, birden kendini aşırı yorgun hissetti, vücudu ve zihni, *Yeter, daha fazla yol alamayacağız*, diyordu sanki. Bunun nedeni belki de Joan'la birlikteyken rol yapma gereği duymuyor olmasıydı. Joan, Ana'nın kendine, korunmasız olarak görünme izni verdiği az sayıda tanıdıklarından biriydi. Ana parlak şekilde aydınlatılmış odada hızla çevresine bakındı. Tamamen doluydu. Oturacak boş bir yer yoktu. Pazartesi sabahı bu kadar çok insanın acil serviste işi olabilir miydi gerçekten? Biraz daha تنها bir yere, duvarlardan birinin ve otoparkı gören devasa bir camın birleştiği köşeye yürüyüp yere oturdu. Cama vuran yağmurun sesini duyabiliyordu.

Ana, “Hastanedeyim,” dedi.

“İyi misin? Neler oluyor? Ines nasıl? Neler öğrendiniz?”

Joan aklındaki bütün soruları ardı ardına sıraladı ama Ana çok fazla şey anlatamazdı. Sonuçta o iyi bir polis memuruydu ve iyi polisler başkalarıyla paylaşılmasına izin verilmeyen bilgileri paylaşmazlardı. Aileleriyle bile. Son zamanlarda bazı teşkilat üyeleri WhatsApp gruplarında bir konuşmadan başka bir konuşmaya atlayıp çok fazla sır, bilgi ve fotoğraf paylaşıyordu, o da ayrı... Bir gün büyük bir sürprizle karşılaşacaklardı. Olay yeri fotoğraflarından biri, yaralı bir memurun ya da bir memurun

yapmaması gereken bir şeyi yaparken çekilmiş fotoğraflarından biri basına sızacak, olaya karışan herkes için dahili soruşturma başlatılacaktı.

“Joan, buraya kendim için gelmedim. Soruşturmanın bir parçası olarak hastanedeyim.” Ana ona durumu anlatmaya, bildiği her şeyi söylemeye ve soruşturmanın dışında biri olarak fikrini almaya can atıyordu. Ama yapamazdı, o da bütün iradesini kullanıp konuyu değiştirdi. “Burası yağmurlu. Korkunç bir gün... Barselona’da da yağmur yağıyor mu?”

“Hayır, dünkü gibi güneşli.”

Ana dokunsalar ağlayacak durumdaydı. Peki, ne için? Çocuk için değil, Toplayıcı veya vaka için değil, son derece aptalca bir şey için... Güneşin o trenin penceresinden içeriye girdiğini görmeye yanıp tutuştuğu için... O bir anlık huzur için. Pisliklerden, kötülüklerden uzak bir hayat için...

Joan, Ana’nın kendisini polisle alakalı bir meseleymiş hissi uyandıracak her türlü olaydan dışlamasına artık alışmıştı. Yani hemen hemen...

Ana, “Pedofilleri izlediğin o bilgisayar programından herhangi bir şey çıkmadı sanırım,” dedi.

“Hayır ama gözüm özellikle iki bağımlının üstünde, o iki kişinin çocuklarla kendi materyallerini üretmeyi düşündüklerini tahmin ediyorum. Bunu Nori’ye göndermem lazım; o da İnternet Birimi’ne gönderecek.” Joan içini çekti. “Ana biraz kendini düşünmelisin.”

“Hayır. Hayır. O çocukları düşünmem gerek.”

Hep aynı tartışma... Bu tartışmayı kim bilir kaç polis memuru eşleriyle, kız veya erkek arkadaşlarıyla yaşamıştı? Ana, *Hemen hemen* hepsi, diye geçirdi içinden. En azından işinin ehli hemen hemen tüm polisler. Bazı vakalar sizi ele geçirir, hayatınızda başka hiçbir şeye yer bırakmazdı. Hayatınızda sadece o vaka olurdu, kurbanlar ve suçlular. Ama hepsinden öte çözüm parçaları birleştirmek, bulmacayı çözmek. İtiraf etmek güç olsa da

oyunu kazanmayı arzulayan bir de egonuz vardı elbette.

Ana'nın yanında, o fark etmeden bitiveren beyaz önlüklü genç bir kadın, "Siz dedektif misiniz?" diye sordu.

Bu, vakanın kötü etkilerini gösterdiğinin kesin bir belirtisiydi. Ana, bir an için çevresine dikkat etmekten vazgeçmiş ve kadının geldiğini fark edememişti. Yanına yaklaşan herhangi biri olabilirdi.

"Joan, kapatmam gerek. Beni soruyorlar. Seni daha sonra ararım."

Genç kadın Ana'yı dirseğiyle kırmızı bir düğmeye basarak açtığı çifte kapıdan geçirdi. Başmüfettiş ona sorgu dolu bir ifadeyle bakarken, "Alışkanlık," dedi. "Bu kapı, araba kazaları ve benzerleri gibi en acil vakalar için kullandığımız kapıdır; mikrop bulaşma korkusundan ellerimizi kullanmadığımızdan, düğmeye dirseğimizle basıyoruz. Çocuk yoğun bakımda ve durumu kritik... Pardon, kendimi tanıtmadım. Ben Dr. Marina Tribino. Evet, ismimde bir sürü 'n' var, insanlar hep bunu söylüyor." Birden yüz ifadesi değişti. "Özür dilerim, özür dilerim, hep aynı espriyi yaparım ama şimdi zamanı değil elbette. Çöp sisteminde bulunan çocuk için buradasınız. Geleli bir saat olmadı. Onunla ilgileniyoruz."

Acil bölümünde yer alan bir büroya, normalde içeriye bol miktarda ışık girmesini sağlayan ama bugün sadece griliğin ve yağmurun yansıdığı dev pencereli, beyaz ve parlak bir mekâna doğru yürüyorlardı. Odadaki tek mobilya, bir masa ve bir karyolaydı. Duvarlarda tedavileri sonrası iyileşen erkek ve kız çocukların doktorlarına teşekkür için çizdikleri resimler asılıydı.

"Çocuk, çok acı çekmiş." Doktor kapıyı kapatıp Ana'ya iskemleyi işaret etti. "Tasavvur etmek bile istemiyorum. Şu an kendinde değil. Vücudu uzun saatler baskı altında kalmış. İki kaburgası kırık, beyninin yeterli oksijeni alamamış olmasından korkuyoruz. Dahası, çocuğu çıkarmak için uyguladıkları baskının, iç organlarına zarar vermiş olabileceğini düşünüyoruz."

“Hava basınçlı çöp sisteminden kaynaklanmayan başka yaraları var mı?”

“Bilmiyorum. Anlamak zor; borudan çıkartılırken birçok sebepten ötürü zarar görmüş olabilir. Adli tabibin ayrıntılı olarak muayene etmesi gerek. Şu ana dek durumunu sabit hale getirmeye çalıştık.”

“İyileşecek mi?”

“Söylemek zor. Önümüzdeki kırk sekiz saatte nasıl gelişmeler yaşanacağına bakmamız gerek.”

“Kimliğini öğrenmeliyim. Onu görebilir miyim? Kim olduğunu anlayayım ki ailesine haber verebileyim. Beni anlıyorsanız, değil mi doktor?”

Dr. Tribino tereddüt etti. Başka bir durumda olsa hayır derdi. Çocuk yoğun bakım ünitesine birinci derece yakınları dışında kimse giremezdi. O da günde birkaç saatliğine ve teker teker... Ama bu istisnai bir suçtu, ölümle yaşam arasında gidip gelen çocuğun ebeveynleri, çocuklarının bulunduğunu bilmeli ve evlatları son saatlerini yaşıyorsa, yanında olabilmeliydiler.

“Yoğun bakım ünitesinin penceresinden teşhis edebilir misiniz?” diye sordu.

“Sanırım. Bir deneyeyim.”

Çocuk yoğun bakım ünitesi, acil servisin bir kat üstündeydi. Doktor hastanenin herkese açık bölümüne geri dönmek ve kestirmeden gitmek için Ana’yı sadece sağlık personelinin kullanabildiği merdivenlerden çıkardı. Yoğun bakım ünitesine yaklaştıklarında Ana’nın kalp atışları hızlandı.

“Üç numaralı oda... Hemşire masasına bakan, soldan üçüncü pencere... Sizinle gelmemi ister misiniz?”

“Yalnız olmayı tercih ederim. Teşekkür ederim.”

Önce ayaklarını gördü. Morluk ve kesikle kaplıydılar. Birisi üstündeki kanı ve yaraları temizlemiş olsa da elleri, mahvolmuş durumdaydı ve vücudunun yanında duruyordu. Cildindeki çaprazlama kesikler olmasa, yorucu bir okul günü ve oyunların

sonrasında huzurlu biçimde uyuyan bir çocuğa benzediği söy-
lenebilirdi.

Ana kendini çocuğun vücudunun diğer taraflarına bakmaya
zorlarken, bilinçsizce de olsa onun kim olduğunu anlayacağı o
anı geciktirmeye çalışıyordu. Korkuyordu. Midesinden yükse-
len asit boğazını yaktı. Gözlerini, çocuğun yüzüne gelinceye dek
dolaştırmaya devam etti.

Birden ciğerleri biriktirdiği onca havayı boşalttı.

Bu, Pablo'ydu.

31

I N E S

Oranlar değişiklik gösterse de bütün hastaneler aynı kokar. Havayla temas ederek oksitlenmiş kan, vücudun uyarı sisteminin algıladığı ilk şeydir. Eski demir kokusu, neredeyse tadını alabileceğiniz bir kokudur. Yoğun ve tiksindiricidir...

Tehlikenin kokusu.

İnsan ırkının hayatta kalmasını sağlayan biyolojik hayvansal tepkide, beynimizin en eski bölümü olan limbik sistem ve hipotalamus, kan kokusunu tehlike ile ilişkilendirir. Ya yaralıyızdır ya da avlamaya çalıştığımız avı yaralamışızdır. Mesaj ya saklanmamızı ya da saldırmamızı söyler. Yarayı tedavi etmemizi veya öldürmemizi...

Hastaneler kan koktuğu için insanı alarma geçirir. Ya da biz öyle düşünürüz. Gerçekte hastaneler; kan, alkol, dezenfektan ve klorun karışımının yanı sıra, bazı hasta bedenlerden yayılan -çok uçucu ve pahalı- ketonla, oksijen ve nitrojen gibi gazlar ve tabii hastaların tedavisinde kullanılan ilaçlar da kokar.

Bu karışımdaki oranları ne kadar değiştirseniz de garip bir biçimde, bütün hastaneler aynı kokar.

Kan, korku, endişe ve çaresizlik...

Bir hastane, çok nadiren mucize kokar. Mucizeler yaşanmadığından değil... Yaşanır ama biz onların kokusunu almayız

Çünkü acı her zaman neşeden daha kesindir. Feryat, kahkahadan, hüzün de umuttan daha keskindir. Mucizeler, iyi haberi yaşamayanlar tarafından algılanamaz, gelip geçer.

O gün, kısa bir süre önce Madrid'in merkezinden Majadahonda'ya taşınmış, yeni Puerta de Hierro hastanesinin ferah lobisinde koştururken umudun kokusunu aldım. Aslına bakılırsa umut, cildimin bütün hücrelerine nüfuz etti. Pablo yaşıyordu. Yaşıyordul Telefonu bile kapatmadan evimin kapısından dışarıya fırladım. Merdivenleri koşarak indim -asansörü bekleyecek halde değildim- binadan sokağa attım kendimi ve hemen bir taksi çevirdim. Hastanenin koridorlarında koştum. Pablo yaşıyordu ve önemli olan tek şey buydu.

O gün, kan burnuma umut gibi geldi.

Çocuğum kurtulmuştu.

Genlerim, bir nesil daha çoğalacaktı.

Ana'nın hastanede yapabileceği çok fazla bir şey yoktu.

Beni arayıp da oğlumun acil serviste olduğunu söyleyen oydu. Pablo, çevresinde neler olup bittiğinin farkındaymış gibi küçük oğlumun, kendisine göz kulak olan sevdiği bir insandan mahrum kalmamasını garanti etmek istercesine, garip bir biçimde odasının dışında nöbet tuttu.

Ama sonra yapabileceği çok fazla bir şey yoktu.

Pablo yaşıyordu ama hayati tehlikeyi atlatamamıştı. Kendimi affettirmek zorundaydım. Ana da oğluma bunu yapan alçağı bulmak zorundaydı.

Ve bulmacayı çözmek zorundaydı. Diğer iki çocuk neredeydi? Manu ve Nicolas neredeydi?

Yanımdan son hızla uzaklaşmadan önce, izin istercesine, "Ebeveynlerine kavuşturmam gereken iki çocuk daha var," dedi. Ana, arabasını hastanenin arka tarafına, acil servisin hemen dışına bırakmıştı. Yani şu anda düzinelerce muhabir tarafından işgal edilmiş olan ön kapıdan çıkması gerekmeyecekti. Birisi Toplayıcı tarafından kaçırılan çocuklardan birinin hastaneye kaldırıldığı haberini muhabirlere uçurmuştu. O çocuğun gözde televizyon muhabirinin, çok satan kitabın yazarının oğlu, benim oğlum olduğunu biliyorlar mıydı? Gazetecilere özgü, neredeyse kusursuz bir fırtınaydı bu.

Ben tepeden tırnağa steril bir başlık, elbise ve patik giymiş halde, anne sevgisi bir mucize yaratabilirmiş gibi parmak uçlarımı oğlumun yaraları üstünde gezdirirken, Ana'nın aklına birden Patricia ve babası geldi. Eva, avukat, baba ve kızı karakolda tutmayı becerebilmiştir umarım, diye geçirdi içinden. Kız, Pablo hakkında ne diyecekti? Kız Pablo'yu çöp toplamakta kullanılan hidrolik borulara kimin attığını görmüş müydü?

Başmüfettiş bürosuna geri döndüğünde sadece Jesus Silvelo oradaydı.

Sessizlik ve boşluk karşısında şaşırان Ana, "Ekibin nerde?" diye sordu. Çocuk kaçırma ve gasp ekibi on yedi saat önce aralarına katılmıştı ama Ana, aradan haftalar geçmiş gibi hissediyordu. Bürosunun sadece yirmi dört saat önce nasıl bir yere benzediğini hatırlamakta güçlük çekti. Bir gün önce...

"Pablo'nun başına gelenleri görmüş olabilecek şahitler bulmak üzere Majadahonda'dalar. Ayrıca dün kapalı olan mağazaların güvenlik kamere görüntülerine ulaşmaya çalışıyoruz. Çocuk ne durumda?"

"Kötü. Durumu ciddi. Doktorlar kurtulup kurtulamayacağını bilmiyorlar."

Ana, kendini iskemleye bıraktı. Bazen dünyanın ağırlığının üzerine çöktüğünü, o ağırlığı farkına varmadan omuzladığını hissediyordu. Her şeyi yapmak istemişti. Her şeyin sorunluluğunu üstlenmek, her şeyi çözmek istemişti. Üzerindeki yükü hafifletmeye karar vermeden bu değişmeyecekti. Ama bugün olmazdı. Ana'nın bugün vereceği kararlar, başkasının hayatını kurtarabilirdi. Her şey, ilerleyen saatlerde yapacaklarına bağlıydı.

"Peki, ya mağaza çalışanı? Adam hâlâ sorgulanıyor mu? Zamanımız tükenmek üzere."

“Hiçbir şey bulamadık. Şahidi onu doğruladı; adamı serbest bırakmak zorunda kaldık. Eş değiştirme kulübünde yaşanan kargaşa hakkında bölge polisine ifade vermiş.” Silvelo çaresizlikle tiksinişlik arasında bir yerde bir jest yaptı.

Ana bezgin bir halde ayağa kalkarken, “Bir başka çıkmaz sokak daha,” dedi. “Patricia’yı buraya getirdik. Bakalım şansımız yaver gidecek ve kız, bize Pablo’yu çöp bacasına kimin attığı hakkında bir şeyler söyleyecek mi?”

Böylece Başmüfettiş Ana Aren, farkına varmadan, bir hayat kurtarmak üzere yola koyuldu.

Oracıkta, o iskemlede oturup oğlumun yüzüne bakmak, elini tutup kolunu okşamak istedim. Cildinin haritasını, kıvrımlarını, katlarını, çil ve benlerini ezbere biliyordum. Her yerde tanırdım onu. Kör, sağır, dilsiz de olsam tanırdım. Sadece dokunarak onun oğlum olduğunu bilebilirdim. Orada öylece durmak istedim, olduğum gibi. Hayatımın sonuna dek Pablo’yu okşamak istedim.

Ama insanlar sizi rahat bırakmazlar ki.

Son derece iyi niyetle geldiler yanıma. İyi de bu durumdaki bir anneye kim ne diyebilir? Sadece boş sözler. *Pablo bunu atlatacak. O güçlü bir çocuk. İnancını kaybetmemelisin.*

Ve buna benzer, sonu gelmeyen sözler.

O cümleler benimle hiçbir alakası yokmuş gibi suda yüzen yağ damlacıkları gibi sekti ve yere düştü. Bir faydası oldu mu peki? Bilmiyorum. Bazen hayatta kalma içgüdümüzle bunlardan birine sıkıca tutunur, onca insanın yanılmayacağı fikrine sarılmaya çalışırız. Birçok insan aynı şeyi söylüyorsa, o zaman bir hikmeti vardır, doğrudur, her şey gerçekten iyi olacak deriz. Her şey yoluna girecek.

“Baskı yapmak istemem ama bu konuyu düşünmelisin.”

Manuel, patronum, hastaneye en son gelenler arasındaydı. Tabii ya. Yönetmesi gereken bir haber programı vardı; bunu söylerken ironi yapmıyorum. Bir krizle alakalı haber yapan bir gazeteciği hemen hiçbir şey nöbet yerinden kolay kolay kaldırmaz. Bu durumda olduğu gibi, söz konusu kriz ben olsam bile...

Polis, sanırım Ana’nın talebi üzerine, acil servisin çocukların kaldığı bölümünü koruması ve meraklıları oradan uzak tutması için birkaç memur göndermişti. Bana daha sonra söylediklerine göre, Toplayıcı’nın gelmesi ihtimaline karşılık, hastanenin çeşitli noktalarına sivil polis de yerleştirilmişti. Suçlu profilini çıkaran uzmanlara göre Toplayıcı, üniversite eğitimi almamış, atletik yapılı yirmi beş ila kırk beş yaş arası, beyaz bir adamdı. Uzmanlar adamın büyük bir ihtimalle işsiz olduğunu veya esnek çalışma saatlerine sahip bir işte çalıştığını da söylediler. Bu profile uyan milyonlarca erkek vardı.

Ancak hastanenin çeşitli yerlerine konuşlandırılmış polisler daha başka şeyler de arıyordu. Bu polisler şüpheli insanları teşhis etmekte uzmandılar. Aslen havaalanları ve sınır kapılarında görev yapıyorlardı, aşırı gerginliğe işaret eden hareket ve jestleri veya saklayacak bir şeyleri olan insanları teşhis edebiliyorlardı.

Kimse Pablo’nun bulunduğu yere kendini tanıtmadan girmiyordu. Anneme bile, ben kimliğini doğrulayana dek girmesine izin vermediler. Beni görmeye gelen arkadaş ve meslektaşlarım da aynı işlemden geçmek zorunda kaldılar. Polis memurlarından biri, o kişileri tanıdığımı doğrulamam ve odaya gelmelerine izin verip vermediğimi anlamak için bana kimlikleri gösteriyordu.

Aslında kimseyi tanımadığımı söylemeyi ve insanların beni rahat bırakmalarını isterdim. Diğer yandan bana güç verecek dostça kucaklara ihtiyacım vardı.

Annemi görmek ise en zoru ama en rahatlatıcı olanıydı. Kimse kollarını herhangi bir açıklama yapmadan sizi öylesine

sarıp kucaklayamaz. Sonunda onu aramak -gerçekten de başka bir seçeneğim kalmamıştı- ve Pablo'nun ortadan kaybolduğunu söylemek zorunda kalmış ama havaalanına gitmek üzere bavulunu topladığı pazartesi sabahı 4'e kadar beklemiştim. Durumu ona pazar akşamı söylemenin ve Lanzarote'de yaptığı tatilden Madrid'e götürecek uçağı beklerken uykusuz bir gece geçirmesine yol açmanın bir anlamı yoktu. Annem, Pablo'nun bulunduğu sırada Madrid'e inmiş, havaalanında bavulunun gelmesini bekliyordu.

Annemle birlikteyken söze gerek yoktu. Bana sadece iki şey sordu; hatırimi ve Pablo'nun durumunu... Onun için başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sonra Pablo'nun yatağının diğer tarafına oturup dünyada ne kadar sevgi varsa hepsiyle ve ritmik hareketlerle oğlumun başını okşamaya başladı

Patronum, "İnes baskı yapmak istemiyorum ama bunu düşünmelisin," diye tekrarladı. "Spekülasyonlara bir son vermeli-sin. Sonuçta bu senin işin; şu an ne büyük bir güce sahip olduğun biliyorsun. Herkes pür dikkat seni dinleyecek."

Sesimi yükselterek, "Neyi dinleyecek? Onlara ne söyleyeceğim? Oğlumun hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu mu?" dedim. "Oğlum bulunduğu için rahatlamalı mıyım, hayatta kalıp kalmayacağı belli olmadığından yıkılmalı mıyım, bilemediğimi mi söyleyeceğim? Ne? Söyle bana Manuel, *ne* diyeceğim? İnsanlar benden ne duymak istiyor?"

"Koca bir gün karakola tıklı kaldık, hayatımızın bir günü heba oldu; tam bir gün kaybettik. Bu sizin için normal mi? Bizim de haklarımız var, değil mi?"

Konuşmanın zor geçeceği kesindi.

Ana, kızın yanına hemen yanına oturdu, gözünün içine bakarak, "Patricia," dedi. Kıza doğrudan hitap etti. *Benim için*

yalnız sen önemlisin. Sadece senin söyleyeceklerin ilgilendiriyor beni. Ben senin için buradayım.

“Patricia, bu kadar beklemek zorunda kaldığın için üzgünüm. Meslektaşlarım sana söylediler mi bilmiyorum ama çocuklardan birini bulduk.”

Kızın yüzüne dökülen saçlarının arkasındaki gözleri büyüdü.

“O zaman benim söyleyebileceğim bir şey yok, değil mi? Çocukları bulduysanız bana ihtiyacınız kalmadı demektir.”

Çocuklar mı? Çöp bacasında başka çocuk mu vardı? Yoksa iki çocuk daha mı? Toplayıcı’nın bütün kurbanları o kahrolası hidrolik çöp toplama sisteminin borularında mıydı?

“Patricia iki çocuktan mı söz ediyorsun? Biz sadece birini bulduk. Sadece bir. Sana şimdi çok ihtiyacım var. Gördüklerinin, vakayı çözebilmemiz bakımından hayati önemi var.”

“Kimi buldunuz? Hangisini?”

“Patricia, ne biliyorsun? Ne gördün?” Ana, kızın ifadesini etkileyebilecek herhangi bir detay vermek istemedi.

“Başmüfettiş.” Avukat, Ana’ya destek olmak için araya girdi. Eva hiçbir bakımdan basmakalıp bir avukata benzemiyordu. Kot pantolon, tişört ve spor ayakkabı giymişti. Makyaj yapmamış, atkuyruğu şeklinde topladığı saçını, koluna taktığı renkli elastik bantlardan biriyle tutturmuştu. Kırk dört yaşında olmasına rağmen, sistemden korumak zorunda olduğu gençlerden çok daha yaşlı değildi ve yirmi beş yaşında gösteriyordu. “Patricia ve babasına endişe etmelerini gerektirecek hiçbir şeyin olmadığını, burada bulunmalarının nedeninin polisle işbirliği yapmak olduğunu, herhangi bir şeyle suçlanmadıklarını söyledim zaten. O çocukları kurtarabilmemiz için bize yardım etmelerinden dolayı ikisine de minnettarız.”

Kurtarmak mı? Patricia’nın en son, çocukların öldüğünden söz etse de son yaşanan olaylar içlerinden en az birinin hayatta olduğunu göstermişti. Çocuğun durumu kritikti ama hâlâ hayattaydı.

“Ben oraya hiç gitmedim. Geceleri kapatılıyor zaten, biliyorsunuz.”

“Geceleri kapatılan nedir?”

“Orman. Geceleri kapıları kapatıyorlar ama içeriye girmenin bir yolu var.”

Ana, kızı sözüne devam etmesi için teşvik ederken, “İçeriye girmenin bir yolu var,” diye tekrarladı.

“Evet, bir arkadaşım gösterdi bana.”

Babası küçük büronun diğer tarafından ayağa fırlayarak, “Söyle onlara o arkadaşından söz et,” dedi. “Sürekli suç işleyen, işe yaramazın teki okulun en tembel öğrencisi. Kızım ne kadar aklından zoru olan tip varsa, hepsini mıknaatıs gibi kendine çekiyor.”

Avukat, “Lütfen,” dedi. “Bırakın da kızınız anlatsın... Patricia, beni dinle. Sen yanlış bir şey yapmadın. Seni dinliyoruz.”

Kız en sonunda, “Tişörtünden,” dedi. “Onu tişörtünden tanıdım. Televizyonda görmüştüm.”

“Mahremiyetimize saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederim.”

Bu kez diğer tarafta olmak, haberi bildirmek yerine haberin kendisi olmak tuhaf bir duyguuydu. Meslektaşlarımın karşısında durmak ve beklenen davranışları sergilemek tuhaftı. Benim perspektifimden bakıldığında korkutucuydu. Önümde diz çökmüş onlarca muhabir, birbirini itip kakan eller, hepsi de yüzüme tutulmuş kameralar, mikrofonlar ve ses kayıt cihazları. Yirmi kadarı da arkamdaydı... Hep birlikte, tehlikeli bir dengede duran çok hücreli bir organizmaya benziyorduk. Ve ben, onların çevresinde hareket ettiği, yerçekiminin merkezi, mıknaatıstım.

Sonunda hastane dışına çıkmaya, her gün birlikte çalıştığım, öyle veya böyle yolumun kesiştiği, içinde bulunduğum duruma

benzer birçok durumda birlikte nöbet tuttuğumuz gazeteciler, video grafiker ve fotoğrafçılarla konuşmaya karar vermiştim. Bütün gün beni beklemişlerdi, kendimi onlara karşı bir şekilde borçlu hissediyordum. En azından birkaç kelime etmeliydim.

Muhabirlerin hepsi yerini alana, kameralar iyi bir açıya gelene, bütün mikrofonlar açılana dek bekledim ki kimse bir şey kaçırmassın. Konuşmayı başlatmamı bekleyerek sessizce beni izlediler.

“Gösterdiğiniz ilgiye teşekkür ederim. Sürekli gelmeye devam eden destek mesajlarınız için de sağ olun. Bildiğiniz gibi soruşturma gizliliği nedeniyle size söyleyemeyeceğim birçok şey var. Pablo halen yoğun bakımda... Durumu kritik. Doktorlar önümüzdeki birkaç saatin gidişatı için belirleyici olacağını söylediler.”

“Çöp deposuna nasıl gelmiş?”

“Polis hangi varsayımlar üstünde duruyor?”

“Toplayıcı mıymış?”

“Diğer çocukları da buldular mı?”

Sorular taşlama ayınındeki taşlar gibi yağıyordu. İlk taş fırlatıldıktan sonra gerisi, durdurulması imkânsız bir çığ gibiydi. Sonra birkaç saniyelik bir sessizlik oldu; muhabirler utandılar, öyle ya, bir kurban haline gelmiş bir meslektaş -bazı durumlarda bir arkadaş- böyle mi davranılırdı? Ama sonra hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Çoğunu anlamadım. Akvaryumun cam duvarının diğer tarafındaymışım gibi dinledim onları. *Glug, glug, glug...* Kimdi bu insanlar? Neler diyorlardı? Ne istiyorlardı?

Benim orada ne işim vardı?

“İşin gerçeği, size daha fazlasını söyleyemem. Ben de fazla bir şey bilmiyorum zaten; her şey gizlilik altında yürütülüyor. Verdiğiniz desteğe ve mahremiyetimize gösterdiğiniz saygı için gerçekten teşekkür ederim. Şimdi oğlumun yanına dönüyorum.

Şu anda benim için önemli tek şey oğlum. Pablo'nun bana ihtiyacı var. Lütfen."

Arkama döndüm, dizlerimin bağı çözülüp yere kapaklanmadan hastane kapısına yürüyebilmek için insanüstü bir çaba sarf ettim.

33

A N A

Manu'nun tişörtünün ne kadar önemli bir rol oynadığı anlaşıldı. Kaybolduğunda üstünde olan, kitle iletişim araçları ve sosyal medyada tekrar tekrar gösterilen, defalarca insanların gözüne sokulan o tişört... Ön kısmında devasa bir Superman logosu olan, altına SuperManu yazısı basılmış tişört. Babasının özel olarak sipariş ettiği tişört... Şimdiye dek İspanya'nın yarısının belleğine kazınmış olan tişört.

Patricia ve erkek arkadaşı, o pazar akşamı Pilar Ormanı'nı çevreleyen çiti aştıklarında, aradıkları tek şey, kimseler tarafından rahatsız edilmeden içki içecek, marihuana tütürecek ve biraz seks yapacak bir yer bulmaktı. Onlar gibi iki ergen için pek de sıra dışı bir durum değildi, yani.

Orman içindeki dar, toprak patikada cep telefonlarının ışığını kullanarak beş yüz metre kadar yürümüşlerdi ki on yıllardır bakımsızlıktan geriye sadece çatısı ve birkaç duvarı kalmış, üç katlı bir köşk olan Palace of Cotoblanco gözlerine ilişti. Köşkü çevreleyen ve koruyan çitten görüldüğü kadarıyla, yapının geri kalan kısmı alt katlara çökmüş ve büyük moloz yığınları meydana gelmişti. Bir zamanlar süs bahçesi olarak tasarlanmış yere bir yüzme havuzu inşa edilmiş ama havuz sadece yağmur suyuyla dolmuştu.

“Amma korkutucu bir yer.”

“Ödlek olma. Gel bir bakalım. Kimse girmiyor oraya. Yirmi yıldır ayak basan ilk biz olacağız herhalde.”

Patricia ve Hugo, o çiti de tırmandıktan sonra el ele yürüdüler. Patricia boştaki elini telefon ışığıyla bozuk zemini aydınlatmak için kullanırken, Hugo, Avenida de Espana’daki günün yirmi dört saati açık olan marketten aldığı cin şişesi ve bardakları taşıyordu. Köşke girmek için yerle bir olmuş verandaya çıkan dört basamağı tırmandılar ya ortadan kaybolmuş ya da hiç takılmamış heybetli bir kapısıyla ana giriş olarak tasarlanmış geniş bir açıklıktan geçtiler. İçerde hol ve salon aşılamaz durumdaydı. İki genç moloz yığını ve bacalarına batan çalılar arasında yürürken, düşmemek için çok dikkatli olmak zorundaydılar. Tökezlememeye gayret ederek, mutfak olması gereken, şaşırtıcı biçimde iyi korunmuş yere kadar yürüdüler. Bir kapı ağzından geçtikten sonra kendilerini depo ya da kiler olarak tasarlanmış penceresiz bir odada buldular.

Orada oturdular, biraz içki, biraz esrar içip işe koyuldular. Sevişmeleri o akşamki gezintinin sonu olacaktı, tabii ayaklarının altında bir yerde yavaşça sürünüyormuş hissi veren o tuhaf sesi duymamış olsalardı...

Patricia, “Fareler! İyyy! Fareler!” diye çığlık attı.

Ancak köşkün bodrumunda dolaşanlar fareler değil, Patricia’nın çığlığıyla, kurumuş bir çalı yığınınına benzer bir şeyin arkasından fırlayıp giden bir şeydi. İki bacaklı, iki kollu bir şey, arkasından şeytan kovalıyormuşçasına hızla koşarak uzaklaştı. Patricia ve Hugo, çevrelerinde zaman donmuşçasına kıpırdayamadılar, nefes almaya cüret edemediler. Birkaç saniye boyunca gümbürdeyen kalpleri dışında hiçbir şey hareket etmedi. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra, etrafa hâlâ hâkim olan mutlak sessizlikte, Hugo’nun eli moloz yığınının arasından Patricia’nın elini bulup sıkıca tuttu; aralarında kurdukları bu bağ,

duydıkları korkuyu bedenlerinden uzaklaştıracak bir paratoner görevi görecekti sanki.

İlk konuşan Patricia oldu. "O adam nereden çıktı?"

İlk ayağa kalkan da oydu. "Burada bir yerde gizli bir kapı olmalı."

Patricia telefonun fenerini açıp zemin üzerinde bir hattı takip etti. Adam mutfağın köşesindeki deliğe benzer bir yerden çıkmıştı.

"Bak. İşte orada."

Gerçekten de gizli bir kapak vardı. Delikten baktıklarında depo ya da kiler olarak inşa edilmiş olması gereken bir bölmeye inen, bir duvara yaslanmış dar, beton bir merdiven gördüler.

"Patricia, kahretsin, Tanrı aşkına buraya gel. Sakın aşağıya inme. Gidelim buradan."

Ama çok geçti. Patricia basamağa ilk adımını atmıştı bile; hemen ardından ikincisi geldi. Daha sonra bunu neden yaptığını açıklayamayacaktı. Oysa ödü kopmuştu. Sağ elinle duvardan destek alıyordu. Basamakların tırabzanı yoktu ve sol tarafı tamamen açıktaydı. Patricia düşmek istemedi. İlk iki adımdan sonra durdu, bölmede ne olduğunu görmek için çömelip telefonunun ışığını bodrum zeminine tuttu.

"Ne görüyorsun? Ne var aşağıda?" Hugo gizli kapının kenarına kadar gelmişti.

"Hiçbir şey. Duvar boyunca kurulmuş bir yapı iskelesi sadece... Basamaklar ve zemin temiz ama sanki birisi süpürmüş gibi."

Patricia çömelmiş vaziyette bir basamak daha indi, sonunda basamakların hemen yanında bir düşmeye basıp bölümü aydınlattı.

"Lanet olsun! Lanet olsun!"

"Neler oluyor? Ne görüyorsun?"

"Kahretsin! İki küçük çocuk var burada."

Hugo en üst basamağa çömelip, "Oradan çıkar mısın artık? Çık şu lanet yerden ve buraya gell Anladın mı?" diye bağırdı.

“Geliyorum. Kahretsin. Bir fotoğraf çekeceğim sadece.”

“Sen çılgının tekisin.” Hugo, Patricia’nın elini sıkıca tutup basamaklardan yukarıya çekti. “Hemen gidelim buradan. Kahretsin.”

Ormandan geçip güvende olduklarını düşündükleri bir yere geldiklerinde, Patricia kaldırım kenarına oturdu. Restoranların bulunduğu bir caddedeydiler. Patricia hâlâ nefes nefeseydi.

“Bak.”

Fotoğrafın köşesinde, üstleri kısmen battaniyeyle örtülmüş halde yatan iki çocuk vardı. İki çocuğun bedeni... İçlerinden birini hemen tanıdılar çünkü son birkaç gündür hakkında sürekli haber yapılıyor, annesi, çocuğun kaybolmadan sadece birkaç dakika önce çekilmiş fotoğrafını televizyon kameralarına gösterip duruyordu. “Lütfen, oğlum Manu’yu geri ver. Sen iyi bir insansın; Manu da çok küçük ve korkuyor, annesine ihtiyacı var, lütfen...” Bodrumdaki cansız halde yatan o çocuğun üstünde bir tişört vardı. Üstünde SuperManu yazan bir tişört...

34

A N A

Ana, o gün üçüncü kez arabanın lambalarını ve sireni açtı, Majadahonda'yı Madrid'in merkezinden ayıran on yedi kilometrelik yolu bu kez intihar edercesine sürüyordu. Direksiyonun başında o vardı ve arabayı deli gibi kullanıyordu.

"Ana, ikimizi de öldüreceksin. Daha da kötüsü, birini öldüreceksin. O çocuklar için yapabileceğimiz bir şey yok; on dakikalık fark onları kurtarmaya yetmeyecek."

Yolcu koltuğunda Silvelo oturuyor, onları iki devriye arabası takip ediyordu. Patricia ve babasıyla hoparlörden konuşuyorlar, kızın babası onları gidecekleri yere yönlendiriyordu.

"Atletico'nun antrenman sahasını geçince arabayı park edin... Sahayı gördünüz mü? Tamam, şimdi trafik kavşağına gelene dek o yolu takip edin. Sağınızda Pilar Ormanı'nı çevreleyen çitlere çıkan toprak bir yol var. Buldunuz mu? Tamam. Çitlerin soluna doğru yürüyün, kapıyı göreceksiniz."

Ana ve Jesus ormanda koşmaya başlamış, Patricia ve babasının tarif ettiği girişi arıyorlardı. Hemen arkalarından beş polis memuru onları takip ediyordu.

Ana, nefes nefese, "Tamam, geldik," dedi. "Şimdi ne olacak?"

Kızın babası köşke çıkan yolu tarif etti. Çiti aşmalarının ardından Ana Patricia'yı telefona istedi.

“Patricia, bana tam olarak nereye bakmam gerektiği söyle; bodrum girişı nerede?”

Ve işte oradaydılar; iki küçük çocuk yan yana yatıyordu ama Patricia’nın cep telefonundaki fotoğrafta görülen battaniye yoktu. Çocuklardan birinin Manu olduğu kesindi. Çocuk gülümsüyor gibi görünüyordu. Diğeri mumyalanmış gibiydi. Yüzünün cildi çökmüştü, göz çukurlarında göz yoktu. Yine de Ana, onun kim olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde biliyordu. Başmüfettiş Silvelo’ya baktı.

“Çok geç kaldım. Çok geç kaldım ve onları kurtaramadım,” dedi.

Delillere zarar vermemek için lateks eldivenlerini giydi. Manu’nun yüzüne dokundu. Şaşırtıcı biçimde ılıktı.

Teni ılıktı ve canlıydı.

36

A N A

Dedikodu, Puerta de Hierro Hastanesi'nin girişinde kamp kurmuş muhabirler arasında kısa sürede yayılmaya başladı. Akşam haber saati yaklaşmak üzereydi ama bombayı doğrulamadan atamazlardı. İkinci bir ceset mi bulunmuştu? Toplayıcı'nın ikinci kurbanına da ulaşılmış mıydı?

"Lola beni hatırlıyor musun? Ben Ana Aren, oğlunun kaybolması vakasından sorumlu Başmüfettiş..."

Ana, Lola'nın hattın diğer ucunda donup kaldığını duyabiliyordu. Sırtını duvara dayayıp yere kaydığını ve oracıkta dertop olduğunu görebiliyordu neredeyse. Kadın birazdan duyacağı şeye hazırlanıyordu.

"Lola sana iyi haberlerim var, iyi haberler. Manu'yu bulduk. Yaşıyor. Hemen Puerto de Hierro Hastanesi'ne gelebilir misin? Acil girişine gel çünkü hastanenin ana girişi muhabir kaynaklı. Bir polis memuru sana eşlik edecek. Ben de birazdan orada olacağım. Çok mutluyum Lola hem Manu, hem de senin için çok mutluyum."

Ama Ana'nın önce yerine getirmesi gereken çok acı bir yükümlülüğü vardı. Bunu bizzat yapması gerekiyordu. Bazı şeyler telefonda söylenmezdi; hatta yüz yüze bile söylenmemeliydi çünkü daha en başından yaşanmaması gerekirdi. Ama yaşıyordu işte. Ve birilerinin aileyi bilgilendirmesi gerekiyordu.

Arabayı evin önüne park etti. Sokaktan, mutfakta olduklarını görebiliyordu; belki akşam yemeği hazırlıyorlardı. Siluetleri beyaz keten perdelerin ardında belli oluyordu. Ana'nın onlara getirdiği şey bir varsayımı, kesin bir şey değil... Ancak adli testlerin çocuğun kimliğini doğrulayacağını biliyordu. Bu konuda hiç şüphesi yoktu.

"Anal" Kadın kapıyı açınca şaşkınlığını gizleyemedi.

Kadının arkasında, mutfaktan hole gelen kocası "Başmüfettiş," diyerek Ana'yı selamladı. "Uzun zaman oldu. Aramanızı bekliyor, bizzat geleceğinizi sanmıyorduk. Televizyonda o muhabirin oğluyla ilgili haberleri gördük. Bunun Nicolas'la bir ilgisi var mı?"

"İçeri gelebilir miyim?"

"Evet, tabii, biz de akşam yemeğini hazırlıyorduk. Eşlik etmek ister misiniz?"

"Teşekkür ederim ama beni bekleyen uzun bir akşam var. Size bir şey söylemeye geldim."

Bisiklet kapının arkasına dayalı halde hâlâ oradaydı. Bu eskiden Nico'nun babasına ait eski bir BH bisikletti; Nico, üçüncü yaş gününde bisikleti babasından devralmıştı. Bisikletin yan destek tekerlekleri hâlâ sökölmemişti. Anne ve baba soruşturmanın ilk günlerinde, "O tekerlekleri çıkartmak istedik ama Nico korkuyordu," demişti. Ana aradan geçen yıllar ve rutubet yüzünden biriken pas lekelerini görebiliyordu.

Kadın Ana'nın nereye baktığını görünce, "Oradan kaldıramıyoruz bir türlü," dedi. "Alıp bodruma koyamıyoruz bir türlü. Nico bisikleti o sabah buraya bırakmıştı." Nicolas'ın annesi geçen onca zamana rağmen *kaybolma* kelimesini ağzına alamıyordu. Onun açısından her zaman *o sabahtı*. "Geri döndüğünde bisikleti bıraktığı yerde bulsun istiyoruz."

Bu evde zaman durmuş, Nicolas'ı bekliyordu. Dış fırçası, kaybolduğu günün bir akşam öncesinde bıraktığı yerde, banyo musluğunun yanındaydı. Örümcek adam yatağının yanındaki

komodinde bir dinozorla savaşıyordu hâlâ. Pijamaları da katlanmış halde yastığın altında duruyordu.

Ana, Nicolas kaybolduğundan beri birçok kez gelmişti bu eve. Evin girdisini çıktısını biliyordu. Nico'yu canlı bulmak için ebeveynlerinin kafasına girmeye çalışmış -kayıp çocuk vakalarının büyük bölümünde olayın sorumlusu, aileden birileri veya çocuğa çok yakın birisi oluyordu- ama sonunda kendi akıl sağlığını tehdit eden bir labirentte kaybolmuştu. O an çok zor geçen o ilk birkaç haftanın hatırası, kafasının içinde lav akıntısı gibi patladı ve oturma odasındaki iskemlelerden birinin arkasına tutunmak zorunda kaldı.

Şimdi sıra işin en kötü tarafına gelmişti.

"Sizin de duyduğunuz gibi kayıp çocuklardan birini bulduk. Kanal On Bir Haber'den muhabir Ines Grau'nun oğlu. Size de-
tay veremem ancak o vakayla oğlunuzun kaçırılması arasında bir bağlantı olup olmadığını araştırıyoruz hâlâ."

Ana'nın karşısında oturmakta olan çift büyük bir ıstırap içinde ona bakıyordu. Yine bir çıkmaz sokak diye geçiriyorlardı akıllarından. Yine aynı şey...

"Ancak halka açıklanmadığı için bilmediğiniz bir şey var, o nedenle size anlatacaklarımdan kimseye söz etmemenizi isteyeceğim. Çocukları kaçıran kişinin bunca zamandır onları sakladığı yeri bulduk. Majadahonda'da Pilar Ormanı'nda terk edilmiş bir evdeydiler. Dün akşam tesadüf eseri iki genç, çocukları görmüş."

Ana çifte, bulduğu cesedin, oğullarının tarifine uyduğu düşüncesinde olduğunu söyleyeceği anı geciktirdiğinin farkındaydı.

"Bunu size söylediyim için çok üzgünüm. O gizli yerde bir çocuğun cansız bedenini bulduk." Ana, aileyle konuşurken asla *ceset* kelimesini kullanmazdı. "Şimdi DNA'sının oğlunuzunkiyle uyuşup uyuşmadığını anlamak için inceleme yapıyoruz."

Dünyanın bütün ağırlığıyla sizi ezip geçtiği an... Nicolas'ın ebeveynlerinin hissettiği şey buydu. Çığ altında kalmışlar debeleniyorlardı; açık havaya, çıkışa, oksijene, hayata mı kavuşacaklardı, yoksa kendi mezarlarını mı kazıyorlardı, bilmiyorlardı.

36

I N E S

Böyle bir şeye sizi hiçbir şey hazırlayamaz. Fikirlerinizin eylem ve deneyimlerin değerlendirilmesinde kullandığınız varsayımların hiçbirine uzaktan veya yakından uymuyordur. İnsan beyni o kadar çok gelişmiş, hayvan beyninin o kadar ötesine geçmiştir ki, böylesine bir darbeden nasıl sağ çıkacağını hatırlamaz. O şiddette bir darbeye maruz kaldığında, neredeyse ortadan yok olma noktasına gelinceye dek kendi içine katlanır, hayatta kalabilmek için geride, sadece kalbin atacağı, ciğerlerin nefes alabileceği, kanın deveran edebileceği kadar, minimum sayıda otomatik sinir bağlantısı bırakır. Hepsi bu kadar... Gözler açılmaz. Bacaklar vücudu taşıyamaz. Mide yiyeceğe tahammül edemez.

Beyin kapanır çünkü böylesi bir ıstıraba karşı koymakta yetersizdir. Kafatasının içinde bir köşeye kıvrılır, düşünmekten vazgeçer, yarayı çok acı çekmeden dikebilmeleri için, tüm görevlerini vücudun bilinçaltı diyarına, mekanik bölümlerine devreder. Trombosit ve fibrinlerin bizimle içine düştüğümüz duygusal uçurum arasına biraz da olsa mesafe koyabilen bir yara kabuğu, koruyucu bir engel oluşturma kapasiteleri vardır sanki. Beynin uyanmaya başladığı aylar veya yıllar sonrasında, gri madde hayatınız boyunca asla yok olmayacak, her düşünce

ve rüyayla kesişecek bu pıhtılaşmış acının etrafında kendisini yeniden inşa eder.

Ta ki siz ölene dek... Hatta sonrasında bile.

Hastane yatağında uyandım. Bu ilk hatıram; en azından hafızamdaki kabuk bağlamış uçurumun diğer tarafındaki, kazanmış halde kalan ilk hatıra. Sonrasındaki zaman. Sonrasındaki bedenim. Sonrasındaki beynim.

Pablo'nun sonrasında...

Hastane personeli bilincime tam kavuşmadan önce gözümü iki, üç kez açtığımı söylediler. Beynim bunu bir nedenden ötürü kaydetmemiş. Beynim tam anlamıyla karanlığa bürünmüş, devre dışı kalmış olmalı. Damarlarıma enjekte ettikleri yatıştırıcının da etkisi olmuştur elbet.

Hastane yatağında uyandım. Pablo'nun kısa bir süre önce hayata veda ettiği hastanede...

Bir huzur algısı hatırlıyorum. Belki de hayatımda kendimi en çok huzurlu hissettiğim an o andı. Zamandan uzakta, hiçbir sürtünme olmaksızın havada süzülürken, boşluk ve sadece ben vardım.

Sonra ilk acı geldi. Fiziksel bir acıydı bu. Hatırladığım ilk şey, gözlerimi tırmalayan ışıktı. Gözlerimi açmaya çalıştığımda acıyordu. Hem de çok. Ağır bir süreçti, bilinçli biçimde ağır. Göz bebeklerim küçük küçük kasıldı, odadaki floresanın parlaklığını azalttı ve sonunda biraz da görebilmem için gözlerimi açmama izin verdi. Ardından ikinci acı geldi. Bu da fizikseldi. Sağ kolumdaki büyük damara bağlı serumu gördüm. İğnenin o kadar bilincindeydim ki vücudum kendisini, içindeki garip objenin çevresinde zonklayan yuvarlak, elastik bir damar duvarına indirgedi. 22 ayar iğnenin plastik tadı ve onun uzun, keskin açılı iletkenliği ağızıma doldu, damağımı kapladı, kan dolaşımdan akarak bütün vücuduma dağıldı. Göğüs göğüse çarpışan birer damar ve iğneydik sadece. Ancak beni mahveden üçüncü ağrı oldu. Doğrudan omuriliğime saplanarak vücudumun her bir atomuna yayıldı.

Üçüncü acı Pablo'ydu.

Beynim neler olduğunu hatırlamam için gerekli bağlantıları kurdu. Çığlık atmak istedim ama gırtlığım tepki vermedi. Dilim, ağzım, dudaklarım, dişlerim; hiçbiri onun adını telaffuz etmek için doğru pozisyonu almayı istemedi. *P* için dudaklarım bir araya gelir, biraz büzülür ve ön dişler hafifçe aralanır. *A*'yı seslendirmek için dilim ağzımın tabanında düzleşir, dudaklarım açılır. *B* için dudaklarım bir kez daha bir araya gelir ve ses tellerimin biraz daha fazla titreşmesini sağlar. Dilim ters dönmüş kızak şeklini alarak, havanın ağzımın yanlarından çıkmasına izin verir, yanaklarımı titreştirip *l* sesini çıkarır. Ve adının sonunda, fonetik aparat nihayet gevşer. Yapmanız gereken tek şey havanın ciğerlerinizden ağzınıza gelmesine, diliniz boyunca aşağıya doğru kayıp ön dişlerinizin arasından çıkmasına, dudaklarınızın o son harfi, *o*'yu oluşturmasına izin vermektir.

Ama ne dudaklarım ne ağzım ne ses tellerim ne de dilim emirlerime karşılık verecekti.

Böylece ses dalgaları oluşturmak ve odada yayılmasını ağlamak yerine, sessiz bir çığlık kopardım; o çığlık kafatasımın içinde kaldı ve beynimde infilak edip milyonlarca minik cam parçası gibi dağıldı.

Pablo.

37

A N A

Pablo hastanede sadece birkaç saat dayanabildi. Ertesi günü bile çıkaramadı. Yaraları çok ciddiydi, beyni çok uzun süre oksijensiz kalmıştı. Doktorlar bitkisel hayata girmesindense, böyle sinin daha iyi olduğunu söylediler.

Bir cesetle ilgili en kötü şeyin kokusu olduğunu sanırız. Ancak Ana açısından bir cesetle ilgili en kötü şey rengidir, solgunlaşması, torbaya benzer bir hale dönüşmesi ve kısa bir zamanda ortadan kaybolmaya başlamasıdır.

Otopsi odasına girdiğinizde, kadavranın kötü kokusu beklediğiniz bir şeydir. Kokunun sizi etkilemesine hazırlıklısınız. Ancak sonraki birkaç gün boyunca gözünüzü kapattığınız her defasında peşinizi bırakmayacak olan şey bu değildir. Ana için bu, bebek kusmuğuyla, yaz tatilinden geri dönüp de bozulduğunu gördüğünüz buzdolabınızın içindeki çürümüş yiyeceklerin karışımı bir şeydir.

İşte ceset böyle kokar.

Ama kokuyu önünde sonunda unutursunuz.

Aklınızdan uçup gider, arkasında, sizi geçmişteki iyi veya kötü anlara götürecek birkaç iz bırakır. Ancak başınızdan asla defedemediğiniz -her zaman sizinle birlikte olacak- şey, morgdaki iki metal masadır. Biri cesedin yattığı masa, diğeri adli ta-

bibin, kişinin bir insandan cesede dönüştüğü esnada yanında olan şeyleri yerleştirdiği masadır. Uzun bir yürüyüşün yapılabileceği beklentisiyle giyilmiş rahat ayakkabılar... Düzgün olanları yıkanmayı beklediğinden, çekmecenin en altından alınmış eski bir iç çamaşırı... İndirimden -reddedilmesi zor, çok iyi bir fiyat-satın alınmış, bundan sonra artık kan lekesiyle kaplı kalacak bir süveter... O sabah uğur getirmesi için takılmış bir bilezik... Cepteki, *yarım kilo domates, çikolata, tereyağı, süt* notunun yazılı olduğu kırıkmış bir Post-it...

Sıradan bir sabahta yapılmış önemsiz seçimler, kefenimiz oluverirler. Bilsek, ölüm günümüzde farklı giyinir miydik? Mutlaka, evet.

Masanın üstündeki eşyalara bakan Ana, kurbanın yaşadığı hayatı ve hayatın parmaklarının arasından kayıp gittiği o anı tasavvur etti. Bu ona, korkunç bir trafik kazası sonrası yolun ortasındaki araba kalıntılarının yanındaki kanlı ayakkabıyı gördüğünde hissettiği acının aynısını hissettirdi. Ayakkabı ayağa, ayak bir insana, insan sonsuza dek parçalanmış bir aileye çıkıyordu.

İşte bu yüzden kişisel eşyaların bulunduğu masa, Ana'nın üstünde daha uzun boylu, daha şişman, daha genç, daha kıllı, daha açık tenli veya daha koyu tenli cesedin bulunduğu masadan daha derin izler bırakır. Kâbuslarına geri dönenler her zaman eşyalardır. Bazen sabahları pantolon seçerken, öldüğünde üstündeki pantolon bu mu olacak, pantolon otopsi odasındaki metal masanın üstünde nasıl görünecek diye kendine sormaktan alamaz. Ana, bazı sabahlar evden ayrılmadan önce avutulması imkânsız bir acıya kapılır, her şeyi temiz ve düzenli bırakmak gibi acil bir ihtiyaç hisseder. *Bugün ölürsem, buraya her kim geleceksen düzenli bir insan olduğumu, evimi temiz tuttuğumu görmesini istiyorum*, diye düşünür.

Başmüfettiş Ana Aren, kendisini kısa bir süre sonra Pablo'nun, daha doğmadan sevdiği çocuğun, cesedini kesip, yaracakları odaya giderken buldu. Adli tabip ve yardımcısı Pilar Or-

manı'ndaki terk edilmiş köşkte bulunan, Nicolas olduğu şüphe götürmez küçük çocuğun cesedini inceleme işini tamamlamak üzereydiler. DNA örneğini, kimlik tespiti için laboratuvara göndermişlerdi bile. Adli tabip gözünü işinden ayırmadan, "Ceset çok iyi korunmuş. Bodrumdaki soğuk hava, ısının sabit kalması ve havanın kuru olması, tüm bunlar cesedin mumyalanmasına yardım etmiş," dedi.

"Giysilerde bir şey var mı?"

"Birkaç saç örneği. En azından iki farklı insandan; belki de üç... Yün süveterin ipliğine takılmış. Tespit etmek kolay olmadı. En küçük bir delil bulabilmek için süveteri mikroskop altında inceledik. Paula" -Paula yardımcılarında biriydi- "öğleden sonrasının tamamını çocuğun giysilerini inceleyerek geçirdi. Yün, birçok şeyin kolayca yapılabildiği, bu bakımdan hayatı bazen bizler için kolaylaştıran, olağanüstü bir malzemedir."

Ana, adli tabip Yon'u yıllardır tanıyordu, Facebook hesabı baştan aşağı kedi resimleriyle dolu bir adamın kadvraları nasıl bu kadar soğukkanlılıkla parçalara ayırabildiğini asla anlayabilmiş değildi. Adam muhtemelen uzun yıllardır bu işi yapıyordu. Bir gün ona bunu soracaktı.

"Saç örnekleri birkaç farklı kişiden geliyorsa, aynı anda bırakıp bırakılmadıklarını belirleme şansımız olabilir mi?"

"Suça farklı kişilerin bulaşmış olabileceğini mi düşünüyor-sun?"

Ana, "Bu noktada hiçbir ihtimali dışlamıyorum," diye karşılık verdi.

"Bunu söylemek zor ama deneriz. Saçların kimlere ait olduğunu tespit edebilirsek, hâlihazırdaki örneklerle karşılaştırarak, cesedin üzerine ne zaman düştüklerini söyleyebiliriz."

"Ne?" Ana adli tabibin ne dediğini anlamadı.

"Saçı bir ağaç gibi düşün; ama saç ağaç gibi bir merkezin etrafındaki halkalar şeklinde değil de uzunlamasına büyür. Ağaçta her bir halka bir yıla karşılık gelir ve halkalar bize ağacın za-

man içinde nasıl bir yol aldığı hakkında çok şey söyler. Saç için de aynı şey geçerlidir. Her bir tabaka eşsizdir ve bize çok şey anlatır. Saçın kime ait olduğunu bilir ve hâlihazırdaki örneklerle karşılaştırsak, o zaman sana ne zaman düştüğünü veya koparıldığını da söyleyebiliriz.”

Bu harika olurdu. Ancak saç telinden alınan DNA’nın, polis veritabanındaki biriyle uyuşması gerekiyordu. Böyle bir şans elde etmeleri ise pek muhtemel görünmüyordu.

“Cinsel tacize dair herhangi bir belirti var mı?”

“Cesedin durumuna bakarak bir şey söylemek zor... Sperm izi taşıma ihtimaline karşılık, bazı kalıntıları laboratuvara gönderdik. Bir taciz söz konusu olduysa da fiziksel olarak travmatik değilmiş.”

“Ölüm nedeni?”

“Görünen o ki, yok.”

Cesette, şiddet uygulandığına dair harici izler bulunmadığı durumlarda, bu Yon’un en sevdiği esprilerden biriydi. Ancak bugün, Ana’da midesine yumruk yemiş etkisi yaptı. Yon da fark etti bunu.

“Özür dilerim Başmüfettiş, alışkanlık işte. İlk incelemede, bu çocuğun neden öldüğünü gösteren bir şey bulamadım. Toksikoloji raporu duruma ışık tutar belki. Öldüğünde dört veya beş yaşında olmalı. Çok zayıf olduğu da bir gerçek... Nicolas çelimsiz bir çocuk muydu? Yaşına göre daha mı zayıftı?”

“Hatırladığım kadarıyla, hayır. Kayıtlara bakmam gerek. Ebeveynlerine de sorarım. Dikkatini çeken başka bir şey oldu mu?”

“Çocuğa oldukça iyi bakılmış gibi görünüyor.”

Ana şaşırdı, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“İyi bakılmış, iyi bakılmış anlamına geliyor Ana. Saçları taralıydı. Cesedi bulduğunda farkına vardın mı, bilmiyorum. Elleri temizdi, giysileri tozlu veya pis değildi. Tırnaklarının altında herhangi bir şey bulamadık; saçlarında ve pantolonunda da. Sadece yün süveterde çocuğa ait olmayan, harici bir şeyler vardı.”

“İpuçlarını ortadan kaldırmayı mı amaçlamışlar sence?”

“Olabilir. Ama aynı zamanda, birisinin ona baktığı, göz kulak olduğu anlamına da gelebilir. Cesedin, onu bulduğun zamanki pozisyonu buna benzer bir şeye işaret ediyor; yani o çocuğun birileri için önemli olduğuna. Son iki yıldır birileri için önemliymiş...”

38

A N A / J E S U S

Ana otopsi odasındaiken, Başmüfettiş Jesus Silvelo, iki çocuğun bulunduğu bölgede delillerin toplanması işini yönetiyordu. Dedektifler hâlâ oradaydılar, köşkün ve çevresinin her bir santimini taramakla meşguldüler. Kız, erkek arkadaşıyla birlikte bodrumdan bir adamın çıktığını gördüklerini söylemişti. Yüzünü görmedikleri ama bir evi, diğeri ormanı çevreleyen iki çiti aşabilecek kadar çevik bir adam -ya da onlar adam sanmışlardı- görmüşlerdi. Adam geride, giysisinden ufak bir parça bırakmış olmalıydı, şanslıysalar belki DNA da... Arama alanını sınırlamak ve tel örgüyle çevrili tüm bölgeyi incelemek zorunda kalmamak için şüphelinin izini takip eden köpekler kullanıyorlardı.

Köşkün bodrumunun bir bölümünü, delillerin toplandığı alan olarak düzenlemişlerdi bile. Silvelo köşkteki moloz yığının dikkatli bir biçimde incelenmesi için çıkartılmasını istemişti. Ufacık bir parça bile Toplayıcı'nın yerinin belirlenmesi açısından, önemli bir ipucu olabilirdi. Ancak bunun için birkaç ton malzemenin büyüteç altında incelenmesi gerekiyordu; bu da daha fazla personel demekti. Silvelo Ruiperez'i aradı.

Binbaşı, "Buna izin veremem," dedi.

"Ne demek izin vermem? Yeterince personel olmazsa bu şeyi incelememiz en az iki hafta sürer.""Bak, Jesus, üç çocuğu da bul-

dunuz, değil mi? Aranılan üç çocuk da bulundu. İkisi ölüydü, bu doğru; çünkü siz oraya zamanında varamadınız. Sonuçta vaka acil olmaktan çıktı.”

Silvelo, “Öyle mi?” diye gürledi. “Yardım göndermeyeceksin demek... Peki, adam yeniden harekete geçer, kaybettiği üç çocuğun yerine bir başkasını kaçırırsa, o zaman suçlusu sen olacaksın. Vicdan azabı çekmenin ötesinde, bu durumu tüm dünyanın bilmesini de ben sağlayacağım.”

“Silvelo beni tehdit mi ediyorsun? Sen... beni... tehdit mi... ediyorsun?”

Polis teşkilatının adam kaçırma biriminin en rahat ve en sakin üyelerinden biri olan Jesus Silvelo, küfür etmeye başlamadan telefonu kapattı.

Yon, otopsi odasında görüntü ve ses sistemini devreye sokan düğmeye bastı. Birkaç yıldır tüm otopsiler, hâkimin bilirkşi tanıklığının bir parçası olarak görüntü talep ettiğinden, kayda alınıyordu.

“Pablo Grau Schmidt. 20 Nisan 2012 doğumlu. On sekiz kilo ağırlığında, bir metre on yedi santim boyunda. Kesik ve bere olarak çok sayıda harici yarası var.”

Ana, bu görüntüleri kaldırabileceğini sanıyordu ama ıstırabı, yılların tecrübesinden daha derindi; o nedenle çocuğa son bir kez baktıktan sonra odadan ayrıldı. Aptalca görünüyor olsa da onu bir bütün olarak hatırlamak istiyordu, ortadan ikiye bölünmüş haliyle değil. Odadan çıktıktan sonra sırtını duvara dayayıp gözlerini kapattı ve nefes alış, verişine odaklandı. Acının veya öfkesinin onu kör etmesine izin veremezdi.

İkinci kamyon da iki çocuğun bulunduğu köşkten çıkartılan molozu boşaltırken, dedektifler plastikle kaplı parçaları uzun sıralar halinde yere diziyorlardı. Koli bandı kullanarak yere köşkün şemasını çizmiş, odalardan toplanan parçaları, şema üzerinde ait oldukları kısımlara yerleştiriyorlardı. Dedektifler, önlerinde uzun bir yaz olan arkeologlara benziyorlardı.

Başmüfettiş Jesus Silvelo, personelini işleriyle baş başa bırakıp morallerini yükseltmek amacıyla laboratuvar ekibinin yanına gitti. Ortaya çıkaracakları delillerin mutlak önceliği vardı, bu vaka diğer tüm vakaları gölgede bırakıyordu ama bazen teknisyenlere bunu hatırlatmak ve onları biraz motive etmek önemliydi. Laboratuvarlar neden hep soğuk olurdu? Bilim insanlarının vücut sıcaklıkları diğer insanlardan farklı mı oluyordu?

Silvelo, "Merhaba," dedi. "Ekibim evden çıkan kalıntıları inceliyorlar. Önemli bir şey buldukları takdirde buraya getireceğiz."

Müfettiş hava boşluğuna konuşmuştu, laboratuvarın havası ses iletme kapasitesinden yoksundu sanki. Sadece teknisyenlerden biri başını kaldırıp baktı; bu Silvelo'nun cevap vermesini beklediği kişi, teşkilatın içinde bir kurum olan laboratuvarın müdürü Pedro Sanz'dı.

"Çöp deposunda başka bir şey bulabildiniz mi?"

Bu da başka bir zorluktu. Sadece evden çıkan tonlarca molozu değil, Pablo'nun bulunduğu çöp deposundan gelen tonlarca çöplüğü de elden geçirmeleri gerekiyordu. Bu vakanın kolay tek bir tarafı yoktu.

"Sizinkiler oradan bir şey getirmediiler henüz. İşin üstesinden gelmekte zorlanıyorlar mı?"

Sanz'ı bizzat olay yerinde tasavvur etmek zordu. Kan tutuyordu adamı. O, her şeyin kontrolü altında olduğu laboratuvarının sınırlarından dışarıya hiç çıkmamayı tercih ederdi. Olay yerlerinden getirilen pis kalıntılarla çalışsalar da sonuçta bunları paravanların, koruyucu maskelerin ardında görüyorlar, özel

elbise ve eldivenler kullanıyorlardı. Laboratuvarı her şey ola-
bildiğince sterilildi.

Sanz, "Adli Tabip, köşkteki cesetlerde bulunan bazı örnek-
lere öncelik verilmesini istedi," diye devam etti. "Yün süveterde
bulunan saç tellerinden söz ediyorum."

Silvelo'nun bu konuda bir bilgisi yoktu. Adli tabip iki çocu-
ğun cesedi üstünde yaptığı incelemeyi henüz derleyip toparla-
madığı için ilk otopsi raporu eline geçmemişti.

Sanz, "Dört saç teli; tam olarak ifade etmek gerekirse, kafam-
dakilerden daha çok," diye takıldı. "Ama şanslıyız. İkisi köküyle
birlikte, yani DNA'ları üstüne... Şu anda onları inceliyoruz. İşi-
miz bitince sonucu veritabanına girecek ve şansımızın bir kez
daha, bir eşleşme bulacak kadar yaver gidip gitmeyeceğini gö-
receğiz."

Bu, bir mucize olurdu. Öyle veya böyle yakında öğrenecek-
lerdi. Silvelo ortada bir mi, yoksa iki katil mi olduğunu merak
ediyordu. Tabii veritabanında kayıtlı olup olmadıklarını da...

39

İ N E S / A N A

El çantalı kız zili çaldığında yerde yatıyordum. Oraya, mutfağın pencereden en uzak tarafına, sağ köşesine, odanın en soğuk ve karanlık kısmına nasıl geldiğimi hatırlayamadım. Keza evin neden boş olduğunu da... Herkesi kovmuş olmalıyım diye düşündüm, yoksa insanlar kısa bir süre önce dört yaşındaki oğlu ölmüş bir anneyi neden yalnız bırakırlardı ki?

Hastaneden ayrıldığımdan beri bir saniye bile yalnız kalamamıştım. Çevremde dört dönen insanları banyo kapısını kapatmama izin vermeleri için ikna etmek bile zordu. Çılgınca bir şey yapmamdan korkuyorlardı sanırım. Evimde birçok farklı insandan oluşan, tuhaf bir güruh vardı. Televizyon kanalından meslektaşlarım, arkadaşlarım, komşular... Bazılarıyla daha önceden tek bir kelime bile etmemiş olduğuma, evime hastalıklı bir merak yüzünden geldiklerine ikna olmuş durumdaydım; öyle ya, başkalarının acısından daha rahatlatıcı bir şey yoktur. Birisi bizden daha çok acı çekiyorsa, bu durum bizi utanç verici bir biçimde şanslı ve zinde hissettirir.

Kadın kapıyı birkaç kez çalmış olmalıydı.

Daha sonra bana, "Koridordan sesini duydum," diyecekti. "Oğlunun adını haykırıyor ve ağlıyordun. O yüzden sürekli bastım zile. Israrım için özür dilerim." Zilin çaldığını duyduktan

sonra, ayağa kalkacak gücü bulabilmem ve kapıyı açabilmem için uzun süre beklemiş olmalıydı.

Kapıyı açtığımda bana tarifi zor bir sükûnet ve şefkat dolu bir ifadeyle uzun uzun baktı. O an ilk kez birinin beni gerçekten anladığını hissettim. O sıralarda cenaze işleri yüzünden dikkati dağılmış olan annemden bile daha çok anlamıştı beni. Önce pek fazla bir şey konuşmadık. Kadın, gözünü benden ayırmadan, sevecenlikle keder karışımı bir ifadeyle elimi tuttu. Ben evin içinde, o evin dışında, aramızda kapı boşluğu, sessizce birbirimizin gözüne bakar halde o şekilde ne kadar kaldık bilmiyorum. Belki sadece birkaç saniye ama zaman çevremizde yavaşlamıştı.

“Yapman gereken ilk şey suçluluk duygusundan kurtulmak...” Artık birlikte kanepede oturuyorduk. Yüzünü bana döndü, öne doğru eğilip olabildiğince yaklaştı. Lucia, “Kendini o suçluluk duygusundan kurtarana dek hayata devam etmen mümkün olmayacak,” dedi.

Evet, Lucia. Adı birden aklıma geliverdi. Gecenin bir yarısı üç küçük çocuğuyla aniden bastıran selin ortasında kalan anne... Karanlıkta sulara karşı mücadele eden ve çocuklarını kurtarmaya çalışan anne. Diğerlerini kurtarmak için çocuklarından birini feda etmek zorunda kalan anne. İki çocuğunu sağanak yüzünden çığırından çıkmış, hepsini ölüme sürükleme tehdidinde bulunan şiddetli selden çekip çıkarabilmek için kollarını açıp en küçük çocuğunun sularda sürüklenmesine izin veren anne. *Elveda bebeğim, elveda...*

Lucia, “Adresini Google’den buldum,” dedi. “İnternette her şeyi buluyorsun. Google’da gerçekten de önemli olanlar dışında her şey var. Bir grup hayranın, kendilerini oturduğu apartmanın önünde çektiirdikleri fotoğrafa etiketlemişler. Oğlum öldüğünde herkes bana sarılıyor, beni teselli eden sözler söylüyordu ama kimsenin beni gerçekten anladığını hissetmiyordum; kimse neler yaşadığımı tasavvur edemezdi.”

“Bu boşluk ve soğuk bitecek mi? Yok olabilecek mi?”

“Bu işin en kötü tarafı, değil mi?” Ana, bürosuna girerken koridorun sonundaki makineden aldığı dandik sıcak çikolatasından bir yudum aldı. “Beklemek yani. Laboratuvar teknisyenlerini buraya gelip makinelerini açmalarını, o aletlerin sonuçları çıkarmaya başlamalarını beklemek...”

Silvelo, “Ve adli tabip elemanlarının köşkte olay yerinden çıkarılan onca moloz arasından bir şey bulmalarını beklemek,” dedi. “Onca güvenlik kamerası görüntüsünden olaya ışık tutacak bir şeylerin çıkmasını beklemek... Dün hiçbir şeyimiz yoktu, bugünse araştırmamız gereken, kelimenin tam anlamıyla tonlarca potansiyel delil var. Otopside mi geliyorsun?”

“Evet, gidip Charo ile konuşmadan önce sana bir uğrayayım dedim. Charo üç kez aramış beni. Neyle alakalı olduğundan haberin var mı?”

“Hayır. Ben de laboratuvardan yeni geldim.”

“Ve?”

“Hiçbir şey yok. Yon’un çocuğun süveterinde buldukları, insana ait birkaç saç telini incelemeye gönderdiklerini biliyor muydun? Birinin uzunluğuna bakılırsa, bir kadına aitmiş gibi görünüyor.”

“Evet, bana da söyledi. Biri aylardır çocuğa çok iyi bakmış gibi, cesedin durumu çok iyiymiş. Biyolojik bir iz bulabilmemiz mucize gibi bir şey. Cesedin Nicolas’a ait olduğunu henüz doğrulamadık ama giysiler kaybolduğu gün üstünde olan giysilerle uyumlu. Moloz araştırmasından bir şey çıktı mı?”

“İ-ih. Tonlarca parçadan bahsediyoruz. Zaman alacak bir iş. Üstelik o piç kuruşu Ruiperez bize eleman desteği vermeyi reddediyor. Vaka artık öncelikli olmaktan çıkmış.”

“Gidip yüzünün ortasına yumruğu yapıştırabilir miyim?”

“Ana, otur yerine.”

Jesus fırlayıp Binbaşı’nın bürosuna dalmasını engellemek

için Ana'nın koluna yapışmak zorunda kaldı. Aslında o da aynı şeyi hissediyor, elinde balyozla adamın peşine düşmek istiyordu ama bu hiçbir şeyi çözmeyecekti. Soruşturmadan el çektirilme-leri durumunda her şey daha da kötüleşirdi. Şimdi yapmaları gereken şey, bir kez daha harekete geçmeden Toplayıcı'yı yakalamaktı. Ana, "Bir saniye dışarı çıkmam lazım," dedi. Joan'ı araması gerekiyordu. Belki o pedofilleri izleme programı sayesinde bir şeyler bulmuş olabilirdi.

Joan telefonu açınca, "Ana, Tanrı'ya şükür," dedi. "Artık sana nasıl ulaşacağımı kestiremiyorum. Hızlı trene atlayıp Madrid'de dükkân açmaya niyetleniyordum."

"Bunun hiçbir şeye faydası olmazdı; hem ben de neredeyse eve hiç uğramıyorum."

"Anladığım kadarıyla vakadan başka bir şey düşünmüyorsun ve çözene dek özel hayatın olmayacak."

"Eh, bu sözler kulağa pek de hoş gelmiyor."

"Seni bu kadar iyi tanımasaydım, nefret etmem kolay olurdu. Gerçeği söylemek gerekirse, bazen içimden böyle geliyor."

"Benden nefret etmek mi?"

"O zaman hayat daha kolay olurdu." Joan'ın sesi, kaderine boyun eğmiş gibi çıkıyordu. "Hatırımı sormak için aradığını sanmıyorum. Programın alarmı öttü mü diye öğrenmek istiyorsun, değil mi?"

Hattın diğer ucundaki sessizlik, ona yanılmadığını söylüyordu. Ana böylesi vakalarla karşılaştığında, işiyle özel hayatını bir arada yürütmeyi beceremezdi.

Ana, "Nasıl olduğumu bilirsin," diyerek, özür dilemek adına sıkılğan bir girişimde bulundu.

"Özellikle neler hissettiğini bilmemek beni delirtiyor. Neyse, başka şeylere zamanın yok, o yüzden sadede gelelim. Hayır, bilgisayar programından bir şey çıkmadı. Bir şey bulsaydım, sana şimdiye dek iki yüz mesaj atmış olurdum. Gözetim altında tuttuğum insanlardan sıra dışı bir eylemde bulunan kimse olmadı."

“Yaptıkları iğrençliklerin dışında, sıra dışı bir şey demek istiyorsun, herhalde.”

“Evet, genelde onları heyecanlandıran, yani çocuk pornosu izlemek ya da yapmak gibi şeylerin dışında yeni bir şey yok.”

Görünen o ki Toplayıcı, o kişilerin arasında değildi veya radda yakalanmasına neden olacak bir şey yapmamıştı. O zaman kimdi bu Toplayıcı?

“Sona erecek mi? O boşluk ve soğuk, gün gelecek bitecek mi?”

O anlarda önemseydiğim tek şey buydu. Acı yatışacak mıydı, Pablo olmadan yaşamayı başarabilecek miydim?

Hep, ‘El çantalı kız’ olarak düşündüğüm kadın, elimi tutup son derece yavaşça konuştu benimle. Küçük oğlu olmaksızın, üstelik onu ölüme terk etmenin getirdiği suçluluk duygusuna katlanarak yaşamayı öğrenmek zorunda kalmıştı. Onun açısından, diğer iki çocuğunu kurtarmanın tek yolu buydu.

“Boşluk ve soğuk hiçbir zaman tam olarak geçmeyecek. En kötüsünü atlattığın zamanda bile... Bir kereliğine bile olsa gülmeyi başardığında bile, o kara delik seni içine çekmeye hazır halde hâlâ orada olacak. Ancak sürekli ölmeyi düşünmeden yaşamayı başardığın bir zaman da gelecek.”

Geçen çarşamba -bir haftadan daha kısa bir süre geçmiş olmasına rağmen, sonsuzluk gibi geliyordu- Lucia’yı ilk kez gördüğümde, hayatım neredeyse kusursuzdu. İyi bir işim, çok başarılı olmuş bir ilk romanım ama hepsinden öte bana farklı bir insan olmayı, tamamen bağlanmayı ve koşulsuz olarak sevmeyi öğreten, şimdi geri gelmeyecek şekilde benden uzaklaşmış bir çocuğum vardı.

Pablo’ya, sadece bir çocuğu severken yaşayabileceğiniz şekilde, yani çaresizce ihtiyacım varmış gibi hissetmiyordum, ta ki babası onu iki yaşındayken üç aylığına Amerika’ya götürene

dek... Ve onu, sonsuza dek kaybettiğim andaki kadar çok sevmemiş, ihtiyaç duymamıştım.

Lucia'ya, "Neden buraya geldin?" diye sordum. "O gün grup terapisine gelerek seni ve diğer herkesi aldattım; özellikle de seni çünkü hikâyeni anlatan kişi sendin."

"Bir ara odadan çıkmış ve geri gelmiştin. Tam o sırada, neden bilmiyorum ama seni tanıdım. Farklı görünüyordun ama ben yine de tanıdım. Bir şey, bana ölen oğlumla ilgili anlattığım hikâyenin, geçmişinde şiddete maruz kalmışsın gibi ancak çok az insanın hissedebileceği bir acıya kapılmana neden olduğunu düşündürdü. Bunu sana sormak istedim ama sen toplantı bitmeden ayrıldın."

Dondum kaldım. Çocuğunu kaybetmek gibi travmatik bir kayıp yaşamış bir annenin, başka insanların göremediği şeyleri görmesini sağlayan özel bir hassasiyeti mi oluyor?

Acı, suçluluk, korku. Bu kadın hayatımı paylaştığım diğer tüm insanlardan daha iyi okuyordu beni.

Gerçi bu, o sırada pek de önemli değildi ya...

O an, Ana bir saatmiş de tam da trajedi anında durmuş gibi cildinin her bir gözenğinde ve beyninin her bir sinirinde kayıtlı olarak kalacaktı. Telefonu çaldığında saat sabah 01:38'di. Delillerin araştırılması ve tasnif edilmesi işi uzayacağından eve gidip bir az uyumaya karar vermişti. Çocuk katilinin izini sürebilmesi ve o piçin yeni bir çocuk kaçırma girişiminde bulunmasını engellemesi için sağlam kafaya ihtiyacı vardı.

Manu hastanede hâlâ kendine gelememişti. Toplayıcı'nın elinden sağ kurtulan tek çocuk oydu. Komadan çıkmayı başarabildiği takdirde vereceği ifade anahtar rol oynayacaktı. Onu kim ve nasıl kaçırmıştı? Kaybolduğu o beş gün boyunca neler yaşanmıştı?

Ana beklemekten nefret ediyordu.

Telefonunun sesiyle uyandığında önemli bir şey olduğunu anladı. Manu, kendine gelmiş ve bir şey hatırlamıştı belki. Belki de bir sonuç almalarını sağlayacak önemli bir delil gün yüzüne çıkmıştı.

Ana'nın yanındaki minderde duran telefonu çalmaya devam etti. Ana yere düşürürüm korkusundan, telefonunu komodinin üstünde bırakmıyordu artık. Yıllar önce yine ölüm kalım meselesinin yaşandığı bir vakada, Ana'ya bir gün, sabaha karşı 02:30'da çok önemli bir telefon gelmişti. Katil numarasını bulmuş ve kışkırtmak için onu aramıştı. Ama Ana yarı uykulu halde komodinin üstünde duran telefonu almaya çalışırken yere düşürüp kırmış ve çağrı telesekreterine yönlendirilmişti. Ve mesajı dinleyene dek çok geç olmuş, büyük bir fırsat kaçmıştı.

Ana telefona cevap vermeden önce kimin aradığını anlamaya çalıştı ama uyku yüzünden görüşü bulanıktı. O nedenle Jesus Silevolu'nun gergin, çok gergin sesini duyunca şaşırdı.

"Ana, hemen buraya gelmelisin."

"Jesus, ne oldu?"

"Ana, dinle. Aşırı hız yapmadan bir an evvel buraya gel."

"Başka bir çocuk daha mı kaçırıldı?"

"Hayır, hayır, sakın ol. Laboratuvar, Nicolas'ın süveterinde bulunan saç tellerinin DNA analizini bitirdi. Saç telleri üç farklı kişiye aitmiş ve birinde bir eşleşme yakaladık. Ruiperez'i arayıp sonucu ona bildirmeden önce hemen buraya gelmeni istiyorum." Müfettişin telefonda söylemek istemediği şey, saçın kime ait olduğuydu. Söylemesi durumunda, Ana'nın neler yapabileceğini bilmenin imkânı yoktu çünkü.

40

A N A

Önemli bir şey olmasa, kimse kapıyı öyle çalmazdı. Hele hele gecenin bir yarısı... Pantolonunu giymeye hatta yatağın ayakucunda duran tişörtünü kapmaya bile zaman yoktu. Üstünde iç çamaşırıyla kapıyı ya hemen açacaktı ya da kapıyı kırmalarına razı olacaktı.

Uyanmakla yumruklanmış kapıyı açmak arasında geçen on iki saniyede, damarlarına hücum eden adrenalin, amfetamin almışçasına görevini yaptı. Zihninde girdap olmuş birçok düşünceden biri zirvedeydi: *Lanet olsun, kim bu kapıya dayanan kişi?*

Kilidi açmak için her zaman olduğu gibi anahtarı dört kez çevirmesi gerekti. Kapı ağzında şüphelinin yapabileceği herhangi bir çılgınlığa karşı her an eyleme geçmeye hazır yedi SWAT üyesi vardı.

Tutuklama ekibini arkasında, bayılmamak için kendini zor tuttuğu anlaşılan Charo duruyordu. Ama konuşan o değil, ona eşlik eden memur oldu.

“Üzgünüm. Sizin için tutuklama emri var.”

“Ne?” -Charo’ya bakıp onu cevap vermeye zorladı- “Siz neden söz ediyorsunuz?”

Ancak Charo sessiz kaldı. Belinde asılı olan kelepçeleri işaret etti.

“Tutuklama emri, benim için mi? Neler oluyor burada?”
Şimdi sesini yükseltmeye başlamıştı. “Charo, yüzüme bak. Beni gerçekten de tutukluyor musunuz?”

Charo bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama yapamadı. Ağzından bir türlü çıkmadı o sözler. Bu adama neyle suçlandığını nasıl söyleyecekti? O kadar ciddi bir suçlamaydı ki ke-limleri bir türlü telaffuz edemedi; etmesi, olayı gerçek kılacaktı çünkü. Oysa bu gerçek olamazdı.

“Beni kelepçeleyecek misiniz?”

Charo gözlerini indirerek, “Kelepçelemeli miyim?” demeyi başardı. SWAT ekibi yaptığı her harekete odaklanmıştı.

“Buna gerek olmadığını biliyorsun,” dedi, boyun eğerek. “Gidelim.”

Gece yarısı saat 02:20’de tutuklanmış olarak evden ayrıldı. Delil tek bir şüpheliyi işaret ediyordu. Onu.

Karakola giderken arabada, “Bunun neyle alakalı olduğunu söyler misiniz?” dedi.

Kimse cevap vermedi.

Başmüfettiş Jesus Silvelo DNA’nın kimle eşleştiğini Ana’ya telefonda söylememekle haklıydı. Aksi takdirde öfkesini zapt etmek için ona deli gömleği giydirmek zorunda kalabilirlerdi. Ana büroya rekor bir zamanda, onu telefonla aramasının üstünden yirmi dakika geçtikten sonra geldi. Arabayı intihar edercesine hızlı kullanmış olmalıydı.

Ana ortak büronun kapısına geldiğinde nefes nefeseydi. Ko-nuşabilmek için birkaç kez derin derin nefes alıp verdi.

“Kahretsin, neler oluyor? DNA örneği ne diyor?”

“Otur lütfen.”

“Hiçbir yere oturmuyorum. Burada neler olup bittiğini söyle banal”

“Tamam Ana, sakinleş.”

Müfettiş, Ana ile kapı arasına doğru ağır hareketlerle ilerledi. İsteddiği en son şey, onu biraz olsun sakinleştirmeden, bir kez daha aşırı heyecanlanmasına neden olmaktı.

“Nicolas DNA, çocuğun kimliğini doğruladı. Ailesini şimdi arayalım mı, yoksa sabaha kadar bekleyelim mi?”

Ana hiçbir şey anlamamış gibi şaşırmış, kafası karışmıştı. Ama hemen tepki verdi. Olay sadece cesedin kimliğinin teşhis edilmesi olamazdı. Silvelo, onu gecenin bir yarısı karakola sadece bunu söylemek için sürüklemiş olamazdı.

“Beni buraya bunun için mi getirttin? Ben aptal değilim. Hemen neler olduğunu söyle banal”

“Laboratuvar Nicolas’ın süveterinin yününe yapışmış saç teli örneklerinden DNA çıkarmayı başardı.”

“Bunu bilmiyorum sanki. Sadede gel.”

Bu iyiye işaretti. Ana’nın içindeki polis ortaya çıkmaya başlamıştı. Silvelo bombayı bırakmadan önce onu biraz daha analitik ve rasyonel olmaya yönlendiriyordu.

“Saç telleri üç kişiye ait. İki erkek ve bir kadına...”

Ana, “Kimlikleri nedir?” diye üsteledi.

“Erkeğe ait olanlardan birini inceledik. Ve bir eşleşme bulduk.” Müfettiş gerçeği söyleyeceği anı sürekli geciktiriyordu.

“Söyle.”

“Eşleşme CODIS’ten geldi. Erkeklerden biri burada kayıtlı... Ama herhangi bir suçtan dolayı değil. Genetik profili veritabanına önleyici tedbirle konulmuş.”

Ana bu sözlerin neyi ima ettiğini anlamaya başladı. Ve bundan hiç hoşlanmadı. Genetik profili Karma DNA Endeks Sistemi’nde (CODIS) olan ama hiçbir suç işlememiş biri, iki anlama geliyordu. Söz konusu kişi ya bir olay yerinin kirletilmesi ihtimaline karşılık önceden DNA örneği alınmış olan bir polisti ya da kurbanın aile üyelerinden biriydi.

“Kim? Bizden biri ama kim?”

Jesus, "Ana lütfen; şimdi söyleyeceğim şey seni çok yaralayacak," dedi. Ana boş bir ifadeyle Başmüfettiş'in yüzüne baktı; anlamamıştı veya yeni yeni anlamaya başlıyordu. "Telefonu eline almadan veya bürodan ayrılmadan önce biraz sakinleşmeni istiyorum, tamam mı? Sözlerimi kalbinle değil, dedektif aklınla dinlemeni istiyorum."

Silvelo Ana'ya yaklaştı; kişisel alanına girecek kadar yakınına geldi.

"Şu an bir polis ekibi, Müfettiş Yardımcısı Javier Nori Garcia'yı evinde tutukluyor."

Bu, Ana'nın beklediği en son şeydi. Karın boşluğuna bir yumruk yemiş gibi iki büklüm oldu. Birkaç saniye boyunca nefes alamadı, düşünemedi. İmkânsızdı, kesinlikle imkânsızdı. Aklı bunu kabullenmeyi reddediyordu.

"Delil ortada. Müfettiş Yardımcısının DNA'sı, Nicolas'ın süveterindeydi. Kendisi olay yerinde olmadığından, olay yerinin kirletilmesi durumu da söz konusu değil."

"Ama mutlaka oraya gitmiş olmalı Jesus. Mutlaka gitmiş olmalı. Nori masum. O adam için hayatımı ortaya koyarım. Bunu Nori yapmadı."

"Nori'nin sadece yardımcın değil, arkadaşın da olduğunu biliyorum. Uzun zamandır birlikte çalıştığınızı da. Ama olay sadece saç teli değil. Dahası var."

Javier Nori'nin suçlanmasına neden olan şey sadece süveterde bulunan saç teli değildi. Müfettiş Yardımcısı, suçun işlendiği sırada orada olmadığını gösterecek kanıtlardan da yoksundu. Nori, üç çocuğun da kaçırıldığı esnada izinliydi. Jesus Silvedo bunu sistemden kontrol etmişti. Nicolas yaz ortasında kaybolduğunda Nori tatildegdi. Zamanını Madrid'de yalnız geçirmişti; bunu Ana da iyi hatırlıyordu çünkü birkaç kez bira içmek için bir araya gelmişlerdi. Çocuğun ortaya çıkmaması üzerine, ellerinde bir ipucu da bulunmadığından, Ana ondan işe erken geri dönmesini istemişti. İkinci vakada da müfettiş yardımcısı

sının suçun işlendiği yerde olmadığını ispatlayacak bir şahidi yoktu. Manu'nun kaybolduğu sırada Nori, vardiyasına başlamamıştı. Dahası -Ana Silvelo'nun söylemesi üzerine hatırladı- işe geç gelmişti. Pablo kaybolduğundaysa, Javier Nori Barselona'da bir gece geçirdikten sonra Madrid'e dönmüştü. Ana doğduğu şehirde öğlene kadar kalırken, o sabah erkenden Madrid'de olabilmek için tren biletini değiştirmişti.

Üç çocuk kaçırma, üç fırsat penceresi. Hepsi de tesadüf müydü? Jesus Silvelo tesadüflere inanmazdı.

"O günlerde nerede olduğunu bize ispat etmek zorunda. Bakalım gelişmeler ne gösterecek. Nori, çocukların kaçırıldığı zamanlarda olay yerinde olmadığını ispatlasa bile suç ortağı olabilir. DNA yalan söylemez."

"Mutlaka kirlenmeden kaynaklanıyordur. Delil bozulmuş olmalı. Başka bir şey olması mümkün değil." Ana tüm bunlara mantıklı bir açıklama getirmeye çalışıyordu.

"Her şey mümkün... Bozulmuş delille ilk kez karşılaşmıyoruz. Bilim bilimdir ama delili işleyen de insanlar. Fakat bu durumda yardımcın cesetle veya çocuğun giydiği giysilerle hiç temas etmedi. O nedenle, olay yerinde kirlenme gibi bir şey neredeyse olanaksız."

"Neredeyse ama kesin değil. Ve ben bunu ispat edeceğim."

Ana, bir hışım bürodan dışarıya çıkıp Jesus Silvelo'yu, Binbaşı Ruiperez'i araması onu uyandırıp kimi tutukladıklarını söylemesi için yalnız bıraktı. Silvelo, o konuşmayı yapmaktansa kendini camdan dışarıya atmayı yeğlerdi herhalde ama başka seçeneği yoktu. Sabaha kadar bekleyemezdi.

Javier Nori, on yıldır bu binada çalışıyordu ama tutuklu olarak geldiğinde, ilk kez geliyormuş gibi her şey gözüne farklı görünüyordu. Daha önce görmediği şeylerin farkına varacak zamanı oldu.

Daha önce olduğundan farklı bir insanmış gibi ışık, koku, hatta havası bile farklı geldi.

Charo merkeze yaptıkları yolculuk esnasında onunla hiç konuşmamıştı. Nori de onunla. Sessiz kalmanın daha iyi olduğunu biliyorlardı. Öyle ya, sessiz kalmak, yüksek sesle ifade etmek istemedikleri şeyleri seslendirmemeleri, yerine getiremeyecekleri sözleri vermemeleri anlamına geliyordu.

Başmüfettiş Ana Aren kafese kapatılmış kurt gibi, sorumlu olduğu birimin ana odasını uzun adımlarla arşınılıyordu. Bir ara oturdu sonra yine ayağa kalktı. Oturdu, kalktı. O kadar gergindi ki ellerini nereye koyacağını bilemedi. Acıyana dek büktü ellerini.

DNA laboratuvarından birileriyle görüşmek için adli birimin bulunduğu bitişik binaya geçti. Laboratuvarın ışıkları açtı -makinelere günün yirmi dört saati bilgi işlemeye devam ediyordu- ama içerde kimse yok gibiydi. Kapı kilitliydi. Küçük gözetleme deliğinden baktığında teknisyenlerden kimseyi görmedi. Tuhaf bir durumdu bu. Tam birime geri dönüyordu ki telefonu çaldı. Kimin aradığını biliyordu.

“Bir de kendine polis mi diyorsun? Onca zamandır burnunun dibindeydi ve sen onu görmedin, öyle mi?”

İster ayık ister uyuklu olsun Ruiperez’in düşmanca tavırları hızını hiç kaybetmiyordu. Ana’nın da sabrı taşmak üzereydi ama çaresizliğin dip yaptığı bir yerde, insan neslini tükenmekten koruyan o kırmızı uyarı ışığı yandı ki son zamanlarda bozuk fren lambası misali arızalıydı. Işık soruşturmaya devam etmek istiyorsa, Binbaşı’yla iyi geçinmek zorunda olduğunu söyledi ona. Nori’yi kaderine terk edemezdi. Hayır. Şimdi zamanı değildi. *Dayan. Nori’nin sana ihtiyacı var.*

“Binbaşı, bir kirlenme olayı söz konusu mu, değil mi henüz bilmiyoruz. Bu noktada en olası varsayım bu gibi görünüyor.”

“Bu belki senin olası varsayımıdır Başmüfettiş.” “

“Ama...”

“Aması maması yok. Dinle beni çünkü bir daha tekrar etmeyeceğim. Kahrolası bir polis gibi düşün. Söz konusu kişinin Nori olduğunu unut ve bir yabancıyı tutukladığımızı tasavvur et. Ne düşünürdün o zaman? Analitik zihnin sana ne söylerdi? Yıllardır edindiğin tecrübeler sana ne söylerdi?”

Ana cevap veremedi. Cevap ortadaydı çünkü. Şüpheli bir yabancı olsaydı, onun suçlu olduğunu düşünür, bundan neredeyse yüzde yüz emin olurdu.

41

İ N E S / A N A

Oğlunuza bir camın ardından bakmaktan daha kötüsü yoktur.

Onu bir tabutta, bir cenaze evi salonunda pencerenin ardında görmekten, uzanıp ona dokunamamaktan daha kötüsü yoktur. Kapıyı açıp da gözleriniz karanlığa alıştığında -girişte size, "Akrabanız altı numaralı odada birkaç dakika içinde hazır olacak," demişlerdi- gördüğünüz ilk şey, kapı çerçevesinden sıran ışıkla ana hatları çizilmiş silüetinizdir. Ama içerisi hâlâ karanlıktır ve siz, karanlık her şeyi daha az gerçekçi yapmış gibi ışığı açmaya yeltenemez, o yüzden de odanın arka tarafındaki, kendi yansımanızı gördüğünüz camın ardından ne olduğunu bilemezsiniz. Bir tahminde bulunabilirsiniz ama. Aslına bakılırsa, orada ne olduğunu bilirsiniz. O pencerenin arkasında bir perde vardır, perdenin arkasında da oğlunuzun tabutu.

Birkaç saniye sonra biri perdeyi açar.

Ve siz onu görürsünüz.

Camın diğer tarafındadır. Yalnızdır. Şimdi ve sonsuza dek yalnız olacaktır.

Camın bu tarafında siz de yalnızsınızdır.

Camın yanlış tarafında duruyorsunuzdur.

Annemle el ele tutuşup odada bizi içten içe parçalayan küçük, tereddütlü adımlar attık. O ana dek bizden başka kimse

gelmemişti. Cenaze evi yeni açılmıştı. Pablo'nun babası Willie, bir havaalanından diğerine geçerek, uçaktan uçağa atlayarak, çalıştığı gazetenin önemli bir milletvekilinin adının karıştığı fahişe ergenlerle alakalı, bana anlattığında tam olarak anlamadığım, anlamak için de pek uğraşmadığım iğrenç bir skandalı haber yapması için gönderdiği Amerika Birleşik Devletleri'nin ücra bir kasabasından Madrid'e gelmeye çalışıyordu. Dört yıl önce aynı numarayı aradığımda aynı korkuyu ben de yaşamıştım. O zaman onu arama nedenim hamile olduğumu haber vermektir; şimdiyse onu oğlunun öldüğünü bildirmek için aramıştım.

Annemle beni, çocuğumdan ayıran panelin önüne geldiğimizde, annemle hâlâ el ele tutuşuyorduk. Kim kimin elini daha çok sıkıyordu ya da kim kimin eline daha çok ihtiyaç duyuyordu, bilmiyorum. Beş, on dakika sonra dönüp ona baktım. Belki de bir saat sonra, bilmiyorum çünkü benim açımdan dakika ve saatlerin bir önemi yoktu. Bildiğim şey dönüp anneme baktığımdı; annem ben tek kelime etmeden ne dediğimi anlamıştı. *Evet, durma, git. Acını hafifletecekse git bak, dedi.*

Ben de gittim.

Ayağa kalkıp odanın köşesindeki varlığı pek belli olmayan kapıyı açtım. Kapı sıradan, gizli bir geçide açılıyordu, zemin çıplak beton, duvarlar beyaz fayansla kaplıydı -bunların temizlenmesi daha kolay oluyor, diye düşündüm o an; iyi de insan böyle bir acının ortasında nasıl böyle bir şey düşünebiliyordu? İçerisi soğuktu, belki soğuk değildi de ben içten içe üşüyordum. İnsanın ruhuna sızıp asla gitmeyen cinsten bir soğuktu bu. Sağıma baktım. Bu olmalıydı. Kapıyı açtım ve işte şimdi camın diğer tarafındaydım.

Oğlumun bulunduğu tarafta...

Ondan çok daha önce benim bulunmam gereken tarafta.

Elimi uzattım. Parmaklarımın nasıl titrediğini gördüm; garipti çünkü elim başkasının eliymiş ya da bir şey elimi vücudumdan ayırmış gibi hiç titreme hissetmiyordum. Karanlıkta

ileri doğru uzandım. Pablo'ya dokundum. Ne kadar soğuk olduğunu görüp şaşırdım. Cildi sadece ısını değil elastikiyetini de kaybetmişti. Oğlum mermerden yontulmuş gibi buz kesmiş ve kaskatı olmuş, ölüm onu, hayatta olanlara, altta çürümekte olan ölüleri hatırlatmak için kralların ve soyluların mezarlarının üstündeki heykellerden birine dönüştürmüştü. Parmak ucumu burun kıvrımında gezdirdim. Dudaklarına dokundum. Yanaklarını okşadım. Onu öptüm. *Elveda oğlum. Elveda. Seni koruyamadığım için üzgünüm. Dünyanın en iyi annesi olamadığım için üzgünüm. Hak ettiğin ama benin bir türlü olamadığım o anneden olamadığım için...*

Başımı kaldırdım. Camın diğer tarafında, annem yaşlı gözlerle bana bakıyordu. Gözyaşları, yaşadığı keder gibi büyüyen bir buğu şeridi halini almıştı.

Ana, akşamı Nori'nin masumiyetini ispatlayacak delilleri toplamaya çalışmakla geçirmiş ama Ruiperez soruşturmanın üstüne gizlilik örtüsü örtmüştü. Müfettiş Yardımcısı'nın tutuklandığını kimse bilmeyecekti. Binbaşı, Nori'nin tutuklanmasında görev alan memurları bizzat aramış ve çenelerini kapalı tutmalarını emretmiş, onunla konuşmak veya onu sorguya çekmek için hücreesine gidilmesini de ikinci bir emre kadar yasaklamıştı.

Bu yasaklar açık ve net bir biçimde Ana Aren'i da kapsıyordu. Ana'nın şüpheliyle temas etmesine veya vakayı bir başkasıyla konuşmasına izin yoktu. Binbaşı, bomba elinde patlamadan hasarı olabildiğince sınırlamaya çalışıyordu. Çocukları kaçıran, onları öldüren muhtemel bir pedofilin polis teşkilatı içinde olması, kariyerinin sonunu getirebilecek başlı başına bir skandaldı. Ama her şeyden öte zanlı memur tam da bu suçlarla mücadele etmekle görevli birimde çalışıyordu; sorumlular, patlayan maytap şeridi misali, emir komuta zinciri içinde en üst

kademelere kadar cezalandırılacaktı. Böylesi skandallarda son patlamanın nerde gerçekleşeceğini, barutun ucunun nereye kadar uzanacağını asla bilemezsiniz. Bu skandal, ülkeyi korumakla alakalı benzersiz hizmeti esnasında tüm madalyaları verdiği ülkenin kutsal Bakirelerinin veya ilahi müdahalenin bile kurta ramayacağı İçişleri Bakanı'nı bile alaşağı edebilirdi.

Esas mesele eli taşın altına koymak ve sonuçta bir haberle ortaya çıkmak için, yeterli delil elde edene dek krizi kontrol altında tutmaktır.

Ana akıllıca olduğunu düşündüğü bir zamanda, yani sabah saat sekizde, arkadaşının suçların işlendiği zamanlarda başka yerlerde olduğunu kanıtlayacak delilleri bulmak için telefon görüşmeleri yapmaya başladı. Nori'nin, Huelva Dağları'nda küçük bir kasabada yaşayan ve kalbi olan yaşlı annesini korkutmak istemiyordu. Müfettiş Yardımcısı'nın arkadaşlarından, birlikte futbol oynadıkları takımından birkaç kişiyi tanıyordu. Polis memurları önünde sonunda diğer polis memurlarıyla arkadaş olurdu. Polislik kendi sosyal grubunu yaratan bir meslekti. Ana'nın Nori'nin futbol oynadığı takımdan arkadaşlarının numarasını bulması zaman aldı.

"Alejandro? Seni bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben Ana. Javier'in meslektaşı Ana Aren. Evet doğru. Hayır, önemli bir şey değil, merak etme. İçişleri Dairesi başımın üstüne çullandı da ne kadar sinir bozucu olduklarını tahmin edemezsin... Bu arada dün akşam teslim etmem gereken raporu tamamen unuttum. Evet, polis meselesi, nasıldır bilirsin. Sonunda kötü adamları yakalamaktan daha çok, kırtasiye işine zaman ayırmak zorunda kalıyoruz. Evet, haklısın. Neyse, bu saatte rahatsız ettiğim ve aceleyle getirdiğim için kusura bakma ama bana birimimle alakalı, burada çalışanların bilgisi haricinde bir rapor yazdırıyorlar. Evet, tam bir karmaşa, aynen... Sana, eğer hatırlıyorsan, iki yıl önce 16 Haziran'la ilgili bir şeyler sormak istiyorum. Evet, iki yaz önce. Evet, kızının doğduğu yaz. Bilmek

istediğim şey, o gün, yani pazar günü maçınız ve antrenmanınız var mıydı veya bir nedenden ötürü Javier’le birlikte takılmış mıydınız? Hatırlamıyor musun? Eh, aradan onca zaman geçtiği için normal. Peki, telefonunda takvim tutuyor musun? Bir bakabilir misin? Bu arada hangi ligde oynadığınızı da söyle lütfen.”

Ana, aynı soruyu Manu ve Pablo’nun kaybolduğu günler için de denedi. Ancak Alejandro o günlerde Nori ile birlikte değildi, onu aramadığı gibi Javier’in söz konusu günlerde neler yaptığına dair hiçbir fikri de yoktu. Ana, Alejandro’nun telefonu kapatır kapatmaz, patronuyla yaptığı tuhaf konuşmayı anlatmak üzere Nori’yi arayacağından emindi. Ancak karakol hücrelerinde olan Nori’nin telefonu elinden alınmıştı ve dışarıdan kimseyle görüşemiyordu.

Belki Joan...

Joan “Bakın siz şu işe; Başmüfettiş Aren güneydın demek için beni aramış,” diye serzenişte bulundu. Şaşırmış, Ana’nın sesindeki ağırlığı, ciddiyeti duyamamıştı.

“Joan çok ciddi bir olay oldu.”

Ana durdu, kelimeler boğazında düğümlenirken, söyleyeceği şeyi söyleyemez oldu.

“Ana, beni korkutuyorsun.”

Ana pat diye, “Nori tutuklandı,” diye söyleyiverdi.

Joan, “Tutuklandı mı? Neden? Yeni Binbaşı’nın yüzüne yumruğu yapıştırdı diye mi?” diyerek şaka yapmaya devam etti; ciddiyetini henüz tam kavrayamadığı duruma, neşe katmaya çalıştı.

Ana sonunda, amirinin verdiği sus emrine rağmen Joan’a her şeyi anlatı. Bu durumun doğuracağı sonuçları umursamıyordu. Biraz da olsa daha iyi hissetmeye ihtiyacı vardı. Konuşmanın yardımı olurdu. İnsanlara güvenmenin de... Her zaman ve herkesle değil belki ama Joan’la olurdu. Bunu yeni yeni öğrenmeye başlamıştı ve iyi hissetmesini sağlıyordu. Ana kendi akıl sağlığı için çok geç kalmamış olmayı umdu.

“Yardım etmek istiyor musun?”

"Tabii kil Şüphen mi var!"

"O zaman senden bir şey yapmanı isteyeceğim."

"Ne olursa..."

"Parkinson deneyine hâlâ bağlı mıyız?"

Joan, Ana'nın ne istediğini o daha söylemeden anladı.

"O sonuçları büyük ihtimalle delil olarak kabul etmeyeceklerdir. Program henüz onaylanmadı. Programdan yalnız biz haberdarız, onu önleyici tedbir olarak düşündük, bir zanlının lehine veya aleyhine, polis veya mahkemeye sunulacak bir delil olarak değil..."

"Biliyorum ama bu yolla bana kullanabileceğim bir şey vermiş olursun."

"Peki, ya olumlu bir sonuç çıkmazsa? Günlerin belirtilerle uyuşması halinde ne olabileceğini düşündün mü?"

Ana, "Arkadaşın hakkında nasıl böyle düşünebilirsin?" derken sesini yükseltti. Joan'la birlikte olduğundan beri ilk kez böyle bir şey yaşıyordu.

"Düşünmüyorum. Burada birinin mantığın sesi olması gerektiği fikrindeyim, o kadar. Nori'nin uzaktan yakından böyle bir şeye bulaşmış olabileceğini tasavvur bile edemem ama sonuçların her zaman beklediğin gibi olmadığını anlamalısın. Hepimizin içinde ortaya çıkmak ve dünyayı harabeye çevirmek için sadece dürtüklenmeyi bekleyen bir tür canavar var." Joan, *Dedektif olmak bu anlama gelmiyor mu?* diye soracaktı az kalsın. *O canavarlar her kimse, onları bulmak için dedektif olunmuyor mu?*

Ama sormadı. O an Ana'nın aklına, yerine getirmesi gereken çok daha zor bir görevi olduğu geldi. Anne ve babaya oğullarının öldüğünü söylemesi gerekiyordu.

Geride kalan haftada yaşanan o kasırganın ardından, birisi ağır çekim düşmesine basmıştı sanki. Olaylar ve insanlar o alışıl-

mış ritimlerine geri dönmüşlerdi ancak oraya çıkan tezat, Ana Aren'in biriminde her şeyin normalden daha da yavaşlatmış gibi görünmesine neden oluyordu. Çok az kişi, zanlının birkaç kat aşağılarındaki hücreye kapatıldığını, daha da az sayıda insan da o kişinin içlerinden biri olduğunu biliyordu. Ancak -ikisi ölü olsa da- üç çocuk da bulunmuş, bu da baskıyı bir şekilde hafifletmişti.

Jose Barriga fısıldayarak, "Nori'den haber aldın mı?" diye sordu Charo'ya.

Charo bilgisayar ekranından başını kaldırdı. Barriga, meslektaşının gözlerinin şiştiğini, makyajının kızarmış yüzünü gizleyemediğini görebiliyor, bunun da akşamı ağlayarak geçirdiği anlamına geldiğini biliyordu. Charo kendini yalnız ve kafası karışmış hissediyordu. Birime katılları henüz dört ay olmuş ama Müfettiş Yardımcısı'yla iyi dost olmuşlardı. Bu, akademiden mezun olduğundan beri onun ilk gerçek vakasıydı. Daha önceki görevinde yaptığı tek şey, elçilikleri ve personeli izlemektir.

Barriga onu rahatlatmak çabasıyla, "Ben de burada yeniyim," dedi. "Sadece bir hafta oldu ve hiçbir şeyden haberim yok. Ama olayların seni bu kadar etkilemesine izin veremezsin."

Charo, *Bunu başarmanın gerçekten de bir yolu var mı?* diye merak etti. Polis memurları bunu nasıl becerir? İnsanlar bunu nasıl becerir?

Barriga tekerlekli eski büro iskemlelerinden birini Charo'nun yanına çekti. İskemleye oturup elini uzattı.

"Al bunu," dedi.

Charo, "Nedir bu?" diye sordu.

Barriga, "Flaş bellek olmasının yanı sıra mı?" diye espri yaptı. "Aklını biraz meşgul edecek bir şey. Pablo'nun içine atılmış olabileceği çöp bacasının yakınındaki güvenlik kamerasından alınan görüntüler."

"Kaç kameradan söz ediyorsun?"

“Yüz beş. Pablo’nun kaybolmasıyla bulunması arasındaki sürede, her bir kameradan yirmi dört saatlik kayıt yükledik.”

İki bin beş yüz saatten daha fazla görüntü demekti bu. Köşkten çıkartılan tonlarca moloz da cabası. İnsanı bunaltan bir iş yüküydü bu. Ama en iyisi aramaya devam etmekte.

Babasının çürüyen cesedinin ve telefona ulaşabilmek için yerde bir günden fazla bir süre ıstırap içinde kıvranmış olduğunun düşüncesi, o zamanlar yirmi iki yaşında olan Ana Aren’in dönüşü olmayan biçimde değiştirdi. Bu tecrübe onu zor, tutulmaz ve kaçamak yapmaya meyilli, katı bir insan haline getirdi. Kurbanlar bu durumun istisnasıydı.

Ana kurbanlarla konuşmaya başladığında değişiyordu. SAF’ta geçirdiği yıllar boyunca düzinelerce kurbanın akrabasına, kulaklarına inanamadıkları beklenmedik ölüm haberleri iletmek zorunda kaldı. Ana, haberi vereceği kişileri önce dikkatle izler, sonsuza dek yerle bir edeceği normallik anını olabildiğince uzatmak isterdi. *Bir dakika daha*, derdi kendi kendine. *Onlara bir dakika daha vereceğim*. Aileler karşısındaki kadın polisin onlara sundukları hediyenin asla farkında olmazlardı.

Televizyon karşısında akşam yemeği yiyen aileler. Cumartesi yataktan geç kalkan ebeveynler. Üniversite kütüphanesinde çalışan oğul... Herkes Ana’ya, *Hayır, ölmüş olması mümkün değil; daha bu sabah konuştuk onunla*, derdi, sanki o konuşma ölüm-süzlüğün sihirli iksiriymiş gibi... Birkaç saniye bir hayatı sonsuza dek söndürememiş gibi... *O orada. Orada olmalı. Nasıl olamaz? Hayır, o ölmedi, bu imkânsız!* Ana bu insanlarda yıllar önce polis akademisi öğrencisiyken babasının koridorun bitiminde ölü halde yattığı bilinciyle, cesedi göreceği ve ölümünün kaçınılmaz olduğu gerçeğini idrak edeceği anı geciktirmek için duvarı kavramış halde parmak uçlarında adım adım yürürken

ki kendi görüntüsünü görürdü. Kurbanın ebeveynlerine, “İçeri girelim,” derdi. Öğrencilere, “Şu güneşli banka oturalım,” derdi. Ailenin evinde oturma odasındaiken, “Çocuklar, ben anne ve babanızla konuşurken siz çizgi film izler misiniz?” derdi.

Anne ve babayı kolundan tutar, onlara elini uzatır veya onları kucaklardı. Her insanın acı karşısında farklı bir tür temasa ihtiyacı olurdu ve Ana, her defasında bunun ne olduğunu sezinlerdi. Bazı insanlar bayılmamak için sarılmaya ihtiyaç duyardı. Bazıları içinse her türlü fiziksel temas yıldırım çarpmış etkisi yaratırdı. “Biraz önce adli tabiple konuştum. Oğlunuz ambulansla hastaneye getirilirken yolda ölmüş. Bir araba kazası geçirmiş. Çok, çok üzgünüm. Haber vermemi, aramamı istediğiniz biri var mı? Size ne şekilde yardımcı olabilirim?”

Nicolas’ın ebeveynleriyle durum hem daha kolay hem de daha zordu. Daha kolaydı çünkü şüphelerine, endişelerine ve bilinmezlikten ötürü çektikleri ıstıraba bir son veriyordu. Daha zordu çünkü oğulları her ne kadardır “kayıp” olsa da onu bir daha görebilme umudu taşıyorlardı.

Ana bu umudu birden yerle bir edecekti.

A N A / I N E S

“Cenaze evine gitmem gerek. Yeni bir haber var mı?”

Ana Sivelo’yu arabadan aramıştı. Elleri hâlâ titriyordu. Direksiyonu düzgün tutabilmek için bile özel bir çaba sarf etmek zorundaydı.

“Nicolas’ın ebeveynleriyle görüşme nasıl gitti?”

“Yapmak zorunda kaldığım en kötü şeylerden biriydi. Şu piçi bir an evvel yakalasak...”

Sivelo’nun ona, o piçin zaten yakalandığı ve Ana’nın bürosunun üç kat altındaki bir hücrede tutulduğunu hatırlatması gerekirdi ama Silvelo, Ana’nın acısından bir şekilde arınma ihtiyacı duyduğunu düşündü. Mesai arkadaşınızın, hepsinden öte dostunuzun, sizi iki yıldır deliye döndüren bir suç yüzünden tutuklandığını görmek korkunç olmalıydı. Olayın faili en başından beri gözünüzün önündeydi ve sizin onu görememiştiniz.

Ana inkârla suçluluk arasında kalmıştı.

“Seninle gelmemi ister misin?”

“Hayır, bu tek başıma halletmem gereken bir iş.”

“Seni aptal yerine koyup da Ines’e Müfettiş Yardımcısı’nın tutuklandığını söylememeni hatırlatmama gerek yok değil mi? Adı Ines’di değil mi?”

“Benim de seni aptal yerine koyup böyle bir şey yapacak biri olmadığımı sana hatırlatmama gerek yok, değil mi?”

M-30 karayolu üstündeki cenaze evi, ölümün üstüne bir de kasvet ekleyen bir yerdi. Madrid'in en yoğun ve oldum olası tıkalı otobanının hemen yanına inşa edilmiş ağır, gri bir beton yapıydı. Bina Franco'nun ölümünden sonraki kasvetli günlerde, Madrid'i kırk yıllık diktatörlüğün ardından zihinsel ve şehircilik anlamında uyuşukluktan çekip çıkaran şehrin valisi tarafından cenaze evi olarak düzenlenmişti. Adamın iyi niyetinden şüphe yoktu, ancak seksenli yılların gustosu hem mimarlık hem de kabarık saçlarla, inanılmaz omuz vatkalılarının egemenliğindeki moda açısından korkunçtu.

İşlevi kısa bir süre önce hayata veda edenlerle onlar için gözyaşı dökkenleri barındırmak olmasaydı bile, morg yine de bunalıcı bir yer olmaktan kurtulamazdı.

İçerde üstü açık avlusu olan merkezi, uzun bir alan vardı. Hangi kapının Pablo'nun tabutunun bulunduğu odaya açıldığını söylemek zordu. Çocuk cenazeleri, her zaman en kalabalık cenazeler olurdu. Hayatın tuhaf paradoksu içinde ne kadar uzun yaşar ne kadar çok insan tanırırsanız, cenazenize de o kadar az insan gelirdi. Dünyada ne kadar az yer kaplamışsanız, başka insanları hayal kırıklığına uğratmaya ve yaralamaya o kadar az zamanınız oluyordu belki de...

Ana, şüpheli birilerinin arayışında kalabalığı şöyle bir tarmaktan alamadı kendini. Bunu, tıpkı bir restoranda sırtını kapıya asla dönmemesine benzer şekilde, biraz ataletten, biraz da alışkanlıktan yaptı. Hem çocuk katili gerçekten de burada olabiliyordu. Akli sürekli, Nori'yi denklemden çıkarmaktaydı.

Avlunun bir köşesinde Sam, kaybolmuş ve yalnız bir halde sessizce ağlıyordu. Betondan küçük bir çıkıntıya oturmuş, başını duvara yaslamıştı. O haliyle Caravaggio'nun İsa'nın yaşlı annesi tablosunu andırıyor, gözyaşları yanaklarından aşağıya hipnotize edici bir ritimle akıyordu; acınacak bir manzaraydı. Pablo'ya bakıcılık yapan çocuk, sorgusunun tamamlanmasının ardından serbest bırakılmıştı. Hafta sonunu Madrid'deki

diğer İngilizlerle parti yaparak geçirdiğini söyledi. Arkadaşlarının hepsi ifadesini doğruladılar; aslında buna bile gerek yoktu çünkü Pablo'nun kaçırıldığını duyduğunda tamamen çökmüştü. Böylesi bir acının sahte olması mümkün değildi.

Ana'nın, oğlumun başında nöbet tuttuğum odaya girdiğini gördüm. O sırada başımı cama yaslamış onu izliyor, onu hissediyordum hâlâ. Son kez birlikteydik, birbirimize yakındık ve ben yanından ayrılmayı hiç istemiyordum. Küçüğümle yan yana geçirdiğim o son saniyeleri biriktirmek zorundaydım. Ancak yumruklarımı ne kadar sıksam da zaman parmaklarımın arasından akıp gidiyordu. Onu benden almalarından önceki zaman gittikçe azalıyordu.

Ana bana doğru yavaşça gelirken, hep beni izliyordu. "Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm." Ancak bunları söyleyebildi. "Onu kurtaramadım. Lütfen affet beni." Titrediğini görebiliyordum.

Uzun uzun sarıldık birbirimize. Bazen birinin gözünün içine bakıp sessizliği kelimelerle doldurmak gerektiğini hissetmekten, sarılmak daha kolaydır. Birileri araya girene dek sarıldık. Daha çok insan, daha çok başsağlığı dileği, daha çok kucaklaşma, daha çok güçlü-olmak-zorundasın.

Çevremizde çok fazla insan vardı. Belki de oğlumu kurtarmamanın getirdiği çok fazla da acı. Ana gözlerini indirip veda etmeden yanımdan ayrılırken, diğer insanların beni kucaklamalarını kabul etmeye devam ettim. Ana'nın ayak bileklerine ağırlık bağlanmışçasına, sırtı dönük halde benden uzaklaşmasını izledim. Ana avluya çıktığında onu artık göremez oldum ama tam o sırada kalabalıkta Pablo'nun babası Willie'ye gözü ilişti. Willie yirmi saatten uzun bir yolculuk sonrası cenazeye gelmişti.

"Ana, o adamı yakalayacağını söyle bana."

Willie'nin ilk sözleri bunlar oldu, ikisi daha sonra acı içinde, uzun uzun sarıldılar birbirlerine. Willie altı bin kilometre uzakta yaşıyor olmasına rağmen oğluyla uzun süre birlikte olmuş ve irtibatını hiç kesmemişti. Skype üzerinden konuşmadıkları tek bir hafta bile yoktu.

"Nasılsın?"

"Hâlâ inanmıyorum." Willie'nin gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı, zar zor odaklanabiliyordu.

Ana, "Ines'in yanına git," diye yalvardı ona. "Belli etmiyor olabilir ama sana ihtiyacı var. Sen bu dünyada onu en iyi tanıyan insanlardan birisin. Benim gitmem gerek. O aşağılık herifi yakalamalıyım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı? Gitmeden önce mutlaka görüşelim. Amerika'ya dönmeden seni görmek istiyorum."

Bina dışında yirmiden fazla televizyon kamerası, düzinelerce fotoğrafçı ve en az elli muhabirden oluşan bir basın ordusu vardı. Ana başını eğip kalabalığın çevresinden dolaştı.

Araba kilidinin açma düğmesine bastığı anda telefonu çaldı. Silvelo, "Ana, televizyonu izliyor musun?" diye sordu.

"Hayır, şimdi cenaze evinden çıktım, arabaya girerken yakaladın beni."

"Arabaya binip radyoyu aç. Herhangi bir haber kanalı olabilir. Kahrolası aşağılıklar."

İki kelime her şeyi anlatmaya yetti. İçişleri Bakanı. Ana, *Ola-maz*, diye geçirdi içinden. *O piç sürüsü bile Nori'nin ismini kamuoyuna açıklamak için basın toplantısı yapmaya cüret edemez*

Bakan, "Şu anda size daha fazlasını söylemek için çok erken," diyordu, "ama delillerin oldukça sağlam olduğuna dair size güvence verebiliriz. Net olarak ifade etmek gerekirse, çocuklardan birinin cesedinde adli delil bulundu."

"Delilin olay yerinden bulaşmış olma ihtimalini tamamen elemiş durumda mısınız?"

“Evet. Müfettiş Yardımcısı Javier Nori’nin olay yeriyle, cesetle ve delillerin incelendiği laboratuvarla hiçbir teması olmamıştır. Söz konusu uzak ihtimal de böylece tam manasıyla elenmiş oluyor.”

Nori’yi masum olduğu ispatlansa bile asla tam olarak çıkamayacağı bir bok çukuruna sokuyorlardı. Ana, basın toplantısının nasıl ve neden düzenlendiğini tasavvur edebiliyordu. Yüksek rtbeliler ve siyasiler bir araya gelmiş, ilk hamleyi yapmaya ve haberin sızma ihtimaline karşılık önceden davranmaya karar vermişlerdi. Bir kriz durumunda inisiyatifi ele almak daha iyiydi, üstelik bu dramatik duyuruyla, iki çocuğun ölümünü hasıraltı etmiş oluyorlardı. “Evet, ocuklar öldü ama biz vakayı zdk. Kötü adamı yakaladık; ülkedeki diğer anne ve babalar artık huzura erebilirler.” İçişleri Bakanı’nın basın toplantısı aracılığıyla iletmek istediği mesaj buydu. O tür bir pozisyonda bulunan biri ancak özel durumlarda açıklamada bulunurdu ve bu da onlardan biriydi. Bakan artık bir yıldız olabilirdi, parlamayabilirdi. Yeni bir madalya alabilir, silahına yeni bir çentik daha atabilirdi.

Basın toplantısı sona erince Ana arabada, morgun otoparkında karanlıkta oturduğunu ve motoru bile alıştırmadığını fark etti. ekip çekmediğini kontrol ediyordu ki, telefonu çaldı.

“Joan,” dedi.

“Az önce ayak takımının, basın toplantısında Javi’yi çarmıha gerdiğini duydum.”

“Onun masumiyetini kanıtlayacağız. Yemin ederim, iki elim kanda da olsa bunu yapacağım.”

“Onunla konuştun mu?”

“Hayır, konuşmama izin vermiyorlar. Dışarıyla irtibatını kesiler. Ama bildiğim kadarıyla soruşturmanın sorumlusu hâlâ benim. Silvelo’yla konuşacağım, Binbaşı’yı Javi’yi sorgulamamız için bize izin vermeye ikna edebilir miyiz, bakacağım.”

Ana, arabayı otopark çıkışına doğru sürdü. Cenaze için hâlâ gelenler vardı. Başsağlığı dileklerini iletmek için gelenler ara-

sında kaç ı acıyı gerçekten paylaşırken, kaç ı numara yapıyordu? Kaı meraktan, kaç ı hastalıklı bir ilgiden ötürü buradaydı?

Joan, “En azından baskı kalktığı için rahatlamışlardır,” dedi.

“Belki ama o insanlar bizim gibi düşünmüyor. Umursadıkları tek şey satranç oyunu; o oyun da siyasetle alakalı, bizimle bir ilgisi yok yani. Nori’nin neuroQWERTY verisini pedofil programı aracılığıyla alıştırabildin mi?”

“Seninle konuşmak istediğim şey de buydu. Bir sorun var. Derhal Paris’e gitmeliyim. Avrupa çapında bir kurumun merkez bilgisayarlarına bir tür vir yerleştirilmiş; içerden yapılmış bir operasyona benziyor. Tesadüfen fark etmişler ama vir etkisini göstermeden durdurmak zorundalar ve ne tür bir zarar yol aaını bilmiyorlar. şimdi Paris’e gidiyorum.”

“Kahretsin. Patronuna “hayır” diyemez misin? Bu iş daha önemli...”

“Hayır demeyi düşündüm ama mümkün değil. İmknım olsaydı, yapardım, inan bana.”

Aralarına rahatsız edici bir sessizlik girdi. “Ama ne yapacağımızı biliyorum. Sana programın çalıştığı evdeki bilgisayarına uzaktan erişim imkânı vereceğim. Programa ben de bağlanmaya çalışacağım ama iki saat boyunca uçakta, sonra da muhtemelen sinyal alamadığım yüksek güvenlikli bir sığınakta olacağım. Detay vermediler, o nedenle sorunun büyük olduğunu tahmin ediyorum. Telefonlarımıza ve bilgisayarlarımıza muhtemelen el koyacaklardır. Senin bana yardım etmek gerekecek. Sana bilgisayara nasıl erişeceğine dair talimatlar göndereceğim. Havaalanına giderken takside mesaj yazarım.”

Ana büroya döndüğünde Joan’dan gelen e-postayı açtı. İşteki bilgisayarında herhangi bir iz bırakmamak için cep telefonunu kullandı. Talimatları anlayabilmesi için iki kez okuması gerekti. Anlayabildiği kadarıyla verileri düzenlemek için bir bilgisayara ihtiyaı vardı. Polis bilgisayarında herhangi bir ipucu bırakamayacağından, bu işi evindeki kendi dizüstü bilgisayarın-

da yapması gerekecekti. Bu bir kez daha şehirde arabayla yolculuk yapması anlamına geliyordu.

“Patron, patron.” Charo ana odadan koşarak geldi. “Ana, Manu kendine gelmiş. Konuşuyor. Hemen hastaneye gitmelisin.”

Ana, iskemlesinden ayağa fırladı, bürosunun kapısına geldiğinde aniden durdu ve geri döndü. Masa üstü bilgisayarını açıp polisin veritabanına bağlandı. Çıktısını alması gereken çok önemli bir şey vardı. Göğsüne sıkı sıkıya bastırdığı bir dosyayla binadan ayrıldı. Tanrı’ya inansaydı, bir dua bilseydi, o an işini görmesine yardımcı olacak o duayı okurdu.

43

A N A

“Manu, tatlım uyandığını gördüğüm için çok mutluyum. Sen güçlü bir çocuksun. Superman’den bile daha güçlüsün, değil mi?”

Ana’nın spor ayakkabıları, hastane zeminin cilalı karoları üstünde gıcırdadı. Yardım istiyormuş veya Başmüfettişin damarlarında fokurdayan acıyı artırıyormuşa benzer sinir bozucu bir sestti bu. Hastanenin, sessizliğin bile antiseptik olduğu bir bölümünde, Manu’nun ebeveynlerini alarma geçiren şey, ayakkabıların sesi olmuştu muhtemelen. Koridorda birinin acele adımlarla yürüdüğünü duymaktan ötürü belki de şaşırın Lola, başını oğlunun odasından dışarıya uzattı. Polis çocuğu ve ebeveynlerini korumak için acil servisin bu bölümünü kapatmıştı. Yetkili personel dışında kimseye içeri giriş izni verilmiyordu.

“Manu’yu kurtardınız. Sağ olun. Size ne kadar teşekkür etsek azdır.”

Ana, *Sadece bir çocuğu kurtarabildim*, diye geçirdi içinden. İki çocuk, bulmacayı zamanında çözemediği için ölmüştü. Ama bunu hayatta kalan tek çocuğun ailesine söyleyemezdi.

“Manu’nun kendine geldiğini söylediler.”

“Evet, bu bir mucize... Oğlumuzu bize geri verdiniz.”

Lola tapılası hassas birer objeymiş gibi, Başmüfettişin elini tutmaya devam ediyordu. Manu’yu ona geri getiren o elleri...

“Onunla bir dakika konuşabilir miyim? Birkaç şey sormak istiyorum. Soruşturma açısından çok önemli. İçeri girebilir miyim?”

Manu’nun babası, çocuğun kaçırılmasıyla alakalı bir numaralı şüpheli olarak tutukladığı adam, Ricardo da oradaydı tabii. Ana’nın suçlu olduğuna inandığı, neredeyse büyük bir nefretle sorguladığı, gerçeğe ulaşmak için fena halde taciz ettiği adam... Ana sorgulama esnasında ona korkunç sözler sarf etmişti.

“Ricardo.” Adama yaklaşp elini uzattı.

Hâlâ yaralı olan Ricardo, “Başmüfettiş, görüyorum ki şimdi adımı hiç sorun yaşamadan hatırlayabiliyorsunuz,” dedi.

“Bu benim işim.”

“Hepsinden öte, katil burnunuzun dibindeymiş ve siz görmemişsiniz. Ne polismişsiniz amal Bakanın dedektifiniz hakkında sarf ettiği sözleri dinledik.”

“Soruşturmanın detaylarını sizinle tartışamam. Lütfen anlayış gösterin.”

Eski karısı,” Ricardo, lütfen,” diyerek çıkıştı adama.

Hastane odasının duvarları prensesler ve ejderhaların resimleriyle süslenmişti. Hepsi şirin çizimler olsa da kaybolduğu gün üstünde en sevdiği kahraman Superman’in tişörtü olan bir erkek çocuk için pek de bir anlam ifade etmiyordu. O tişört muhtemelen hayatını kurtarmıştı.

“Manu ne var biliyor musun? Bence bu duvarda Superman eksik. Belki doktorlardan bir Superman resmi yapmalarını isteyebiliriz...”

Ana yatağın yanında duruyordu. Anne ve baba geriye çekilip duvara dayanmış, oradan izliyorlardı. Ana çocuğun vereceği cevapları etkilememesi açısından, aileden biraz uzakta durmalarını istemişti.

Ana SAF’ın çocuk vakalarıyla ilgilenen biriminde göreve başladığından beri, çocuklarla konuşmayı öğrenme ihtiyacı duymuş, çocukları sorgulamakla alakalı hassas tekniklerin

sırrını öğrenmek için saatler harcamıştı. Manu'nun yaşındaki çocuklar yetişkinlerin, özellikle de ebeveynleri ve bakıcılarının, süper güçlere sahip olduklarını düşünürlerdi. Bu insanların her şeyi yapabileceklerine, her şeyi bildiklerine, asla yalan söylemeyeceklerine inanırlardı. Bu bakımdan Manu'nun, anne ve babasından etkilenmemesi için aralarına mesafe koymak önemliydi.

"Adım Ana. Biraz yanında oturabilir miyim?"

Ana, Manu'nun yarım yamalak gülümsemesine, yatağın kenarına yaklaşarak karşılık verdi.

"Üstümde üniformam yok ama ne iş yaptığımı biliyor musun?"

Çocuk başını iki yana salladı.

"Ben polisim."

"Herkes ceza yazan o pislik polisler gibi mi?"

Çocuğun cevabı odada bulunan herkesi şaşırttı. Ana güldü, Lola eski kocasına dirseğiyle hafifçe vurdu. "Görüyor musun? Seni izliyor ve yaptığın her şeyi taklit ediyor," diye fısıldadı. "Çocuğun önünde bu şekilde konuşamazsın."

"Hayır, ben ceza yazmıyorum Manu. Polis teşkilatının benim çalıştığım bölümünde böyle şeyler yapılmaz. Ben kötü adamları kovalıyorum."

"Ama babam kötü biri değil, yine de ona ceza yazdılar."

"Eh, belki bazen arabayı biraz hızlı kullandığı içindir."

Manu ciddi bir tavırla, "Hızlı kullanmazsa okula geç kalırız," diye karşılık verdi.

"Sen bu konuda hiç endişelenme. Polis olduğuma göre ceza konusunu halledebilirim."

Çocuk, babasına bakarak gülümsedi. *Baba gördün mü, bak bu işi nasıl hallettim?* Manu'nun yaşadığına benzer travmatik bir olay yaşamış çocuklar, büyükler tarafından seilmeyi ve takdir görmeyi hayati bir ihtiyaç olarak hissederler. Ana bu durumun çocuğun vereceği cevapları etkilemesine izin veremezdi.

"Manu, bana yardım etmen gerekiyor. Bunu yapabilir misin?"

"Evet." Manu onay almak için ebeveynlerine baktı. Lola başını sallayarak onu cesaretlendirdi.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?"

"Çünkü kendimi yaraladım."

"Kendini mi yaraladın?"

Ana, Manu'nun komadan çıktıktan sonraki iki saatte ebeveynleriyle neler konuştuğunu bilmiyordu. Küçük çocuklar hafızalarındaki boşlukları daha sonra çevrelerinden topladıkları bilgilerle doldurma, yaşadıkları tecrübeler gibi onları biriktirme eğilimindedirler. Lola ve Ricardo bilmeden, oğullarının söyleyeceklerine şekil mi vermişti yoksa?

"Korktum. Gerçekten korktum."

"Seni ne korkuttu?"

"Hareket etmeyen çocuk... Onun yanında olmak zorundaydım... Onunla oynamak zorundaydım... Ama yapamadım. Hareket etmiyordu çünkü."

Manu gözyaşlarına boğulacak gibi görünüyordu.

Yüzüne bir dehşet ifadesi hâkim olurken, "Ona dokunduğumda dağıldı," diye devam etti.

Ana'nın omzunun arkasından biri, "Bugünlük bu kadar sorgulama yeter," dedi.

Odaya bir doktor girmişti. Ana, onun Manu'nun doktoru olduğunu düşündü. Belki de hemşireler burada olduğunu ona söylemişlerdi.

"Doktor lütfen."

Ancak Ana doktoru ikna edemedi. Adamdan bir dakikalığına koridora gelmesini rica etti. Doktor geldi ama kararından dönmedi. "Muhtemelen yarın," dedi. "Çocuk son derece zor bir tecrübe yaşamış, geçmişe ufak ufak ve olabilecek en az travmatik biçimde geri dönmesini sağlamalıyız."

Doktor, psikoloğun Manu'yu ziyaretinin ardından, Ana'yı en kısa zamanda bilgilendireceğine söz verdi.

“Bir dahaki sefere çocukla konuşurken psikoloğun yanınızda olmasını istiyorum, tamam mı?”

Ana, “Tek bir sorum olacak... Doktor, bu çok önemli... Lütfen,” diye yalvardı.

Ana odaya geri döndü. Manu’nun ebeveynleri yatağın yanına gelmişlerdi.

Ana, anne ve babaya dönerek, “Son bir şey daha,” dedi. Bakışlarıyla yalvarıyordu yine. “Manu, ben gidiyorum ama yarın duvarda Superman de olsun diye geri geleceğime söz veriyorum, tamam mı?” Çocuk neşe ve şüphe karışımı bir ifadeyle ona baktı. Doktor polisi neden odadan dışarıya çıkarmıştı? “Ama önce sana son bir şey sormak istiyorum. Sana bir fotoğraf göstereceğim. Bu kişiyi daha önce görüp görmediğini bana söylemeni istiyorum. Hepsi bu kadar... Bu kişiyi tanıyor musun, tanımıyor musun, söyle. Tamam mı?”

Başmüfettiş Aren’in poliüretan tabanları hastanenin cıvalı karolarında hışırdadı. Ama artık yardım çılgılığı atmıyorlardı. Bu umut haykırışıydı.

44

A N A

Hayır Ruiperez imkânı yok telefonu açmıyordu. Bakan'ın, Javier Nori'yi suçladığı basın toplantısıyla ilgili, Ana'nın gazabına uğrama korkusuyla muhtemelen masasının altına saklanmıştı. Ana M-30 otoyolu trafiğine girerken, bu kez Silvelo'nun numarasını denedi.

Silvelo, "Çocuk sana ne dedi?" diye sordu.

Ana kendinden emin bir şekilde, "O kişinin Nori olmadığını," diye cevapladı.

"Nori olmadığını da ne demek? Sana bir isim verdi mi?"

"Hayır. Ona Javi'nin fotoğrafını gösterdim, o da bana onu daha önce hiç görmediğini söyledi."

"Kahretsin, Ana, dört yaşında bir çocuk o. Bu ifade işe yaramaz. Delil olarak kabul edilmez. Değil hâkim önünde, senin için bile kabul edilmez. Çocuk çok ufak ve en akli başında bir yetişkinde bile izler bırakabilecek bir olay yaşadı." Ana Silvelo'nun, *Bu kadın nasıl bu kadar inatçı olabiliyor?* diye düşündüğünü tahmin etti.

Ana, "Manu çok kesin bir tavırla ifade etti," dedi. "Onu kaçıran kişi Nori değil."

"Kesin olan şey DNA delili. Daha iyi bir şey bulmak zorundasın."

Daha iyi bir şey bulmak... Ama olay sadece Nori'nin masumiyetini ispatlamak değildi; olay bundan çok daha karmaşıktı çünkü Nori'nin DNA'sını taşıyan saç telinin cesedin üstündeki yün süveterde ne işinin olduğunu açıklamanın da bir yolunu bulmalıydı. Süveterin izini sürmeye çalışmışlardı ama bu imkânsızdı. İki yıl önce mayıs ayında indirimde girmiş bu ucuz süveterin bire bir aynısından kısa sürede on binlerce üretilmişti. Nicolas havaların ısındığı haziran ayında kaybolmuştu. O sırada üzerinde tişört ve şort vardı. Kalın süveter ona daha sonra giydirilmişti; bu da adli tabibin, birinin onca zamandır, iki yıl boyunca, Nicolas'a veya cesedine göz kulak olduğuna dair fikriyle uyuyuyordu. Dahası, gerçek katili bulsalar bile, Ana'nın dostunun suç ortağı olabileceği veya üç çocuğun kaçırılma ve ikisinin ölmesi olaylarına karışmış olabileceğiyle ilgili şüpheleri ortadan kaldırması gerekecekti. Bunu yapabilecek miydi?

Ana arabayla evine giderken Joan'ı aradı ama telefonu ya kapalıydı ya da kapsama alını dışındaydı. Uçağa binmiş olabilir miydi? Anlaşılan, iki saatlik Paris yolculuğu boyunca ona hiçbir şekilde ulaşamayacaktı. Aklına Joan'ın, Nori'nin dosyasıyla birlikte neuroQWERTY programının bulunduğu bilgisayarına uzaktan erişebileceği geldi. Joan'ın e-postayla gönderdiği talimatlara uyması ve pedofillerin duygusal durumlarının tespiti amacıyla yazılmış program vasıtasıyla Nori'nin klavyede yazma kalıbını çalıştırması gerekiyordu. Yazma kalıbında herhangi bir değişiklik olmamışsa, bu, arkadaşının masum olduğu anlamına gelecekti.

Ana eve gelince kendini koltuğa bıraktı. Adrenalin, yemek yemeden hatta yemeği düşünmeden geçirdiği neredeyse son yirmi dört saattir ona güç vermişti ama o an kılını bile kıpırdatamayacağını hissetti. Zihninin sürüklenmesine izin verdi. Kendinden geçmeye yüz tutmuştu ki tüm vücudu elektrik şoku verilmişçesine bir spazmla sarsıldı. O an aklından geçen tek bir düşünce onu uyandırmaya yetmişti. Arkadaşını destekleyecek

daha tatminkâr deliller bulması gerekiyordu. Kalkmalı ve çalışmaya devam etmeliydi. *Ana Aren sana uyku yok.*

Bilgisayarını açtığı anda ekranın her zamankinden daha parlak olduğunu görerek şaşırdı. Odaklanabilmek için gözleri ovuşturmak zorunda kaldı. Görme yeteneğinin gerilediği açıktı ve kısa bir süre sonra yakın gözlüğüne ihtiyaç duyacaktı. Joan'dan gelen talimatları bir kez daha okudu.

Bilgisayara uzaktan erişme işi tahmin ettiğinden daha karmaşıktı.

Yarım saat içinde Joan'ın bilgisayarına girebilmesi için gerekli olan programları indirmeyi, yüklemeyi ve çalıştırmayı başarmıştı. Ana daha önce hiç uzaktan bilgisayar kullanmamıştı, o yüzden zorlandı. Ama program mucizevi bir biçimde çalıştı ve MacBook Air'inde o an Joan'ın bilgisayarında olduğunu gösteren bir pencere açıldı. Şansına o bilgisayarın çalışma sistemi de kendisinin kullandığı çalışma sisteminin aynısıydı, o bakımdan dosyaları ve özellikle aradığı, içinde Nori'nin verilerinin olan dosyayı bulmakta hiç zorluk çekmedi.

Gözleri kapanıyor, çalışmaya devam edebilmek için insanüstü bir çaba sarf etmesi gerekiyordu. Uyanık kalabilmek için tırnaklarını avucuna batırdı.

Pedofillerin duygularını okuyan programı açıp çocukların kaybolduğu günleri ekrana yazdı. Joan'ın önerdiği gibi veri aralığını kaçırılma olaylarından bir hafta öncesine bir hafta sonrası olarak belirledi. Bir arayışı da çocukların bulunduğu gün için yaptı. Katil bu durumu öğrendiğinde çileden çıkmış olmalıydı.

Şimdi yapması gereken tek şey Nori'nin verisini programa yüklemek ve beklemektir. Ama Ana bir hata yaptı ve klasördeki, Müfettiş Yardımcısı'nın yanı sıra, olası nörodejeneratif hastalıkları tespit edebilmek için Joan'ın ve kendisinininkiler de dahil olmak üzere bütün arkadaşlarının klavyede yazı yazma kalıplarının kaydının bulunduğu tüm dosyaları gönderdi. Kahretsin! Şimdi iş düşündüğünden daha çok uzayacaktı. Program penceresinin

sol üst köşesinde ilerleme çubuğunu görüyordu. İşin tamamlanması için tahmini süre altı saat otuz dakika görünüyordu.

Gözleri kapandı ve uykuya dalmasına izin verdi.

Hissettiği ilk şey boynundaki ciddi ağrı oldu. Sonra ışığı fark etti; yoksa sabah mı olmuştu? Kanepeden fırladı. Dizüstü bilgisayar yerde açık halde çalışmaya devam ederken, o bütün gece uyumuştı.

Ana birkaç tuşa bastı ama ekranda bir değişiklik olmadı. Pil, gece boyunca çalışmaktan tükenmişti. Şarj aletini önce bilgisayara, sonra duvardaki prize taktı ve bilgisayarı çalıştırmayı başardı. Analizin bitmesine hâlâ yarım saat vardı, kalkıp duşa gitti. Tanrım, sırtına gelen taşkın sıcak su ne de iyi hissettiriyordu! Ana acele etmeden, keyfini çıkarta çıkarta duş almanın zevkine teslim oldu.

Guruldayan karnını susturmak için elinde bir kutu kurabiyeyle oturma odasına geri döndüğünde, yere oturdu, bağdaş kurup bilgisayarı dizlerinin üstüne koydu. Program hangi verileri bulmuştu? Ana programın arkadaşını temize çıkaracağına ikna olmuş vaziyetteydi.

Hem de kesinlikle.

Joan'ı aradı. Onunla konuşmak istedi. Onu özledi. Hem Joan, sorun yaşadığı takdirde, çizelgeleri analiz etmekte ona yardımcı olabilirdi. Paris uçağına yetişmek üzere evden çıktığı geçen günden beri ondan haber alamamıştı. Aradığında çağrı yine telesekretere düştü. Telefonu hâlâ kapılı olmalıydı.

Saatine baktı, gecikmişti. Joan'la görüşmeyi başarana dek bilgisayarını çantasında tutacaktı.

Ve birdenbire, ani bir sızıyla, aklına geliverdi.

45

İ N E S / A N A

Hiçliğin ortasındaiken ve birdenbire gök yarılıp da bardaktan boşalırcasına yağmur yağmaya başladığında ben de senin hissettiğin gibi hissettim. Çevrene bakınıyor ama sığınacak bir yer göremiyorsun. Yapabildiğin tek şey orada durmak, kemiklerine kadar sızan suyun içinde kalmak ve acının seni öldürmesine izin vermek. Ama ölmüyor, her an ölecekmiş gibi hissediyorsun.

Elinden hiçbir şey gelmiyor, fırtınanın gazabına katlanmak zorunda kalıyorsun.

Bir çocuğun ölümünden sonra sığınacağın bir yer yok çünkü. Hatta, tahminine göre, kendi ölümünde bile. Kemiklerin mezarında ağlamaya devam edecek. Ne kadar el sana destek olsa da ne kadar teselli sözü kulağına fısıldansa da sen, hayatının en kötü fırtınasında hâlâ yapayalnızsın. Sırılsıklam olmuşsun ve kaçışın asla yok.

Lucia bana, "Hayatta olduğunu, yaşamaya hakkın olduğunu, yaşadığın için kendini kötü hissetmemen gerektiği hatırlamalısın," demişti ama ben yaşamayı hak etmediğime son derece ikna olmuştum.

O sabah oğluma son kez veda etmek zorunda kalmıştım. Birkaç saat içinde cenaze arabası gelip onu alacak -zavallı oğlum, o arabada tek başına- cenazenin düzenleneceğini mezarlığa götürecekti. Sonra onu yakacaktık.

Küllerini ne yapacağıma hâlâ karar verememiştim.

Fikir, Ana'nın beyin zarını yoğun bir elektrik şokuna maruz kalmışçasına yaktı. Ne olduğu ve ne ima ettiğiyle bağlantılı olarak, canını fena halde yaktı.

Olamazdı.

Ana yine de bu noktada hiçbir olasılığı reddedemezdi. Akından biraz önce geçen o korkunç düşüncüyü bile... Yıllardır oturma odasının küçük dolabında duran, daha önce hiç kullanmadığı anahtarları kaptı. Tanrı'ya inansaydı -Tanrı'ya inanmak hayatında kaç kere işine yarayabilirdi ya- düşündüğü şeyin tamamen delice olduğuna dair bir işaret göndermesi için dua ederdi. Paranoyak olmuştu. Halüsinasyonların mantığına üstün gelmeye başladığından emindi. Ama ya haklıysa?

"Pedro?" Yolda giderken laboratuvarın müdürünü aradı. "Laboratuvarda mısınız?" Ana sokakta, arabasının durduğu otoparka doğru koşuyordu.

"Saat daha sabahın sekizi... Nefes nefese nereye koşuyorsun böyle?"

Ana'nın ondan, birkaç katı kuralın etrafından dolaşmasını gerektirecek kişisel bir ricası olacaktı.

"Şu anda o bayıldığın minik ayçöreklerinden almak için en sevdiğin fırından içeriye girmek üzereyim. Ayçöreklerinin yanı sıra, çikolata, şekerleme veya krema da almamı ister misin?"

"Yiyecek karşılığında iyilik isteyen kadınlar; ahl Gerçeği söylemem gerekirse seksi tercih ederim ama sanırım çöreklerle yetinmek zorunda kalacağım."

"Pedro, beni yalvarttırma. Bundan nefret ettiğimi biliyorsun. Bana yardım edebilecek tek kişi sensin ve ben senin ağzının sıklığına güveniyorum."

Charo, "İşte, burada bak burada," diyerek, Luis'i yanına çağırdı.

Güvenlik kamerası görüntülerinde bir şey bulmuştu. Pablo'nun çöp toplama borusundan çıkarılmasından sonra, sisteme atılmış olabileceği giriş noktasını bulmaya odaklanmışlardı. Bölgede bunun gibi beş yüzden fazla hazne vardı, ancak hizmetten sorumlu şirket, Pablo'nun içinden çıktığı borunun sadece bir mıntıkaya bağlı olmasından ötürü, olasılıkları yüz hazneye kadar indirgemişti. Ancak ortada bir sorun vardı: şehrin o bölümünde haznelerin büyük bölümü binaların içinde, özellikle de garajlardaydı ve o binalarda güvenlik kameralarının hiçbiri çöp bacalarına odaklanmıyordu. Bunu gerek yoktu ki... Çöpten kim ne almak isterdi?

Bu nedenle polisin çalışmayı tersten yürütmesi gerekti. Jesus Silvelo Pablo'nun içine atılabileceği haznelerin bulunduğu yerlere birkaç devriye arabası gönderdi. Polisler Pablo ve katilinin hangi güvenlik kamerasının önünden geçmiş olabileceğini anlamak için, yolu çöp bacalarından geriye doğru takip etiler.

"Emin misin?"

"Bak, tüm görüntü dizisini bir araya getirdim. Şanslıyız, herhangi bir yerden başlayabilirdim çünkü. Ama sonra, *Ya öyleyse*, diye düşündüm."

"Kahretsin. Kahretsin. Bu her şeyi değiştirir. Nasıl bu kadar yanılabilirdik? Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısınız? Hemen Ana'yı araman gerek. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Ana karakola ancak öğleye yakın bir zamanda geldi. Aradığı şeyi bulması düşündüğünden daha çok zaman almıştı. Duyduğu tikinti yüzünden midesi bulanıyordu, o güne dek soruşturduğu hiçbir vaka bunun kadar kişisel, bunun kadar acı verici olma-

sa da daha önce birçok kez olduğu gibi bulantının üstesinden gelmeyi başardı. Calle del Nuncio'daki küçük stüdyodan birkaç DNA örneği toplayarak, her zaman çantasında taşıdığı delil torbalarına koydu. Karakola geldiğinde bürosuna geçmek yerine yandaki binaya gitti. Histerik bir haldeydi. Her an kusacakmış gibi hissediyordu ama kendini kontrol etmek zorundaydı. Ne kadar acı olursa olsun, gerçeği öğrenmeliydi.

"Kahve içelim mi?" Ana fırından aldığı özenle paketlenmiş kutuyu uzatırken, elinin titremesine engel olmaya çalıştı.

"Kokusunu ta koridordan aldım. Haydi, gidelim."

Makine yarım bardak içilebilir nitelikte bir kahve olmaktan çok uzak, seyreltilmiş o maddeyi üretmek için tozla suyu karıştırırken ikisi de konuşmadı. Ana'nın çay yapraklarından çok alçı ihtiva ediyormuş gibi görünen limonlu çayı da şaka gibiydi. Ana, *Kimse bana Budist türbesi yapmak için alçıyla bazı malzemelerin karıştırılması gerektiğinden söz etmemiş miydi? Ya Budist rahipler ve rahibeler için kutsal emanet sandıklarından? Kavramları birbirine karıştırmaya başladım işte; beynim düşünceleri ait oldukları yerde tutamıyor sanki* diye düşündü.

Polis merkezinin çeşitli yerlerine serpiştirilmiş avlulardan birine çıkarlarken, havadan sudan sohbet ettiler. Bulundukları avlunun yanından çevreyolu geçiyordu. M-30'da seyreden arabaların gürültüsü konuştuklarının işitilmesine engel olacaktı.

Ana ayçöreği kutusunu beton bir çıkıntının üstüne bırakıp kapağını yavaşça açtı.

"Pahalı olanlarından almışsın. Bak bu kötüye işaret işte."

Ana, "Sen olsan bunları alırdın," dedi. "En çok bunları sevdiğini biliyorum."

Pedro, "Peki, saçmalamayı keselim," dedi. "Arkadan vermen için beni baştan çıkarman gerekmiyor. Ben mülayim bir adamım." Pedro'nun güveni ya da küstahlığı bazen itici olabiliyordu. "Ana neye ihtiyacın var?"

"Buna."

Başmüfettiş çantasından üç delil torbası çıkardı. Kusursuz biçimde yalıtılmış ama etiketlenmemiş üç torba.

“Bu nedir?”

Ana dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, “Delil,” diye karşılık verdi.

“Eminim öyledir. Neyin delili?”

“Pedro, bunu sana söyleyemem. Ama lütfen inan bana; hayatım buna bağlı. Bunların DNA’sını çıkarıp suçlu veritabanında eşleştirebilir mi veya çözülmemiş bir vakanın deliliyle bağlantısı var mı, bakabilir misin?”

Laboratuvar müdürü, “Toplayıcı vakası gibi bir vakayla mı?” dedi. Ana’nın sessiz kalması ona bilmesi gereken her şeyi söylüyordu. Pedro sonunda insafa geldi. “Bulguyu nasıl etiketlendirmemi istersin?”

“Beni yalvartma. Etiketlendiremeyeceğini sen de biliyorsun. Arkanda iz bırakmamak için azami önlem almalısın. Nasıl yapacağını sen çok iyi biliyorsun. Lütfen.”

Ana’nın çantasındaki özel telefonu çaldı. Ana, susana kadar bekledi. Kısa bir süre sonra telefon yine çalmaya başladı. Ana çantasını açıp telefonun ekranına baktı. Joan’dı. Telefonu neredeyse yere düşürüyordu.

“Pedro, buna cevap vermem lazım. Önemli,” diyerek, laboratuvar müdürünün yanından uzaklaşmaya başladı. “Bir şey uzunca lütfen beni ara. Hangi saatte olursa olsun... Lütfen.”

Ana’nın elleri titriyordu. Ter içinde kalmıştı. Telefona cevap verebilmek için parmağını ekran üstünde birkaç kez kaydırmak zorunda kaldı. Ama başaramadı. Kahrolası akıllı telefonlar. Sonunda çağrı telesekreterine düştü. Bu kez Joan’ı o aradı ama hattı meşguldü. ‘Yeni mesaj’ ışığının yanmasından önce aradan geçen iki buçuk dakika ona sonsuzluk gibi geldi.

Joan telesekretere, “Son derece karmaşık bir durum,” demişti. “Ve de son derece ciddi. Daha fazlasını söyleyemem. Düşündüğüm şeyle hiç alakası yokmuş. Bizi sunucularla dolu bir

sığınağa kapattılar ve güvenlik nedeniyle dış dünyayla bağlantımızı tamamen kestiler. İlk kez konuşmamıza izin verdiler ama konuşmaları dinliyorlar. Bilgisayarıma bağlanmayı başardın mı? Herhangi bir şey bulabildin mi? Ana kendine iyi bak.”

Ana mesajı dinledikten hemen sonra Joan’ı bir kez daha aradı. Ama telefon yine ya kapalı ya da kapsama alanı dışındaydı. Telesekreter devreye girdi.

“Joan nerdesin? Saatlerdir seni arıyorum.” Ana kimse duymasın diye telefona fısıldadı ama o halde bile ne kadar öfkeli ve gergin olduğu anlaşılıyordu. Dokunsalar ağlayacak haldeydi. “Fırsat bulur bulmaz ara beni. Gece yarısı olsa bile, hiç umurumda değil... Durum acil.”

Telefonu kapattı. Ama sonra yine aradı.

“Lütfen,” dedi, ikinci kez. “Lütfen.”

Beyni tekrar olayların gerçekliğine odaklanmaya başlamıştı ki, Charo’dan üç cevapsız çağrı geldiğini ancak o zaman fark edebildi. Onu bulmak için yukarı kata çıktı.

Charo, “Neredeydin? Yarım saattir seni arıyorum. Şuna bak. İnanmayacaksın,” dedi, bilgisayarı işaret ederek. “Başından beri yanılmışız. Bunca zamandır yanlış yoldaymışız.”

Charo oynat düğmesine basınca Ana, güvenlik kamerasının kaydettiği görüntüleri eli ağzında izledi. Gördüğüne inanmak için kaydı üç kez daha izlemesi gerekti.

Tık. Tık. Tık. Yap-bozun bir bölümü yerine oturmaya başladı.

Saatine baktı. Acele ederse cenazeye hâlâ yetişebilirdi. Gerçi oğlunun başına gelenleri Ines’e anlatabileceğinden emin değildi ya...

46

I N E S

Morgdaki adam, restoran şefinin, müşterilerinden masaları hazır olana dek barda beklemlerini isterken kullandığı ses tonuyla, “Bir iki saat sonra, öğle yemeğinden sonra gelin,” dedi bize.

Şimdi bile cenazeyle ilgili bir şeyler hatırlamaya çalıştığımda gözümün önüne gelen tek şey, Pablo’nun zeminde bir delikten yakma fırınına girerken gözden kaybolan tabutuydu; görüntüler beynime, hiç ses duyamadığım ardışık bir düzende, sessiz kaydedilmişti.

Ve sonra hep o sesi duyuyordum. *Bir iki saat sonra, öğle yemeğinden sonra gelin.* O sabah olanlarla alakalı duyabildiğim tek şey buydu. Hafızamın bana dinlettiği tek sestti... Oğlumun küllerinin ne zaman hazır olacağını ve benim gelip alabileceğimi söyleyen o ses...

Sadece o tek ses.

Ta ki Ana gelinceye kadar.

Öyle ya, ondan sonra olanlar, evet, zihnimde yankılanıp duyuyor. Aradan uzun bir zaman geçmiş olmasına rağmen şimdi bile... O anı hatırlıyor, arkamdaki o ayak seslerini duyuyorum. Yerden havaya fazla kalkmayan, hatta yaklaştıkça, son derece fırtınalı bir vicdanı taşımak zorunda kalmışlar gibi zaman zaman yere sürünen ayakların sesini. O ayaklar bazen çakıl taşlarını çatırdatırken, bazen kenara savuruyor.

Bu Ana'ydı. Pablo'yu yakmalarının ardından tam da binadan ayrılmak üzereydik. Ana'yla birlikte gümbürdeyen ve kulakları sağır eden cinsten, her zaman hatırlayacağım o sesler geldi.

"Ines."

Sıkıca sarıldı bana ama o an titreyen ben değilmişim de oymuş hissine kapıldım. Eklemlerinin, etraflarını çevreleyen canlı doku katmanları altında, sinirlerimi delen tiz bir sesle gıcırda-
dığını duydum.

"Ines, çok üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Sağ ol."

Bana ne diyeceğini bilemedi. Oğlumu kurtarması gereken biri olarak, ne diyebilirdi ki? Bu onun işiydi. Doğru düzgün yapamadığı kahrolası, boktan işi...

"Sana bir şey söylemek için geldim."

Sonraki iki günü kendimi kaybetmiş gibi geçirecektim; sanki birisi vücudumu ölüm bölgesine, hücrelerimizin oksijensizlikten ölmeye başladığı sekiz bin metre yüksekliğe çıkarmıştı. Oysa ben aşağıya doğru koşmak yerine, Everest'in zirvesine tırmanmaya devam ediyordum. Dağcılar zirveye kırk sekiz saat içinde çıkmanız gerektiğini, aksi takdirde vücudunuzun iyileşemeyeceğini ve öleceğinizi, sürecin geri döndürülemez olduğunu söylerler. Oysa ben sınırları aşmış olmama rağmen hâlâ hayattaydım. Şansıma yanayım. Bir tür sapkın nedenden ötürü vücudum yenik düşmeyi reddetmişti.

Ve yine aynı nedenden ötürü dinleyecek ve bir ismi hatırlayacak enerjiyi buldum. Nori. Biri bana onun Nori olduğunu söyledi. Belki de birisi bir başkasına söyledi de ben kulak misafiri oldum. Ama sonuçta tepki bile veremedim. Öylesine büyük bir boşluk ve acı hissediyordum ki, arkadaşımın tutuklanması, ruhumda barınacak bir yer bulamadı. Bir kulağımdan girip diğerinden çıkan bir isim olarak kaldı sadece.

"Sana Pablo'ya neler olduğunu söylemek için geldim."

Güneşli bir banka oturmuştuk. Gözlerim kapalı halde onu

dinliyordum. Annem, Willie ve Sam'in uzaklaştıklarını duyabiliyordum; Ana muhtemelen, bizi yalnız bırakmaları için onlara işaret etmişti. Bana ne diyeceğini biliyordum, yine de söyleyeceğini söylemesi için sessiz kaldım. Hamlenin ondan gelmesini bekledim. *Pablo'yu Nori öldürdü*. Bırak da bunu bana o söyle-sin. Bırak da bana söyleyecek cesareti kendinde bulsun.

Ama hayır. Ana bunu söylemek için gelmemiştii.

Düşündüğüm gibi değildi. İtirafın sonrasında hiçbir şeyin aynı olamayacağı biliyordu ama her şeye rağmen buraya kadar gelip bana bizzat söyleme cesaretini göstermişti. Bir daha asla dost olamayacaktık çünkü onu her gördüğümde -kahrolası, her defasında- o anı hatırlayacaktım. Yüzü, elleri, sesi -vücudunun atomdan küçük her bir parçacığı- sonsuza dek ve onarılamaz bir biçimde o korkunç haberle ilişkilendirilecekti. O ana dek hiçbir şeyin bana oğlumun ölüm kadar acı veremeyeceğini sanı-yordum. Hiçbir şeyin. Hayatımdaki hiçbir şeyin... Ölümün bile...

Ama yanılmıştım.

"O gün Pablo'yla birlikte neden alışveriş merkezine gittin?"

"Bilmiyorum." Doğruydı bu söylediğim. "Hatırlamıyorum."

"Evden çıkmadan önce onunla tartıştığınızı söylemiştin, değil mi?"

Bana bunu neden hatırlatmak zorundaydı? Pablo'yla yaptığım en son şeylerden birinin onu azarlamak ve ağlatmak olduğunu bana neden hatırlatmak zorundaydı? Gözyaşlarıma hâkim olmaya çalıştım. Evet, tartışmıştık. Pablo huysuzdu. O sabah evde kavga etmiştik çünkü oyuncaklarını yere atıyordu, hatta bir tanesi kırmıştı ve ben onu cezalandırmak için pelüş hayvanlarından birini, her akşam uyumadan önce yanına aldığı ineği çöpe atacaktım gibi yapmıştım. 'İneğin çöpe gidiyor,' demiştim. 'Onu da diğer kirli şeylerle birlikte çöpe atacağım çünkü çok terbiyesizce davrandın.'

"İnes, dinle beni. Senin suçun değildi. Lütfen, kendini suçlama. Senin suçun değildi."

Bunu zaten biliyordum. Acımın ta ortasındaiken bile oğlumun ölümünün benim suçum olmadığını biliyordum. Aşğılık birinin onu benden aldığını sanıyordum. Ama yanılmışım.

Ana biraz daha yaklaştı; neredeyse birbirimize değecektik. Uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldı. Şok dalgasının iliklerime kadar uzandığını hissettim.

“Çocuğun kaçırılmadı. Olayın kaza olduğunu düşünüyoruz. Tek başına eve gitmiş. Birkaç güvenlik kamerasında kaydı var.”

Ana, Pablo’nun sakın ve kararlı biçimde yürürken görüldüğünü söyledi ama ben onu dinlemiyordum, duyduğum tek şey gürültüydü. Alışveriş merkezinden apartmanımıza gitmesi on iki buçuk dakika sürmüş. Lobi kapısı açılmış ve Pablo o kapıdan içeriye girmiş. Otuz saniye boyunca kameralar nereye gittiğini görememiş. Sonra tüm dairelere hizmet veren yeraltı garajının girişinin önünde, merdivenlerden aşağıya inerken tekrar ortaya çıkmış.

“Pelüş hayvanını almak için çöp bacasına gittiğini ve kapağı açtığını düşünüyoruz. Oyunağını gerçekten de çöpe attığını düşünmüş olmalı. Bacanın içini görmek için bir şekilde tırmanmış. Vücudunun yarısı bacanın içinde kolunu uzatmış ve içine düşmüş. Olay bir kazaydı Ines, kaza, üzgünüm çok üzgünüm.”

Ağlamaya başlamıştım galiba ama hatırlamıyorum.

Ana, oğlumun başına neler geldiğini bana anlatırken Başmüfettiş Silvelo güvenlik kamerası görüntülerini izlemeyi bitirdi ve Binbaşı’ya bilgi vermek üzere odasına gitti.

“Olay bir kazaydı. Kahrolası korkunç bir kaza.”

Ruiperez şişko, sümüksü bir kurbağanın ifadesiyle ona baktı; durumun kontrolünden çıktığı her defasında bu ifadeyi takınıyordu. Üstünlük taslamaya, hatta küçümsemeye çalışsa da ger-

çekte, *Konuşmaya devam et çünkü ne diyeceğime ve ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok, anlamına geliyordu.*

“Binbaşı, bu her şeyi değiştiriyor.”

Ruiperez sonunda, “Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor, müfettiş,” dedi. “Şu an için bu gelişmelerin hiçbiri halka duyurulmamalı. Başka kimin haberi var?”

Silvelo, “Kimsenin,” diyerek yalan söyledi. “Görüntüleri izleyen dedektif, Ana ve benim sadece.”

“En iyisi o şekilde kalsın. Bu gelişmeyi kamuoyuna ne zaman duyuracağımıza daha sonra karar veririz.”

Silvelo, Binbaşı’nın odasından ayrıldığı anda telefonu çaldı. Arayan laboratuvar müdürü Pedro’ydu. Ana’yı arıyor ama bulamıyordu.

“Ana burada değil. Çocuklardan birinin ailesiyle birlikte... Ben yardımcı olabilir miyim?”

“Evet, lütfen. Müsait olduğunda laboratuvara gel. Bir eşleşme bulduk.”

Silvelo laboratuvara varır varmaz Pedro ona parmak izlerini gösterdi.

“Özür dilerim ama anlamadım.”

“İki çocuğun bulunduğu köşkte birkaç net parmak izi bulduk.”

Olay yerinde parmak izi bulunması büyük bir fırsattı, ancak Silvelo laboratuvar müdürüne, söz konusu izlerin yeni olduğunun nasıl ispatlanacağına dair temel sorundan bahsetti. İyi herhangi bir savunma avukatı bu delili anında bir kenara fırlatabilirdi: *Müvekkilim o çocuklar kaybolmadan çok daha önce oradaydı, o nedenle onu hiçbir şekilde suçlayamazsınız. Bu kadar...*

Yapılması gereken şey, o parmak izlerinin, çocukların orada bulunduğu zaman diliminde bırakıldığını ispatlamaktı. O izler her kime aitse, o kişinin suçlu olduğunu göstermenin tek yolu buydu.

Pedro parmak izlerinin bırakıldığı zamanın belirlenmesiyle alakalı yeni bir teknik hakkında bir şeyler okuduğunu hatırladı.

Masasındaki bilimsel makalelerin yer aldığı dergileri karıştırıp aradığı makaleyi buldu. Amerika Birleşik Devletleri Ulusal Standartlar ve Teknolojiler Enstitüsü'nden iki araştırmacı, palmitik asitle alakalı bir çalışma yürütmüştü. Araştırmacılar parmak uçlarında var olan bu asidin belirli bir hızda bozulduğunu ortaya koymuşlardı. Bu bakımdan bir parmak izinin herhangi bir yüzeyde ne zaman bırakılmış olabileceğini saptamak mümkündü.

Pedro, "Ve işte," dedi. "İhtiyacımız olan tek şey, bir tayfölçer; böylece izin ne kadar eski olduğunu belirleyebiliriz. Karbon 14'e benziyor; onun parmak izi için olanı. Tahmin edersin ki" Pedro yüzünde durumu kabullenmiş bir ifadeyle laboratuvarı işaret etti, "burada böyle bir imkânımız yok. Tayfölçer ha? O günleri görsem, dişimi kıracağım. O nedenle polis teşkilatı dışında bir yerden bir iyilik istemem gerekti. Örneği özel bir laboratuvarda çalışan arkadaşım analiz etti. Karamelli ayçöreklerine dua edebilirsin." Silvelo Müdüre boş bir ifadeyle baktı. "Veeee iştel"

Silvelo, "Eee?" diye tekrarladı.

"Ne demek 'ee?' Bu teknik İspanya'da ilk kez kullanıldı. Dünyada da ilkler arasında olduğunu söyleyebilirim." Laboratuvar Müdürü şimdiye kadar hiçbir hâkimin bu tür bir analizi delil olarak kabul etmediğinden söz etmeyi unuttu ki bu önemli bir ayrıntıydı. "Bu teknik adli tıp biliminde devrim yaratacak. Şimdiye dek parmak izleri kişinin suç mahallinde bulunduğunu kanıtlıyor ama suçun işlendiği sırada orada olup olmadığını saptayamıyordu. Şimdi zanlının suçun işlendiği sırada orada olduğunu gösterebileceğiz. Mucize gibi bir şey bu," derken, heyecanı açıkça belli oluyordu. "Görmüyor musun?"

Evet. Silvelo görüyor ama sonuç da istiyordu. Beklemekten usanmıştı. Ancak karşısındaki Laboratuvar Müdürü iflah olmaz cinstendi. Sabırlı olmak ve adamın akıl yürütmesini bitirmesini beklemek zorundaydı. Sözü nü kestiğiniz takdirde, sonucu size asla söylemezdi.

Sonunda, "Evet, Şimdi iŐimize bakalım," dedi. "Çocukların yanında bulduğumuz parmak izinin, gençlerin, çocukların yerini tespit ettikleri gün bırakıldığı anlaşıldı. Yani çocukları kaçırın kişi o olmalı."

"Tam isabet!" Nihayet bir iyi haber almışlardı.

"Dahası var. Size bir hediyem daha olacak. Parmak izini CO-DIS'te araŐtırdım ve bir eşleşme yakaladım. İşte. Seni Toplayıcı'yla tanıştırayım."

O gün güneşli bir gündü, dolayısıyla Richi hayatından memnundu. Güneşi severdi. Güneş onu ısıtır, mutlu ederdi.

Hava güneşliken babası evden çıkmasına izin verir o da hazinesiyle ilgilenebilirdi. Hava kapalıyken, evde oturmak zorundaydı. Bulutlar onun dostu değildi. Gökyüzü bulutlu olduğunda Richi gerginleşirdi. Bulutlar kötü hissettirirdi. Canını yakardı.

Richi ellerine baktı. Bir, iki, üç, dört, beş... Sağ elinde beş, sol elinde beş parmak. Her şey hâlâ yolundaydı. Parmaklarını çok fazla sıkmamaya dikkat etmeliydi o kadar; bazen bunu yapıyordu çünkü. Bir şeyi çok sıkıldığınızda kırılıyordu. Birisi ona ilk kez katil olduğunu söylediğinde -bu aynı zamanda insan olarak ilk bilinçli hatırasıydı ve hayatında hatırladığı ilk şeydi- Richi, kız kardeşinin oyuncak bebeğini kırmıştı. Kız kardeşi çılgılığı basmıştı. Güneş kaybolana, bulutlar ortaya çıkana dek, "Katil, katil, katil," diye bağırmıştı kız. Sonra çılgılığı basan Richi olmuştu.

Annesi o gün Richi'yi kollarında ileri geri sallarken, "Kırık oyuncaklar tamir edilebilir," demişti. Ancak kız kardeşi kimselelerin duyamayacağı zamanlarda ona, "Katil, katil," demeye devam ediyordu. Kelime, Richi'nin beynine iyice yerleşmişti. *Katil*.

Kırık oyuncaklar tamir edilebilir. Ama kırık kuşlar edilemez. Richi'nin eli ilk kez o zaman kana bulanmıştı. Kuş o kadar se-

vimliydi ki, Richi onu çok sevmek istemişti. Kuşu o kadar çok sevmişti ki hayvan elinde ezilmişti. Kolundan kan damlar halde koşarak annesinin yanına gitmişti. “Anne, anne, kuşu tamir et. Kuş kırıldı anne. Lütfen tamir et onu.”

“Ağlama, tamir ederiz.”

“Gerçekten mi anne, gerçekten mi?”

Kırık bir kuş tamir edilemezdi ama Richi o zamanlar edilebileceğine inanmıştı. “Tabii ki tamir ederim tatlım ama iyileşmesi için onu kuş hastanesine götürmemiz gerek çünkü burada kuşlar için özel yara bandımız yok, anladın mı Ricardo? Şimdi kuşa veda et, sonra ben onu iyileşmesi için hastaneye götürürüm.”

Kız kardeşi birkaç gün sonra ona o çirkin kelimeyi tekrarladığında, “Gördün mü, ben katil değilim,” dedi Richi. “Ben katil değilim. Annem kuşu kurtardı. O şimdi kuş hastanesinde. O yüzden bana o şekilde seslenmekten vazgeç. Hoşuma gitmiyor.”

Ancak Richi annesine ne kadar ağlasa da ne kadar yalvarsa da hamster tamir edilemedi. Hamsterlar için hastane yoktu. “Neden yok? Neden yok? O zaman onu kuş hastanesine götür anne; kuş hastanesine götür. Sihirli yara bantlarıyla onu nasıl iyileştireceklerini bilirler.” Annesi ise bağırması ve hayır demişti. Kırık hamster tamir edilemezdi.

Tıpkı güneş gibi... Bulutlar Richi’nin kafasına yerleşip uzun, çok uzun süre kaldılar.

Katil.

48

A N A

“Ricardo Vera. Yirmi beş yaşında... Bilinen bir mesleği yok. Babasıyla birlikte yaşıyor.”

“İki çocuğu buldukları yerin çok yakınında...”

Nihayet biraz iyi haberler gelmeye başlamıştı. Toplayıcı’yı yakalamışlardı. Görüntü oydu.

Silvelo, “Evi gözetlemeleri için birkaç memur gönderdim. Zanlı içerde,” diye devam etti.

“Tutuklama emrini şimdi verelim mi? Daha fazla zaman kaybetme riskini almak istemiyorum. Ondan itirafı ne kadar çabuk alırsak, Nori’yi o kadar çabuk serbest bırakırlar.”

“Haydi, o zaman.”

Başmüfettiş Jesus Silvedo telefonu aldı ve parmak izi bulunan adamın tutuklanması emrini verdi. Bir saat sonra zanlının sorgu odasında olduğu haberini aldı.

“Merhaba Ricardo. Sana iyi davrandılar mı? İçecek bir şey ister misin?”

“Biraz su lütfen...”

Kimse kelepçelerini çıkartmamıştı ama kelepçe, hareketlerini kısıtlayacak masadaki metal kancaya bağlı değildi. Ricardo omuzlarından yük kalkmış gibi sakin ve rahat görünüyordu. Ana, masada karşısına oturdu. Silvelo Ana’nın arkasında ayakta duruyordu. Gerekirse iyi polis, kötü polisi oynayabileceklerdi.

Ana, "Neden burada olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Evet, o köşkteki çocuklar yüzünden."

Jesus öne doğru eğildi, zanlının gözünün içine bakarak, "Onların orada olduklarını biliyor muydun?"

"Onlarla ben ilgilendim."

Ana, "Onlarla nasıl ilgilendin?" diye sordu.

"Onları temizledim. Onlara yiyecek verdim, onlarla oyun oynadım."

"Ne gibi oyunlar oynadın?"

Ricardo soruyu anlamamış gibi görünüyordu. Oyun mu? Ne mi oynayabilirsin? Pek çok şey...

"Dokunma oyunu oynadın mı? Çocuklara dokundun mu?"

Bir kez daha sessizlik oldu. Ricardo'nun yüzünde bir kez daha neler olup bittiğini anlamamışçasına bir ifade belirdi.

Silvelo, "Çocuklar seni heyecanlandırdı mı?" diye üsteledi. "Onlar yüzünden tahrik oldun mu? Ancak küçük çocuklarla tahrik olabiliyorsun, değil mi?"

"Onlar sadece arkadaşım. Arkadaşım olmasından hoşlanıyorum."

Ana, "Biliyorum Ricardo," diyerek araya girdi. "Arkadaşa ihtiyacın olduğunu biliyorum. Bunu nasıl yaptın? Onların arkadaşın olmasını nasıl sağladın?"

Ricardo onlara tam olarak hatırlayamadığı çok uzun bir zaman önce, bir sabah çok erken saatte Nicolas'ı Pilar Ormanı'nın kapılarından birine yaslanmış halde bulduğunu anlattı. Nicolas oyuncak bebek gibi görünüyordu. Kimse onu almasın diye, Ricardo onu terk edilmiş köşke götürmüştü. "Benden hep bir şeyler alırlar," dedi. "Arkadaşlarımı hep elimden alırlar." Günlerce uğraşıp mutfığı ve gizli kapının altındaki bodrumu temizlemişti. Hemen hemen her gün arkadaşını ziyarete gelmişti. Patricia ve erkek arkadaşının onu gördüklerinde olduğu gibi, bazen geceleri de evden kaçıp geldiği oluyordu.

Peki, ya süveter? Giydiği süveter?

Ana cesedin üstündeki süveterden, Nori'nin zanlı olarak tutuklanmasına neden olan saç telinin bulunduğu, kaybolduğu sırada Nicolas'ın üstünde olmayan yün süveterden söz ediyordu. Ricardo onlara Nicolas'ı o şekilde bulduğunu söyledi. Onun yaptığı tek şey, giysileri temizlik niyetine arada bir havluyla silmek olmuş, akşamları da üşümesin diye çocukların üstünü bataniyeyle örtmüştü.

Charo sorgu odasının kapısını açtı. "Müfettişler bir saniye gelir misiniz?"

Üç polis koridorun ortasında durmuş, fısıltı halinde konuşuyordu. "Ne oldu?"

"Barriga'yı zanlının fotoğrafıyla birlikte hastaneye gönderdim. Manu onu tanıdı. Çocuğu alışveriş merkezinden kaçırın adam buymuş."

Ana Aren, sorgu odasına dönmek yerine koridorun diğer tarafına koştu. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı, kapıyı çalmadan Binbaşı'nın odasına daldı.

"Onu yakaladık. Javier Nori masum. Onu serbest bırakabiliriz."

Jesus Silvelo, Ana'nın bir şey yapmasından korktuğundan, arkasından koşarak gelmişti.

"Şimdi siz ikiniz adam öldürmeye meyilli, arkadaşınız olacak o yozlaşmış polisi, böyle bir şeyle serbest..."

Ana, "Binbaşı!" diye bağırdı. "Kusura bakmayın ama zanlının itirafını aldık, olay yerinde parmak izlerini bulduk, kurtulan çocuk onu fotoğrafından tanıdı. Daha ne istiyorsunuz?"

"Müfettiş yardımcısının saç telinin o süveterde ne işi olduğunun açıklanmasını istiyorum."

Ana, Nori'nin olay yeriyle veya cesetle hiçbir temasının olmadığını bilse de "Kirlenmeden kaynaklanıyor olmalı," dedi.

Binbaşı, "Başmüfettiş, ne var biliyor musun?" diyerek ayağa kalktı, gözünü Ana'dan almadan devasa masanın çevresinden dolaştı. "Kendini çok akıllı sanıyorsun. Elimdeki delilin muh-

temel kirlenmeden ötürü savunma tarafından reddedilecek bir delil olduğunu düşünseydim, koca Bakanı kameraların karşısına geçirir miydim? Sen şuna bir bak hele.” Binbaşı elindeki kâğıdı ona doğru salladı.

Binbaşı, Ana’nın bilmediği bir adli test yaptırmıştı. Ana, Silvelo’ya şöyle bir baktı. Müfettiş başını iki yana salladı; o da Ana’nın bildiğinden daha fazlasını bilmiyordu. Kahrolası Ruiperez ona da bilgi vermemişti. Nori tutuklanır tutuklanmaz Ruiperez’in Müfettiş Yardımcısı’ndan saç örneği aldırıldığı, bu durumun bilinmemesi için de saç telini analiz edilmek üzere polis teşkilatı dışında başka bir laboratuvara gönderdiği anlaşıldı. Binbaşı laboratuvardan Javier Nori’den alınan saç teliyle, olay yerinde bulunan saç telinin karşılaştırılmasını istemişti. Yapılan DNA analizi, iki saç telinin de şüpheye yer bırakmayacak şekilde aynı kişiye ait olduğunu ama tabakaların uyuşmadığını ortaya koymuştu. Süveterden alınanın tabakası çok daha eskiydi, belki de Nicolas’ın ortadan kaybolduğu zamana aitti.

“Gördün mü? İşte burada.” Ruiperez sayfadaki bir paragrafa işaret etti.

Evet, oradaydı. Su götürmez, bilimsel delil... Nori’ye ait, biri yeni, diğeri en az altı ay öncesine ait iki saç teli. Ana, yardımcısının Toplayıcı’yla, biraz önce tutukladıkları Ricardo Vera’yla bir tür ilişkisi olabileceğini itiraf etmek zorundaydı. Ama bu fikre bir türlü alışamamıştı işte. *Ricardo Vera, Ricardo Vera*, diye kendi kendine tekrar etmek zorunda kaldı. Adamı yakalamışlardı. Evet, adamı gerçekten de yakalamışlardı. İki yıldır peşinde olduğu adamı, Toplayıcı’yı yakalamışlardı. Nihayet bir adı ve bir yüzü vardı. Ancak Ana vücudunun dikişlerinin atmasına neden olacak o büyük sevinci, ona buldum, buldum! hissiyatını yaşatacak tarif edilemez mutluluğu duymuyordu. Stresten ve birikmiş duygulardan kurtulduğu için onu sevinçten ağlatacak, İşte! anını yaşamıyordu. Yerine oturmayan bir şeyler vardı. Yap-bozun parçaları Ana’nın kafasında hâlâ tık etmemişti.

Sorgulama odasına geri döndü.

“Ricardo, ya Manu? Nicolas’la birlikte olan diğer çocuk... Manu oraya nasıl geldi?”

“Nicolas’a bir arkadaş olsun istedim; böylece akşamları yalnız kalmayacaktı.”

Bu kadar basit... Ricardo bir çocuk bulabileceği en yakın yere, alışveriş merkezine gitmişti. Orada koridorda, acil çıkış kapısının yanında Manu’yu görmüş ve çocuğa el sallamış, birlikte el ele dışarıya çıkmışlardı. Çocuğa, “Sen de *Pati Devriyesi*’ni seviyor musun? Ya Superman’i?” diye sormuştu. Çizgi kahramanlardan sohbet ederek köşke kadar yürümüşlerdi.

Manu sonra sızlanmaya başlamıştı. Gitmek istiyordu. Annesine geri dönmek istiyordu. Akşam olmuştu ve Ricardo da eve dönmek zorundaydı, o yüzden Manu’ya, doktorunun ona yıllardır verdiği anksiyete haplarından içirdi. Sonra, Manu ağlamasın, bağırmasın diye o haplardan her gün vermeye başladı, çocuk bu yüzden günün büyük bölümünü yarı uykulu halde geçiriyordu. Ama bir gece Ricardo yukarıdan sesler geldiğini duydu ve yakalanmaktan korkup kaçtı. Bu onun hatasıydı.

Sorgulamanın sonuna geldiler çünkü Ricardo’nun babası yanında bir avukatla karakola gelmişti. Avukat, “Müvekkilime soracağınız soru varsa, benim yanımda sormalısınız,” dedi. “Ama önce onunla konuşmalıyım. Baş başa. Emin olun, bu biraz zaman alacak.”

Ana, tamamen perişan olmuş bir halde kendini bürosunun iskemlesine bıraktı. Bina hemen hemen boşalmış, neredeyse tüm ışıklar sönmüş, etrafa sessizlik çökmüştü. Zanlı Manu’yu kaçırdığını itiraf etmişti, ellerinde yeterince adli delil de vardı. Peki, Nicolas’a ne olmuştu? Onu ormanın dışına bırakan kimdi? Ricardo onu bulduğunda yaşıyor muydu, ölmüş müydü? Nori’nin eski saç teli nasıl olmuştu da cesedin üzerinde bulunmuştu? Ana ertesi gün yapacağı sorgulamanın her türlü şüpheyi ortadan kaldıracağını umdu.

Bu arada başı infilak etmek üzereydi. Ağrı kesici ibuprofen almak üzere çantasına uzandı ama eli çok daha büyük bir şeye değdi. Dizüstü bilgisayarına... Onca hayhuyun ortasında onu çantasında taşıdığını unutmuştu.

Bilgisayarı açıp Joan'ın sonuçları yorumlamakla alakalı talimatlarını okudu. Joan, "Biri yeşil, diğeri kırmızı renkte iki eğri bulacaksın," diye yazmıştı. "Yeşil olan kişinin gerginlik seviyesini, kırmızı olan da heyecanlanma, büyük bir ihtimalle de tahrik olma seviyesini yansıtıyor. Yapman gereken tek şey, eğrinin zirve olarak kaydettiği yüzde 20'ler seviyesine çıktığı noktaları bulmak ve bu zirvelerin, ilgilendiğin tarihlerle, yani çocukların kaçırıldığı tarihlerle çakışıp çakışmadığını belirlemek."

Ana, sonuçların olduğu dosya etiketine tıkladığında karşısına çıkan hiçbir şey net değildi. Üst üste binmiş bir sürü satır vardı. Hiçbir şey anlamadı. Sonra veriyi yüklerken hata yaptığını, sadece Nori'ninkileri değil, Joan'ın izlediği tüm arkadaşlarının kaydını yüklediği hatırladı. Program yirmi küsur insanın son üç yıldır klavyede yazma kalıbını işlemişti.

Yine de çizelgenin, ilgilendiği tarihleri kapsayan bölümünü büyülttüğünde durumu net olarak görebildi. İşte oradaydılar. Örümcek ağını andıran çizgilerin arasında biri yeşil, diğeri kırmızı iki çizgi öne çıkıyordu. Çizgiler tam da iki tarihte zirve yapmıştı. Nori'ye mi aitti? Olamazdı. Ana dikkatle baktı.

Ve birden gördü. İşte oradaydı. Apaçık ortadaydı. Su götürmez bir biçimde hem de...

Bu hiç de beklemediği bir şoktu. Midesine inen bir yumruk ya da sırtına saplanan bir bıçağa benzemiyordu. Bir keşifte bulunup da bunun hayatınızı tamamen sarstığında hissettiğiniz gibi de değildi. Bu hemen göze çarpmayan ve kesinlikle imkânsız gibi görüldüğü için başta acı vermeyen bir şeydi. Aslına bakılırsa, Ana ikiye bölünene, vücudundan oluk oluk kan akmaya başlayana dek acı bile hissetmemiş gibiydi.

Masanın kenarına sıkıca tutundu.

Bir şey düşünemez hale gelene dek, "Sen ne yaptın, ne yaptın?" diye fısıldadı. "Sen ne yaptın böyle?"

Sonra içinde, dışarı yansıtamadığı kadar büyük bir öfke patlaması yaşadı. Öfke midесinin dibinde düğümленip orada kaldı, onu aşağıya çekti. Safra tükürdü. Kendine geldiğinde bir kâbus-tan uyanmış gibi hissetti. Olsa olsa kötü bir rüyaydı bu. Ama delil önünde, tam karşısındaki bilgisayar ekranında duruyordu.

Ve sonra kafasında, birtakım sinirlerin içinde pusuya yatmış bir düşünce peyda oldu. Sinir kavgasını atlayan bu düşünce unutulmuş fikirleri birbirine bağlarken, o ana dek tutunduğu fikirleri silmeye ve bir hatırayı bir başkasıyla bileştirmeye başladı.

Her şey birbirine uyuyordu.

Başmüfettiş Ana Aren'in beyni o anda tık etti. Sonunda tık etti.

Tir tir titrerken telefona uzanmayı becerdi.

Lütfen, lütfen, lütfen... Lütfen cevap ver. Lütfen.

Ve Joan cevap verdi. Çağrısı birkaç gündür ilk kez telesekreter düşmedi.

"Merhaba, işimiz nihayet bitti. Ben de seni arayacaktım," dedi. Ama duyduğu tek şey histerik biçimde ağlayan Ana oldu. "Ana? Ana? Ne oldu? İyi misin?"

Ana, "Ben...ben... o," diye kekeledi. Hıçkırarak ağlamaya devam ediyor, konuşamıyordu.

"Ana, Tanrı aşkına, sakın ol. Sakın ol ve ne olduğunu söyle bana. Ana cevap ver. Birini aramam gerekiyor mu? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Ana sonunda, "Oydu," diyebildi.

"O kim? Kim? Ana lütfen, ne olduğunu söyle bana."

Joan konuşmanın dinlendiğini biliyordu. Birileri görüşmeye gizlice kulak misafiri oluyordu. Acil rapor yazacak, bu raporun daha üst makamlara taşınıp taşınmayacağına karar verecek birimlere iletecek birileri... Ama umurunda değildi. İstedikleri kadar dinlesinler, istedikleri kadar öğrensinler, müdahale et-

sinler diye geçirdi içinden. Ne yaparlarsa yapsınlar. İsteddiği tek şey buradan çıkmak ve Ana'ya yardım etmektir. O sırada onu Ana'dan ayıran her türlü fiziksel ve geçici engeli aşmayı, orada, Madrid'de olmayı istiyordu; nerede olduğuna dair hiçbir fikrinin bulunmadığı yüksek güvenli bir sığınığın dışında volta atmayı değil.

"Oydu. Bunca zamandır oydu. Lütfen Joan buraya gel. Lütfen, buna dayanamıyorum. O kadın bir katil. Toplayıcı filan yok. Lütfen gel."

Ana, görüşmeyi sonlandırdığı anda telefonuna mesaj geldi. Laboratuvar Müdürü Pedro'ydu bu. "Bana verdiğin delillerde herhangi bir eşleşme söz konusu olmadı. Tanımlanmamış DNA, yani. Ama ben çok daha kötü bir şey buldum. Çocuğun süvetesinde bulduğumuz kadın saç telinin kime ait olduğunu biliyorum. Emin olmak için işlemin doğruluğunu, sistemdeki erişimin kısıtlandığı diğer veritabanlarıyla da kontrol ettim. Sonuç pozitif çıktı. Çocuklardan birinin akrabasında... Ben durumu Ruiperez'e açıklamadan önce beni ara."

49

I N E S

Ben bir muhabirim. Hikâye nasıl anlatılır, bilirim. Hem de çok iyi. Bir hikâyeyi alıp izleyicilerin ekrana yapışmasını sağlayacak bir şey haline dönüştürmek konusunda -adına sanat demeyeceğim- özel bir yeteneğim var.

Ama aynı nedenle bir şey uydurmayı bilmiyorum. Çünkü benim elimin altında her zaman yaşanmış bir hikâye olur. Gerçeği almaya ve onu allayıp pullamaya alışkınım. Yok, yok... Düşündüm de bu tam olarak doğru değil çünkü biz muhabirlerin haber yaptığı hayat hoş bir hayat değil. Belki de "daha ilginç hale getirmeye" alışkınım demeliyim. Ya da çarpıcı ya da sindirmesi kolay... Demek istediğim, haber kamuoyunun ilgisini çekmeli. İnsanlarda, hakkında daha çok şey duyma arzusu uyandırmalı.

Yayınevleri, biraz ünlü olmuş herkese yaptıkları gibi, yıllar önce benim de peşimde koşmaya başladılar. *Yaz, yaz, yaz*, diye... "Sana hikâyenin konusunu vereceğiz. Sana istediğin fikri vereceğiz." Kendimi kandırmanın hiç anlamı yok; biliyordum, hikâye anlatmakta başarılı olduğum için peşime düşmemişlerdi. İstedikleri şeyi, televizyon sayesinde elde ettiğim tanınmışlığımdan faydalanmaktı. Daha çok kitap satmak için elbette. Edebiyat pazarı böyle berbat bir pazardı işte; ünlüyseniz daha çok satarsınız... Ne yazdığınızın önemi yoktur.

Televizyon bana belli bir avantaj verdi. Ün kazandırdı. Kitabın reklamını yapmak daha kolay olacaktı, iyi de ben yazmayı biliyor muydum? Editörlerin hiç şüphesi yoktu. Ben de o yetenek fazlasıyla vardı. Televizyonda haberi insan kulağı için yazarız. Metinlerimiz genellikle yüksek sesle, doğru tonda ve vurgulamada okuduğunuzda anlam kazanan cümle parçalarından oluşur. Diğer yandan kitap sessizce okunmak için yazılır, kelimeleri sadece okuyucunun zihninde ses getirir. Ben bunu yapabilecek miydim?

Ünlü olmak dışında bir avantajım daha vardı. Seyirciyle bağlantı kurmaya alışkındım. Belki aynı şeyi kâğıt atacılığıyla da yapabilirdim.

İhtiyacım olan şey, okuyucunun özdeşleşebileceği hikâyeler anlatmaya devam etmektir. Onlara paylaşabilecekleri bir acı, iliklerine kadar hissedebilecekleri bir korku vermektir. Seyircilere olduğu gibi, okuyuculara da okudukları şeyin onların başına gelmediği için şanslı oldukları duygusunu bir şekilde vermeliydim.

Onları rahatlatmalıyım.

Ancak bu tür hikâyeler anlatmak için, hikâyelerin gerçekte yaşanması gerekiyordu. Peşinden gidebileceğim bir ipucuna, gerçekliğe ve hikâyeye birlikte karakterlere ihtiyacım vardı.

Yayınevleri peşimden koşup duruyor, bu durumu anlamıyorlardı. Ben hikâyeye uydurmayı bilmem. Onlara da söyledim; Bilmiyorum, dedim. Bilmiyorum.

Ta ki Albert bombaları yerleştirmeye başlayana dek.

Aslına bakılırsa, biz Albert'ın bombaları yerleştirmeye başladığını keşfedene dek...

İlki bir akşam, çok uzak bir plajda infilak etti. Aslında sadece bir maytaptı, kurusıkı bir bombaydı; çocukların YouTube izleyerek yapmayı öğrenebilecekleri türden bir şey. Olay ulusal haberlerde kendine sadece on saniyelik yer bulsa da yerel günlük gazetelerin baş sayfasından bir hafta boyunca inmedi.

Önde gelen iki yerel gazete olayla ilgili her gün yeni bir detay, yeni bir ipucu verebilmek, yeni bir zanlıdan söz edebilmek için birbirleriyle yarıştılar. Bölgeyi alt üst eden plajdaki bomba hakkında, okuyucularına satabilecekleri daha fazla bilginin peşine düştüler.

Sonra ilgi yavaş yavaş azalmaya başladı. Sonuçta küçük bir bombaydı, kimseye bir zarar gelmemişti ve ortada öğrenilecek daha fazla bir şey yoktu. Tüm detaylar açıklanmıştı, konuya en çok ilgi gösteren okuyucular bile konudan bıkmıştı. Gazeteler başka haberlerin peşine düştüler. Delta'nın pirinç tarlaları ilginç bir tür salyangozun istilasına uğramıştı. Bu haber yazın en çok merak edilen bir sonraki önemli haberi haline geldi. Bölge huzurlu birkaç hafta geçirdi. Sonra ikinci bomba ortaya çıktı. Bu da ilki gibi akşam saatlerinde infilak etti ama bu kez bir kamp sahasının yakınlarındaki kayalıklarda... Ve birçok insan duydu. Bombacı ya da bombacılar işi ilerletmişlerdi. Bu bomba gerçek bir bomba taklidinden çok daha iyiydi. Bombacılar gittikçe cüretkârlaşıyorlardı.

Kamp sahasının yakınlarında patlayan şey maytap değil, bir tür salvoydu. Ulusal haber kanalları mobil birimlerini olay yerine gönderdiler ve olay birkaç gün gündemde kaldı. Ama hepi topu birkaç gün... Haberin devamını getirecek herhangi bir ipucu yoktu, aşırı eğilimleri olan bir gruptan herhangi bir talep gelmemiş, haberi uzatacak kötü bir gelişme yaşanmamıştı. Böylece haberin sonu geldi. Yerel medya haberi yine daha uzun süre işledi, özellikle de poliste iyi kaynakları olan ve okuyucularını daha önce bilinmeyen bazı yakıştırmalarla, yanlış olmasına rağmen kabul görmüş haberlerle her gün şaşırtan yerel bir gazete olan *La Terra Avui...*

Ama bu hikâye de bir süre sonra söndü.

Ta ki bir sonraki bombaya kadar... Çünkü bu üçüncüsü gerçek bir bombaydı. Oldukça kalabalık bir otobanın yakınında, hem de güpegündüz patlamıştı. Polis bombayı her kim yerleştirtir-

mişse -kimse *terörist* kelimesini kullanmaya cüret edemiyordu- olayın ses getirmesini istediğini ama kimseye zarar vermek gibi bir niyetinin olmadığını söyledi.

Bomba otobandan elli metre uzağa, otoyol geçişindeki bir yamaca, hiçbir yere çıkmayan bir araziye, içinden altı şeritli bir otoyolun geçip izole ettiği, iki dünya arasında birden tükenip giden bir yere yerleştirilmişti. Patlama birkaç karınca kolonisinin katledilmesine yol açmış, bitki örtüsüne zarar vermiş, tepenin büyük bölümünün havaya uçmasına neden olmuştu. Bombacı, tekniğini kusursuz hale getirmeye çalışıyordu belki, diye düşündük. Gittikçe cürekârlaşacağını, esas peşinde olduğu şeyin, daha çok gündeme gelmek olduğunu hiç tahmin etmemiştik.

Şanssızlık bu ya, patlamanın yaşandığı sırada, kısa bir süre önce güneşli İspanya diyarına taşınmış bir Rus çift, yeni arabalarıyla oradan geçiyordu. Çiftin aracı, sonradan görmelerin zevkine hitap eden, müşteriye özel dizayn edilmiş Mercedes'i satın alır almaz yaptıkları ilk şey, önüne ve her iki yana, araba çalışır çalışmaz olan biten her şeyi kaydedecek birer kamera yerleştirmek olmuştu. Sigorta sahtekârlığının çok yaygın olduğu Rusya'da bu kameralar oldukça modaydı; sigorta şirketleri oluşan hasardan başkalarının sorumlu olduğunu ispat eden görüntüler olmaksızın ödeme yapmaya yanaşmıyorlardı.

Rus çift AP-7 otoyolunda Mercedes'lerinde hızla yol alırken üçüncü bomba patladı. Otobanın yarısının havaya uçtuğu esnada kameralar canlı renklerde ve yüksek çözünürlüklü olarak kayıttaydı. Televizyon yapımcıları bu görüntülere deli oldular; Tanrı'nın gerçek bir armağanıydı bu. Boomml Ses yoktu -kameralar sadece görüntü kaydediyordu- ama görüntüler o kadar çarpıcıydı ki, sessizlik fark edilmiyordu bile. Kayıt, patlama sonrası oluşan zincirleme reaksiyonu yakalamış yan kameranın tespit ettiği görüntülerle, yetmiş üç aracın domino taşı gibi devrildiği enstantanelerle sonlanıyordu. Ciddi bir yaralanmanın olmamasının nedenini açıklamak imkânsızdı.

Üçüncü bombanın kesin başarısı sosyal medyada büyük yankı buldu. AP-7 otobanı felaket turizminin gözdesi haline geldi. Her gün binlerce insan, otoban manzarasını en iyi gören plaj tarafındaki barlara gidiyor, Twitter ve Facebook sayfalarına koymak üzere selfie çekiyorlardı. ‘Tarragona Bombacısı’ en önemli gündem maddesi haline gelmiş, daha önce yakalayamadığı ünü, uluslararası televizyon şirketleri sayesinde on beş dakikalığına yakalamıştı.

Ancak kimsenin beklemediği esas bomba, son patlamadan üç gün sonra infilak etti.

Bombaları yerleştiren kişi olarak Albert’ten şüphelenmek kimsenin aklına gelmemişti. Mossos onu Salou limanındaki bir iskeleye dördüncü bombayı yerleştirmeye çalışırken suçüstü yakalamasa, inanmayacaktık da. Albert yüzlerce turistin ve turistlerin cep telefonlarının önünde tutuklandı.

Daha sonra öğrendiğimize göre, Mossos’u şüphelendiren şey Albert’in hırısı olmuştu. *Albert La Terra Avui*’de çalışan genç bir muhabirdi. Başlarda birilerinin ona bombalama olaylarıyla, bombaların nasıl yerleştirildikleri ve nasıl yapıldıklarıyla alakalı bilgi sızdırdığı izlenimini vermeyi başardı. Albert bu müthiş muhbiri sayesinde, bombacı hakkında, hikâyeyi takip eden diğer tüm muhabirlerden daha çok şeyi gün ışığına çıkarmayı başardı. Bu durum başlarda kimseyi şüphelendirmedi, öyle ya, iyi bilgi toplayan bir muhabirden kim neden kuşkulanırdı? Diğer taraftan Albert gazetede yeniydi ve henüz bir, iki ay içinde bu kadar çok şey bilen ve bunları anlatarak çok büyük riske giren bir muhbir bulmayı nasıl başardığını anlamak zordu.

Albert dikkatli davransaydı belki paçayı sıyrabilirdi. Ancak Katalonya Adli Polisi’nde birinin kafasında ampul yandı. “Ya adam bu kadar çok şeyi, bombaları yerleştiren kişiyle bağlantısı olduğu için biliyorsa?” Böylece Albert’i gizlice izlemeye başladılar ve birkaç gün içinde, bu kez rahatlıkla birilerinin ölümüne sebep olabilecek bombayı yerleştirmeden onu yakaladılar.

Peki, neden yapmıştı? Manşet olmak için tabii. Atlatma haber için. Başka muhabirlerin bilmediği bir şeyi haber yapmak için. Sadece halkı değil, rekabet içinde olduğu diğer meslektaşlarını da hayretler içinde bırakmak için. Başta, kendisiyle gazete sütunları arasında yer bulmak için rekabet eden diğer muhabirleri etkilemek istemişti; öyle ya, daha fazla yer, daha fazla prestij demekti. Daha sonra, övgü dolu sözler işitmenin ve diğer medya kuruluşlarında çalışan muhabirler tarafından kıskanılmanın cazibesine karşı koyamamıştı. Plajda masum bir maytap patlatma olarak başlayan şey, bir bağımlılığa dönüşmüştü. Bir noktadan sonra duramamıştı. Albert uyuşturucu bağımlısı gibi her defasında daha fazlasını istemişti. Daha fazla atlatma haber. Daha fazla baş sayfa... Daha fazla şan...

Albert on yedi yıl hapse mahkûm oldu.

Ben de bir muhabir atlatma haber yapmak için bomba patlatıyorsa, bir kitap yazmak için neden kendi hikâyemi kendim yaratmayayım diye düşündüm.

İyi de hikâye ne olacaktı?

50

I N E S

Acı çekmenin uzmanıydım ben. Sakın beni yanlış yorumlamayın; demek istediğim insanların acısını nasıl haberleştireceğimi ve haberi, diğer insanlarda acıma ve rahatlama duygusunu uyandıracak şekilde nasıl sunacağımı iyi bilirdim. İzleyiciler acı çekenlere acırken, olay kendi başlarına gelmediği için de rahatlardı.

İzleyicilerimin kalbine dokunmak için tam kıvamında bir ısırtıp hissiyatını verecek doğru kelimelerini seçmekte özel bir yeteneğim vardı. Ne onları kaçtıracak kadar çok dramatik, ne de ilgilerini kaybetmelerine neden olacak kadar hafif... Tam kıvamında...

Ama gün geldi tıklandım. Albert'in tutuklanmasından birkaç ay sonra yaşadım bu durumu.

Dört yaşında bir çocuk ormanda kaybolmuştu. Ebeveynleri hafta sonunu arkadaşlarıyla birlikte bir kır evinde geçiriyordu. Bir an dikkatlerini başka yöne çevirdiler ve Carlos ortadan kayboldu. Başlarda çok endişelenmediler. *Buralarda bir yerde olmalı.* Bütün ebeveynler böyle düşünür. Kalbiniz ağzınıza gelmiştir ama kendinizce mantıklı bir açıklama bulur, paniğinizi bastırırsınız. Sonra evin civarında bir arama daha yaparsınız ama çocuk hâlâ ortalarda yoktur. Arkadaşlarınızla birlikte aramaya

başlarsınız. Temkinli davranır, ona seslenirsiniz. Lanet olası bir an internette bulduğunuz, sizin gibi çocuklu ailelerin hafta sonu kaçamağı için ideal o ıssız yerdeki evden gittikçe daha çok uzaklaşmaya başlarsınız. Oraya saat onda, Carlos'un kaybolmasından üç saat sonra polisin medyayı ve meraklıları uzak tutmak için yolu kapatmasından hemen önce vardım. Bütün geceyi kayıp çocuğun ebeveynleri ve diğer ailelerle geçirdim. Arama çalışmalarında yer aldım, gönüllüler için sıcak çorba pişirdim. Ebeveynler beni televizyondan tanıdıklarından, sihirli bir can yeleğiymişim, oğullarının mucizevi bir şekilde ortaya çıkmasını sağlayacak biriymişim gibi tutundular bana.

Belki aşırı yorgunluktandı, bilmiyorum. Olanları nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ama ertesi gün stüdyoya canlı bağlantı kurulduğunda, hikâyeyi sıradan bir olaymış, fiyatı beş cente yükselen bütan gazından bahsediyormuş gibi sundum. Habere kesinlikle duygu katamadım. Ekrandan izleyicilere ulaşamadım. İzleyiciye ormanda tek başına kalan o çocuğun başına gelenleri nasıl aktaracağımı, cildine çalılar, bitkiler batan, kolunu bacağına çizen çocuğun yaşadığı o korkuyu izleyicide nasıl uyandıracığımı bilemedim.

Patronum beni yanına çağırdı, öfkeden küplere binmişti. "Neyin var senin? Yayındaki o halin neydi? Bugünün en büyük haberi ama sen ruhen başka yerdesin. Tanrı aşkına, kaybolan bir çocuktan söz ediyoruz. Bundan daha iyi bir dram olabilir mi? Bu senin ekmek kapın, seni parlatacak türden bir haber. Ben gerçekleri haber yapmaktan söz etmiyorum, etrafta bunu yapabilecek bir sürü muhabir var. Sen özelsin çünkü acıyı izleyiciye nasıl aktaracağını, izleyiciler birileri enselerinde nefes alıyormuş gibi hissetmeleri için ne yapman gerektiğini biliyorsun. Ines toparlan artık, toparlan!"

Ve her şey böyle başladı. O gün patronumla yaşadığım tartışma, bu hikâyeye için gerçekte önemli olan şeyin başlangıcıydı.

Nicolas'ın ölümü işte burada başladı.

Çünkü beni kurtarması için Nicolas'a ihtiyacım vardı.

Şimdiye dek hepinizin öğrendiği gibi onu bir alışveriş merkezinde buldum. Annesinin elini bırakıp zemin kattaki Peppa Pig roket gemisine koştuğunu bin kez duymuşsunuzdur. Alışveriş merkezi güvenliğinin son derece büyük ihmalkârlığı sonucu, çocukların büyük ilgi gösterdiği eğlence alanı, alışveriş merkezi güvenlik kameralarının ölü bölgesinde, servis personelinin binanın iç kısımlarına girip çıkmak için kullandığı bakım ünitesi kapılarından birinin hemen yanındaydı. Onu işte orada gözden kaybettin. Ve cesedi birkaç gün önce ortaya çıkana dek ondan hiç haber almadın.

Seçim yapmak benim için kolay olmadı. Herhangi bir çocuk işe yaramazdı. Çok dikkatli bir seçim olmak zorundaydı. Aksi takdirde onca ay beklemenin, onca çalışmanın, onca kafa patlatmanın ve planı tekrar tekrar düşünmenin hiçbir değeri olmayacaktı.

Öğleden sonralarını gözetleyerek, izleyerek geçirdim. Gelip giden çocukların hiçbiri doğru seçim gibi görünmedi gözüme. Uygun yaş aralığında olanlar, yani dört ila beş yaş arası çocukların hepsi ebeveynlerinden ya çok bağımsızdılar, ya çok ilgi meraklıydılar. Sürekli ağlayan, korkudan iki büklüm olup yerde yatan bir çocuk işime yaramazdı. Benim aksiyona ihtiyacım vardı.

Bir erkek çocuk arıyordum. Ayakkabı bağcıkları olan bir erkek çocuk... Ayakkabı bağcıkları çocuğun belirli bir yaşa geldiği, bağımsız olduğu, kendi başına bir şeyler yapmak istediği anlamına geliyordu. Cırtlı ayakkabılar ise çocuğun hâlâ çok küçük olduğunu ve planıma uymayacağını anlatıyordu bana.

Çok potansiyelli birkaç çocuk gördüm ama hiçbiri tam olarak aradığım nitelikte değildi; ne çocuklar ne de ebeveynleri istediğimi verebilecek cinstendi. Ta ki Nicolas'ı görene dek.

İşte bu farklı, diye düşündüm; *o yüzden dikkatli bak*. Giysileri yeterince büyük olduğunu gösteriyor. Çok uzun boylu değil

ama en az dört yaşında olmalı, belki beş. Bak nasıl hareketli. Canlı, akıllı.

İşte bak, annesinin elini bıraktı. Ne gördü acaba? Dikkatini ne çekti?

Böylece o günün şanslı günüm olduğunu düşündüm. Korkuyordum tabii, hem de çok. Bu geri dönüşü olmayan bir noktaydı. Ama Nicolas'ın kusursuz olduğunu biliyordum. Onda bir kıvılcım gördüm. Ondan vazgeçtiğim takdirde yeni birini bulmanın uzun zaman alacağını biliyordum.

O çocuk benim kurutuluşum olacaktı.

Oyun başladı.

Bu kez gerçektir...

Nasıl yaptım, peki? Gayet kolay oldu. Şu veya bu zamanda, WhatsApp veya Facebook'ta şu veya bu alışveriş merkezinde şüpheleri üstüne çekmeden çocuk kaçırma teşebbüsünde bulunmuş, çocuğu banyoya götürüp peruk takmış, giysi giydirmiş ama neyse ki tüm çıkışlar kapatıldığından zamanında yakalanmış pedofillerle ilgili mesajlar görmüşsünüzdür. Hep güleriz bu mesajlara. Polis, Twitter'dan, Dedikodu. Sahte alarm. Dikkate almaya değmez, der. Korkmayın. Tedbiri elden bırakmayın tabii ama korkacak bir şey yok.

Ama ben aynen bu şekilde yaptım. Bir şeyi gizlemek için açıkta alenen yapmaktan daha iyi bir yol yoktur, değil mi? Nicolas'ı kandırmak için elimdeki jetonu gösterip onu roket gemisine doğru yönlendirdim. Rokete binmek için içinden geçilen kapı duvara doğru açılıyordu, Nicolas yeterince yakına gelmesi halinde onu servis bölümüne doğru itebilirdim. Sonra dilinin altına koyduğum yarım Orfidal'le onu uyuttum. Ona sarı peruk taktım, yeni giysiler giydirip katlanır bir pusete bindirdim. Personel bölümünden geçip kameraların bulunmadığı banyoların arkasından dolaşım. Kimse bize dikkat etmedi ama birilerinin eşkâlimi verme veya herhangi bir kameraya yakalanma ihtima-

line karşılık, ben de hafif mavi boyalı peruk taktım, vatkalı bol giysiler giydım.

Nicolas'ı neden istemiştım?

Kitabımı yazabileyım diye.

Nicolas kahraman olacaktı. Ormanda kaybolmuş ve birkaç günü tek başına dışarıda geçirmiş bir çocuğun hikâyesini anlatmak istedim. Çocuk nasıl davranacaktı? Neler hissedecekti? Ne yiyecekti? Nerde uyuyacaktı? Ne haykıracaktı? Ne zaman ağlamaya başlayacaktı? Çocukların, yetişkinlere kıyasla hayvan benliğine daha yakın olduklarından, hayatta kalmak adına doğal yeteneklere sahip oldukları söylenir. İşte bu nedenle Nicolas'ın ne yaptığını izlemem gerekiyordu; böylece, daha sonra bu konuda yazabilecektim...

Pilar Ormanı'nın sekiz yüz hektar çamlık alanı ortadan kaldırma tehdidinde bulunan tırtıl istilasını nedeniyle halka kapatılmış olmasından faydalanarak, Nicolas'ı ormana bıraktım. Yetkililer insanların, istilanın yayılmasına neden olup olmadığından emin değildiler, o nedenle ormanı kapattılar. Kimse ne girebiliyor ne de çıkabiliyordu. Kimsenin de girmeye niyeti yoktu aslında çünkü yetkililer tırtılların zehirli olduğuna dair bir dedikodu yaydılar. Bu durum bana tam bir gizlilik içinde hareket etme şansı verdi.

Niyetim üç, dört gün boyunca Nicolas'ı izlemektir. Çok zayıf düşmesin diye, uyurken yanına yiyecek ve su bırakacaktım.

Sen ne sanmıştın? *Sık Bir Orman*'ı içkembeden uydurduğumu mu? İspanya'da satış rekorları kıran o kitap aslında Nicolas'ın o günlerde ormanda nasıl hayatta kaldığının hikâyesiydi ama kitap basıldığında... Eh, bildiğin gibi herkes bir ay önce Sierra de Madrid'deki ormanda kaybolan ve orada yirmi dört saat boyunca yalnız kalan Carlos hakkında olduğunu düşündü.

Nicolas'ı bir dronla izledim; bu sayede onu takip ettim ve tüm tepkilerini kaydettim. O üç gün ve üç gece boyunca ben de ormanda yaşadım. Yanıma uyku tulumu ve erzak alıp kendi-

me ormanın ortasında bir çadır kurdum. Her gece görüntüleri silmeden önce izledim, çocuğun her hareketini not aldım. Bir noktada, Nicolas ağladığında, korktuğunu ve çaresizce anne babasını aradığını söylediği zamanlarda şüpheye kapılmadım değil, elbette... Ama sen hepsini o kitaptan öğrendin. İspanya'nın yarısı Nicolas'ın o günlerde nasıl yaşadığını kitabımdan okudu.

Peki, Nori'nin saç teli nasıl oldu da cesedin üstündeki süveterde çıktı? Bu durumu açıklığa kavuşturabilirim sanırım.

Süvetere gelince; Nicolas'ın peruğunu ve giysilerini çıkardıktan sonra, onu ormana bırakmadan önce o süveteri ben giydim. Geceleri üşümesini istemedim.

Peki ya saç teli? Hikâyenin anlatmam gereken bir başka tarafı daha var. Elimde yeterince malzeme olduğuna karar verdiğim gün, Nicolas'ı geri götürmeye karar verdim. Daha fazla risk almak istemedim. Akşam olmasını bekledim, maskemi taktım, Nicolas uyurken ağzını açıp dilinin altına üç uyku hapi koydum. Sonra onu en yakın kapıya taşıdım. Onu arabamla, kaybolduğuna dair inandırıcı bir görüntü vermek adına ormanın diğer tarafına götürecektim. Nicolas'ı sabah ilk ışıkla bulunabilsin diye, evleri çevreleyen bir çitin yanına bırakacaktım.

Ama onu bagaja koyduğum anda kim geldi dersin? Nori... İşten çıkar çıkmaz, saat kaç olursa olsun koşuya çıkmak gibi bir takıntısı olan Nori... Ormanı çevreleyen çite paralel patikada koşuyordu. Saklanamazdım. Şansıma o beni görmeden, ben onu gördüm, o yüzden avantajlıydım. Çite yaslandım, başımı ellerimin arasına alıp ağlamaya başladım. Onun yavaşladığını duyabiliyordum. Nori sonunda gelip önümde durdu.

"Senora, bir şey mi oldu?" Başımı kaldırıp baktım. Nori'nin yüzünü görmeliydin. Karşısında Kederlerin Hanımefendisi ve kanatlarıyla falan, cennetten çıkma yarım düzine melek belirmişti sanki. "İnes? Ne işin var burada? Ne oldu?" diyerek utanç bir tavırla elini uzattı.

Ağlamaya devam ediyor, bu sırada bir şeyler düşünüyordum. Daha fazla soru sormasını engellemek için kolumu vücuduna sardım. Nori polisti, durumu anlamasından korktum. Ama göz-yaşlarım tamamen sahte değildi. Orada, Nori'nin kollarında, küçük bir çocuğa yaşattığım şeyler yüzünden içimde biriken pişmanlığı ağlayarak atmaya çalıştım. O ana dek, yaptığım şeyin gerçek anlamda farkına varamamıştım.

Sonunda ona, "Pablo olmadan o kadar yalnızım ki," dedim. "O kadar yalnızım ki uyuyamıyorum. Biraz yürüyüşe çıkayım dedim; çok kederliyim."

Bu, Pablo'nun yazı Amerika'da babasının evinde geçirdiği dönemdi. Ondan ilk kez ayrı kalmıştım, o yüzden bahanemin inandırıcı olacağını düşündüm. Titremeye başladım. Korkudan, soğuktan, pişmanlıktan...

Nori, "Bu senin araban mı?" diye sordu.

Bagajdan sesler duyduğunu ve beni suçladığını sandım. *Kahretsin. Evime bu kadar yakındım, neden arabayı getirdim ki? Düşün, bir şeyler düşün.*

"Araba kullanmak beni rahatlatıyor," diyerek yine gözyaşlarına boğuldum. "Pozuelo kapısından ormana girmek istedim ama garajdan ayrıldığım anda ormanın kapalı olduğunu hatırladım." Hâlâ hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. "Orman akşamları kapanıyordu. Ben de arabayı burada bırakıp patika boyunca yürümeye başladım."

"Haydi gel, arabana girelim, biraz ısınırsın. Dışarısoğuk."

Doğru söylüyordu. Haziran ayıydı ama hava çok soğumuştı.

"Hayır, gerçekten sorun değil. Arabaya girmeme gerek yok." Nicolas bagajdayken olmazdı. Verdiğim uyku haplarının etkisi altındaydı ama ben yine de risk almak istemedim.

Böylece Nori'yi öptüm. Yemin ederim, başka ne yapacağımı bilemedim ve onu öptüm. Sonrasında içinde Nicolas'ın olduğu bagaja yaslanmış halde seviştik. Nicolas sadece birkaç santim ötedeydi. Tanrım. O ne duygu seliydi öyle... Seksten daha önce

hiç bu kadar zevk almamıştım. Onca gerginlik, sinir ve korku, orgazm patlamalarına yol açtı.

Nori'yle daha sonra bu konudan hiç söz etmedik.

Nori'nin gittiğinden emin olduktan sonra, vücudum korku ve zevkten titrese de arabamı çalıştırıp planımı uygulamaya koyuldum. Sonra, çocuğu bagajdan çıkartırken Nori'nin saç telini kazara süveterine bulaştırmış olmalıyım. Nicolas'ı birkaç kilometre uzakta, hâlâ ertesi sabah birilerinin onu bulacağı umuduyla, ormanın diğer tarafında bıraktım. O akşam mı öldü, bilmiyorum. Belki uyku hapının ölçüsünü kaçırdım; üç gün boyunca ormanda yalnız olduğu düşünülürse, zayıf düşmüş olabilir. İşin gerçeği, bilmiyorum. Ama onu bıraktığımda yaşıyordu.

Günler boyu birileri bir şeyler söylesin diye bekledim. Her teletipi, tweet'i dikkatle okudum. Google'da araştırma yaptım. Hiçbir şey yoktu. Ormanda bulunan çocuk hakkında hiç haber yoktu. Umutsuzluğa kapıldım.

Nicolas'ı tutukladığın adam, psikolojik sorunları varmış gibi görünen Ricardo bulmuş olmalı. Ne tür delice bir düşünce onu çocuğu alıp terk edilmiş köşke götürmeye, onca zamandır onu orada tutmaya, sonra da arkadaşlık etsin diye Manu'yu kaçırmaya sevk etti, bilmiyorum.

Yaptığım şeyi düşünmeden geçirdiğim bir saniye bile yok.

Olay bir kazaydı. O çocuğu öldürmek gibi bir niyetim yoktu. Ben sadece bir hikâye anlatmak istemişim.

Bana öyle bakma. Ben de bir çocuk kaybettim.

Ben bir canavar değilim.

Y A Z A R H A K K I N D A

Carme Chaparro gazetecidir, *Telecinco News* ve *News on Cuatro*'nun dahil olduğu Mediaset grubunda istihbarat şefi olarak, son yirmi yılda yaşanmış ulusal ve uluslararası çok önemli olaylarla ilgili haber programları yapmıştır. Televizyondaki görevinin yanı sıra *Yo Dona* -haftalık yazılar yazdığı bir sütunu vardır- *GQ* ve *Mujer Hoy* gibi dergilerde de yazılar yazmaktadır. *Toplayıcı* onun ilk romanıdır.

EDİTÖRÜN NOTU

Ines Garu bu kitabı, Nicolas Acosta'yı kaçırmak ve ölümüne neden olmak suçundan yargılanmak üzere beklediği hapishane hücrelerinde yazdı. Kitap tüm rekorları alt üst ederek İspanya'da bir milyon, yurt dışında ise on iki milyon sattı. Hollywood'un önemli yönetmenlerinden biri, filme çekmek üzere, kitabın yayın haklarını satın aldı.

Ines halen hapishanede geçirdiği günleri anlatan, üçüncü kitabı üzerinde çalışıyor.

TEŞEKKÜR

Ana Aren'ın Ulusal Polis Teşkilatı'nda çalışan bir başmüfettiş olarak inandırıcı bir portresini çizebilmek için, onca yıllık hizmetleri esnasında yaşadıklarını ve öğrendiklerini benimle paylaşan üç iyi arkadaşımdan -işlerine âşık üç harika polis memurundan- yardım aldım. Esther, Charini ve Juan roman ilerledikçe ortaya çıkan tüm sorulara cevap vermeye hazır, benim özel polis gücüm oldular. Ana Aren hangi bölümde çalışmalı, kayıp çocukları soruşturan bölümün sorumlusu mu olmalıydı? Başmüfettiş mi olmalı, yoksa daha yüksek mevkide mi bir görev almalıydı? Otopsi sırasında cinayet kurbanının giysileri nereye giderdi? Bir ceset nasıl kokardı? Cesetten kurtçukların çıkması ne kadar zaman alırdı?

Kocam Berna ilk okuyucumdu, ben yazmaya devam ettikçe, o sadık biçimde okumayı ve beni eleştirmeyi sürdürdü. Ona kitabın son bölümünü gönderdiğimde (okuma zevkini yok etmemek için hikâyenin sonunu ona asla söylemedim) bir iş gezisindeydi. Bütün geceyi okumakla geçirdi. Bitirdiğinde, bana gönderdiği mesajı hiç unutmuyacağım: "Seninle gurur duyuyorum."

Africa Silvelo ve kocası Javier Rodriguez Lazaro hikâyenin bazı bölümlerinde eleştirilerini yapmak üzere okuyucum oldular. Ana'nın aile geçmişini ele alış biçiminde ve konuya nasıl

uyum sağlayabileceği hakkında bazı endişelerim vardı ama Javier yazdıklarımın büyüdü. “Daha fazlasını istiyorum,” dedi.

Toplayıcı’yı bitirdiğimde kaybolmuş gibi hissettim. İyi olmuş muydu? Kitabın sonu heyecanlı mıydı? Hikâye akıcı mıydı? Tıkandığı bölümler var mıydı? Bir süre bekledikten sonra üç arkadaşşımdan kitabı okumalarını istedim. Yolanda Aguilar, Eva Tribino ve Esther Barriga verdiğiniz destek için size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Beni kanatlandırdınız. İlginiz ve coşkunuz olmasa uçmaya yeltenemezdim.

Ama hâlâ eksik olan bir şey vardı; hikâyenin işleyişine, yapısına bakacak, konunun işlerliği konusunda bana eleştiride bulunacak birine ihtiyacım vardı. Kısacası bir yazara... Metni Carmen Posadas’a gönderdim. “Okumam için bana iki hafta izin ver,” dedi. Sonra bana heyecanlanacak kadar zaman bile vermedi. On gün sonra gözlerimden yaşlar gelmesine neden olan uzun bir e-posta gönderdi. Carmen, sana ne kadar teşekkür etsem azdır.

Elinizde tuttuğunuz kitabın yazma sürecinde, şimdi edebiyat temsilcisi olan sevgili dostum Laura Santaflorientina ve meslektaş Palmira Marquez ile karşılaştım. Bu bilinmeyen diyara yaptığım yolculuğu benim için son derece kolaylaştırmış olmalarından ötürü ikisine de teşekkür ederim.

Bu yolculuk bir yazarın umut edebileceği en iyi referansları, Premio Primavera jürisini de içeriyor. Carme Riera, Ana Rosa Semprun, Antonio Soler, Fernando Rodriguez-Lafuente ve Ramon Pernas’a bu kitap hakkında sarf ettiğiniz onca güzel söz için teşekkürler. Bu kitabı sevdiğiniz için, metne gösterdiğiniz yakınlık ve heyecan için teşekkürler. Bunu asla unutmayacağım.

Toplayıcı’ya son noktayı, tüm tutku ve bilgi birikimiyle katkı katkıda bulunan Espasa ve Planeta ekibi koydu. Carles Reves ve Myriam Galaz’in coşkusu tüm korkularımı dağıttı. Zamana karşı yarışan David Cebrain ve yayımcı ekibinin çalışması, bundan daha iyi olamazdı. Ferran Lopez’in harikulade kapağı, romanı taçlandırdı.

Hikâyeyle alakalı çok önemli bilgiler veren diğer insanlara da teşekkür etmek istiyorum.

Roma ve Ortaçağ Barselona'sı hakkında beni aydınlatan, Ana Aren'in çocukluğunun geçtiği evin konumu ve atmosferiyle ilgili ayrıntılı bilgiler veren dostum gazeteci ve tarihçi Xavier Riera'ya teşekkür ederim.

Gerçekten de klavyede yazma tarzımıza göre Parkinson hastalığının erken teşhis edilmesine yönelik bir çalışma olan neuro-QWERTY'den haberdar olmamı sağlayan San Carlos hastanesi Tıp ve Buluş direktörü ve Madrid-MIT M+Görme Konsorsiyum direktör yardımcısı DR. Julio Mayol'a teşekkür ederim. Cömertliğin için sağ ol Julio.

Hızlı trenler hakkındaki teknolojik bilgiler için Renfe'ye teşekkür ederim. Renfe'nin halkla ilişkiler müdürü Elisa Carcelen Pena, İspanya'daki hızlı trenlerde tekerlekler, sürtünme ve dingiller hakkındaki sorularıma sabırla cevap veren mühendis Juan Carlos Luna'yla görüşmemi sağladı.

Hikâyenin, elinizde tuttuğunuz kitaba dönüşmesinden önce, eleştirilerine kulak verdiğim ve görüşlerine güvendiğim Xavi, Silvia, Dolores, Alba, Patricia, Paloma, Pepa ve Olga'ya da teşekkür ederim. Anneme ve kardeşim Xavi'ye de...

Ve her zaman, her yerde müziği saygıyla anıyorum. Karakterleri yerle bir eden korkuyu, ıstırabı, baş dönmesini, çaresizliği, öfkeyi ve boşluğu hissetmem gerekiyordu. Bu kitabın en zor sahnelerinden bazılarını, Silvia Perez Cruz'un olağanüstü 'L'Hymne a lamour' versiyonunu dinleyerek yazdım. Hikâyenin diğer birçok bölümü -ve hayattaki diğer birçok şey- için de her zaman Bruce Springsteen'e teşekkür ederim.

Bu kitabın İngilizce olarak yayınlanmasını sağlayan insanlara, başta Dos Passos'taki temsilcim Alexandra Templier'e, AmazonCrossing Kıdemli Editörü Elizabeth DeNoma'ya ve çevirmen Dick Cluster'a da teşekkür ederim.

Son teşekkür de sizler için sevgili okuyucular. Bu kitaba

inandığınız için teşekkür ederim. Roman satın aldığınız, okuduğunuz, kitap hediye ettiğiniz, kitapları paylaştığınız için teşekkürler. *Toplayıcı* artık sizin ellerinizde...

Ben bir canavar değilim.

—Carme Chaparro